

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHERRILYN
KENYON

GECE YAŞAYANLAR

SHERRILYN KENYON

Tarama que
Düzenleme Ser_reS

*Güneş battığı zaman,
tutkular yükselir...*

GECE YAŞAYANLAR

* Top Ten
Books of the Year

* En iyi Fantastik
kitap Ödülü

ERKO

Bir Karanlıklar-Avcısı Romanı
çevirmen Nihan Duru

Sevgili Okur,

Hiç ölümsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiniz mi? Geceler boyu insanları avlayan vampirlerin izini sürmenin, sınırsız zenginliğe ve güce sahip olmanın... İşte bu benim hayatım, karanlık ve tehlikeli. Binlercesi için kahramanı oynuyorum ama hiçbiri beni tanımıyor. Yine de yaşantımın her anını seviyorum.

Daha doğrusu bir gece, en kötü kabusuma kelepçelenmiş olarak uyanıncaya kadar öyle düşünüyordum: Simsıkı kapalı bir bluz giymiş, muhafazakâr bir kadına. Aslında o son derece zeki, seksi, esprili bir kadın ve paranormal olaylarla arası hiç iyi değil... Yani başka bir deyişle benimle...

Amanda'ya karşı hissettiklerim, hayatımda inandığım ve kabul ettiğim her şeye aykırı. Son defa âşık olduğumda sadece hayatımı değil, ruhumu da kaybettiğimden söz etmek istemiyorum. Yine de ona her baktığımda, tekrar denemek, aşkın ve sadakatin gerçekten var olduğuna inanmak istiyorum.

Ama beni rahatsız eden bir düşünce var: Amanda gibi bir kadın, savaş yaraları sadece teninde değil, içinde de çok derin izler bırakmış ve kalbi zalimce bir ihanetle onarılmaz bir şekilde yaralanmış bir adamı sevebilir mi?

Trakyalı Kyrian

"Eğlenceli, yepyeni ve inanılmaz! Sherrilyn Kenyon'ın hayal gücü, geleceği kadar parlak."

- **Teresa Medeiros, Skandal Gecesi'nin yazarı**

"Eğer Buffy the Vampire Slayer'ı veya Angel'i seviyorsanız, o zaman bu kitap tam size göre... Orijinal ve mükemmel... Karakterler unutulmaz ve aksiyon son derece sürükleyici."

- **Romantic Times Top Pick**

Sherrilyn Kenyon, 1965 doğumlu çok satan ve çok kazanan ödülleri olan Amerikalı bir yazar. Kendi ismi ile paranormal aşk ve vampir kronikleri ile tanınmaktadır. Kinley Macgregor ise müstear ismi olup tarihi aşk romanları ile bilinmektedir. Magazin dergilerine makale yazarak yazın hayatına başlamıştır. Aynı zamanda Tarih Doktorası yapmış ve Tarih Profesörü olarak çalışmıştır. 1994'den beri çok sayıda kitap yazmış ve yayınlanmıştır. Kenyon'un romanları **26** ülkede **10.000.000** üzerinde basılmıştır. İki ismi altında da kitapları New York Times, Publishers Weekly ve USA Today listelerinde ilk 10 sırada ve Almanya, Avusturya, İngiltere gibi ülkelerde sık sık çok satanlardadır. Kenyon'un web sitesini her hafta ortalama **40**'in üzerinde ülkeden 20.000 kişi ziyaret etmektedir. www.sherrilyntenkenyon.com

Kenyon aynı zamanda çok yönlü bir kişidir. Gitar, flüt, piyano ve vurmali aletleri çalmakta, savaş sanatları ve eskrim ile ilgilenmektedir. **Sayılmayacak kadar çok ödülü vardır.** Kitabın sonunda bu listeyi görebilirsiniz.

ISBN 978-9944-338-82-0

9

789944338820

ErKO

**Tarama que
Düzenleme Ser_reS**

TUHAF BİR CAZİBE

Amanda başında korkunç bir zonklamayla uyandı. Kendini çok kötü hissediyordu.

Ne olmuştu da...

Görünmez adamın söylediklerini hatırlayınca birden gerildi.

Adamın söyledikleri...

Dehşet içinde toparlanmaya çalışırken küçük bir odanın tozlu beton zemininde yattığını fark etti...

Hiç tanımadığı sarışın bir adama bileğinden kelepçelenmişti.

Amanda çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Etrafına bakındı. Odada hiçbir eşya yoktu. Tavanda asılı küçük bir ampul ortalığı ancak aydınlatıyordu.

'Neyse,' diye düşündü 'hiç olmazsa şu anda tehlikede değilim.'

Yine de kendini pek güvende hissetmiyordu. Yanında arkası dönük yatan adama baktı, hiç bir hareket yoktu sanki baygın gibi görünüyordu, ölmüş de olabilirdi.

Amanda bir an tereddüt etti, sonra uzanıp elini yavaşça adamın esmer ensesine değdirdi. Parmak uçlarında damarın güçlü atışlarını hissedince rahatladı, neyse ki yaşıyordu. Elleriyle omuzlarını tutup onu sarsmaya çalıştı.

Adam hafifçe inledi, sonra yavaş yavaş gözlerini açtı.

Ve birden küfrederek onu omuzlarından yakaladı.

Amanda kımıldamaya bile fırsat bulamadan, adam onu yerde yuvarlayıp bir anda üzerine çıktı ve bileklerinden tutup kollarını başının üstünde yere bastırarak tamamen hareketsiz bıraktı.

Simsiyah, büyüleyici gözleri şüpheyle Amanda'nın kileri inceliyordu.

Adamın tüm ağırlığını üzerinde hisseden Amanda, onun vücudundaki güçlü ve sert kısımların sadece kolları olmadığını hemen fark etti.

Kalçaları Amanda'nın bacaklarının arasına yerleşmişti, gergin ve kaslı karnının vücuduna teması da Amanda'nın yanaklarının kızarmasına neden oldu. Her tarafı ateş gibi yanıyor, adeta karıncalanıyordu. Bir an nefesinin kesildiğini hissetti.

ESKİ BİR YUNAN EFSANESİ

Çok zengin bir ailenin oğlu olan Trakyalı Kyrian, kılıcı kadar çekiciliğini ve karizmasını da aynı ustalıklarla kullanırdı. Cesur ve pervasız kişiliğiyle çevresine hükmeder, kendi tutku ve istekleri dışında hiçbir şeyi umursamazdı.

Coşkulu, deli dolu ve yerinde duramayan bir yapıya sahip olan Kyrian, sorumsuz bir yaşam sürmekteydi. Hiçbir sınır tanımaz, hiçbir şey onu durduramazdı. İstedikçe her şeyi yapabilir, her yere gidebilirdi.

Ares'in gücü, Adonis'in yüzü ve vücudu ile Afrodit'in cinsel çekiciliğine sahip olangeç adamı gören bütün kadınlar etrafında pervane oluyorlardı. Hepsi de, dokunuşu ile bir kadına ilahi zevkler verebildiği söylenen bu mağrur savaşçı prenze sahip olabilmek için deli oluyorlardı.

Fakat Kyrian, öyle kolayca kalbini kaptıracak biri değildi.

O, günü gününe yaşayan, duygularıyla hareket eden ve sadece arzularını gerçekleştirmek için geçici ilişkiler kuran biriydi. Zevk almayı da vermeyi de severdi.

Onunla inanılmaz bir gece geçirme şansına sahip olmuş birkaç kadın, o harika vücuda sadece dokunabilmeyi düşleyen diğer kadınlara tepeden bakardı.

Çünkü o, tutkuydu. Arzuydu. Seksle ilgili her şeyin sembolüydü.

Doğuştan bir savaşçı olan Kyrian'ı tanıyan herkes ona saygı gösterir, ondan korkardı.

Roma İmparatorluğunun en güçlü olduğu dönemde tek başına Romalıları yenmiş ve hem kendisine, hem de ülkesine şan, şeref ve zenginlikler sağlamıştı.

Bir süre bu dünyanın tek hakimi sayıldığı söylenir.

Ta ki zalimce bir ihanetin sonucunda Gecelerin Hakimi oluncaya kadar.

O şimdi dünya ile yeraltı alemi arasındaki hayal ülkesinde yürümekte. O artık ne bir insan, ne de hayvan... Tamamen bambaşka bir yaratık.

O Yalnızlık... O Karanlık...

O gecenin içinde bir gölge...

Kaderi, kendisinden nefret eden ve korkan şu fanileri korumak olan huzursuz yalnız bir ruh. Ona ihanet etmeyecek kadını buluncaya kadar asla huzur bulamayacak. Onun karanlık ruhunun ötesini görebilecek ve onu ışıklı dünyaya geri getirebilecek kadını!..

BÖLÜM 1

"Bence onu bir karınca tepesine bağlayıp, üzerine küçük turşular atalım."

Amanda Devereaux, kardeşinin önerisine güldü. Selena, canı sıkkın olduğu zamanlarda bile onu güldürmeyi başarırdı. Örneğin soğuk bir pazar günü, sıcacık yatağında olacağı yerde, Selena'nın Jackson Meydanındaki tarot ve el falı standında oturduğu zaman yaptığı gibi.

Milyonlarca karıncanın Cliff'in solgun renkli, lapacı vücuduna hücum ettiğini hayalinde canlandıran Amanda hâlâ gülümserken, bir yandan da şu kasvetli Kasım gününde bile New Orleans'ı dolduran turist kalabalığına bakıyordu.

Arabalar hızla gelip geçiyor, caddenin karşısındaki Cafe Du Monde'dan özel hindiba kahvesinin ve şekerli çöreklerin kokusu yayılıyor. Gökyüzü Amanda'nın sıkıntılı ruh haline uygun gri bulutlarla kaplıydı.

Jackson Meydanındaki satıcıların çoğu kış mevsiminde çadırlarını kurmaya zahmet etmezlerdi ama New Orleans'lılar için St. Louis Katedrali ne kadar önemliyse, Selena için de medyum standı o kadar değerliydi.

'Değerli' sözcüğü sadece Selena için geçerliydi tabii ki...

Stand, üzerine kalın mor renkli bir örtü konmuş olan sert kartondan yapılmış ucuz bir masadan ibaretti. Örtüyü annesi dikmiş, üzerine de anlamlarını sadece aile fertlerinin bildiği büyülü sözcükler işlemişti.

Madam Selena ya da medyum olarak kullandığı adıyla 'Ay Sahibes'i' bu masada oturuyordu. Üzerinde dökümlü yeşil süet bir etekle mor yünden bir kazak vardı. Onların üstüne de siyah ve gümüş renklerinden oluşan bol bir cüppe giymişti.

Kardeşinin acayip kıyafeti Amanda'nın ağarmış kot pantolonu, pembe süveteri ve haki renkli montuyla tam bir tezat oluşturuyordu. Ama zaten Amanda genellikle sade giysileri tercih eder, gösterişe düşkün ailesinin aksine, o hep gözden uzak olmaya çalışırdı.

Kardeşine, "Artık erkeklerle ilgilenmiyorum" dedi. "Benim için Cliff yolun sonuydu. Onlar için vaktimi ve enerjimi boşuna harcamaktan bıktım, usandım. Bundan sonra sadece muhasebecilikle uğraşacağım."

Selena tarot kartlarını karıştırırken hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. "Muhasebecilik mi? Sen bizim aileden olduğuna emin misin?"

Amanda neşesiz bir şekilde güldü. "Aslında bebekken kaçırıldığımı düşünüyorum. Keşke gerçek ailem ortaya çıksa da, çok geç olmadan şu garipliklerden kurtulsam."

Selena tarot kartlarını kararken tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "Senin sorunun ne, biliyor musun?"

"Çok tutucu ve gerginim." Amanda, aslında annesinin ve sekiz kız kardeşinin kendisi için kullandığı kelimeleri seçmişti.

"Ee, o da var tabii ama artık senin zevkler konusunda branşlaşman gerek. Şu kravatlı, sıkıcı, anasının kuzusu tiplerin peşinden koşmayı bırak. Senin ihtiyacın olan şey, küçük kardeşim; şöyle kalbini hoplatacak bir adamla bir seks macerası. Gerçekten çılgınca ve vahşi bir şeyden söz ediyorum."

"Bill gibi birisi mi yani?" Amanda Selena'nın kocasını düşünerek gülümsedi çünkü Bill kendisinden çok daha tutucu bir adamdı.

Selena başını salladı. "Yok, canım, o başka. O konuda pervasız ve çılgın olan benim, böylece onu sıkıcı olmaktan kurtarıyorum. Aslında birbirimiz için yaratılmışız diyebilirim, birbirimizi dengeliyoruz çünkü. Ama sende o denge yok. Onun için senin erkek arkadaşlarınla ilişkilerin çok sıkıcı oluyor."

"Hey, belki ben sıkıcı adamlardan hoşlanıyorum. Bir kere onlara güvenebiliyorsun, ayrıca onlarla beraberken ciddi bir testosteron sorunu olmuyor. Ben uslu bir kızım senin anlayacağın."

Selena kartlarıyla oynarken "Bence senin Grace ile bir iki terapi seansı yapman gerekiyor" diye söylendi.

Amanda alaycı bir ses tonuyla, "Tabii," dedi "en çok ihtiyacım olan şey, kitaptan hokus pokusla çıkardığı Yunanlı bir seks kölesi ile evlenen bir terapistin öğütleri. İstemem, eksik olsun."

Grace Alexander hakkında böyle konuşmasına rağmen Amanda onu severdi. Selena'nın çılgın arkadaşlarının aksine, Grace her zaman ayakları yere basan, son derece normal bir kadındı. "Sahi, o neler yapıyor?"

"Gayet iyi. Niklos iki gün önce yürümeye başladı, şimdi her yere yetişiyor."

Amanda sevimli sarışın çocuğu ve ikiz kız kardeşini düşünerek gülümsedi. Grace ile Julian bir yere gittiklerinde çocuklarına bakmayı seviyordu. "Bebek ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Mart başında."

"Eminim, ikisi de çok heyecanlanıyordur." Amanda bir an kıskançlık hissetti. Her zaman bir ev dolusu çocuk istemişti ama işte yirmi altı yaşındaydı ve gelecek için pek umut görünmüyordu. Hele de, bütün ailesi tumarhanelik olan bir kadından çocuk yapmak isteyecek bir erkeği kolay kolay bulamayacağı düşünülürse...

Selena, gözlerinde Amanda'nın hiç hoşlanmadığı o çokbilmiş ifadeyle; "Biliyorsun," dedi. "Julian'ın, yine bir lanetle kitaba hapsedilmiş bir kardeşi var. Belki onunla..."

"Kesinlikle olmaz, teşekkürler! Unuttun mu, bütün bu doğaüstü saçmalıklarından nefret eden benim. Akli başında, normal bir adam istiyorum ben, cin değil."

"Priapus cin değil, bir Yunan tanrısı."

"Benim için pek fark etmiyor. İnan bana, evde dokuzunuzun da bütün o büyülerine, hokus-pokuslarına dayanmak yeterince zor. Ben normal bir yaşam istiyorum."

"Normallik sıkıcıdır."

"Neden önce bir denemiyorsun?"

Selena güldü. "Bir gün, sevgili kardeşim, kanının diğer yarısını da kabulleneceksin."

Amanda'nın zihni yine eski nişanlısıyla meşgul olduğu için, kız kardeşinin sözlerine aldırmadı. Cliff'in aradığı kişi olduğuna gerçekten inanmıştı. Genç adam tam ona göre, kendi halinde bir yazılım uzmanıydı.

Ve genç adam Amanda'nın ailesiyle tanışana kadar her şey yolundaydı.

Kahretsin! Amanda neler olacağını bildiği için bu karşılaşmayı elinden geldiği kadar ertelemiş fakat bir gece önce Cliff'in devamlı ısrarları karşısında dayanamamış, onu eve götürüp ailesiyle tanıştırmak zorunda kalmıştı.

Gözlerini kapatarak, ikiz kardeşi Tabitha'nın, zombileri avladığı zamanlar giydiği Gotik tarzı elbisesiyle onları kapıda karşıladığı anı hatırladı. Tabii olay bu kadarla kalmamıştı. Tabitha elinde, kıyafetini tamamlayan bir arbalet* tutuyordu, ayrıca Cliff'e Ninja bıçakları koleksiyonunu göstermekten de geri kalmamıştı. "Bak, bu özel yapılmış, iki

* Arbalet: Tetikli yay

yüz elli metre uzaktan atılsa bile bir vampirin kafasını uçurabilir.”

Bu yetmiyormuş gibi annesiyle üç kız kardeşi, mutfak masasında bir ‘Tabitha’yı koruma’ büyüsü yapmaktaydılar.

Fakat bardağı taşıran son damla, Cliff’in yanlışlıkla Tabitha’nın fincanındaki kesik süt, Tabasco sosu, yumurta sarısı ve çay yapraklarından oluşan: Güç iksirini içmesiydi.

Ondan sonra bir saat boyunca inleyip durdu.

Daha sonra Cliff onu evine bıraktı. Amanda ona nişan yüzüğünü geri verdiği zaman o da “Böyle bir ailesi olan bir kadınla evlenemem” dedi. “Aman Tanrım, çocuklarımız olursa ne olacak? Ya onlar da annen ve kardeşlerine benzerse, düşünebiliyor musun?”

Selena’nın çadırında başını arkaya dayamış olan Amanda, onu bu kadar utandırdıkları için ailesine hâlâ çok kızgındı. Bir yemek boyunca bile normal insanlar gibi davranamazlar mıydı sanki?

Neden ama neden onun da herkes gibi hayaletlere, gulyabanilere, cinlere ve cadılara inanmayan bir ailesi yoktu?

Hele ikisinin hâlâ Noel Baba’ya inandığı düşünülürse!..

Fevkalade normal bir insan olan sevgili babacığı bütün bu saçmalıklara nasıl katlanabiliyordu? Bu kadar sabırlı olması bile onu rahatlıkla azizler mertebesine yükseltebilirdi.

“Hey, millet!”

Amanda gözlerini açınca Tabitha’nın geldiğini gördü. *Bu kadarı da fazlaydı artık.* Daha başına ne gelecekti? Otobüs falan mı çarpacaktı yoksa?

Gün gittikçe güzelleşiyordu.

Amanda ikiz kardeşini çok severdi ama şu anda ona karşı hınçla doluydu. İçinden, başına kötü bir şeyler gelsin diye beddua etti, gerçekten kötü şeyler.

Tabitha, her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü. Üzerinde siyah deri pantolon, balıkçı yaka kazak ve uzun bir deri ceket vardı. Koyu kırmızı ve dalgalı saçlarını uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Yanakları kızarmıştı ve neşeye yürüyordu.

Amanda “Olamaz,” diye içini çekti “yine ava çıkmış.” İkisinden de aynı yumurta ikizleri olduğuna inanamıyordu.

Tabitha ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Selena’nın önüne koyarak

“Senin uzmanlığına ihtiyacım var” dedi. “Bu Yunanca, değil mi?”

Selena cevap vermeden önce kartlarını kenara çekerek kâğıda

dikkatle baktı. “Bunu nereden buldun?”

“Dün gece temizlediğimiz bir vampirden. Ne diyor?”

“Karanlıklar Avcısı yaklaşıyor. Desiderius hazırlıklı olmalı.”

Tabitha elleri ceplerinde, kelimelerin anlamlarını çözmeye çalıştı. “Sence bu ne demek?”

Selena, kâğıdı ona geri verirken omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok. Karanlıklar Avcısını da, Desiderius’u da daha önce hiç duymadım.”

“Eric ‘Karanlıklar Avcısı’nın bizlerden birinin kod adı olduğunu söylüyor. Sen ne dersin?”

Amanda yeteri kadar dinlediğini düşündü. Tanrım, bütün bu vampir-cin-büyü saçmalığından nasıl da nefret ediyordu. Neden akıllarını başlarına alıp da doğru dürüst yaşamıyorlardı?

Yerinden kalkarak “Sonra görüşürüz!” dedi.

Tabitha elinden tutup onu durdurdu. “Hey, Cliff yüzünden bana hâlâ kızgın değilsin umarım.”

“Tabii ki kızgınsın. Çünkü bunu kasten yaptın.”

Nişanın bozulmasının sorumluluğunu kabul etmeye hiç niyeti olmayan Tabitha Amanda’nın elini bırakırken “Bunu senin iyiliğin için yaptık” dedi.

Amanda alaylı bir gülümsemeyle “A, tabii, ona ne şüphe” dedi. “Beni bu kadar düşündüğünüz için teşekkürler! Hazır fırsatını bulmuşken gözümü de çıkarın bari size eğlence olur, ne dersin?”

Tabitha, yüzünde babasını yumuşatmak için kullandığı en sevimli ifadeyle “Yapma ama Mandy” diye yaltaklandı. Ne yazık ki bu Amanda’yı daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramadı. “Yaptıklarımızdan hoşlanmayabilirsin ama bizi sevdiğini biliyorum. Ve bizi olduğumuz gibi kabul edemeyecek sersemin biriyle asla evlenmeyeceğini de.”

“Bizi mi?” Amanda kardeşinin söylediklerine inanmadı. “Beni bu çılgınlığa karıştırma. Bu ailede normal genlere sahip olan tek kişi benim, sizler...”

“Tabby!”

Amanda, Tabitha’nın barbar erkek arkadaşı Eric’in geldiğini görünce sustu. Eric St. James ikisinden de sadece iki üç santim daha uzundu ama kızlar 1.78 olduğuna göre bu gayet normaldi. Kısa siyah saçlarının bir kısmı mora boyanmıştı ve punk stili havaya dikilmişti. Burnunda piercing olmasaydı ve devamlı bir işi olsaydı bayağı sevimli sayılabilirdi. Tabii bir de vampir avcılığından vazgeçseydi...

Eric Tabitha’ya “Gary o vampir sürüsünün izini bulmuş” dedi.

"Karanlık basmadan önce gidip işlerini bitirelim, hazır mısınız?"

Amanda'nın gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. Öfkeyle, "Bu gidişle bir gün kazara birini öldüreceksiniz" diye çıkıştı. Mezarlıkta bir oyunu canlandıran o Anne Rice-Lestat grubuna nasıl saldırdığınızı hatırlıyor musunuz?"

Eric aptal aptal sırtıttı. "Ama kimseye bir şey olmadı, üstelik turistler çok beğenmişti."

Tabitha Selena'ya dönerek, "Şu Desiderius ile Karanlıklar Avcısını bir araştırır mısınız?" diye sordu. "Bakalım neler bulacaksınız."

Eric kızdı. "Haydi ama Tabitha, sana bundan vazgeçmeni söylemedim mi? Vampirler bizimle oyun oynuyorlar. 'Karanlıklar Avcısı' hiçbir anlamı olmayan uydurma bir isim, o kadar."

Selena ile Tabitha ona aldırmadılar.

Selena "Tabii ama bence Gary'e de sorsan iyi olur" dedi.

Eric yüzünde tatsız bir ifadeyle söze karıştı, "Gary de bu isimleri hiç duymadığını söyledi." Bu arada Tabitha'ya öfkeli bir bakış fırlattı. "Yani benim dediğim gibi, hiçbir anlamı yok."

Tabitha Eric'in elini omuzundan çekti ve ona hiç aldırmadan Selena ile konuşmaya devam etti. "Yazı Yunanca olduğuna göre belki senin üniversitedeki profesör arkadaşların bir şeyler yapabilirler."

Selena olur anlamında başını salladı. "Bu gece Grace'lere gittiğimde Julian'a sorarım."

"Teşekkürler." Tabitha Amanda'ya dönerek "Cliff konusunda hiç üzülme" dedi. "Tam sana göre birini biliyorum. Onunla iki hafta önce tanıştık."

Amanda birden dehşete kapılarak, "Hayır!" dedi. "Senin ayarlayacağın hiçbir randevuyu istemiyorum. Son defakinin etkilerinden ancak kurtulabildim ve bu tam dört yılımı aldı."

Selena güldü. "Şu timsah güreşçisinden mi bahsediyorsun?"

Amanda "Evet" diye cevap verdi. "Timsah Mitch. Az daha beni timsahı Koca Marthe'ye yem edecekti."

Tabitha "Hiç de değil" diye söylendi. "Adam sadece sana ne iş yaptığını göstermeye çalışıyordu."

"Pekala, Eric senin başını ne zaman canlı bir timsahın ağzına sokarsa, ancak o zaman bu konuda yorum yapabilirsin. O ana kadar timsahların pis nefes kokuları konusunda uzman olan ben, diyorum ki, Mitch sadece hayvanını doyurmak için bir yem arıyordu."

Tabitha Eric'in elini tutup peşinden giderken dönüp Amanda'ya

dilini çıkardı.

Amanda başını ovuşturarak onların gidişini seyretti. Birbirlerine bakarlarken adeta herkesin kendine göre birini bulabileceğini kanıtlıyorlardı. Ne kadar acayip olursa olsun.

Amanda'nın birini bulamaması çok acıydı.

"Ben eve gidip surat asacağım." Tam çıkarken Selena "Bak ne diyorum" dedi. "Ben Grace ile randevumu iptal edeyim, sonra ikimiz Cliff için sembolik bir küçük penis kızartma partisi yapalım."

Bu teklif Amanda'yı güldürdü. Kuşkusuz ailesini seviyordu. Bütün bu karışıklığa rağmen onu düşünüyor, onun için endişe ediyorlardı. "Hayır, teşekkürler. Ben kendime Viyana sosisleri kızartırım. Üstelik sen Julian'a Karanlıklar Avcısını sormazsan, Tabitha kalp krizi geçirip ölebilir."

"Peki ama fikrini değiştirirsen haber ver. Hiç olmazsa eve gidince Tiya'ya'yı ara da gelip Cliff için bir penis küçültme büyüğü yapsın."

Amanda güldü. Evet, bazen kız kardeşlerden birinin voodoo büyüğü olması işe yarayabilirdi. "Emin ol, bunu kaldıramaz" diyerek Selena'ya göz kırptı. "Belki daha sonra."

O akşam Amanda kitabına ve hayallerine dalmışken, çalan telefonun sesiyle yerinden sıçradı. Kitabını bırakarak ahizeyi kaldırdı; arayan Tabitha idi.

"Selam canım, benim eve uğrayıp Terminatör'ü yürüyüşe çıkarır mısın, diyecektim."

Amanda haftada en az iki kez tekrarlanan bu ricayı duyunca dişlerini gıcırdatmadan edemedi. "Peki, ama Tabby, sen niye çıkarmıyorsun?"

"Bu kadar gecikeceğimizi tahmin etmemiştim. Lütfen Amanda! Eğer çıkamazsa protesto etmek için benim yatağıma işiyor."

"Biliyorsun, benim de bir hayatım var, Tabitha."

"Ya, hayatın şu anda tek başına kanepede oturup, Kinley MacGregor'un son kitabını okurken, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi çikolata tıkmaksa... Evet, haklısın."

Amanda kaşlarını kaldırarak önündeki sehpa yayılmış çikolata kâğıtlarına ve okuduğu kitaba baktı.

Böyle anlarda kardeşinden nefret ediyordu.

Tabitha "Lütfen" diye yalvardı. "Bak, bundan sonraki erkek arkadaşına çok iyi davranacağıma söz veriyorum."

Amanda içini çekti. Kardeşlerine asla 'Hayır' diyemeyeceğini biliyordu. Bu onun en büyük zaafıydı. "İyi ki yolun hemen aşağısında otuyorsun, yoksa bunun için seni öldürebilirdim."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Amanda için için homurdanarak telefonu kapatırken, özlemle kitabına baktı. Lanet olsun' diye düşündü. 'Tam da konuya girmişken.'

İçini çekti. Neyse, köpek kısa bir süre de olsa yalnızlığını giderecekti. Terminatör çok çirkin bir Pitbull'du ama gerçek şu ki katlanabileceği tek erkekti.

Amanda, koltuğun üzerinde duran haki renkli ceketini alarak ön kapıdan çıktı. Tabitha ondan iki blok ötede oturuyordu. Gece oldukça soğuk ve karanlıktı ama nedense araba kullanmak istemedi.

Eldivenlerini giyerek, kaldırıma yönelirken Cliff'in yanında olmasını diledi, bu angaryayı birlikte halledebilirlerdi. Cliff'i kaç kere eve dönerken Terminatör'ü yürüyüşe çıkarması için kandırmıştı.

Ayağı kırık bir kaldırım taşına takılıp tökezlediğinde, saatlerden beri Cliff'i ilk kez düşündüğünü fark etti. Ayrılıkları konusunda ona garip gelen şey, onu hiç özlememesiydi. Hem de hiç.

Asıl özlediği, akşamları konuşabileceği, birlikte televizyon izleyebileceği birisinin varlığı idi ama bu kişinin Cliff olması gerektiğinden emin değildi.

Onu en çok sarsan da buydu aslında.

Eğer eksantrik ailesi olmasaydı, Cliff ile evlenebilirdi ve onu gerçekten sevmediğini anladığında da çok geç olurdu.

Bunu düşünmek onu, soğuk Kasım akşamından daha fazla üşüttü.

Cliff ile ilgili düşünceleri kafasından atarak dikkatini çevresine yoğunlaştırdı. Saat henüz sekiz buçuktu ama ortalık pazar günü için bile şaşılacak kadar sessizdi. Eğri büğrü kaldırımda yürüyerek, park edilmiş arabaların yanından geçti, evlerin çoğunun ışıkları yanıyordu.

Her şey normal gibiydi ama Amanda çevrede ürkütücü bir şeyin varlığını hissetti. Gökyüzündeki yarım ayın ışığı etrafında garip şekilli gölgeler oluşturuyor, arada bir kulağına uzaktan hafif sesler ve kahkahalar geliyordu.

Bu gece kötülüklerin ortaya çıkması için çok uygundu...

Amanda yüksek sesle "Beni rahat bırak!" dedi.

Tabitha yine yapacağını yapmıştı!..

Bundan sonra neler olacaktı? Yoksa kendisini bataklıkta, kardeşleriyle birlikte acayip voodoo bitkileri veya timsah ararken mi bulacaktı?

Bu düşünceyle ürpererek adımlarını sıklaştırdı ve nihayet sokağın köşesindeki uğursuz görünümlü eve geldi. Tabitha burayı bir arkadaşıyla birlikte kiralamıştı. Hemen göze batan mor boyalı ev, sokağın en küçük binalarından biriydi. Komşulardan hiçbirinin bu çirkin parlak renkten şikâyetçi olmaması garipti. Ama Tabitha, birine adres vermesi gerektiğinde işini kolaylaştırdığı için, bu rengi seviyordu.

"Etrafında siyah demir parmaklık olan Viktorya tarzı küçük mor ev. Mutlaka görürsün!"

Eğer kör değilsen, tabii.

Amanda alçak, dökme demirden bahçe kapısını açarak taştan yapılmış, kocaman, çirkin bir hayvan başının durduğu verandaya doğru yürüdü.

Tabitha'nın düşünceleri okuyabildiğini iddia ettiği heykele "Selam, Ted" diye seslendi. "Köpeği dışarı çıkaracağım, tamam mı?"

Cebinden anahtarları çıkararak ön kapıyı açtı. Hole girince burnuna kötü bir koku çarptı, Tabitha'nın iksirlerinden biri bozulmuş olmalıydı. Tabii, Tabitha yine yemek pişirmeyi denemiş de olabilirdi.

Terminatör'ün yatak odasında havladığını duydu. Kapıyı kapatıp ışığı açarak "Geliyorum" diye seslendi ve salondan geçerek yatak odasına yöneldi. Tam koridora vardığında, içinden bir ses oradan hemen kaçmasını söyledi ama daha yerinden bile kıpırdayamadan ışıklar söndü ve birisi onu arkasından yakaladı.

Kulağının dibinde ipek gibi yumuşak bir ses "Hele hele" dedi. "Sonunda seni yakaladım, küçük cadı" kollarını daha da sıktı. "Şimdi biraz acı çekme zamanı."

Kafasına sert bir şeyle vuruldu ve kendini kaybetti.

BÖLÜM 2

Amanda başında korkunç bir zonklamayla kendine geldi. Kendini çok kötü hissediyordu.

Ne olmuştu da...

Görünmez adamın söylediklerini hatırlayınca birden gerildi.

Adamın söyledikleri...

Birden dehşetle doğrulmaya çalıştı ve o anda küçük, pis bir odada beton zeminde yattığını fark etti...

Ve hiç tanımadığı sarışın bir adama bileğinden *kelepçelenmiş* olduğunu da.

Tam çılgılık atmak üzereyken kendini tuttu.

Panik yapma. Önce neler olduğunu öğren.

Anlaşılan Tabitha bütün bunları sana randevu ayarlamak için yapıyor... Tıpkı Randy Davis ile seni 'kazara' üç saat boyunca malzeme dolabında kilitli tuttuğu gibi.

Ya da o garip müzisyenle seni arabasının bagajına atıp 'kaçırmaya' kalktığı gibi.

Tabitha ona birilerini ayarlamak için daima alışılmadık yöntemlere başvururdu. Ama doğrusu onları bir araya getirmek için adamın kafasına vurup da bayıltmazdı.

Yine de Tabitha için her şeyin bir ilki vardı. Ve bu sıradışı randevu gerçekten birinci sınıftı.

Daha çok bilgi edinene kadar sakin olmaya çalışan Amanda, etrafına bakındı. Yabancı adamla o, penceresiz, küçük bir odaya kapatılmışlardı. Odanın paslı demirden bir kapısı vardı. Amanda'nın yanındaki arkadaşını sürüklemeyi varamayacağı bir kapı.

Odada mobilya falan yoktu. Tavandan sarkan küçük bir ampul ortalığı şöyle böyle aydınlatıyordu.

'Eh, neyse, şu anda tehlikede değilim' diye düşündü.

Yine de içi hiç rahat değildi. Yanında, arkasını dönmüş yatan adama

baktı. Adam ya ölmüştü veya kendinde değildi. Amanda ikinci şıkkın doğru olmasını dileyerek yavaş yavaş ona doğru sokuldu. Adam oldukça uzun boyluydu yatış şekline bakılırsa sanki sertçe yere itilmiş gibiydi.

Amanda bacakları titreyerek dizlerinin üstünde doğruldu, adamın üzerinden aşarak bükülü duran kolunu rahatlatmaya çalıştı.

Adam hiç kıpırdamadı.

Amanda bakışlarını onun vücudunda dolaştırdı. Uzun, siyah deri ceket, siyah kot pantolon ve bisiklet yaka siyah tişörtten oluşan kıyafetli yataarken bile onun tehlikeli biri olabileceği izlenimini veriyordu. Ayaklarında, topukları garip gümüş kakmalı siyah çizmeler vardı.

Dalgacı sarı saçları, yüz hatlarını gizleyecek şekilde yakasına kadar dağılmıştı.

Amanda uzanıp koluna dokunarak "Affedersiniz" diye fısıldadı. "Hayatta mısınız?" Pazusunun sert kaslarına değince nefesi kesildi. Yerde yüzükoyun yatan vücutta sanki hiç et yoktu, esnek ama güçlüydü, sanki çelik gibiydi.

Vay, vay, vay!..

Amanda elini, adamın kolundan aşağıya kaydırıp, ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Memnun bir şekilde içini çekti.

"Hey? Bayım?" Adamın sert, kaslı omuzunu tutup sarsarak tekrar uyandırmayı denedi. "Bay barbar, lütfen uyanın da buradan gidelim. Ölü bir adamla gereğinden fazla bir arada olmak istemiyorum, tamam mı? Lütfen olayı 'Bernie ile Hafta Sonu' filmine çevirmeyelim. Burada sadece ben varım ve sen çok ama çok ağırsın!"

Adam hiç kıpırdamadı.

Pekala, başka bir şey deneyeceğim.

Amanda dudaklarını ısırarak, onu sırtüstü çevirdi. Adamın önüne dökülen saçları aralandı ve yüzü ortaya çıktı.

Amanda bir an nefesini tuttu. İşte şimdi gerçekten etkilenmişti.

Adam çok yakışıklıydı. Çene kemikleri güçlü ve belirgin, elmacık kemikleri çıkıktı. Yüzü asil bir yapıya sahipti, çenesinde de minik bir çukur vardı.

Tanrım, bu adam şimdiye kadar pek az şanslı kadının görebildiği, ender rastlanan bir erkek güzelliğine sahipti.

Yüzündeki tek kusur -tabii kusur denebilirse- kulağından çenesine kadar uzanan incecik bir yara iziydi.

Yakışıklılık konusunda Grace'in kocasıyla rahatlıkla yarışabilirdi, ki yarı tanrı olan Julian hiç de yabana atılamazdı.

Aslında Amanda şimdiye kadar erkeklerin dış görünüşlerinden hiçbir zaman fazla etkilenmemişti. Akıllı olmalarını yakışıklı olmalarından daha önemli sayardı. Hele bu adamın ancak yarısı kadar bile yakışıklı olup da, IQ'ları ayakkabı numarasından fazla olmayan erkekleri tanıdığı düşünülürse...

Tabitha'nın aksine, onu etkilemek için güzel bir popodan ve geniş omuzlardan çok daha fazlası gerekirdi.

Buna rağmen...

Amanda bakışlarını adamın sırtım gibi ince, kaslı bedeninde gezdirdi. Onun için düşüncelerinde bir değişiklik yapabiliyordu.

Tabii, hâlâ yaşıyorsa...

Çekinerek elini adamın esmer boynuna değdirerek damarının atıp atmadığını kontrol etmek istedi. Parmak uçlarında güçlü atışı hissedince rahatladı.

Onu tekrar sarsarak kendine getirmeye çalıştı. "Hey, parlak çocuk, beni duyuyor musun?"

Adam hafifçe inledi, sonra yavaş yavaş gözlerini açtı. Amanda birden irkildi. Adamın gözleri o kadar koyu renkliydi ki simsiyah görünüyordu ve ona bakarken tehditkâr bir şekilde büyüdüklerini fark etti.

Ve adam birden küfrederek onu omuzlarından yakaladı.

Amanda kımıldamaya fırsat bulamadan, onu yerde yuvarlayıp bir anda üzerine çıktı ve bileklerinden tutup, kollarını başının üstünde yere bastırarak tamamen hareketsiz bıraktı.

O siyah, büyüleyici gözleri şüpheyle Amanda'nın kileri inceliyordu.

Genç kadın bir an nefes alamadı. Erkeğin bedeninin her santimini üzerinde hissediyordu. O anda, üzerindeki vücudun güçlü ve sert kısımlarının sadece kolları olmadığını fark etti. Tüm bedeni sağlam, güçlü kaslardan örülmüş bir duvar gibiydi.

Kalçaları Amanda'nın bacaklarının arasındaydı, gergin ve kaslı karının temasını hisseden genç kadının yanakları kızardı. Tüm vücudu ateş gibi yanıyor, adeta nefes alamıyordu.

Hayatında ilk defa, başını kaldırıp, hakkında hiçbir şey bilmediği bu adamı öpmek istedi.

Kimdi bu adam?

Amanda'yı şok eden bir tavırla başını, yüzüne doğru eğerek saçlarını kokladı.

Genç kadın inanmazlıkla, "Beni kokluyor musun?" diye sordu. Adam, derin, melodili sesi ile içini gıcıklayan bir kahkaha attı. Sonra

Amanda'nın içini eriten garip, uyarıcı bir aksanla fısıldadı, "Sadece parfümüne bayıldım, *ma fleur*." Derinden gelen sesi insanda gök gürültüsü etkisi yapıyordu.

Evet, bu adam son derece seksiydi ve boynunda hissettiği nefesi bütün vücudunda ürpertiler meydana getiriyordu.

"Sen Tabitha Devereaux değilsin" diye fısıldadı. O kadar yavaş söylemişti ki dudakları Amanda'nın kulağına değdiği halde, ne dediğini duyabilmek için bütün gayretini sarf etti.

Genç kadın yutkundu. "Tabitha'yı tanı..."

Adam, "Şşş," diye sözünü keserek soruyu tamamlamasına izin vermedi. Bileklerini tutan parmaklarından bedenine sanki elektrik dalgaları yayılıyordu. Amanda, duyduğu arzuyla göğüslerinin sertleştiğini hissetti.

Adam bu kez yüzünü onunkine yaklaştırarak, uzun favorilerini yanağına hafifçe sürtünce vücudunu yeni bir heyecan dalgası sardı. Bu adamın üzerindeki ağırlığı kadar tahrik edici bir şey hatırlamıyordu ve baharat karışımı erkeksi kokusu onu son derece heyecanlandırıyordu.

"Bizi dinliyorlar." Kyrian derin bir nefes aldı.

Artık altında yatan genç kadının herhangi bir tehdit altında olmadığını bildiği halde yerinden kıpırdamak istemiyordu.

Bir kadının bacakları arasında yatmayalı çok uzun bir zaman olmuştu. Bir kadına bu kadar yakın olabilmek sonsuzluk kadar uzaktı sanki. Bedenine yaslanan göğüslerin ılık yumuşaklığı, boynunda hissettiği sıcak, tatlı nefes... Bunları çoktandır unutmuştu.

Ama şimdi bu genç kadının üstündeydi, öyleyse...

Ah! Evet, bunu hatırlıyordu. Kadın ellerinin çıplak sırtında gezinirken neler hissettiğini, ustaca dokunuşlarıyla bir kadını nasıl kıvrandırdığını, hepsini hatırlıyordu.

Bir an için Kyrian, elbiselerini çıkarıp genç kadının vücudunu tamıyla keşfetmenin hayaliyle kendini kaybetti.

Çok daha yakından keşfetmenin...

Gözlerini kapatarak Amanda'nın elleri onun saçlarında gezinirken, dilini göğüslerinde dolaştırmayı, şişkin göğüs uçlarıyla oynamayı düşledi.

O anda genç kadının, altında kıvrınması fantezisini biraz daha geliştirmesine yardımcı oldu.

Hımm...

Eğer Amanda onun kim olduğunu, ne olduğunu anlarsa, kuşkusuz

büyük bir dehşete kapılırdı. Ve eğer kardeşine biraz benziyorsa, üstüne atılır, ikisinden biri ölene kadar onunla mücadele ederdi.

Ne yazık! Ama Kyrian, insanların ondan korkmalarına alıştı. Bu bir lanetti ama aynı zamanda kendisini koruma yoluydu.

Amanda "Kim dinliyor?" diye fısıldadı.

Gözlerini açan Kyrian, onun tatlı sesini zevkle dinledi. Düzgün bir Güneyli aksanını ne çok severdi. Ve bu kadın ipek gibi sesiyle onu daha da güzelleştiriyordu.

Çelik gibi güçlü iradesine rağmen, bedeninin tehlikeli bir şekilde tahrik olduğunu hissetti. İçinden, o dolgun, hafifçe aralık duran dudakları tatmak, bacaklarını ayırıp kendini onun sıcak derinliklerine gömmek geliyordu.

Ah! Evet, bu kadın ona zevk verebilirdi.

Hem de her zerresiyle.

Onun yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekildi. Koyu kahverengi saçlarının arasında özgürce serpilmiş kızıl teller parlıyor, koyu mavi gözleri şaşkınlık, öfke ve heyecanını yansıtıyordu. Çekici yüzünde, sağ gözünün hemen altında minik bir ben dikkat çekiyordu. Sadece bu bile onun ikiz kardeşinden farklı olduğunu anlamaya yeterdi.

Ve tabii kokusu.

Tabitha, onun gelişmiş duyularına fazla gelen pahalı parfümler kullanırdı, oysa bu kadın gül ve incelik kokuyordu.

O anda Kyrian, karşısındaki kadını öylesine istedi ki, arzularının şiddeti onu bir an sersemletti. Yüzyıllardır bir kadın için böyle güçlü duygular hissetmemişti.

Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmemişti.

Bacaklarının arasındaki sertliğin rahatsız edici baskısı Amanda'nın yüzünün kızarmasına neden oldu. Bu adam ölü olmayabilirdi ama kesinlikle kaskatıydı. Ve bunun, ölüm katılığıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Bak, ahbab! Sanırım dinlenmek için başka bir yere ihtiyacın var" dedi.

Amanda, adamın, onun dudaklarına odaklanmış olan bakışlarındaki aç ifadeyi sezdi ve o simsiyah gözlerin derinliklerindeki doğal özlemi gördü. Kendisiyle adeta savaşıyormuş gibi çeneleri kasılmıştı.

Adamın erkeklik gücü ve bariz cinselliği Amanda'yı etkilemişti.

Şu anda, onun altında yatarken kendini son derece güçsüz hissetti. O biçimli dudakları öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Bu düşünce onu hem korkutuyor, hem de heyecanlandırıyordu.

Kyrian gözlerini kırptırdı, yüzünün ifadesi değişmişti, sanki ondan bir şeyler gizlemek istiyordu. Üzerinden kalkarak Amanda'yı serbest bıraktı.

O zaman Amanda pembe kazağının önündeki kan lekesini gördü.

"Aman tanrım" diye soludu. "Sen yaralısın!"

Adam onun yanına otururken derin bir nefes alarak "Yara iyileşecek" dedi.

Amanda, onun aldırılmaz tavrına şaşırdı. Elbisesindeki kan miktarı düşünülürse yarası epeyce derin olmalıydı. Ancak kandan başka yaralı olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu.

"Yaran nerede?" diye sordu ama adam cevap vereceği yerde elini saçlarında dolaştırıp, bileğindeki kocaman gümüş kelepçeye bakarak elini öfkeyle çekiştirirdi.

Amanda, gözlerindeki soğuk ifadeden kelepçenin, onu daha fazla rahatsız ettiğini sezdi.

Artık kendine gelip üzerinden kalktığı için, onu inceleme fırsatı bulan Amanda, yüz hatlarındaki derin mutsuzluk ifadesi karşısında irkilirdi. Bu yüzde çok romantik, çok heyecan verici bir şey vardı.

Kahramanca bir şey.

Amanda onu hayalinde bir Naiplik Dönemi zengini veya bir Ortaçağ şövalyesi olarak canlandırdı çünkü klasik yüz hatlarında, bu modern zamanlarda artık pek görülmeyen gerçek bir asalet vardı.

Nereden geldiği belli olmayan bir ses "Vay, vay, vay" dedi. "Karanlıklar Avcısı uyanmış."

Amanda o uğursuz sesi hemen tanıdı. Tabitha'nın evinde başına vurulmadan önce duyduğu sestti bu.

"Desi yavrum," yanındaki adam kahverengi duvarlara bakarak azarlar gibi konuştu. "Görüyorum ki hâlâ şu küçük oyunlarından vazgeçmemişsin. Şimdi niye iyi bir Daimon olup da kendini göstermiyorsun?"

"Her şey sırayla, Karanlıklar Avcısı, her şey sırayla. Sanırım benim diğerleri gibi büyük, hain kurttan korkup kaçmadığımı anlamışsındır. Ben, o kurdu öldüren büyük, hain avcıyım." Sahibi görünmeyen ses bir an dramatik bir şekilde duraklayıp devam etti. "Tabitha Devereaux ve sen şimdiye kadar benim kardeşlerimi acımasızca avladınız, artık korkma sırası size geldi. Sizinle işim bittiğinde, ölmenize izin vermem için bana yalvaracaksınız."

Karanlıklar Avcısı başını eğerek güldü. "Sevgili Desi, ben hayatım boyunca asla kimseye yalvarmadım, senden ve senin gibilerden bir şey

dilersem bu, dünyanın sonu demektir.”

Desi “Kibir!” dedi. “Bu suçu cezalandırmaya bayılırım.”

Karanlıklar Avcısı kendini zorlayarak ayağa kalktı, o zaman Amanda yan tarafındaki yarayı gördü. Gömleği hafifçe yırtılmıştı, döşemede oturduğu yerde de kan lekesi vardı.

Desi “Kelepçeden hoşlandınız mı?” diye sordu. “O halkalar Hephaestus’un* demir atölyesinden alındı ve sadece bir tanrı veya Hephaestus’un yapmış olduğu bir anahtar tarafından açılabilir. Tanrılar da seni terk ettiğine göre...”

Karanlıklar Avcısı bakışlarını odada dolaştırdı. Yüzündeki vahşi ifade şeytanın kendisini bile korkutabilirdi. “Seni öldürmek bana büyük bir zevk verecek” dedi.

Desiderius bir kahkaha attı. “Küçük arkadaşın senin kim olduğunu öğrenince böyle bir şansın olmayacak.”

Karanlıklar Avcısı bakışıyla Amanda’yı, kimliğini açıklamaması için uyardı. Aslında buna hiç gerek yoktu çünkü Amanda kardeşini asla ele vermezdi.

“Bizi bunun için mi birbirimize kelepçeledin? Kavga etmemizi mi istiyorsun?”

“Yok, hayır. Planım bu değil. Birbirinizi öldürseniz de bence hiçbir sakıncası yok. Niyetim sizi tam güneş doğarken serbest bırakmak. Karanlıklar Avcısı bu kez kendisi avlanmak üzere ve ben de baştan sona bunu izleyip acı çekmen için elimden geleni yapacağım. Benden kaçabileceğin hiçbir yer yok.”

Karanlıklar Avcısı kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Yoksa beni avlayabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ah! Evet, kesinlikle. Çünkü zayıf noktayı senden iyi biliyorum.”

“Benim zayıf noktam yok.”

Desiderius güldü. “İşte şimdi gerçek bir Karanlıklar Avcısı gibi konuştun ama hepimizde bir Aşil topuğu vardır. Özellikle Artemis’e hizmet edenlerde. Sen de ayrıcalıklı değilsin.”

Amanda o anda Desiderius’un memnuniyetle dudaklarını yaladığına yemin edebilirdi.

“Senin en zayıf noktan asaletin. O kadın senden nefret ediyor ama sen kendini kurtarmak için onu öldüremezsin. O seni öldürmeye çalışırken, sen hayatın pahasına onu koruyacaksın.” Desiderius kötü kötü

* Hephaestus: Yunan mitolojisinde demirciler tanrısı.

güldü. “Bir insanın tehlikede olmasına dayanamıyorsun, değil mi?”

Karanlıklar Avcısı, “Desi, Desi, Desi” diye söylendi. “Ben seninle ne yapacağım?”

“Benimle öyle saygısızca konuşma sakın.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü ben senden korkup sinen küçük Daimonlardan değilim. Ben senin en kötü kâbusunum.”

Karanlıklar Avcısı alaycı bir tavırla, “Klişelere bağlı kalmak zorunda mısın? Haydi ama Desidisastrous, ikinci sınıf filmlerde rastlanan bayağı diyaloglardan daha orijinal bir şey bulamadın mı?”

Öfkeli bir homurtu duyuldu. “Benim adımla alay etme.”

“Ah, özür dilerim, haklısın. En azından, seni öldürmeden önce biraz saygı gösterebilirim.”

“Hayır, beni öldüremeyeceksin, Karanlıklar Avcısı, bu kez ölecek olan sensin. O kadının sana nasıl ayak bağı olacağını düşündün mü hiç? Küçük arkadaşlarını hesaba katmıyorum bile. Hepsi birden yabani köpek sürüsü gibi peşine düşecekler. Yerinde olsam bunun için dua ederdim. Çünkü bir dahaki karşılaşmamızda sana hiç bilmediğin acılar tattıracağım.”

Karanlıklar Avcısı, Desiderius’un tehditlerine karşı, dudakları ince bir çizgi halinde gülümseyerek, “Yeteneklerini fazla abartıyorsun” dedi.

“Göreceğiz.”

Amanda bir mikrofonun kapandığını belirten bir tıkırtı işitti.

Karanlıklar Avcısı yine öfkeyle kelepçeye asıldı. “O korku filmleri kalıntısını öldüreceğim!”

“Hey, hey, hey!” Amanda, kurtulmaya çalışırken onun kolunu da aşağı yukarı sallayan Karanlıklar Avcısına seslendi. “O kolun bana bağlı.”

Adam duraklayıp ona bakınca yüz ifadesi yumuşadı. “İkizler” dedi. “Bunu asla aklına getiremez. Kardeşinin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Ben nerede olduğumu ya da saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Ona bakarsan burada neler olduğu konusunda da hiçbir fikrim yok. Sen kimsin, o adam kim?” sesini alçaltarak, “Bizi duyabilir mi?” diye ekledi.

Kyrian başını salladı. “Hayır. Mikrofon kapalı. Eminim, şu anda intikam planları yapıyordur. Seni bilmem ama ben onun şimdi *Dexter’in Laboratuvarındaki** Dexter tipi gibi ellerini ovuşturduğunu görür

* *Dexter’in Laboratuvarı*: Amerika’da popüler bir çizgi film.

gibiyim.”

Kyrian bir an durup onu inceledi. Pek isteriye kapılmış görünmüyordu... Bu sakinliğini devam ettirmesini diledi. Eğer ona Desiderius'un kardeşini yakalamaya çalışan ruh emici bir vampir olduğunu söylerse paniğe kapılacağı kesindi.

Ama tabii, ikiz kardeşinin vampir avlama tutkusu onda da varsa, bu duruma pek şaşırmayacaktı.

Kyrian gözlerini kapatıp onun düşüncelerini okumaya çalıştı ve şüphesinin yersiz olduğunu anladı. Genç kadının hissettiği sadece normal bir korkuydu, o kadar.

Tabitha'nın aksine Amanda öyle peşin hükümlü biri değildi ama içinde bulundukları durumda hem merak, hem de öfke duyuyordu. Belki Kyrian onu korkutmadan her şeyi anlatabilirdi ama içindeki Karanlıklar Avcısı ona sadece bilmesi gereken basit bir iki şeyi açıklamakla yetinmesini söylüyordu.

Eğer şansı yaver giderse, kendi hakkında fazla bir açıklama yapmadan birbirlerinden ayrılabilirlerdi.

“Bana ‘Avcı’ derler, o adam da kardeşine kötülük yapmak istiyor.”

“Teşekkürler, o kadarını zaten anlamıştım.” Amanda kaşlarını çatı. Bütün bu olanların onu korkutması gerekirdi ama içinde korku yerine büyük bir öfke vardı. Kardeşinin çılgın hayatına karışmış olmak hiç de ona göre değildi.

Aslında yanlışlıkla Tabitha yerine onu yakalamaları daha iyiydi çünkü ikiz kardeşi kesinlikle birtakım aptalca kamikaze numaraları yapmaya kalkışır ve bu onun hayatına mal olabilirdi.

Başını kaldırıp Karanlıklar Avcısına baktı, kaşları biraz daha çatılmıştı. Tabitha'yı nereden tanıyordu? Ayrıca annesi ve babası bile bazen onları ayırt edemezken, onun Tabitha olmadığını nasıl anlamıştı? “Tabitha'nın arkadaşlarından biri misiniz?”

Kyrian gözlerinde anlamsız bir bakışla onu çekerek ayağa kaldırdı. Üstünü başını temizlerken “Hayır” dedi.

Amanda, eli Kyrian'inkiyle birlikte hareket ederken, ne kadar sağlıklı ve düzgün bir vücudu olduğunu fark etmemiş göründü. Ama eli, bacağının iç kısmına sürününce inlememek için kendini zor tuttu.

Bu adam seks ve hız için yaratılmıştı. ‘Ne yazık ki tipim değil’ diye düşündü. Aslında, bir erkekte olmasını istemediği her şey onda toplanmış gibiydi.

Yoksa yanılıyor muydu?

Kyrian küfretti “Tabii, benim telefonumu almış” diye mırıldandı, sonra Amanda'yı kapıya doğru götürdü.

Kapı tokmağını yokladıktan sonra menteşeleri inceledi.

Sol ayağındaki çizmeyi çıkarırken Amanda kaşını kaldırarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Yoksa yüzecek misin?”

Kyrian ona alaycı bir bakış fırlatıp, yerdeki çizmesini aldı. “Buradan çıkmaya çalışıyorum ya sen?”

“Ben de sana kızmamaya çalışıyorum.”

Kyrian'ın gözlerinde muzip bir ifade belirdi, sonra yine dikkatini kapıya verdi.

Çizmesinin topuk kısmındaki gümüş kakmalardan birine basınca, ortaya on beş santimlik bir bıçak çıktı. Amanda, ‘Kesinlikle Tabitha'nın tipi’ diye düşündü. Belki onun cebinde de Ninja yıldızlarından vardı.

“Ooo,” dedi “ne kadar da *korkutucu*.”

Kyrian ona şöyle bir baktı, “Bebeğim, sen daha korkutucu bir şey görmedin.”

Amanda onun *Ford Fairlane** benzeri, sert adam tavırlarına alayla güldü ve hiç de kadınca sayılamayacak bir biçimde homurdandı.

Kyrian bunu fark etmemiş göründü. Çentikli bıçağını kullanarak paslı menteşeyi yerinden oynatmaya çalışıyordu.

“Dikkat etmezsen o bıçağı kıracaksın.”

Kyrian ona şeytanca baktı. “Dünyada hiçbir şey bunu kıramaz.” Çizmeye yumruğuyla vururken dişlerini gıcırdattı. “Ve hiçbir şey de bu menteşeyi yerinden oynatamaz.” Birkaç dakika daha uğraştı.

Menteşe yerinden çıkmayınca “Lanet olsun!” diye homurdandı. Bıçağı yine çizmesinin topuğuna yerleştirmek için eğilince, ceketinin arkası sıyrılarak Amanda'ya bakmaya değer bir manzara sunmuş oldu.

Ah! Evet, *güzel* popoydu.

Kyrian 1.90'lık boyuyla tekrar doğrulunca Amanda ağzının kuruduğunu hissetti.

Vay, vay, vay!..

Pekala, geri adım atabilirdi, adamın karşı koyamayacağı bir özelliği vardı; boyu. Amanda oldum olası kendinden uzun erkeklere dayanamazdı. Ve bu adamın yanında rahatlıkla yüksek topuklu ayakkabı giyebilir yine de onun erkeklik egosunu incitmezdi.

* *Ford Fairlane*: Televizyonda yayınlanan bir filmin Elvis görünümüne dedektif kahramanı.

Kyrian ona tepeden bakıyordu.

Ve Amanda bundan hoşlanmıştı.

“Kardeşimi nereden tanıyorsun?” Kafasından onunla ilgili düşünceleri atmaya ve içinde bulundukları duruma odaklanmaya çalışıyordu.

“Nasıl tanımam, devamlı yoluma çıkıyor.” Tekrar kelepçeyle uğraşmaya başladı. “Siz insanlar neden hep üstünüze vazife olmayan işlere burnunuzu sokarsınız?”

“Ben hiç de öyle...” Birden durakladı. “Siz insanlar mı?.. Niye böyle dedin?”

Kyrian cevap vermedi.

“Bana bak.” Kolunu kaldırıp kelepçeyi işaret etti. “Şu anda sana bağlıyım ve bir cevap istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun.”

Amanda artık dayanamadı. Kendini beğenmiş adamlardan hiç hoşlanmazdı. Hele şu ben-erkeğim-bebek-arabayı-ben-sürerim tipli adamlardan nefret ederdi.

“Tamam, maço çocuk” diye patladı. “Ben, senin gibi siyah derilere bürünmüş sarı aygırlara göz süzüp cilve yapan küçük budala kızlara benzemem. Şu he-man numaralarından vazgeç. Bilmiyorsan öğren, çalıştığım yerde bana ‘erkek düşmanı’ derler, anladın mı?”

Kyrian kaşlarını çatı. “Maço çocuk mu?” Duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu.

Şu upuzun hayatında şimdiye kadar hiç kimse ona karşı çıkacak cesareti gösterememişti. Ölümlü bir insanken de, koskoca Roma ordularını önüne katıp kovalamış, hiç kimse başını kaldırıp onunla göz göze dahi gelememişti.

Karanlıklar Avcısı olarak da Daimonlar ve Apolliteler’i önünde titretir, ismi saygı ve korkuyla anılırdı. Ve bu kadın da kalkmış, ona...

Yüksek sesle “Siyah derilere bürünmüş sarı aygır, ha?” diye tekrarladı. “Bundan daha büyük bir hakaret duyduğumu sanmıyorum.”

“Herhalde tek çocuktun.”

Kyrian bunu duyunca güldü. Aslında bir zamanlar üç kız kardeşi vardı ama hiçbiri de ona hakaret edemezdi.

Amanda’yı tepeden turnağa bir süzdü. Genç kadının klasik bir güzelliği yoktu ama badem gözlerinde, ona çocuksu bir çekicilik sağlayan egzotik bir hava vardı. Uzun kızıl kahverengi saçları ince omuzlarına dökülüyordu. İnsanı en çok cezbeden tarafı mavi gözleriydi. Sımsıcak ve zekâ dolu bu gözler, şu anda düşmanca bir ifadeyle Kyrian’a çevrilmişti.

Yanaklarında, gözlerinin rengini daha da koyulaştıran hafif bir pembelik vardı. İçinde bulundukları tehlikeye rağmen Kyrian, onun çılgınca ve insanı bitkin düşürecek bir seks gecesinden sonra nasıl görüneceğini merak etti. İhtirasla koyulaşmış gözlerini, dağılmış saçlarını, sakallarının kızarttığı yanaklarını, öpüşlerinin şiddetinden nemlenmiş ve şişmiş dudaklarını görür gibiydi.

Bunu düşünmek bile tüm vücudunu ateş gibi yaktı.

Ta ki ensesinde o tanıdık sızıyı duyana kadar. “Birazdan şafak sökecek” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.” Amanda’yı sola doğru çekerek, kararmış duvarlarda bir çıkış yolu aramaya başladı. “Buradan çıkabilirsek, şu kelepçeden kurtulmak için de bir çare bulmak lazım.”

“Aman iyi ki söyledin.” Amanda onun yırtılmış giysilerinin altındaki yarayı gördü. “Buna gerçekten baktırman gerek.”

“Yoksa Allah korusun kanamadan ölebilirim, ha?” Sesinde alaycı bir ifade vardı. “Sen de çürüyen cesedimi oradan oraya taşımak zorunda kalırsın.”

Amanda hoşnutsuzlukla burun kıvırdı. “Daha iğrenç olman mümkün mü? Aman tanrım, sen büyürken kimi örnek aldın? Boris Karloff’u mu?”

“Aslında Hannibal’i.”

“Beni korkutmaya çalışıyorsun, değil mi? Ama işe yaramaz. Ben öfkeli bir hayalet ve sırf onlarla savaşmak için cinleri ortaya çıkaran iki kız kardeşle büyüdüm. Yani ahbap, bütün bunları çok iyi bilirim. Onun için senin kara mizahın bana sökmez.”

Sonra Kyrian daha ne olduğunu anlayamadan, gömleğinin ucunu tutup kaldırıverdi.

Ve donakaldı. Adamın sert, dümdüz ve jimnastikçileri bile kıskandıracak kadar düzgün kaslı karnı sayısız yara iziyle kaplıydı.

Bunlar yetmezmiş gibi yan tarafında, kaburgalarının altına kadar uzanan derin bir kesik vardı.

“Aman allahım, sana ne oldu böyle?”

Kyrian silkinerek gömleğini indirdi ve bir adım geriledi. “Eğer yara izlerini kastediyorsan, onların hesabını sormak yıllarımı aldı. Şu kesiğe gelince, onu da on üç yaşındaki bir Appolite yaptı. Kendisinin yardıma ihtiyacı olduğunu sanmak gafletinde bulunmuştum.”

“Yani tuzağa mı düştün?”

Kyrian omuz silkti. "Eh, ilk defa olmuyordu."

Amanda bakışlarını onun üzerinde gezdirirken yutkundu. Bu adamın çevresinde bir tehlike ve ölüm kokusu vardı. Sağlıklı, zarif bir hayvan gibi hareket ediyordu ve o gözler...

Gözlerinde, çevrede bulunan basit şeylerden çok daha fazlasına nüfuz edebilen bir güç seziliyordu. O simsiyah hınzır bakışlı gözlerde tārifi imkânsız ince bir parıltı vardı.

Ve ona her baktığında Amanda'nın nefesi kesilir gibi oluyordu.

Hayatında hiç böyle gözlere sahip olan sarışın bir erkek görmemişti. Ya da bu kadar yakışıklı bir erkek. Yüz hatları sanki yontulmuşçasına kusursuzdu.

Etrafına adeta doğaüstü bir cinsellik yayıyordu. Doğanın bu adama cömertçe sunduğu bu özelliğin birazına sahip olabilmek için çabalayan birçok erkek tanıyordu.

"Karanlıklar Avcısı nedir?" diye sordu. *Buffy the Vampire Slayer* gibi biri mi?"

Kyrian güldü. "Evet, ben kurumlanarak dolaşıp, vampirleri küpelelerin içinde avlayan küçük sıska bir kıyım. Sonra vampirler kulaklarımı delip çıkıyor ve ben de..."

"Senin kız olmadığını biliyorum. Ama Karanlıklar Avcısı nedir?"

Kyrian onu odada dolaştırıp, gizli bir kapı bulabilmek için duvarları yoklarken içini çekti.

"Kısacası, geceleri ortaya çıkan şeyleri hallediyorum."

Bu sözler Amanda'yı ürpertti, bu basit açıklamanın ötesinde bir şeyler olduğunu hissediyordu. Acımasız gibi görünüyordu ama kötü ya da zalim değildi. "Desiderius'u neden öldürmek istiyorsun?"

Kyrian çelik kapıya yönelmeden önce ona baktı. Sonra kapı tokmağına öyle bir şiddetle asıldı ki Amanda, tokmağın nasıl yerinden çıkmadığına şaşırdı. "Çünkü o, insanları öldürmekle kalmıyor, ruhlarını da alıyor."

"Gerçekten bunu yapabilir mi?"

"Her şeyi biliyorsun ya," alaycı bir tonla konuşuyordu "sen söyle."

Amanda kendini tutmasa adamın boğazına sarılabılırdi. Hayatında hiç bu kadar kibirli ve sinir bozucu birine daha rastlamamıştı.

"Ben niye hep bu doğaüstü saçmalıklara bulaştırılıyorum ki?" diye mırıldandı. "Herkes gibi sıradan bir gün geçiremeyecek miyim hiç?"

"Hayat bize çok ender olarak istediklerimizi verir."

Amanda kaşlarını çatıp düşündü, adamın sesinde garip bir ton vardı. Başını eğerek ona susmasını işaret etti.

Birdenbire kapı tokmağı döndü.

"Tak, tak." Desiderius gelmişti. "Sabah oldu, saklanma zamanı. Gel ey gece, gel de ava çıkalım."

"Ya, evet. Sen ve küçük köpeğin."

Kyrian'ın sesindeki neşeli ton Amanda'yı şaşırttı. Desiderius'un sözleri onu hiç etkilememiş görünüyordu. "Onun tehditlerinden korkmuyor musun?"

"Hayatım, onun gibi birinden korktuğum gün, onun ayaklarına kapanıp, kalbimi kesip çıkarması için bıçağı vereceğim gündür. Benim tek korkum seni kardeşine sağ salım götürüp, Yüce Kraliçe Çetinceviz ile aramızdaki meseleyi, ancak Desiderius'u bulup, ruhunu ait olduğu yere gönderdikten sonra halledebileceğimize ikna etmek."

Amanda, içinde bulundukları duruma ve onları bekleyen tehlikeye rağmen gülmekten kendini alamadı. "Yüce Kraliçe Çetinceviz? Tabitha'yı çok iyi tanıyorsun."

Kyrian bu yoruma tepki göstermedi, vücudunu Amanda'ya siper ederek yavaşça kapıyı açtı ve duralayarak etrafı kolaçan etti.

Kapının dışında, tozlu pencerelerinden içeriye güneş ışınları süzülen dar bir koridor vardı.

Avcı odaya doğru geri adım atarken homurdandı. "Lanet olsun!"

Amanda'nın neredeyse kalbi duracaktı. Dehşet içinde "Ne var?" diye sordu. "Dışarıda biri mi var?"

"Hayır."

"Öyleyse gidelim." Kapıyı açmaya çalıştı.

Avcı yerinden kımıldamadı.

Dişlerini sıkarak koridora tekrar bir göz atıp Amanda'nın bilmediği bir dilde bir şeyler söyledi.

"Sorun ne?" Amanda neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Sabah oldu, ortalıkta kimseler yok, hemen gidelim."

Kyrian derin bir nefes aldı. "Problem insanlar değil, problem güneş."

"Güneş mi?.."

Avcı bir iki saniye durakladı, sonra ağzını açarak dilini uzun ve keskin köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi.

BÖLÜM 3

"Bay Harika" bir vampirdi!

"Hayır, hayır, olamaz." Amanda'nın bütün vücudu dehşetle titriyor, çığlık çığlığa bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Şimdi benim kanımı mı emeceksin?"

Avcı alaycı bir biçimde kaşını kaldırdı. "Bir avukata benziyor muyum?"

Amanda imayı anlamazlıktan geldi. "Yoksa beni öldürecek misin?"

Avcının yüzü asıldı, sinirli bir tavırla, "Eğer öyle bir niyetim olsaydı, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun" dedi.

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, kötü kötü bakarak genç kadına yaklaştı. Amanda, bunu göz korkutmak için yaptığını anlasa da, adam amacına ulaşmış sayılırdı. Gerçekten korkmuştu.

Serbest olan elini Amanda'nın boynuna doğru kaldırarak, şahdamarının olduğu yeri hafifçe okşadı. Bu tüy gibi dokunuş genç kadını tepeden tırnağa ürpertti. "Düşünüyorum da, bütün kanını emebilir, sonra da elini sivri dişlerimle kemirip serbest kalabilirdim."

Amanda'nın gözleri dehşetle büyüdü.

"Ama şanslısın, böyle bir niyetim yoktu."

"Alay etme, tamam mı?" Kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu. Adamın onunla alay mı ettiğini yoksa korkunç bir yaratığa dönüşüp gerçekten kanını mı emeceğini bilmiyordu. "Buna dayanamam. Bir an için kendini benim yerime koy. Tabitha'nın evine sırf köpek yatağını kirletmesin diye, onu dışarı çıkarmak için gittim, orada başıma vuruldu ve bir vampire zincirlendim. Biraz garip davranırsam kusura bakma."

Kyrian onu şaşırtan bir tavırla elini indirip geriye çekildi. "Sanırım haklısın. İnsanların ortada hiçbir neden yokken sana saldırmalarına alışık değilsin."

Ses tonundan, kendisinin böyle şeylere yabancı olmadığı anlaşılıyordu.

Amanda'ya zoraki bir şekilde gülümsedi. "Eğer içini rahatlatacaksa, ben insan kanıyla beslenmiyorum."

Her nedense genç kadın kendini daha iyi hissetti. Tam inanmasa da, biraz rahatlamıştı.

"Yani Angel gibi misin?"

Avcı ona garip garip bakarak "Anlaşılan çok televizyon seyrediyorsun" diye mırıldandı.

Sonra sesini yükselterek devam etti. "Angel'in ruhu var ama benim yok."

"Şimdi yine beni korkutmaya çalışıyorsun."

Yüzündeki ifade, daha önceki sözlerini hatırlatır gibiydi: *Yavrum, sen henüz korku nedir bilmiyorsun.*

Avcı tekrar kapıya baktı. "Pekala, güneş daha fazla yükselmeden oraya koşmamız gerek."

Amanda'nın içine işleyen bir bakışla baktı. "En büyük sorun şu : Bu koridorun nereye gittiğini bilmiyorum. Eğer doğrudan dışarıya açılıyorsa, ben anında alevler içinde yanarak ölürüm. Onun için senden bir söz vermeni istiyorum."

"Söz mü?" Amanda kulaklarına inanamadı. Bu adamda sınırsız bir cesaret vardı. Ona önce zorbaca davranmış, sonra tehdit etmişti, şimdi de ne olduğunu bilmediği bir şey için söz vermesini istiyordu.

"Tabii," dedi "neden olmasın?"

Kyrian sağ elindeki yüzüğü çıkarıp ona verdi. "Bunu almanı, sonra da bir ağaç bulmanı istiyorum."

Amanda elindeki yüzüğe baktı. Altının üzerinde birçok çizik ve çentik göze çarpıyordu. Bu yüzük belli ki birçok badire atlatmıştı. Daha doğrusu bunu takan elin bayağı zarar gördüğü anlaşılıyordu.

Yüzüğün üst kısmı düz yakutlardan yapılmıştı ve üzerinde zümrüt defne yapraklarıyla çevrelenmiş elmas bir kılıç deseni bulunuyordu. En üste de safirden bir taç konmuştu. Çok değerli bir antika olduğu belliydi.

Bu kadar değerli bir şeyi nasıl güvenip de ona veriyordu?

Buna ne anlam vereceğini kestiremeyen Amanda, yüzüğü cebine koydu. "Herhangi bir ağaç olur mu?"

"Herhangi bir ağaç. Sonra şu sözleri söyle: Artemis, insan olarak bana görünmeni istiyorum."

"Artemis..."

Kyrian eliyle genç kadının ağzını kapattı. "Zeus aşkına, şimdi değil, ben gidince, sadece bir kere söyleyebilirsin. Sen sözlerini bitirince, çok

uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın görünecek. Ondan, seni Desiderius'a karşı korumasını iste."

Amanda hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bir tanrıçayı çağırıp, beni korumasını mı isteyeceğim?"

"Eğer yapmazsan, Desiderius seni de, kardeşini de yakalar."

"Bu seni niye ilgilendiriyor?"

"İnsanları Daimonlardan korumak benim işim. Bir Avcı bunları yapar." Sert yüz ifadesine rağmen, gözlerinde beliren ışık, anlattıklarından daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

"Daimonlar da kim?"

"Onlar steroidlerle yaşayan yarı tanrılar. Şimdi bana söz veriyor musun?"

"Niye olmasın" diye düşündü. Bu garip bir istekti ama bir vampire kelepçelendiğine göre neyin garip, neyin normal olduğuna karar verecek durumda değildi. "Tamam" dedi.

"İyi. Haydi, şimdi koşalım."

Amanda karşı çıkmaya fırsat bulamadan, Kyrian bileğindeki kelepçeyi hızla çekip koşmaya başladı, kapıdan çıkıp sağdaki koridora saptılar.

Pasla kaplı zeminde koşarlarken Amanda terkedilmiş bir fabrikada olduklarını fark etti.

Koridorun sonunda merdivenler vardı. Avcı önde, o arkada hızla inerek, büyük bir odaya girdiler. Odanın zemini betondur. Çelik duvarlarda yer yer çatlaklar oluşmuştu. Yeni doğan güneşin ışıkları buralar-dan içeri vuruyordu.

Karanlıklar Avcısı, hemen kuytu bir yere çekilerek güneş ışığından uzaklaştı. Yüzü biraz yanmış gibiydi ama çok kötü görünmüyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Amanda nefes nefese kalmıştı. Avcı ise, sanki hiç koşmamışlar gibi sakindi. Genç kadının göğüslerine takılan bakışları ise biraz fazla ateşli sayılabilirdi.

Amanda kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ve Avcı'nın elinin göğsüne değecek kadar yaklaştığını fark edince, onun yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme gördü. Eli o kadar yakındı ki, parmak uçları göğüs başına değer gibi oluyor Amanda'nın damarlarındaki kanı tutuşturuyordu.

Adamın alaylı bakışları altında kollarını indirdi. Sımsıkı kapalı dudaklarına ve yüzündeki şeytanca ifadeye rağmen, gülümsemesi muhteşimdi. Gözlerindeki muzip parıltı nefesini kesiyordu. Yüzündeki sert

ifade yumuşamış, her dişinin içini titretecek çocuksu bir çekicilik kazanmıştı.

Bakışlarını bomboş fabrikada dolaştırarak, "Keşke bir cep telefonu ya da metro olsaydı" dedi. "New York'taki o işi kabul etmeliydim."

Amanda şaşırıldı; "İş mi? Ne işi? Avcılık gerçekten iş mi yani?"

"Evet. Hatta bana bunun için para veriyorlar."

"Kim veriyor?"

Kyrian cevap vereceği yerde Amanda'ya susması için işaret yaptı. Bu, yine bela geliyor demektir ve Amanda artık Tabitha yüzünden belaya bulaşmaktan bıkmıştı.

İki saniye sonra, dışarıda birinin yürüdüğünü duydu. Avcı onu iyice gölgeye çekti ve boşa kalan kolunu omuzundan aşırıp duvara yasladı.

Bu durumda Amanda, sırtında onun göğsünü hissedebiliyordu. İçinden dayanılmaz bir arzu dalgası yükseldi. Erkeğin sıcaklığını kendi bedeninde duyuyordu ve ondan yayılan o vahşi erkek gücünden etkilenmemek mümkün değildi. Deri ve sandal ağacı karışımının davetkâr kokusu da adeta başını döndürüyordu.

Bu adamı istiyordu.

Sen deli misin, kadın? Adam bir vampir!..

Evet ama çok, gerçekten çok seksi bir vampir!..

Kyrian ise genç kadına bu kadar yakinken nefes almakta zorlanıyor, gelişmiş duyularıyla onu, vücudunun her zerresinde hissediyordu. Kalp atışlarının hızlandığını, boğazının kuruduğunu hissediyor, daha kötüsü onun da kendisine duyduğu arzuyu sezebiliyordu.

Bu, ona duyduğu isteği artırdı. Ama aynı zamanda ona, neden kadınlardan mümkün olduğu kadar uzak durması gerektiğini de hatırlattı.

Lanet olsun sana, Desiderius.

Şu anda, o kadar arzuladığı genç kadına neden sahip olamayacağını hatırlamak çok zordu. Onun kokusunu, dans edencesine kıvrak hareketlerini unutmak daha da zor olacaktı. Genç kadının esnek vücudu bir zarafet senfonisi gibiydi. Onunla sevişmeyi hayal etmek ne kadar kolaydı. Kyrian ona hiçbir erkeğin veremeyeceği zevkleri tattıracağından emindi.

Kasıklarının sertliği adeta acı veriyordu. Bir kadın için en son ne zaman bu kadar şiddetli arzu duyduğunu hatırlamıyordu bile. Onu öpmek, dudaklarını boynunda dolaştırarak tatlı sıcaklığını içine çekmek için tüm iradesini kullanıyordu.

O anda, elini birkaç santim aşağıya indirirse onun göğsünü avuçla-

yabileceğini fark etti.

Sadece birkaç minik santim...

Aniden bir telsizin sesi sessizliği bozdu. Amanda, pencereye doğru atılıp "Bu bir inşaat işçisi" diye fısıldadı.

Kyrian, güneş ışığına doğru çekilince tıslar gibi bir ses çıkarıp, onu hızla geriye çekti.

Amanda, "Özür dilerim" diye fısıldayarak, bu kez onu gölgede tutmaya dikkat ederek yavaşça pencereye yaklaştı. Yarım metre kadar ötede eski bir traktörü kurcalayan adamı görünce, "Hey!" diye seslendi. İşçi başını kaldırıp onu görünce birden irkildi. Suratını asarak pencereye doğru gelip, içeriye baktı. "Orada ne yapıyorsunuz? Buraya girmek yasaktır."

Amanda "Uzun hikâye" dedi. "Kısacası ise, burada bırakıldım, varsa cep telefonunu kullanabilir miyim?"

Hâlâ surat asan adam, telefonunu pencereden ona uzattı.

Ama Avcı hemen atılıp elinden telefonu aldı.

Amanda "Hey!" diye bağırıp geri almaya çalıştıysa da, bir numarayı çevirmekle meşgul olan Avcı hiç orali olmadı.

Telefonu kulağına dayarken, işçiye "Neredeyiz?" diye sordu.

"Eski Olson Fabrikasında."

"Slidell'de mi?"

Amanda hayretle kaşını kaldırdı. Avcı'nın burayı bilmesi onu şaşırtmıştı. Oysa kendisi, doğduğundan beri New Orleans'da yaşadığı halde, böyle bir yerin varlığından bile habersizdi.

İşçi "Evet" diye cevap verdi.

Avcı başını salladı. Sonra telefondakine "Hey, benim" dedi. "Slidell'deki Olson Fabrikası'ndayım. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir süre karşısındakini dinledi.

Amanda onu yakından izliyordu. Sivri dişlerini göstermeden konuşabilmesi şaşırtıcıydı.

Onları gayet iyi gizleyebiliyordu.

Birden aklına geldi, bir vampir nasıl böyle yanık tenli ve sıcak olabiliyordu. Nasıl nabızı olabilir ya da kalbi atabilirdi?

Vampirler soğuk, solgun renkli ve ölü gibi olmazlar mıydı?

"Evet." Avcı hâlâ telefonla konuşuyordu. "Beni buradan alman gerekiyor, güneş iyice yükselmeden gelsen iyi olur."

Karanlıklar Avcısı telefonu kapatıp pencereden işçiye doğru fırlattı.

Amanda, "Hey!" diye atıldı. Pencereden eğilerek tekrar telefonu

almaya çalıştı. "Benim de konuşmam lazım."

"Kimi arayacaksın?" Avcı'nın sesinde bir tehdit seziliyordu.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Avcı telefonu elinden aldı. "Birbirimize bağlı olduğumuz sürece ilgilendirir."

Amanda telefonu kaparak gözlerini kıstı. "Benimle uğraşma ahbap, yoksa pişman olursun."

Ama Avcı'nın öfkeli bakışı içini titretti. "Sakın kardeşini aramayı düşünme."

Yüzündeki öfkeli ifade Amanda'ya, şansını fazla zorlamaması gerektiğini hatırlattı. Telefonu işçiye geri vererek "Teşekkürler" dedi.

İşçi telefonu beline takarken onlara bakıp azarlar gibi konuştu, "Siz ikiniz, oradan hemen çıkmalısınız. Bu bina..."

Karanlıklar Avcısı elini kaldırdı ve adamın gözlerinde boş bir anlam belirdi. Avcı ona "Bu binada hiç kimse yok" dedi. "Sen git, işini yap."

Adam tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

Zihin kontrolü mü? Amanda Avcı'ya bakakaldı.

Tabii ki zihin kontrolü yapıyordu, o bir vampirdi.

"Bunu bana yapmasan iyi olur."

"Merak etme. Sen bunun için fazla güçlüsün."

"İyi."

"Benim için hiç de iyi değil."

Sözleri imalı olmasına rağmen, gözlerinin derinliklerinde, her zaman görüldüğü kadar sinir bozucu olmadığını gösteren muzip bir pırıltı vardı.

Amanda göz ucuyla ona baktı. Bir direğe rahatça yaslanmış, gözleri kapalı, öylece duruyordu ama genç kadın onun, çevresindeki her şeye karşı tetikte olduğunu sezinledi.

"Neden vampir oldun?" diye düşünmeden sordu. "Birisi mi zorladı?"

Kyrian gözlerini açtı, bir kaşını kaldırarak, "İstemedikçe hiç kimse Karanlıklar Avcısı olmaz" diye cevap verdi.

"Herhalde sen de istekliydin..." Cümlesini bitirmeyip biraz daha açıklama bekledi.

"Evet, eğer böyle başımın etini yemeye devam ederse, küçük bir meraklıyı kurban etmeye istekliyim."

Belki de ondan korkması gerekirdi ama Desiderius'un söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Onun insanlara asla zarar vermeyeceğini söylemişti.

Bu doğru muydu acaba?

Bakışlarını erkeğin kusursuz vücudunda gezdirerek 'Keşke gerçeği bilseydim' diye düşündü.

Bir süre konuşmadan beklediler. Amanda sessizliğe dayanamayıp sordu. "Daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Bilmiyorum."

"Kime telefon etmiştin?"

"Hiç kimseye."

Amanda derin bir nefes aldı. Adamın boğazına sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Yine de konuşmayı sürdürmeye çalıştı. "Soruları cevaplamaktan pek hoşlanmıyorsun anlaşılan."

"Aslında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Burada sessizce beklemeyi tercih ederim."

"Ve kara kara düşünmeyi?"

"Evet."

Amanda saçını arkaya attı. "Ama ben sıkıldım, daha çok bekleyeceksek, vakit geçirecek bir şeyler yapalım."

Kyrian'ın bakışları genç kadının dudaklarına takıldı, sonra yavaş yavaş göğüslerine ve kalçalarına indi. Göz kapakları inik olduğu halde Amanda o simsiyah derinliklerdeki doğal açlığı görebiliyor, oradaki ihtirası ve arzuyu hissedebiliyordu.

"Vakit geçirmek için bir şey biliyorum..."

Amanda gözlerini kocaman açtı. "Beni ısırmayacaksın, değil mi?"

Kyrian hınzır hınzır gülümsedi. "Seni ısırarak istemiyorum, *agapeemenee*. Vücudunun her santimini yiyip bitirmek istiyorum, özellikle göğ..."

Amanda hemen uzanarak, eliyle ağzını kapatıp onu susturdu. Bıyıklarının sertliğine karşı dudakları şaşılacak kadar yumuşaktı ama ona dokununca elektrik çarpmış gibi oldu ve güçlkle yutkunarak elini indirdi. "Vampirlerin seks yapabildiğini bilmiyordum."

Kyrian alaylı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Niye ikimiz küçük bir deney yapıp öğrenmiyoruz?"

Amanda bu sözlerle alınması gerektiğini biliyordu. Hatta kızmalıydı. Onun sözlerine kapılmak dışında her şeyi yapmalıydı. Ama adamın ince, kusursuz bedenine bakınca bu fikrin ona çok çekici geldiği de bir gerçektir.

Kyrian onun kendi kendisiyle mücadele ettiğini anladı. Belli ki önerisi hakkında düşünüyordu. Kasıklarındaki ağrı olmasaydı, bu onu gül-

dürebilirdi. Fakat aslında bunu ciddi olarak mı yoksa şaka olsun diye mi söylediğinden pek emin değildi.

Bütün bildiği, o aralık dudakların son derece tahrik edici olduğuydu.

Bedeninin de ona kayıtsız kalmaması doğaldı çünkü genç kadın onu her zaman cezbeden özellikleri taşıyordu. Akıllı ve cesurdu.

Ve insanın aklını başından alıyordu.

Amanda'nın arkasındaki duvara baktı ve onu oraya yaslayıp, hızlı, sert ve kaba bir şekilde sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Şu anda ona sahip olduğuna yemin edebilirdi. Genç kadının nasıl inlediğini duyabiliyordu.

Kyrian gerçeğe dönmek için başını silkeledi. Bazen şu medyumluk yeteneklerinden nefret ediyordu. Bu da kesinlikle onlardan biriydi.

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken, böyle bir kadını yatağa ataktan hiç çekinmediği zamanları hatırladı. Kadının o güvenli, tutucu elbiselerini çıkarırken, teninin her zerresini öperek, arzudan çılgına çevirdiği zamanları. Onu tekrar tekrar orgazmın eşiğine getirip, devam etmesi için yalvarttığı zamanları.

Kyrian kanının yandığını hissederek dişlerini kenetledi. O günlere dönebilmeyi çok isterdi.

Ama aradan çok zaman geçmişti. Şimdi ne kadar arzu ederse etsin, ona sahip olması imkânsızdı.

Onun vücudunu asla tanıyamayacaktı.

Onu asla tanıyamayacaktı. Bu kadar. Onun için ona ne adını sormuş, ne de kendi adını söylemişti. Buna hiç niyeti yoktu. O sadece, korumak için yemin ettiği isimsiz bir kişiydi. Bundan ötesi yoktu.

O bir Karanlık Avcısı idi, oysa genç kadın onun dünyasının dışında bir insandı. İkisinin arasında bir şey olamazdı.

Kyrian yaklaşan siren sesini duyunca başını kaldırdı. Tate'in zamanlaması harikaydı.

Amanda, pencereden baktı. Boş fabrikanın önünde bir ambulansın durması garipti.

Bir iki saniye sonra ön kapılar açıldı ve ambulans içeri girdi.

"Beklediğin araba bu mu?"

Avcı 'Evet' anlamında başını salladı.

Ambulans fabrikanın içine girerek, güneş ışıklarının ulaşamayacağı kuytu bir yere park etti. Afrika asıllı bir Amerikalı, şoför mahallinden inerek onlara doğru yürüdü. Avcı'nın güneş yanığı yüzünü görünce bir ıslık çalarak, "Hey, ahbap, berbat görünüyorsun" dedi. "Şu kelepçenin

anlamını sormaya gerek yok sanırım.”

Avcı Amanda'yı ona doğru yürüttü. “Ölmek istemiyorsan sorma.”

Adam uysal bir tavırla, “Tamam,” dedi “anladım. Ama bir sorunuz var.” Kelepçeyi göstererek “Ceset torbasında bununla çok dikkati çekersin. Kesinlikle fark edilir” dedi.

“Bunu düşündüm. Eğer soran olursa -Amanda'yı işaret etti- çılgın bir seks anında kalp krizinden öldüğümü söylersin.”

Amanda, Selen'a'nın bir gün önce söylediklerini hatırlayıp ürperdi. “Pardon? Anlamadım?”

Avcı'nın onun telaşından büyük zevk aldığı belliydi. Sözüne devam etti “Ve anahtarın kaybolduğunu da söylemeyi unutma.”

Tate güldü.

Amanda öfkeyle “Hayır, asla olmaz” diye atıldı.

Avcı yine kanını kaynatan, o şeytani gülümsemesiyle ona bakarak “Olayı iyi tarafından al” dedi. “Bundan sonra erkekler seninle çıkabilmek için kuyruğa girecekler.”

“Hiç de komik değil.”

Avcı omuz silkti. “Buradan çıkmamızın tek yolu bu.”

“Senin için belki ama ben yürür giderim, sen de tozlara karışırsın.”

Avcı alaylı bir tavırla kaşını kaldırdı. “Bir dene bakalım.”

Amanda denedi ve hemen anladı ki uzun boylu, tehlikeli vampirler canları istemedikçe asla yerlerinden kıpırdatılmazlar.

“Pekala.” Amanda kelepçenin acıttığı bileğini ovuşturdu. “O halde ambulansa biniyoruz.”

Birlikte ambulansa doğru yürüdüler.

Ambulansın arka tarafına geçince, Avcı onu o kadar kolayca kaldırdı ki Amanda şaşırdı. İçeri girince sola kayarak ona yer açtı ama adam o kadar uzun boyluydu ki, ancak iki büküm olarak girebildi. Üzerinde bir ceset torbası olan sedyeye uzanınca, Tate fermuarı çekerek torbayı kapattı.

“Siz ikiniz bu işi çok sık yapıyorsunuz anlaşılan?”

Tate içtenlikle gülerek, “Eh, her fırsatta” diye cevap verdi. Sonra torbayı, Avcı'nın eli içeride, onunki dışarıda olacak şekilde ayarlama-ya çalışırken Amanda düşündü. Onun bir vampire bu kadar hevesle yardım etmesi garipti.

“Siz nasıl tanıştınız?”

Tate dostça güldü. “Bir gece nöbetinde, aslında ölü olmayan bir cesedi almaya gitmiştim.

Eğer Avcı olmasaydı, az daha ceset torbasına ben girecektim.”

Kyrian atıldı: “Tate, çeneni kapa da, sür şu mereti.”

Tate öne geçip ambulansı çalıştırınca Amanda Avcı'ya döndü. “Biliyor musun, insanlara biraz daha iyi davranabilirsin. Özellikle de sana yardım edenlere.”

Avcı öyle bir iç geçirdi ki, dışarıdan bile duyuldu. “Aynı şey senin için de geçerli değil mi?”

Amanda cevap vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Adam haklıydı, en başından beri ona hep ters davranmıştı. “Sanırım haklısın. Belki ikimiz de elimizden geleni yapmalıyız.”

Avcı cevap verseyse bile, devamlı siren çaldığı için onu duyamadı. Tate onları hastaneye rekor sayılacak kadar çabuk götürdü ama yolculuk hiç de rahat değildi.

Hastaneye vardıkları zaman Amanda kendisini kurutucudan çıkarılmış pamuklu bir çorap gibi hissediyordu.

Tate hastanenin arkasındaki bir sundurmanın altına park etti, böylece güneşten uzak kalabileceklerdi. Amanda'ya ses çıkarmaması için bir işaret yaparak, sedyeyi dikkatle dışarı aldı, böylece ambulandan inerken onun kolunu da incitmemeyi başardı.

Hastaneden içeri girdiklerinde, genç kadın süveterindeki kan lekelerini gizlemek için, ceketinin önünü iyice kapattı.

Tate sedyeyi kalabalık koridorda iterken Avcı tamamen sessiz ve hareketsizdi. Amanda sedyenin yanında yürürken, birileri kelepçeyi fark edecek korkusuyla küçülüp yok olmak, hatta ölmek istedi.

Kelepçe flüoresan lambaların altında bu kadar parlamasa olmaz mıydı? Desiderius daha sade, daha küçük bir polis kelepçesi bulamaz mıydı?

Hayır, bu kelepçe on santimden daha kalındı ve üzeri acayip Grek motifleriyle kaplıydı. Zincirin uzunluğu da rahat on santim vardı. Bunu kim görse, hemen Tabitha'nın seks kataloglarının birinden geldiğini düşünürdü.

Amanda Hollywood'un ünlü iç çamaşırı mağazası Frederick's'e bir kere bile girmemişti. Aslına bakarsanız *Victoria's Secret**'e de birkaç kez gitmiş, her seferinde de yüzü kıpkırmızı olarak çıkmıştı.

Şimdi de herkes dönüp dönüp bakıyordu.

Hasta kabul masasındaki bir hastabakıcı, onlar geçerken “En az altı

* *Victoria's Secret*: Amerika'da çok ünlü bir iç çamaşırı mağazalar zinciri.

aydır böyle bir şey görmemiştim” dedi.

Başka bir hastabakıcı “Ben duymuştum” diye karşılık verdi. “Zavallı adam, acaba kaç yaşındaydı?”

“Bilmiyorum ama kadına gelince, beni de listeye ekle derim.”

Arkalarından kopan kahkahaları duyunca Amanda’nın yüzü ateş gibi oldu. Yanından geçen erkeklerin vücudunu tarayan bakışlarından, Avcı’nın kendisiyle çıkmak isteyenlerin artacağı konusundaki tahmininde yanılmadığı anlaşıyordu.

Asansörlere yaklaştıklarında genç bir doktor seslendi, “Hey, Tate, neler oluyor dememe gerek var mı?”

Tate başını salladı. “Bilirsin bütün boktan işler benim bölüme gelir.” Genç doktor gülerken Amanda eliyle yüzünü kapadı.

Asansörün kapısı arkalarından kapanınca, Avcı’ya dönerek fısıldadı: “Yemin ederim, bunun için seni öldüreceğim.”

Yanında duran yaşlıca bir hastane gönüllüsü “Hayatım,” dedi “bana öyle geliyor ki, zaten yapacağını yapmışsın.” Amanda’nın kolunu okşadı. “Aynı şey benim Harvey’ime de oldu. Zavalıcık. Onu çok özleyorum.”

Tate gülmemek için kendini zorlarken az daha boğulacaktı.

Amanda inleyerek bu işkencenin bir an önce bitmesini diledi.

Morga vardıklarında, Tate onları loş, metal bir laboratuara alarak kapıyı kilitledi. Avcı da içeriden torbanın fermuarını açtı.

“Teşekkürler.” Doğrularak torbayı vücudundan sıyırdı ve katlayarak bir masaya koydu.

Tate, kapının yanındaki küçük dolabın bir çekmecesini açarken, “Bir şey değil.” dedi. “Şimdi ceketini ve gömleğini çıkar da yarana bir bakayım.”

“Merak etme, iyileşir.”

Tate inatla çenesini kaldırdı. “Ya enfeksiyon olursa?”

Kyrian güldü. “Ölümsüzlere enfeksiyon bir şey yapamaz. Ben istesem de hiçbir hastalığa yakalanamam.”

“Bundan ölmeyebilirsin ama canın yanabilir. Eğer pansuman yaparsam daha çabuk iyileşirsin.” Kyrian’a fikrini değiştirmeyeceğini belirten bir ifadeyle baktı. “İtiraz istemiyorum, şimdi şu yarana bir bakalım.”

Kyrian tartışmaya devam etmek üzereyken vazgeçti. Tate’in ne kadar inatçı olduğunu bilirdi. Kendini boşuna yoracağına, ona itaat etmeye karar verdi ama o anda, kelepçe yüzünden ceketini ve gömleğini tamamen çıkaramayacağını hatırladı.

Öfkeyle içini çekerek, üstündekileri sıyırarak, bileğinden aşağıya sarkıttı, sonra sedyeye uzanıp, dirseklerine dayanarak Tate’i bekledi.

Tate’in gerekli malzemeyi hazırlamasını izlerken Amanda’nın kalp atışlarının arttığını ve hızlı hızlı nefes aldığını duydu ve bakışlarının çıplak bedeninde dolaştığını fark etti. Bu kadın onu istiyordu ve arzusunun şiddeti Kyrian’ın duygularını da alt üst ediyordu.

Kyrian rahatsızlıkla kımıldandı ve kot pantolonunun iki beden daha büyük olmasını diledi. Siyah kumaş, ereksiyon halindeki organına fena halde batmaya başlamıştı.

Kahretsin, çekici bir kadının yanındayken, vücudunun hem gerçek, hem de mecazi anlamda ne kadar acı çektiğini unutmuştu.

Ve bu kadın çok çekiciydi. O şirin, cin gibi yüzü ve iri, mavi gözleri...

Kyrian mavi gözlere dayanamazdı.

Ona bakmasa bile, etli, dolgun dudaklarını yaladığını biliyordu, onların tadını düşününce boğazının kuruduğunu hissetti. Genç kadının nefesinin yüzünde dolaştığını ve onu öperken dilinin, diline değdiğini hayal etti.

Yüce tanrılar, bir de Romalıların ona işkence yaptıklarını zannetmişti! Onların en iyi sorgu yargıcı bile, bu kadının yanında olmanın ona hissettirdiği acıya kıyasla amatör sayılırdı.

Fiziksel özellikleri yanında, bütün bu olanlara karşı son derece iyi dayanması, onu daha da tedirgin ediyordu. Bir çok kadın bu durumda çığlık çığlığa bağırır veya ağlardı. Veya her ikisini de yapardı.

Fakat Amanda bu çetin sınavı, Kyrian’ın uzun zamandır rastlamadığı bir cesaret ve güçle karşılamıştı.

Bu kadından gerçekten hoşlanıyordu ve bu, onu çok şaşırtıyordu.

Bakışları karşılaştıkça Amanda yerinden hopladı. O derin bakışlı, siyah gözler, gözlerini delip geçiyor, içini yakıp, nefesini kesiyordu.

Avcı, sedyede bir dizini bükmüş, diğer bacağı da aşağı sarkmış durumda yatıyordu. Siyah pamuklu kumaş uzun ve güçlü bedenini sımsıkı sarmıştı.

Ya o kaslı kolları...

İnce, biçimli bedeni, erkek güzelliğinin sembolü gibiydi. Dirseklerine dayanınca pazıları gerilmiş, daha da belirgin hale gelmişti. Uzanıp ona dokunmayı o kadar istedi ki adeta içiacıdı. Elinin altında taş gibi sert ama ipeksi tenini hissedeceğinden hiç kuşkusu yoktu.

İnanılmayacak kadar geniş omuzlarındaki düzgün kaslar, ne kadar

kuvvetli, hızlı ve çevik olduğunu kanıtlıyordu. Göğsü ve kolları biçimli ve gergindi.

Ve karnı aman tanrım! O dümdüz karın sanki ısırılmak için yaratılmıştı.

Bakışları, göbeğinden başlayıp, dar pantolonun altında kaybolan kahverengi kıllara takıldı. Pantolonunun altındaki kabarıklık, doğanın ona fazlasıyla cömert davrandığını gösteriyordu, aynı Zamanda kendisine ne kadar ilgi duyduğunu da.

Bunu düşününce, içindeki arzusunun daha da arttığını hissetti.

Erkeğin koyu, altın renkli teni onun hakkında bildikleri ile çelişiyordu. Bir vampirin teni nasıl bu kadar esmer ve çekici olabilirdi?

Ama insanda okşama arzusu uyandıran düzgün kaslarından daha da çekici olan şey, vücudunu kaplayan yara izlerinin çokluğuydu. Sanki bir kaplan tarafından pençelenmiş ya da ölesiye kırbaçlanmıştı.

Veya her ikisi de...

Tate yanına gelince, Avcı sedyeye uzandı, o zaman Amanda sol omuzuna dağlanmış küçük bir çift ok ve yay işaretini gördü. Böyle bir şeyin ne kadar acı verebileceğini düşünmek bile ürkütücüydü. Amanda bunun, kendi rızasıyla mı yoksa zorla mı yapıldığını merak etti.

"Yara izlerine bakılırsa vampir arkadaşlarının senden pek hoşlanmadıkları anlaşılıyor."

Avcı ters ters "O senin düşüncen!" dedi.

Amanda Tate'e döndü. "Hep böyle iğneleyici mi konuşur?"

"Aslını istersen, sana oldukça iyi davrandığını sanıyorum." Kötü görünen yarayı alkolle temizledi ve lokal anestezi yapmaya hazırlandı.

Avcı elini tutarak onu durdurdu. "Hiç zahmet etme."

Tate kaşlarını çatı. "Neden?"

"Ona bağışıklığım var."

Amanda'nın ağzı açık kaldı.

Tate yarayı dikmek için uzanınca Amanda onu durdurdu. "Bunu yapamazsın. Acıyı hisseder."

Tate ısrar etti. "Yaranın kapanması gerek. Baksana, kemiği bile görünüyor."

"Sen devam et." Avcı şaşılacak kadar sakindi.

Şaşıp kalan Amanda, ilk dikiş atılırken korkuyla bekledi.

Avcı'nın çenesi kenetlenmişti. Ağzından tek kelime çıkmadı.

Amanda Tate'in yarayı dikmesini izledi. Avcı'nın ne korkunç bir acıya katlanması gerektiğini düşündükçe içi burkuluyordu.

"Acımıyor mu?"

Avcı kenetlenmiş dişleri arasından cevap verdi. "Hayır."

Amanda, erkeğin boynundaki şişmiş damarlara ve sıkılmış yumruklarına bakınca onun doğruyu söylemediğini anladı.

Avcı'nın elini tutarak "Hey!.." dedi. "Sıkı tut."

Avucundaki elin yumuşaklığı Kyrian'ı şaşırttı. Daha önce hiç kimse-
nin ona bu şekilde dokunduğunu hatırlamıyordu. O kadar uzun zamandır Karanlık Avcısıydı ki, böyle basit jestleri çoktan unutmuştu.

Tate'in davranışında minnettarlık ve zorunluluk vardı.

Ama bu kadınınkindede...

Elini tutması için hiçbir neden yoktu. Karşılaştıklarından beri ona doğru dürüst bir tek söz bile söylememişti ama genç kadın hiç kimse-
nin yapmayacağı şekilde ona yakınlık gösteriyordu. Ona karşı garip duygular içindeydi. Koruma hissi, şefkat gibi.

Üstelik, o basit dokunuş, nasırlaşmış kalbine kadar ulaşarak tüm benliğini alt üst etmişti. Bir şey söyleyecekmiş gibi yutkundu, sonra yine kasıldı. Aralarında bir yakınlaşma olamazdı. O, ışıklı bir dünyaya aitti, kendisi ise karanlıklara.

Birbirlerine uygun değillerdi.

"Ee, ne zamandan beri vampirsin?"

Avcı dişlerini sıkarak, "Sana söylemiştim" dedi. "Ben vampir değilim. Karanlık Avcısıyım."

"Arada ne fark var?"

Kyrian ona ters ters baktı. "Fark şu, ben normalde insanları öldürmem ama bu sorgulamayı kesmezsen, bir istisna yapabilirim."

"Sen sahiden huysuz bir Gece Yaratıcısın."

"Ben de seni seviyorum, canım."

Amanda onun elini bırakarak, "Benden bu kadar" dedi. "Ben sadece seni rahatlatmaya çalışıyordum. Allah aşkına, sen kimsenin sana iyi davranmasını istemez misin?"

Tate'in şaşkın şaşkın baktığını görünce öfkeyle ona döndü, "Hazır buradayken, şunun kolunu kesip, beni serbest bırakamaz mısın?"

Tate güldü. "Yapabilirim tabii ama onun koluna, senden daha çok ihtiyacı var. Onun kolunu keseceğime, seninkini tercih ederim."

"Ah, harika, nesin sen, onun İgor'u mu?"

Tate "Yanlış film" diye düzeltti. "İgor, Frankenstein'in uşağıydı. Senin kastettiğin kişi Renfield ama hayır, ben Renfield değilim. Adım Tate Bennet, adli tabibim."

“O kadarını tahmin etmişim. *Ölülerle* dolu soğuk bir laboratuarda olduğumuza göre.”

Tate kaşını kaldırarak “Bir de onu alaycılıkla suçluyorsun” dedi.

Avcı, Tate’in dikişi tamamlarken biraz sert hareket etmesinden rahatsız olarak silkindi.

Amanda “Özür dilerim” dedi. “Bir daha dikkatini dağıtmam.”

“Memnun olurum.”

Tate işini bitirince, Avcı tekrar gömleğini ve ceketini giydi. Sedyeden kalkarken yarasının acıdığını belli etmemeye çalışıyordu. Islık gibi hafif bir ses çıkardı, o kadar.

Tate’in çağrı cihazı çaldı. “Birkaç dakika sonra dönerim” dedi. “Bir şey istiyor musunuz?”

Avcı “Ben istemem” diye cevap verdi. Amanda’yı işaret ederek “Ama onun kahvaltıya ve bir telefona ihtiyacı olabilir.”

Bu sözler Amanda’yı şaşırttı. Daha önce telefon etmesine engel olmuştu, şimdi niye izin veriyordu ki?

Tate çabucak ortalığı topladı. “Telefon şu karşıki duvarda. Önce duvara basıp hat almayı unutma. Kafeteryadan bir şeyler getiririm. Mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışacağım. Burada kalın, kapıyı da kilitleyin.”

Yalnız kaldıkları zaman Avcı, telefona doğru yürüyüp Amanda’nın oradaki tabureye oturmasını sağladı.

Flüoresan ışıklarından rahatsız olmuş gibi gözlerini ovuşturarak yavaşça “Bir plan yapmalıyız” dedi. “Bu şehirde, bir Yunan tanrısı tarafından yapılmış bir kelepçeyi açabilecek birini tanıma ihtimalin olabilir mi?”

Onun iğneli konuşmalarına alışmış olan Amanda gülümsedi, “Doğrusunu istersen, sanırım tanıyorum.”

Avcı’nın yüzü birden aydınlandı. Tanrım, kaşlarını çatıp bağırmadığı zamanlar bu adam ne muhteşimdi. “Kardeşlerinden biri mi?”

“Onların bir arkadaşı.”

Başını salladı. “İyi. Oraya güneş batmadan önce ya da hemen sonra gitmeliyiz. Tabitha’yı da ara. Söyle ona, birkaç gün ortalıkta görünmesin.”

Amanda onun, kendisine üstünlük sağlamasına fırsat vermeden sözünü kesti. “Bak, haberin olsun, ben emir almaktan hiç hoşlanmam. Ama şu anda olaylar beni aşmış durumda. Bütün bu doğaüstü zırvalardan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam. Onun için sana itiraz etmi-

yorum ama sen de bana insanca davranmaya başlasan iyi olur. Ben senin zannettiğin gibi boş kafalı bir bebek değilim.”

Cebinden yüzüğü çıkarıp ona iade etti. “Bir şey daha var, benim tuvalete gitmem gerek.”

Avcı kahkahayla güldü.

Yüzüğü yeniden parmağına takarken Amanda “Bunun neresi komik?” diye söylendi. “Ben utançtan ölmeden bu işi nasıl yapacağız, söyler misin?”

“Ya ben bayanlar tuvaletinde tutuklanırsam ne olacak, sen de onu söyle.”

Amanda ona öfkeyle baktı. “Eğer benim erkekler tuvaletine gireceğimi sanıyorsan, çok yanıliyorsun.”

“O halde tutmak zorundasın.”

“Ama erkekler tuvaletine gitmem mümkün değil.”

Beş dakika sonra, erkekler tuvaletindeydi. İçinden Avcı’ya lanetler okuyarak, “Zorbalık etmek gerçekten hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu.

Arkasını dönmüş olan Avcı, sıkıntılı bir sesle “Ben bunun için yaşıyorum” dedi. Kelepçeye bağlı olan kolunu, o daha rahat hareket edebilsin diye, arkasına kıvrırmıştı.

Amanda ona ters ters baktı. Mesanesi patlayacak gibiydi fakat tuvaletin kapısıyla, kendisi arasında sıkışmış olan Avcı yüzünden bir şey yapamıyordu.

Ve bütün bunlar, Tabitha o lanet köpeği dışarı çıkarmayı unuttuğu için oluyordu. Eğer bu işten kurtulursa, onu öldürecek. İşini bitirecek, onu parçalara ayıracaktı.

“Niye bu kadar uzun sürdü?”

“Sen orada dururken yapamıyorum.”

“Yapamıyor musun?”

“Hele bekle! Nasıl olsa sıra sana gelecek, o zaman ben de senin kıvranmanı zevkle seyredeceğim.”

Avcı birden sertleşti. “Yavrum, sen beni asla kıvrandıramazsın.”

Buz gibi ses tonu Amanda’yı korkuttu.

İşini görmesi birkaç dakika sürdü ama sonunda bitirdi. Yüzü ateş gibi yanıyordu. Avcı’ya bakmamaya çalışarak ellerini yıkadı.

Avcı, ayaklarına bakarak “Ayakkabında tuvalet kâğıdı kalmış” dedi.

“Ah, tabii. Beni utandırmak için her şeyi yaparsın eminim. Biraz daha özelime girebilir misin?”

Erkeğin gözlerinde şeytani bir pırıltı belirdi. Sonra o simsiyah, delici bakışlar dudaklarına odaklandı. Amanda, adamın cinsel açlığını ve ona dokunma isteğini sezdi.

Daha ne olduğunu anlayamadan, adam serbest eliyle başını tutarak, baş parmağıyla alt dudağına hafifçe dokundu, sonra başını ona doğru eğerek dudaklarını, dudaklarıyla hapsetti.

Amanda donakalmıştı, sıcak dudakları, onunkileri aralamaya çalışırken düşünemiyor, hareket edemiyor, öylece duruyordu.

Deri kokusu ve vampir tadı bütün duyularına hakimdi. Bu dudakların hissettirdiği duyguları daha önce asla tatmamıştı. Onu kollarına alıp, dudaklarına bir yağmacı gibi saldıran erkeğin öpüşü vahşi ve tutkuluydu.

Amanda'nın vücudundaki tüm hormonlar ayaklanmıştı. Yavaşça inledi. Ah, tanrım, bu adam öpmeyi biliyordu. Kaslı vücudunun, vücuduna teması o kadar inanılmaz bir duyguydu ki daha fazlasını istercesine omuzlarına sımsıkı sarıldı.

Dili sanki onunkiyle dans ediyor yay gibi kasları elinin altında adeta dalgalanıyordu. Ve dilinin, sivri azı dişlerine her değişinde, umulmadık bir zevk dalgası tüm bedenini sarıyordu.

Avcı'nın kim olduğunu öğrendiğinden beri ilk defa, boynunu ısırması fikri ona cazip geldi.

Yine de onu soğuk ve sert zemine yatırıp, her ikisi de ter içinde, bitkin düşene kadar, o ince ama haşın kuvvetle kendi usulünce baş etme düşüncesi daha cazipti.

Kyrian, iki bin yıldır uzak kaldığı cennetin bir parçasına girebildiği için gergindi. Genç kadının yumuşak, kadınsı kıvrımlarının sertleşen vücuduyla bütünleştiğini hissetti. Burnuna gelen çiçek ve güneş kokusu, yüzyıllar önce kendisinden alınan şeyleri hatırlatıyordu.

Amanda'nın öpüşmesi sihir doluydu. Taptaze, keşfedilmemiş bir ihtiras. Daha önce öpüşmüş olabilirdi ama Kyrian hiçbir erkeğin ona böyle bir heyecan veremediğinden emindi.

Bedeni tutuşmuş gibiydi. Elini genç kadının sırtından aşağıya indirerek, onu kendine çekti. Ölümlü olduğu günlerden beri hiçbir kadını bu kadar istememişti. Ona dokunmak, sivri dişlerini boynunda, göğüslerinde gezdirmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Ve vücudunun kollarında kıvrınmasını hissetmek...

Gözlerini kapatarak, onun o tatlı, kadınsı kokusunu içine çekti, tüm bedeni ilkel bir ihtiras içinde zonkluyor, hatta ağrıyordu.

Amanda, erkeğin eli göğsünden aşağıya kayıp kalçasını kavrayınca

bir an nefesini tuttu. Hiçbir zaman bir erkeğin kendisini böyle yönetmesine izin vermemişti ama Karanlıklar Avcı'sında karşı koyamadığı bir güç vardı.

Onu şiddetle duvara doğru çekip, oraya sıkıştırınca sanki eridiğini hissetti.

Göğsünü, göğüslerine bastırınca sırim gibi kaslarını daha iyi fark etti. Bacağının üst kısmını Amanda'nın bacaklarının arasına sokarak, yukarıya değinceye kadar kaldırıncaya, genç kadın daha da heyecanlandı ve ateşli öpüşleriyle adeta kendinden geçti.

Serbest koluyla boynuna sarılıp onu iyice kendine çekti, başı dönüyordu.

Böyle yabani bir hayvanla sevişmek nasıl olurdu acaba? Ellerini o çelik gibi gergin, her hareketinde dalgalanan kaslarda gezdirmek?..

Avcı'nın dili yakıcı bir iz bırakarak dudaklarından kulağına ulaştı. Sonra o sivri dişlerin hafif hafif boynunu yokladığını hissetti.

Amanda'nın arzuyla göğüsleri kabarmış, bütün vücudu titreyerek ona karşılık veriyordu.

Bacağı da hâlâ bacaklarının arasında hareket ediyor, genç kadının bedenini ateş gibi yakıyordu. Bir an dizleri çözülür gibi oldu ve bütün bedeniyle ona yaslandı.

Birdenbire kapıya vuruldu. Tate kapıya gürültüyle vururken "Hey, içerdekiler" diye seslendi. "Bir gelen var."

Karanlıklar Avcısı homurdanarak geri çekildi. Amanda, ancak o zaman ne yaptığının farkına vardı.

"Ulu tanrım" diye soludu. "Ben bir vampiri öptüm!"

"Ulu tanrılar, ben bir insanı öptüm!"

Amanda gözlerini kısarak ona baktı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Tate tekrar seslendi. "Çabuk olun."

Avcı onu kolundan tutarak dışarı çıkardı. Gelen hademe onlara garip garip baktıysa da bir şey söylemeden tuvalete girdi.

Tate onları morgun hemen dışında bulunan küçük ofisine götürdü.

Karşı duvara, önünde iki sandalye olan bir çalışma masası yerleştirilmişti. Amanda'nın sağında, üzerinde bir yastık ve düzgün katlanmış bir battaniye olan bir divan vardı. Sol tarafta da metal dosya dolapları bulunuyordu. Tate ona masanın üstündeki telefonu gösterdikten sonra günlük işlerini yapmak üzere odadan çıktı.

Tuvallette olanları ve Avcı'nın kollarında neler hissettiğini unutmaya çalışarak Tabitha'yı aradı. Avcı da tepesinde dikiliyordu.

Tabii, Tabitha hemen, köpeği dışarıya çıkarmadığı için ona verip veristirmeye başladı.

Amanda öfkeyle, "Tamam. Terminatör yeni yorganını kirlettiği için üzgünüm" dedi.

"Tabii üzgün olacaksın." Sonra sordu. "Dün gece ne oldu?"

"Ne? Yoksa yeteneklerini mi kaybediyorsun? Senin evinde, vampir dostlarından biri tarafından saldırıya uğradım."

"Ne?" Tabitha bir çığlık attı. "Sen iyi misin?"

Amanda başını kaldırıp Avcı'ya bakarak ne söylemesi gerektiğini düşündü. Fiziksel olarak gayet iyiydi ama bu adam ona tarif bile edemediği bir şey yapmıştı. "Hayattayım" dedi. "Ama seni arıyorlar, onun için birkaç gün saklanmalısın."

"Hiç sanmıyorum."

Avcı birden ahizeyi kaptı. "Beni dinle, küçük hanım. Kardeşin yanında ve eğer evinden ayrılp, üç gün ortadan kaybolmazsan, sözümü dinlemiş olmanı dileyecem."

"Ona dokunursan, seni kazığa dikip yakarım."

Kyrian acı acı güldü. "Ben onları çoktan geçtim. Şimdi evinden çıka, bu işi bildiğim gibi halledeyim."

"Ya Amanda?"

"Beni dinlersen güvende olacak."

Ahizeyi Amanda'ya geri verdi.

Genç kadın utangaç bir tavırla, "Hey, Tabby" dedi.

"O adam sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Öpüşmelerini hatırlayınca, yüzünün kızardığını hissetti. "İnanılmaz bir heyecan hissettirmek dışında hiçbir şey."

"Peki, dinle." Tabitha devam etti. "Ben Eric'lere gidiyorum, bizim çeteyi toplayıp seni aramaya çıkacağız."

"Hayır!" Amanda bunu söylerken Avcı'nın yüzünün öfkeyle karardığını gördü ve o anda adamın telefonda konuşulanları da duyduğunu anladı.

Sadece dudaklarını oynatarak "Onu duyabiliyor musun?" diye sordu.

Avcı Evet, anlamında başını salladı.

Amanda ürperdi. "Dinle, Tabby, ben iyiyim. Sadece onun dediğini yap. Tamam mı?"

"Bilmiyorum."

"Lütfen bana güven."

"Sana, evet. Ya ona? Lanet olsun, kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Biliyorum, sen şimdi annelere git, ben seni arayacağım. Tamam mı?"

Tabitha homurdanarak "Tamam" dedi. "Ama bu akşam sekize kadar senden haber alamazsam, ava çıkarım."

"Peki, sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni."

Amanda telefonu kapattı. "Hepsini duydun mu?"

Avcı ona doğru eğildi, o kadar yakınındaydı ki, sıcaklığını hissedebiliyordu. Gözlerini ona dikerek "Benim bütün duyularım çok gelişmiştir" dedi.

Sonra bakışları, göğsüne inerek, sertleşmiş göğüs uçlarına takıldı. "Kalbinin daha hızlı attığını, orada oturmuş sana gerçekten zarar verip vermeyeceğimi düşünürken, kanının damarlarından aktığını duyabiliyorum."

Bu adam sahiden insanı korkutuyordu. "Verir miydin?" diye fısıldadı.

Bir an bakışları kilitlendi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Amanda, gözlerini ona dikerek düşüncelerini veya duygularını okumaya çalıştı ama adam duvar gibiydi. "Gerçekten bilmiyorum."

"Zannettiğimden daha zekisin." Bir adım geriledi.

Amanda ne cevap vereceğini bilemedi. Sonra iş yerine telefon ederek hastalandığını, o gün işe gelemeyeceğini söyledi.

Avcı yine gözlerini ovuşturdu.

"Işıklar seni rahatsız mı ediyor?"

Elini indirdi. "Evet."

Amanda, onun biraz önce duyularıyla ilgili söylediklerini hatırladı.

Ama bir şey demeye fırsat kalmadan, Avcı telefonu alıp bir numara çevirdi.

"Hola, Rosa. Cómo está?"

Amanda, "İspanyolca mı?" diye şaşkınlıkla düşündü. "Kusursuz İspanyolca mı konuşuyor?"

Daha da şaşırtıcı olanı, o garip aksanıyla, kelimeleri inanılmayacak kadar seksi bir biçimde telaffuz etmesiydi.

"Si, bien. Necesito hablar con Nick, por favor."

Telefonu yanağıyla omuzunun arasına yerleştirerek, kelepçenin kırmızı bir iz yaptığı bileğini ovuşturdu. Amanda, onun kelepçeye her bakışında, gözlerinde beliren vahşi şiddetin farkında olup olmadığını merak etti.

Bir dakika bekledi, sonra "Selam, Nick" dedi. "Iberville ve Clay'in

köşesinden, benim arabayı alıp St. Claude'a getirir misin? Doktorların yerine park edebilirsin."

Kelepçeli bileğini bırakıp, telefonu yine eline aldı. "Evet, berbat bir patron olduğumu biliyorum ama sen de maaşını ve yan ödemeleri gözardı edemezsin. Saat üçte yola çıkarsın, arabamı bıraktıktan sonra, eve erken gidebilirsin."

Dinlemek için bir iki saniye durdu. "Dolaptaki sırt çantasını da getir... Evet, onu. Yedek anahtarı da unutma. Getirdiklerini Doktor Bennett adına bırak."

Nick'in, canını sıkacak bir şey söylediği, yüz ifadesinin birden sertleşmesinden anlaşıyordu. "Evet yarın izin kullanabilirsin ama çağrı cihazını ve telefonunu yanına al, sana ihtiyacım olabilir."

Avcı homurdandı. "Evlat, beni kızdırma. Unutma, nerede uyuduğunu biliyorum." Sözleri sert gibi görünüyordu ama sesinde biraz mizah seziliyordu. "Peki ama bir daha debriyajı yakma. Görüşürüz."

Ahizeyi yerine koyarken Amanda sordu: "Kim bu Nick?"

"Ayak işlerini yapan yardımcım."

Amanda'nın ağzı açık kaldı. "Tanrım, sen bir soruya doğru dürüst cevap veremez misin? Tate'i bir an önce buraya çağırsak iyi olur, bakarsın birden düşüp ölürsün veya ölmezsin de... Her neyse, siz vampirlere ne oluyorsa."

"Ha, ha..." Avcı gülümsüyordu.

Gülümsediği zaman ne kadar seksi bir vampir oluyordu.

"Nick senin kim olduğunu biliyor mu?"

"Sadece bilmesi gerekenleri biliyor."

Amanda bir dakika düşündü. "Öyleyse ben ayrıcalıklı sayılırım."

"Lanetli demek daha doğru olurdu."

Amanda biraz daha düşündü. "Hayır.. Ashında alaycı, ürkütücü ya da zorba olmadığın zamanlar hiç de fena değilsin. Şakacı bir edayla ekledi, "Tabii, bu üç şeyden biri olmadığında yanında sadece iki dakika bulundum, ne söyleyebilirim ki?"

Avcı'nın yüz hatları yumuşadı. "Ben de seni tanımıyorum ama şimdi uyumam lazım. Uzun bir gece geçirdim ve çok yorgunum."

O da yorgundu ama suni deri kaplı kanepeye bakınca, ikisi için yeterli kadar geniş olmadığını fark etti.

Avcı ne düşündüğünü anlayıp sırtıttı. "Sen kanepeyi al, ben yerde uyurum."

"Uyuyabilir misin?"

"Çok daha kötü yerlerde uyudum."

"Evet ama bunun için bir tabut gerekmiyor mu?"

Avcı ona tuhaf tuhaf baktı ama bir şey söylemeden kanepeye doğru yürüdü.

Amanda, uzandıktan biraz sonra böyle uyuyamayacağını anladı. "Böyle hiç rahat edemedim. Kolum aşağıya sarkarken uyuyamıyorum, kanepe de bana göre çok kısa."

"Peki, ne öneriyorsun?"

Amanda yastıkla battaniyeyi alıp, yere onun yanına uzandı.

Kyrian, onun sıcaklığını hissedecek kadar yakınında olmasından tedirgin oldu. Üstelik rahat uyuyabilmenin tek yolu, kolunu onun üzerinden aşırıyordu.

Tıpkı sevgililer gibi.

Bu düşünce birden içine ok gibi saplandı, son kez birlikte olduğu kadının yanında gardını indirme hatasını yapmıştı. Bunu hatırlayınca bir an nefes alamadı.

Birdenbire kan görüntüsü ve acımasız, insanı tüketip bitiren acıların anısı, içine öyle bir saplandı ki, onu ürküttü.

Kendi kendine 'Bu geçmişte kaldı' dedi. 'Tarih oldu.' Yine de bazı şeyleri unutmak imkânsızdı. Süper güçleri olan bir adam bile geçmişini tam olarak gömemiyordu.

Bunları düşünme artık.

Anılara dalmanın zamanı değildi. Harekete geçmeliydi.

Desiderius bu gece peşine düşecekti ve Amanda ile kardeşini kurtarmak için her an uyanık ve tetikte olması gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak rahatlamaya çalıştı.

Ta ki Amanda uykusunda dönüp kalçasını kasiğine dayayınca kadar.

Kyrian dişlerini gıcırdattı. Genç kadının tatlı gül kokusu, tüm bedenini uyandırmıştı. Bir kadınla sevişmeyeli o kadar zaman geçmişti ki, şimdi birinin yanında yatarken gözlerini kapatabiliyordu.

İhtiyaç zorunluluktaki. Ama o, Romalıları karşı savaşıırken bunu zor yoldan öğrenmişti.

Yutkunarak, zihnini boşaltmaya çalıştı. Geçmişte hatırlanmaya değer hiçbir şey yoktu. Onu iki bin yıl sonra bile dize getirebilen o büyük acıdan başka.

Sağlam askeri eğitimine güvenerek 'Odaklan' diye düşündü. *Şimdi dinlenme zamanı.*

Kyrian kıpırdanıp, arkasına dayanınca Amanda'nın vücudu gerildi. Kolunu da üzerine koyunca kalbi küt küt atmaya başladı.

Bütün o kaslı ve sert güç, en rahatsız edici biçimde arkasına yaslanmıştı.

Yüzünün hemen önündeki eline baktı. Bir ressama veya müzisyene ait olabilecek uzun, zarif parmakları vardı. Tanrım, bu adamın gerçek bir adam olmadığını hatırlamak ne kadar zordu.

Bir vampirin yanında yatıyorsun!

Hayır, o bir Karanlıklar Avcısı. Henüz aradaki farkı pek bilmiyordu.

Ama bir şekilde öğrenecekti.

Amanda, yattığı yerden saatlerce Avcı'nın nefes alışını dinledi. Onun ne zaman uykuya daldığını rahatlıkla söyleyebilirdi çünkü adamın kolu gevşemiş ve rahatlamıştı, ensesinde hissettiği nefesi de düzgündü.

Tate'in ofisinin dışında birilerinin gelip gittiğini, hoparlörden doktor isimlerinin veya bazı talimatların verildiğini duyuyordu.

Öğleden hemen sonra Tate onlara yemek getirdi ama Amanda, Avcı'yı uyandırmasına izin vermedi. Kendi sandviçinin yarısını yedikten sonra yine uzanarak, neredeyse hiç tanımadığı bir vampirin yanında kendini nasıl böyle güvende hissettiğini düşündü.

Ona bakmak için yavaşça döndü. Adam gerçekten harikaydı. Saçları uyurken, gözlerinin üstüne düşmüş, yumuşamış olan yüz hatları, ona çocuksu bir çekicilik katmıştı.

Biçimli dudaklarına bakarken, onların tadını hatırladı. Ve boynunda dolaşırlarken hissettiği o güçlü, vahşi duyguyu...

O öpüşlerin anısı bile dudaklarını yakıyor, vücudunu ürpertiler içinde bırakıyordu.

Daha önce sayılamayacak kadar çok öpülmüştü fakat hiçbir erkek bu adamın ona hissettirdiklerini verememişti. Dudakları, dudaklarına değdiği anda içinde sanki bir yangın başlamıştı.

Bunu nasıl yapıyordu? Bu adamda ne vardı da, iradesine rağmen ona karşı koyamıyordu?

Yoksa tanrısal güçleri yüzünden mi?

Amanda nimfomanyak değildi. Normal, sağlıklı bir seks yaşamı olan bir kadındı. Ama ona her bakışında tenine, dudaklarına, saçlarına dokunmak istiyordu.

Benim neyim var böyle?

Bunu aklından çıkar. Gözlerini kapatarak yüzden geriye doğru say-

maya başladı.

Altmışa gelince, bunun işe yaramadığını anladı.

İçini çekerek, farkında olmadan uzanıp Avcı'nın parmağındaki yüzükle oynamaya başladı.

Sonra nasıl olduysa, onun elini tuttuğunu fark etti.

Avcı ona sokularak uykusunda bir şeyler mırıldandı. Sıcak nefesi yüzünde dolaşırken, kalçasına dayanan sertlikten, adamın ereksiyon halinde olduğunu fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı. Avcı bir an elini sıktı, sonra onu kollarına alarak, korumak ister gibi sarıldı.

Yabancı bir dilde bir şeyler fısıldayıp yine uykuya daldı.

Amanda'nın kalbi sanki yerinden çıkacaktı. Şimdiye kadar kimse ona böyle sarılmamış, böylesine sahiplenmemişti. Sanki onun gücüyle örülmüş bir kozanın içindeydi. En tuhaf olan da bundan hoşlanmasıydı ama bunu kendine bile itiraf etmekten kaçınıyordu.

Nihayet onun kolları arasında uyuya kaldı.

Uyandığında, bacaklarının arasında sert bir bacak vardı, süveterinin altında da sıcak bir el midesini yokluyordu. Avcı'nın kolu onu o kadar sıkıca sarmıştı ki Amanda güçlükle nefes alabiliyordu.

Şefkatle "Seni özledim" diye fısıldadıktan sonra, elini sutyeninin içine kaydırarak göğsünü avuçladı.

Sıcak parmaklarını ağır ağır daireler çizerek teninde dolaştırırken, genç kadın zevkle mırıldandı. Bu dokunuşlar, içinde öyle bir arzu uyanırmıştı ki, başını çevirip onu öpmek için kendini zor tutuyordu.

Avcı sevgi dolu bir sesle, "Theone" diye mırıldandı.

"Hey!" Amanda hızla geri çekildi. Onu başkasının adıyla çağırmasına çok kırılmıştı. İnsan birine sarılıp okşayacaksa, kim olduğundan emin olmalıydı. "Ne yapıyorsun?"

Kyrian uyanıp kendine gelince gözlerini açtı. İlk hissettiği şey, avucunu dolduran sıcak, yumuşak göğüs oldu. İkincisi de boşalıp rahatlamak ihtiyacında olan bedeninin ağrısı.

"Allah kahretsin!" Ateşe değmiş gibi elini geri çekti.

Ne halt ediyordu böyle?

Görevi genç kadını korumaktı, ona dokunmak değil. Özellikle de kollarında bu kadar mutlu oluyorsa. Son defa bir kadınla bu hatayı yaptığı zaman, ruhunu kaybetmişti.

Geri çekilip doğrulurken Amanda onun yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Theone kim?"

Avcı'nın gözleri nefretle parladı. "Hiç kimse."

Tamam, demek uyanırken Theone'dan hoşlanmıyordu ama biraz önce...

Kyrian yavaşça yerinden kalkarken ona da yardım etti. "Gereğinden fazla uyumuşum. Güneş batıyor."

"Bu bir tür medyumluk mu? Güneşin battığını nereden biliyorsun?"

"Güneşin batışına ve doğuşuna göre yaşayıp öldüğüme göre, evet." Onu kapıya doğru götürdü. "Hani bizi serbest bırakabilecek birini tanıdığını söylemiştin?"

"Evet, şu anda evde olmalılar. İstersen telefon edip emin olalım."

"Tamam."

Amanda masadan telefonu alıp, Grace Alexander'ı aradı.

"Selam, Gracie. Ben Amanda. Bu gece evde misiniz diye soracaktım. Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var da."

"Tabii. Bir süreliğine kayınvalidemler uğrayacak ama daha iyi, bebekler oyalanır. Bana ne söyleyecektin?"

"Telefonda olmaz. Mümkün olduğu kadar çabuk geliriz."

"Geliriz mi dedin, kiminle?"

"Yanımda bir arkadaş getiriyorum, sakıncası yoksa."

"Hayır, tabii ki, yok."

"Teşekkürler. Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattı.

Avcı'ya dönüp "Tamam" dedi. "St. Charles'ta oturuyor. Yolu biliyor musun?"

Tam cevap vermek üzereyken, Tate elinde siyah bir evrak çantası ile içeri girdi. "Selam" dedi. "Kalkmış olacağınızı tahmin ettim." Avcı'ya döndü, "İki saat önce Nick diye biri bunu sana bıraktı."

"Teşekkürler." Avcı çantayı alarak masaya koyup açtı.

İçindekileri gören Amanda'nın gözleri yerinden fırladı. Çantada iki küçük tabanca, bir geri tepmeli silah, bir tabanca kılıfı, bir cep telefonu, tehlikeli görünümlü üç bıçak ve koyu renk güneş gözlükleri vardı.

"Tate." Avcı'nın sesi Amanda'yı şaşırtacak kadar arkadaşçaydı. "Büyüksün."

"Umarım Nick bir şey unutmamıştır."

"Hayır, her şey tamam."

Tate başını sallayıp odadan çıktı.

Amanda, Avcı'nın kılıfı beline takmasını, sonra da silahlara mermileri yerleştirmesini izledi. İşini bitirdikten sonra, silahları elinde hızla

döndürüp, ceketinin altında görünmeyecek şekilde kılıfa yerleştirdi.

Daha sonra bir kelepçe bacağı alıp pantolonunun arka cebine soktu, diğer iki bıçağı ceketinin ceplerine koyup, cep bilgisayarı ile telefonu da kemerine iliştirdi.

Amanda silahları ima ederek, "Bir vampiri sadece kalbine saplanan bir kazık öldürür sanıyordum" dedi.

"Kalbe saplanan bir kazık her şeyi öldürür. Ama öldürmezse o zaman kaçacak yer ara." Sesi yumuşaktı. "Yine söylüyorum, hanımefendi, çok fazla televizyon izliyorsun. Senin kendi hayatın yok mu?"

"Evet, seninkinin aksine, hiç kimsenin beni öldürmeye çalışmadığı, hoş ve sıkıcı bir hayatım var. Hem biliyor musun ben hayatımı seviyorum ve ona dönmek istiyorum."

Avcı muzip bir bakışla, "Pekala, öyleyse" dedi. "Gidip şu arkadaşını bulalım da, bizi ayırsın. Sonra sen o sıkıcı hayatına dönersin, ben de tehlike dolu yaşamımı sürdürürüm."

Ateşli ve tutkulu bakışlarını genç kadına dikerek, dilini sivri dişlerinin üstünde gezdirdikten sonra güneş gözlüğünü taktı.

Birden Amanda'nın nabızı hızlandı. Bu koyu renk gözlüklerle, daha çok duygulu bir şaire benziyordu. Ve Amanda'nın tek yapabildiği, onun kollarına atılmamak ve dudaklarını öpmemek için kendini frenlemektir.

Avcı, kelepçenin görünmesini önlemek için onun elini de kendi eliyle birlikte ceketinin cebine soktu. Sonra Tate'in ofisinden çıkıp, hastane koridorunda yürümeye başladılar.

Amanda onun kendinden emin, düzgün bir şekilde yürüdüğünü fark etti. Adamın doğal bir asaleti vardı, her hareketinde zarafet seziliyordu. Bu kasıtlı yürüyüşü bir bakıma tehlikeli sayılırdı çünkü gelip geçen bütün kadınların dikkatini çekiyordu.

Fakat arkadaki çıkış kapısına doğru ilerleyen Avcı, bunun farkında değildi.

Karanlık park yerine geldiklerinde Amanda bir ıslık çaldı, çalışanlara ait bölüme park edilmiş bir Lamborghini Diablo görmüştü. Arabanın üzerine vuran ışık, ince siyah boyanın üzerinde sanki haleler yaratıyordu. Amanda, normalde arabalara pek dikkat etmezdi ama Lamborghini her zaman favorisiydi.

Bir cerraha ait olmalıydı.

Ya da Avcı arabaya yaklaşıncaya kadar öyle zannetmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Arabama biniyorum."

Amanda'nın ağzı açık kaldı. "Bu senin mi?"
Avcı alayla cevap verdi. "Hayır, elimdeki anahtarla onu çalışıyorum."
"Aman tanrım, çok zenginsin herhalde."

Avcı, gözlüğünü burnunun üstüne indirerek ona baktı. "İki bin yıldan ne kadar çok para biriktirilebildiğini bilsen şaşardın."

Amanda gözlerini kırıştırdı. Sahiden o...
"Gerçek yaştın o mu?" Sesinde şüphe vardı.

Avcı başını salladı. "Tam tamına söylemek gerekirse geçen Temmuz'da iki bin yüz seksen ikiydim."

Amanda, onun kusursuz vücuduna bakarak dudaklarını ısırdı. "Yaşlı bir adam için çok iyi durumdasın. Bence üç yüzden fazla göstermiyorsun."

Avcı gülerek anahtarı, kilide soktu.

Amanda, kapıyı açmasını beklerken ona takılmaktan kendini alamadı. "Bilmem duydun mu, böyle arabaları olan adamların -anamlı anlamlı, kot pantolonunun kabarık kısmına baktı- 'paketleri' küçük olurmuş."

Avcı kaşını kaldırıp ona baktı, sonra alaylı, sıcak ve hınzır bir gülümsemeye arabanın kapısını açtı.

Amanda ne olduğunu anlayamadan ona doğru eğilip, erkeksi gücü ve kokusuyla başını döndürerek, kelepçeli elini tutup kasıklarının arasındaki şişliğe bastırdı.

Hayır, bu adamın öyle bir sorunu yoktu.

Ona doğru eğilip kulağına fısıldadı, "Eğer daha çok ikna edilmek istiyorsan..."

Elinin altında hissettiği şey nefesini kesti. Kotun içindeki şey pamuklu çorap değildi.

Avcı gözlerini, onun dudaklarına dikerek, serbest eliyle yüzünü kavradı. Amanda bir an sonra onu öpeceğini biliyordu.

Evet, lütfen!

Karanlıktan Desiderius'un sesi geldi. "Tak tak!"

BÖLÜM 4

Avcı, gözlüğünü çıkarıp cebine koyarken sakın bir sesle "Orospu çocuğu!" dedi. Arkasına dönerken öyle yavaş hareket ediyordu ki Amanda, bunu kasıtlı olarak yaptığını anladı. Aslında Desiderius'a kendisi için ne kadar önemsiz biri olduğunu ima ediyordu.

"Burada sevgilimi öpmeye çalışıyorum ve sen bize engel olmaya kalkıyorsun. Nerede yetiştin sen, ahırda mı?"

Amanda'yı şaşırtacak kadar sakın bir tavırla Desiderius'a döndü. "Bu arada, kadına veya Lamborghini'ye dokunursan ölürsün."

Desiderius gölgelerden çıkarak ay ışığının aydınlatığı bir dairenin içinde durdu. Arkadan gelen ampul ışığı garip bir açı oluşturuyor, melekse güzelliğine rağmen, ona uğursuz bir hava veriyordu.

"Araban güzelmiş, Karanlık Avcısı" dedi. "İzini sürmeyi kolaylaştırıyor. Tehdidine gelince, ben zaten ölüyüm." Biçimli dudakları alayla kıvrıldı. "Sen de öyle."

Modaya uygun, ince çizgili mavi bir takım elbise giymişti. Vampire hiç benzemiyordu. Amanda onu başka şartlarda görse, rahatlıkla bir erkek manken sanabilirdi. Altın renkli harika bir teni, Avcı'dan biraz daha açık renkli sarı saçları vardı. Güzelliği o kadar kusursuzdu ki, sanki gerçek dışı bir varlık gibiydi.

En çok yirmi dört-yirmi beş yaşlarında gösteriyordu. Cinsel çekiciliğinin ve gücünün doruğunda bir genç adam.

Amanda bir an korkuyla ürperdi. Bu adamda sinsice bir şeyler vardı. Bu kadar kötü olup da, böyle güzel görünmek hiç iyi değildi. Gerçek kişiliğini ele veren tek şey, konuşurken saklamak zahmetine bile katlanmadığı uzun, sivri dişleriydi.

"Seni öldürmeyi hiç istemiyorum, Karanlık Avcısı. Hakkından geldiğim diğer kişilere hiç benzemiyorsun. Sende çok hoş bir mizah duygusu var."

“Eh, idare ediyorum.” Amanda’yı arkasına aldı. “Şimdi, kadını bırak gitsin. Biz de eğlencemize bakalım.”

“Hayır.”

Birdenbire saldırdılar.

Amanda madeni bir şeyin çıtırtısını duydu.

Avcı, dövüşürken zarar görmesin diye Amanda’nın kelepçeye bağlı olan elini tutarken, çizmesinin burnuyla birinci vampiri yakaladı. Vampir, bir toz bulutunun içinde kaybolurken, Amanda o madeni sesin, çizmede saklı olan bıçaktan geldiğini anladı.

Bıçak hemen geri çekildi.

Amanda bir Hollywood filmi izler gibiydi. Avcı, üstüne gelen başka bir vampire dirseğiyle vurarak tepe üstü yere yuvarladı. Yıldırım gibi bir hareketle eğildi ve kelebek bıçağını döndürerek açıp vampirin göğsüne sapladı. Vampir yok olunca, bıçağı yine döndürerek kapattı.

Avcı doğrulurken, üçüncü vampir gölgelerin içinden geldi.

Amanda, içgüdüsel bir hareketle dönüp, bir tekme attı. Sonra onu kasıgından yakalayıp, yere fırlattı.

Avcı’nın hayretle kaşlarını kaldırdığını görünce, “Aikido’da siyah kemer” diye açıkladı.

“Başka zaman olsaydı, bunun için seni öpebilirdim.” Gülümsedi, sonra omuzunun üstünden bakarak “Eğil” diye bağırdı.

Amanda eğilince, bıçağını başka bir vampirin tam kalbine gönderdi. Vampir, bir anda kapkara bir dumanın içinde kayboldu.

Avcı bu kez silahını kılıfından çıkardı. “Arabaya bin!” Amanda’yı sürücü koltuğuna doğru itti.

Genç kadının bütün vücudu adrenalinden titriyordu, kelepçenin ve elini tutan Avcı’nın izin verdiği kadar çabuk arabaya bindi. Vites kolunun üstünden aşarak yan koltuğa geçti. Bu sırada Avcı vampirlere ateş etmeye başlamıştı.

Hemen onun arkasından arabaya bindi, kapıyı kapatıp arabayı çalıştırdı.

Tanrım, bu adam inanılmazdı. Ne kadar da sakindi. Amanda hayatında hiç böyle bir şey görmemişti, oysa onun kılı bile kıpırdamıyordu.

Avcı arabayı geri vitese takıp, gaza basarken sarışın, güzel bir vampir, kaputun üstüne atladı ve uzun dişlerini göstererek, ön camı yumruklamaya başladı.

“Ben size Lamborghini’ye dokunmayın demedim mi?” Avcı homurdanarak, birden direksiyonu kırınca, vampir havada uçtu.

“Bir de bana sizin uçamadığınızı söylemişlerdi.” Arabayı caddeye doğru sürdü. “Sanırım Acheron’un kitabını yeniden yazması gerek.”

Amanda, iki arabanın kendilerini takip ettiğini fark etti.

“Aman tanrım!” Elini, Avcı’nın kalın, kaslı bileğinin üzerine koyarak, hareket serbestliği kazandırmaya çalıştı. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Onu bu beladan kurtaracak olan Avcı’nın işlerine karışmaya hiç niyeti yoktu.

“Sıkı tutun.” Avcı radyoyu açıp, gaza bastı.

Otoparktan hızla çıkıp, trafiğe karışırken Lynyrd Skynyrd’in şarkısı ‘O Koku’ Amanda’nın kulaklarını tırmalıyordu.

Korkudan bütün vücudu kasılan Amanda, Katolik olmadığı halde Tespih duasını okumaya başladı.

Amanda, arabayı karanlıkta, farları yakmadan sürdüğünü görünce bağırdı. “Işıklar!” Camlar da yasal limitin aşacak şekilde boyanmıştı. “Şu anda farların açık olması gerekiyor.”

“O zaman gözlerim o kadar acıyor ki, bir şey göremiyorum. Güven bana.”

“Sana güvenmek mi? Daha neler.” Serbest eliyle, emniyet kemeri-ne cankurtaran halatı gibi sarılmıştı. “Ben senin gibi ölümsüz değilim.”

Avcı güldü. “Merak etme. Kötü bir araba kazası geçirirsek, ben de değilim.”

Amanda hayretle ağzını açtı, sonra “Senin espri anlayışından nefret ediyorum” dedi.

Bu, Avcı’yı daha çok güldürdü.

Kalabalık New Orleans caddelerinden hızla geçtiler. Sık sık şerit değiştiriyor, ara sokaklara girip çıkıyorlardı. Amanda, korkudan bayılacak gibiydi. Midesi de bulanmaya başlamış, üstelik Avcı’nın ani hareketleri yüzünden eli bir iki kez burkulma tehlikesi geçirmişti.

Yutkunarak, bulantısını kontrol etmeye çalıştı.

Birden büyük, siyah bir Chevrolet ortaya çıkıp, onlara yanaşarak bir treylere doğru sıkıştırmaya başladı. Amanda çığlığını zapt etmeye çalışırken, Avcı hiç oralı olmadı. Treylerin altından geçmek üzere direksiyonu kırarak gaza bastı. Müziğin arasından sesini duyurmaya çalışarak “Paniğe gerek yok. Bunu binlerce kez yaptım” dedi.

Girdikleri sokakta kırmızı bir Firebird onlara saldırmak için bekliyordu. Üzerlerine gelirken Avcı, park halindeki bir arabayı kıl payı geçerek aradan sıyrıldı.

Amanda o kadar dehşet içindeydi ki, ağzı açık bakmaktan ve bol bol dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Eyalet sınırına geldiklerinde Amanda'nın bütün hayatı, sıkıcı bir film şeridi gibi gözünün önüne geldi. Ve gördüğü şeyden hiç hoşlanmadığını fark etti.

Hayat çok kısaydı. Ve onun ölmeden önce yapmak istediği pek çok şey vardı. Tabii kardeşini bulup, bir güzel pataklamak da bunlara dahildi.

Birdenbire siyah Chevrolet yeniden göründü. Onları yoldan çıkar-maya çalışıyordu. Avcı frene basınca araba birden hoplayıp yana kaydı.

Amanda'nın midesi alt üst oldu.

Avcı "Biliyor musun?" dedi. "Şu Romalılardan nefret ederim ama torunları iyi araba yapmayı biliyor doğrusu."

Vites değiştirip tekrar gaza bastı. Sanki uçarcasına Chevrolet'yi sol-ladılar. Ortayı geçip, karşıdan gelen arabaların yolunu keserek, bir çı-kışa geldiler. Bütün bunlar o kadar hızla olup bitiyordu ki Amanda ka-yıp giden ışıkları sadece hayal meyal görebiliyordu.

Korna sesleri, fren gıcırıltıları birbirine karışıyordu. Sonra madeni bir sürtünme sesi duyuldu, arkasından bir çarpma ve ezilme sesi geldi. Daimonların bindiği Firebird, siyah Chevrolet'ye çarpmıştı. Firebird, Daimonlar ile dolu olan diğer arabayı istinat duvarına doğru sürükleye-rek, ters dönmesine neden oldu.

Ve Chevrolet, yol kenarında öylece kaldı.

Avcı direksiyonu kırıp, arabayı aksi yöne döndürürken, neşeyle ba-ğırıyordu. Frene basarak, bir süre arkalarında bıraktıkları kaosu seyretti.

Bütün vücudu hâlâ titreyen Amanda, hayretle onu izliyordu.

Avcı, radyoyu kapattıktan sonra, zaferini kutlarcasına gülümsedi. "Lamborghini'de bir çizik bile yok. Ha, ha! Şimdi çelik yiyin, sizi ruh emici piçler."

Vitesi küçülterek, tüm gücüyle gaza bastı. Arabayı olduğu yerde döndürürken, lastikler sanki çığlık atıyordu. Hızla şehir merkezine doğru sürdü.

Amanda bütün bu olanlara hâlâ inanamıyordu. Kendini toparlama-ya çalışırken, Avcı'ya döndü ve "Bütün bunlardan gerçekten hoşlanı-yorsun, değil mi?" dedi.

"Evet, tabii. Nasıl baktıklarını gördün mü? Bu arabayı seviyorum, arkadaş."

Amanda, başını yukarı doğru kaldırarak, tanrıdan yardım diledi. "Ulu tanrım, lütfen beni bu manyaktan ayır, yoksa korkudan öleceğim."

"Haydi canım" sesi yine alaycıydı. "Bana heyecanlanmadığını söy-leme sakın."

"Evet, heyecanlandım, tabii. O kadar heyecanlandım ki, kalbim ne-redeyse duracaktı." Ona dik dik baktı, "Sen çılgının tekisin."

Avcı birden ciddileşti, "Doğru, bir zamanlar öyleydin."

Sesindeki boşluk Amanda'yı şaşırttı. Bilmeden bir yaraya basmış olmalıydı.

Ama Amanda Grace'in evine giden yolu tarif ederken, bunu unut-muşlardı.

Birkaç dakika sonra, Julian Alexander'ın siyah Range Rover'inin arkasına park ediyorlardı.

Arabanın arka çamurluğu biraz ezilmişti. Zavallı Julian, diğer sürü-cüler için başlı başına bir tehlikeydi. Son olayda da bir elektrik direği-ne çarpmıştı.

Amanda yan gözle Avcı'ya baktı. Sonra zihninde bir kıyaslama ya-pıp, Julian'ın hiç de fena olmadığına karar verdi. Hiç olmazsa insana kalp krizi geçirtmiyordu.

Avcı, onun arabadan inmesine yardım edip, kapıya doğru götürdü. Eski evin bütün ışıkları yanıyordu. Amanda, tül perdenin arkasından Grace'in salondaki bir koltukta oturduğunu gördü.

Ufak tefek, esmer bir kadın olan Grace, saçlarını at kuyruğu yap-mıştı. Karnı da Amanda onu son gördüğünden beri iki kat daha büyü-müştü. Bebeğin gelmesine daha dokuz hafta vardı ama zavallı Grace her an doğuracakmış gibiydi.

Genç kadın, birisinin söylediği bir şeye gülüyordu ama Julian ya da konukları görünmüyordu.

Amanda, kapının önünde durup eliyle saçlarını düzeltti, kirli giysi-lerine elinden geldiğince çeki düzen verdi ve kan lekelerini gizlemek için ceketinin önünü ilikledi. "Grace konukları olduğunu söyledi, onun için mümkün olduğu kadar göze batmamaya çalışalım, tamam mı?"

O kapıyı çalarken, Avcı da başını salladı.

Kapıyı Julian Alexander açtı. Bir doksana yakın boyuyla, Avcı kadar göz alıcı bir adamdı. Saçları da aynı tondaydı ve Amanda'nın gördüğü en güzel mavi gözlere sahipti. Yontulmuşçasına düzgün yüz hatları vardı ama Tanrıça Afrodit'in oğlu olduğuna göre, bu normaldi.

Avcı'yı görünce, Julian'ın yüzündeki gülümseme kayboldu.

Ağzı açık, öylece bakakaldı.

Amanda Avcı'nın da onun kadar şaşırdığını fark etti.

Gözlerine inanamıyordu. "Makedonyalı Julian?"

"Trakyalı Kyrian?"

İki erkek, yıllardır birbirini görmeyen kardeşler gibi sarıldılar. Kyrian sarılınca Amanda'nın kolu da hızla yukarı kalkmış oldu.

"Yüce tanrılar!" Julian bir türlü inanamıyordu. "Sahiden sen misin?"

Avcı geri çekilerek şaşkın şaşkın Julian'a baktı. "İnanamıyorum. Senin öldüğünü sanıyordum."

"Ben mi? Ya sen? Romalıların seni idam ettiğini söylemişlerdi. Ulu Zeus, burada olman bir mucize." O sırada kelepçeyi gördü. "Neler olu..?"

Amanda sözünü kesti, "İşte bunun için geldik. Bizi bundan kurtaracağımı umuyordum."

Avcı ekledi, "Bunu üvey baban yapmış. Buralarda bir yerde anahtarını bulabilir miyiz?"

Julian güldü. "Sanırım şaşırmamam lazım. En azından bu defa o Amazon prensesi yok, hani annesi öfkeyle gelip, senin vücudunu parçalara ayırmamızı istemişti." Julian oğlunu azarlayan bir baba tavrıyla başını salladı. "İki bin yıl sonra bile, hâlâ başına inanılmaz işler açıyorsun."

Avcı dudaklarını kısıp gülümsedi. "Bazı şeyler hiç değişmiyor. Sana yine borçlanacağım."

Julian başını kaldırdı. "Son saydığımda, senden iki puan gerideydim."

"Ah! Evet, Prymaria'yı unuttum."

Amanda, Julian'ın yüzündeki ifadeden bunun doğru olmadığını anladı. Aslında neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama bunu daha sonra da yapabilirdi.

Önce kolunu kurtarmak gerekiyordu. Onlara bunu hatırlatmak için zinciri şakırdattı.

Julian geri çekilerek, onları içeri aldı. Salona girerken, "Şansınız varmış" dedi.

Grace, kucağında Vanessa ile koltuğunda oturuyordu. Kanepede Julian'ın sarışın, güzel annesi, elinde bir bez bebekle Niklos'a şakalar yapıyor, siyah saçlı bir adam da Niklos'u kucağına oturtmuş, onlara gülüyordu.

Avcı, bu garip aile sahnesini görünce bir an nefesini tuttu, sonra Amanda'yı iterek kendinden uzaklaştırdı. O anda Afrodit onu gördü ve küfretmeye başladı.

Amanda neler olduğunu anlayamadan, Afrodit kolunu kaldırdı ve elinde beliren yıldırımını Avcı'ya fırlattı. Tam isabet alan Avcı, çarpmanın şiddetiyle yere düşerken Amanda'yı da sürükledi.

Amanda onun göğsünün üstüne düştüğü sırada, omuzundaki yanığı gördü. İçin için yanan derinin kokusu da burnuna geldi.

Yarasının ona dayanılmaz bir acı verdiği kesindi ama hiç tepki vermedi. Hemen güneş gözlüğünü çıkardı Amanda'yı da mümkün olduğu kadar kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Sonra hızla yerden kalkıp Amanda ile Afrodit'in arasında durdu.

Afrodit çığlık çığlığa "Ne cesaretle?" diye bağıırıyordu. Güzel yüzü öfkeyle buruşmuştu. Kanepeden kalkıp, kurbanının başına giden yırtıcı bir hayvan gibi Avcı'ya doğru yürüdü. Gözlerini kısarak "Bizim huzurumuzda olmaman gerekirdi" dedi.

Julian onu durdurdu. "Anne, dur! Ne yapıyorsun?"

Oğluna öfke saçan gözlerle baktı. "Bir Karanlık Avcısını huzuruma getirmeye nasıl cesaret ediyorsun? Bunun yasak olduğunu bilmiyor musun?"

Julian kaşlarını çatarak, Avcı'ya döndü. Yüzünde inanmazlık okunuyordu.

Avcı, omuzunun üzerinden Amanda'ya fısıldadı: "Birazdan özgür kalacaksın yavrum."

Afrodit elini kaldırdı.

Amanda, Afrodit'in onu öldürmek istediğini anlayınca birden dehşete kapıldı. Hayır! Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Julian, annesinin bileğini tutarak Avcı'yı yok etmesine izin vermedi.

"Hayır, anne. Karanlık Avcısı olsun veya olmasın, bir zamanlar herkes ölümümü isterken, o beni koruyan tek adamdı. Onu öldürürsen, seni *asla* affetmem."

Afrodit'in yüzü taş gibi sertti.

Julian, annesinin elini bıraktı. "Hayatım boyunca senden hiçbir şey istemedim. Ama şimdi ona yardım etmeni istiyorum. Lütfen."

Afrodit önce Julian'a, sonra Avcı'ya baktı. Kararsızlığı gözlerinden okunuyordu.

Julian, kanepede oturan adama döndü. "Hephaestus? Onları serbest bırakır mısın?"

Adam ters ters, "Bu yasak, biliyorsun. Bir Karanlık Avcısı ruhsuzdur ve bizim sınırlarımızın dışındadır."

Avcı yavaşça "Önemi yok, Julian" dedi. "Yalnız ona söyle, lanet beni geçip de kadına çarpmasın."

Afrodite ancak o zaman Amanda'yı fark etti ve bakışları kelepçeye takıldı.

"Anne?" Julian hâlâ annesinin cevabını bekliyordu.

Afrodite birden parmaklarını şaklattı ve kelepçe yok oldu.

"Teşekkürler." Julian rahat bir nefes aldı.

"Bunu sadece şu kadın için yaptım." Afrodite asık bir suratla kanepeye döndü. "Karanlıklar Avcısı benim umurumda değil."

Avcı, Julian'a sessizce teşekkür ederek kapıya doğru yürüdü.

"Kyrian, bekle." Julian arkasından yetişerek onu durdurdu. "Böyle yaralıyken gidemezsin."

Karanlıklar Avcısı'nın yüzü ifadesizdi. "Yasayı biliyorsun, adelfos. Yalnız yürü."

"Hayır. Bu gece değil."

Afrodite kestirip attı. "O kalırsa, biz gideriz."

Julian annesine bakıp başını salladı. "Biliyorum anne. Ona yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Afrodite bir ışık içinde gözden kayboldu. Hephaestus da Niklos'u kucğından indirerek onu takip etti.

"Julian," Grace, oturduğu yerden seslendi, "Artık Vanessa'yı bırakabilir miyim? Sanırım tehlike geçti."

"Evet, canım."

İkizler babalarına doğru koşarlarken Amanda Avcı'nın yüzünde beliren hüznü ifadeyi gördü.

O sırada Niklos yolunu değiştirip Amanda'ya doğru geldi, bir yandan da bebekçe bir şeyler söylüyordu. Amanda onu kucğına alıp, göğsüne bastırarak yumuşacık sarı saçlarını öptü.

Kollarında hoplayıp duran sevimli çocuk gülerek boynuna sarıldı.

Vanessa ise, tam ondan bekleneceğı gibi Avcı'ya yöneldi. Küçük kız yabancı nedir bilmezdi. Elindeki yarısı yenmiş kurabiyeyi ona uzatarak yarım yarım konuşmasıyla "Ku-rabi?" diye sordu.

Avcı, diz çöküp kurabiyeyi alırken sevecenlikle gülümsedi ve çocuğun saçlarını okşadı.

"Teşekkürler, tatlım," kurabiyeyi geri verdi. "Ama aç değilim."

Vanessa bir şeyler mırıldanarak onun kucğına tırmandı.

Avcı, küçük kızı göğsüne bastırıldığı anda yüzünde öylesine büyük

bir acı ve umutsuzluk belirdi ki Amanda sonsuza kadar yaşasa bile bunu unutamazdı. Şu anda karşısında, kollarında çok değerli bir şey tuttuğunu bilen ve bunu asla bırakmak istemeyen bir adam vardı.

Avcı gözlerini kapatıp yanağını Vanessa'nın başına dayamıştı. Çocuğı sarılarak, "Ulu Tanrılar" dedi. "Julian, senin bebeklerin hep çok güzel olur."

Grace yanlarına geldiğı için Julian cevap vermedi. Fakat Amanda, arkadaşıyla kızını seyreden Avcı'nın yüzündeki ıstırapı fark etti.

O anda Julian ile Avcı'nın bakışları karşılaştı. Eski bir olayı hatırladıkları belliydi. Kâbus gibi bir şey.

Julian, Grace'in elini tutarak "Grace, bu benim arkadaşım Trakyalı Kyrian" dedi. "Kyrian, karım Grace."

Siyah bir panterin hareketlerini andıran bir zarafetle doğrulan Avcı, kollarında Vanessa olduğu halde ayağı kalktı. "Seninle tanışmaktan onur duydum, Grace."

"Teşekkür ederim, ben de. Julian senden o kadar çok söz etti ki, seni tanıyor gibiyim."

Avcı gözlerini kısarak Julian'a baktı. "Benim davranışlarımı sık sık eleştirdiğı düşünülürse pek iyi şeyler söylememiştir."

Grace güldü. "Hiç de değil. Sahi, bir keresinde genelevdeki kadınları isyana teşvik ettiğın doğru mu?"

Avcı Julian'a çıkıştı. "Bunu karına anlattığına inanamıyorum."

Julian hiç aldırmadı. "Baskı altındayken yaratıcı olmak sana özgü bir şey."

Grace birden nefesini tutup, elini iyice gerilmiş karnına koydu. Julian hemen karısının kolunu tutarak, endişeyle yüzüne baktı.

Derin derin nefes alan genç kadın, bir yandan karnını ovuştururken, bir yandan da onlara gülümsemeye çalışıyordu. "Affedersiniz, bebek katır gibi tekmeledi de."

Grace'in karnına bakarken Avcı'nın gözlerinde garip bir değişiklik oldu. Amanda, o anda, o gözlerin ışık saçtığına yemin edebilirdi.

Avcı yavaşça, "Bir oğlan daha" dedi. Sesi sanki uzaklardan geliyordu.

Grace, elini karnında dolaştırmaya devam ederek, hayretle sordu, "Nereden biliyorsun? Ben daha dün öğrendim."

Julian açıkladı, "O bebeğın ruhunu hissedebilir. Karanlıklar Avcısı'nın koruyucu güçlerinden biridir bu."

Avcı Julian'a baktı. "Bu çocuk güçlü bir iradeye sahip olacak. Sevgi

dolu ve verici bir kişilik, aynı Zamanda çok cesur ve atılgan.”

Julian, “Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyor” dedi.

Sözleri Avcı’yı rahatsız etmiş gibiydi.

“Haydi, yukarı çıkıp şu yaraya bakalım.” Julian, Vanessa’nın itirazlarına aldırmayarak onu Avcı’dan alıp, yere indirdi.

Onlar yukarı çıkınca Amanda bir an holde durup ne yapması gerektiğini düşündü. Zihninde cevap bekleyen milyonlarca soru vardı ve eğer Avcı yaralı olmasaydı, onlarla birlikte gider hepsinin cevabını isterdi. Ama Julian haklıydı. O yaraya bakılması gerekiyordu.

Üst kata çıkmak isteğiyle yanıp tutuşurken, Grace’e döndü. “Bütün bu karmaşaya gayet iyi dayandın. Tanrıların ortadan kaybolmaları, üstü başı kan içinde insanların evine gelmeleri ve odanın ortasında lanete uğramaları. Senin yerinde olsaydım, aklımı kaçırdım herhalde, hele bu durumda.”

Grace ağlamakta olan Vanessa’yı salona götürürken güldü. “Eh, son birkaç yıldır Yunan tanrılarının gelip gitmelerine alıştım. Şu anda düşünmek istemediğim başka şeylere de. Julian ile evlenince, sakın olmayı da öğrendim.”

Amanda, merdivenlere bakarak isteksizce güldü ve yine esrarengiz Karanlık Avcısı’nı düşündü. “Avcı... Yani Kyrian da bir tanrı mı?”

“Bilmiyorum. Julian onunla ilgili bir şeyler anlatırken, hep insan olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında senden fazla bir şey bilmiyorum.”

Grace otururken Amanda bebek monitöründen gelen erkek seslerini duydu.

Grace monitörü kapatmak için uzanınca, onu durdurdu.

“Lütfen, bekle.”

Amanda sonra oturup yukarıda konuşulanları dinlerken, Niklos ile oynamaya başladı.

Kyrian gömleğini çıkarınca, Julian “Lanet olsun!” dedi. “Babamın kilerden çok daha fazla yara izin var.”

Kyrian, arkadaşı dikkatle omuzundaki yanığı yoklarken, soluğunu koyuverdi.

Üst kat koridorunun sonundaki çocuk odasında yalnızdılar. Kyrian, üzerinde ayıcıklar olan parlak sarı renkli duvar kâğıdından rahatsız olarak, güneş gözlüklerini taktı.

Julian eski Yunan mitolojisini hatırlamış olmalı ki, tavandaki ışıkla-

rı söndürüp, odaya yumuşak bir ışık veren gece lambasını yaktı.

Acıdan bitkin düşen Kyrian, aynaya bakınca yüzünün belli belirsiz görüldüğünü fark etti. Görüntülerini bir yere yansıtmamak, avcılara kendilerini korumaları için bağışlanmış bir özellikti. Görüntü oluşturma tek yolu, zihin gücünü kullanmaktı, ki yaralı veya bitkin durumdayken bunu başarmak oldukça zordu.

Aynanın önünden çekilirken, Julian’ın merakla kendisini süzdüğünü görünce, “İki bin yıl boyunca savaşmanın bedelini vücut ödüyor” dedi.

“Zaten sende her zaman beyinden çok cesaret vardır.”

Julian bu sözleri ona eski Yunancada sayısız kere söylemişti yine de tekrar duyunca, bel kemiğinde soğuk bir ürperti hissetti.

Yüzyıllardır arkadaşını ve akıl hocasını ne kadar özlemişti. Julian ona söz geçirebilen tek kişi idi. Gerçekten saygı duyduğu birkaç kişiden biri.

Kyrian kolunu ovuşturdu. “Biliyorum gariptir ama bana sabırlı olmamı öğütleyen sesin her zaman kafamın içinde.” Sesini kalınlaştırıp, Julian’ın sert Ispartalı aksanını taklit etti. “Lanet olsun, Kyrian, harekete geçmeden önce biraz düşünemez misin?”

Julian cevap vermedi.

Kyrian onun aklından neler geçtiğini biliyordu. Kendisi de geceleri, geçmişini düşündüğünde aynı acı-tatlı anıları tekrar yaşıyordu.

Artık hepsi, çoktan yok olmuş bir dünyadaydılar. Belli belirsiz anılarda ve kayıp duygularda kalmış insanlar, aileler...

Onların dünyası çok özeldi. İlkel güzelliği yüreklerini ısıtırdı. Şimdi bile Kyrian, bir zamanlar evini aydınlatan yağ kandillerinin kokusunu duyabiliyor, mis kokulu serin Akdeniz esintisinin villasında dolaştığını hissedebiliyordu.

Kyrian’ın düşüncelerine garip bir çelişki olarak Julian da ilk yardım kutusunda modern bir buz poşeti arıyordu.

Sonunda aradığını buldu ve üzerindeki plastiği çıkarıp buz poşetini Kyrian’ın omuzuna koydu.

Kyrian, soğuk jelin zonklayan cildine temas etmesi ile hafif bir ses çıkardı.

Julian “Yanık için üzgünüm” dedi. “Bilseydim...”

“Senin suçun değil. Benim ruhumu sattığımı bilemezdin. Konuşmaya başlarken genellikle bunu söylemem. Selam, ben Kyrian. Benim ruhum yok. Ya senin?”

“Hiç komik değil.”

“Elbette komik. Ama sen benim espri anlayışımı takdir etmiyorsun.”

“Çünkü hep ölüm tehlikesi ile karşı karşıya kaldığımız zaman espri yapıyorsun.”

Kyrian omuz silkti ama kolunda duyduğu ani acı bunu yapmaması gerektiğini ona hatırlattı. “Ne diyebilirim ki? Yaşlı Apollon’a takılmak hoşuma gidiyor.” Kyrian, Julian’ın elindeki poşeti alarak biraz geri çekildi. “Peki, sana ne oldu? Scipio’nun seni ve aileni öldürttüğünü duymuştum.”

Julian, sesinde bir küçümsemeyle “Hayır” dedi. “Ailemi öldüren Priapus’tu. Onların öldürüldüğünü görünce, bir an ‘Kyrian’ oldum ve peşinden gittim.”

Kyrian hayretle kaşlarını kaldırdı. Onun tanıdığı Julian, hayatı boyunca ani hiçbir hareket yapmamıştı. Şartlar ne olursa olsun her zaman sakin ve kendine hakim olabilen biriydi. Kyrian onun bu özelliğini çok beğenirdi. “Sen düşünmeden harekete mi geçtin?”

“Evet, bunun bedelini de ödedim.” Kollarını göğsünde kavuşturup Kyrian’a baktı. “Priapus beni lanetledi. Karım beni özgür bırakıncaya kadar iki bin yıl seks kölesi olarak yaşadım.”

Kyrian buna inanmakta zorluk çekti. Böyle lanetler olduğunu duymuştu. İnsana verdikleri acı dayanılmazdı. Gururuna düşkünlüğüyle tanınan arkadaşı için bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Julian hiç kimsenin hayatına hükmetmesini istemezdi, tanrıların bile.

“Bir de bana deli diyorsun. Hiç olmazsa ben sadece Romalılara karşı savaştım. Oysa sen tüm Panteon’u* karşına almışsın.”

Julian, ona bir tüp yanık merhemi uzattı. “Benden sonra acaba ne?..” Sesi boğuktu.

Kyrian, arkadaşının gözlerindeki acıyı fark etti. Bahsetmekten bile kaçındığı şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Şimdi kendi bile Julian’ın oğlu ile kızının ölümelerini acıyla hatırlıyordu. Sarışın, pembe yanaklı, anlatılamayacak kadar güzel ve hayat dolu çocuklardı.

Sadece onlar bile Julian’a gıpta etmesine yeterdi.

Kendi çocukları ve ailesi olmasını ne kadar istemişti. Ne zaman Julian’ın evine gitse, öyle bir yaşama sahip olmak için yanıp tutuşurdu.

Gerçekten sahip olmak istediği tek şey buydu. Huzur dolu bir aile ocağı, seviyecek çocuklar ve onu seven bir eş. İşte böyle basit şeyler. Ne yazık ki hepsi de sonsuza kadar elinden kaçıp gitmişti.

Karanlıklar Avcısı olduğundan beri böyle şeylere sahip olması tamamen imkânsızdı.

Julian’ın çocuklarını düşündüğü zaman duyduğu acıyı hayal bile edemiyordu. Hiç kimse çocuklarını ondan fazla sevemezdi. Beş yaşındaki Atolycus’un, babası savaşa gitmeden önce ona hediye olarak, miğferindeki at kılını çıkarıp, yerine kuş tüyü taktığını hatırladı.

Julian, bir zamanlar Makedonya’nın en saygın kumandanlarından biriydi. Yine de oğlunun duygularını incitmemek için bu hediyeyi, bütün adamlarının önünde gururla taşımıştı.

Hiç kimse gülmeye cesaret edememişti. Kyrian bile.

Bakışlarını başka tarafa çevirerek boğazını temizledi. “Callista ile Atolycus’u, her zaman oyun oynadıkları meyve bahçesine gömdüm. Penelope ile ailesi ilgilendi. Iason’un cenazesini de babasına gönderdim.”

“Teşekkür ederim.”

Kyrian başını salladı. “Hiç olmazsa bunu yapabildim. Sen benim kardeşim gibiydin.”

Julian isteksizce güldü. “Sanırım bu, neden hep beni kızdıracak şeyler yaptığını açıklıyor.”

“Birinin yapması gerekiyordu. Yirmi üç yaşına göre, fazla ciddi ve serttin.”

“Senin tam tersin,yani.”

Julian’ın yüzyıllar önce tanıdığı Kyrian’ı hayal meyal hatırlıyordu. O zamanlar akıllı bir karış havada, her an savaşılmaya hazır, deli-dolu ve dik kafalı biriydi.

Julian’ın onu öldürmemiş olmasına şaşmak gerekti. Herhalde bunu son derece sabırlı olduğu için yapmamıştı.

“Boşa harcanmış gençliğimin muhteşem günleri.” Kyrian’ın sesinde özlem vardı.

Omuzuna bakarak, rahatlatıcı merhemi yanığın üstüne yaydı. Biraz yaktı ama Kyrian fiziksel acılara alışkındı. Bu minik acıdan çok daha fazlalarını çekmişti.

Julian, araştırarak gözlerle ona baktı. “Romalılar, seni benim yüzümden yakaladılar, değil mi?”

Kyrian, onun gözlerindeki vicdan azabını görünce durakladı. Sonra

* Panteon: Tanrılar Meclisi

merhemi yaymaya devam etti. “Kendine karşı hep acımasızdın, Julian. Senin suçun değildi. Sen gittikten sonra onlara karşı kanlı bir sefere çıktım. Yani o konuda kaderimi kendim çizdim. Olanların seninle hiçbir ilgisi yoktu.”

“Ama orada olsaydım, seni ele geçirmelerine engel olabilirdim.”

Kyrian homurdandı. “Başımı dertten kurtarmakta üstüne yoktu, kabul. Ama beni kendimden nasıl kurtaracaktın? Hem orada olsaydın, Romalılara, bir Makedonyalı kumandanı daha öldürme fırsatı verecektin. İnan bana olduğun yerde, Scipio ile Valerius’un bizim için planladıkları sona göre, çok daha iyi durumdaydın.”

Yine de, arkadaşının kendini suçlamaktan vazgeçmediğini biliyordu. Keşke onu günahlarından arındırabilseydi.

“Peki, ne oldu? Tarihçiler, Valerius’un seni savaşta esir aldığını söylüyor ama ben buna inanmam. Senin nasıl savaşta olduğunu bilirim çünkü.”

“Tarih, senin de Scipio tarafından öldürüldüğünü yazıyor. Savaş kazananlar kendi gerçeklerini yansıtırlar.”

Yüzyıllardan beri ilk kez Kyrian o kader gününü düşündü.

Dişlerini sıkarken yine bir öfke ve ıstırap dalgası bedenini sardı ve bütün o anıları niçinhafızasının derinliklerine gömdüğünü hatırladı. “Kader acımasızdır. Valerius beni kendisi yakalamadı, ona sanki hediye olarak verildim.”

Julian kaşlarını çatı. “Nasıl?”

“Benim küçük Clytemnestra*’m. Biz Romalılarla savaşırken, o da onları yatağında ağırılıyordu.”

Julian’ın benzi soldu. “Onun için katlandığın şeylerden sonra, Theone’nin sana bunu yaptığını inanamıyorum.”

“İyilik yap, kötülük bul.”

Kyrian’ın sesindeki acıyı fark eden Julian kaşlarını çatı. Bu adam, Makedonya’da tanıdığı kişi değildi. Trakyalı Kyrian eğlenceye düşkün, uçarı bir gençti. Şimdi karşısında duran adamsa hayatından bezmiş, her an tetikte, şüpheli ve mesafeli birisiydi.

“Onun ihaneti yüzünden mi Karanlıklar Avcısı oldun?”

“Evet.”

Julian arkadaşı için duyduğu merhamet ve öfkenin şiddetiyle bir an gözlerini kapadı. Zihninde tekrar tekrar Kyrian’ın yüzyıllar öncesinde-

* Clytemnestra: Truva’ya savaş açan Kral Agamemnon’un karısı. Âşığıyla birlikte kocasını öldürmüştü.

ki hayali canlanıyordu. Gözlerinde her zaman muzip ve neşeli bir ifade olurdu. Pek az insana nasip olan bir yaşama sevincine sahipti.

Cömert ruhlu, cesur yürekli Kyrian, onu şımarık ve kibirli bir velet olarak gören Julian’ın bile sempatisini kazanmıştı.

Zaten Kyrian’dan nefret etmek imkânsızdı.

Julian tekrar arkadaşına döndü, “Valerius sana ne yaptı?”

Kyrian derin bir nefes aldı. “İnan bana, ayrıntıları bilmek istemezdim.”

Julian, arkadaşının bir şey hatırlamış gibi bir an irkildiğini fark etti. “Ne?”

Kyrian sadece “Hiçbir şey” dedi.

Julian, onun karısını hatırladı. Minyon yapılı, sarışın bir kadın olan Theone, Truvalı Helen’den bile güzeldi. Julian onu bir kere uzaktan görmüş, Kyrian’ın ona neden kapıldığını hemen anlamıştı. Theone’nin dayanılmaz, zarif bir çekiciliği ve cinsel tecrübesi vardı.

O zamanlar ancak yirmi iki yaşında olan Kyrian, kendinden sekiz yaş büyük olan bu kadını görür görmez âşık olmuş, onun hakkında söylenenlere hiç aldırmamıştı. Onu bütün ruhuyla ve bedeniyle sevmişti.

Julian sordu, “Ya Theone? Sana neden ihanet ettiğini biliyor musun?”

Kyrian, merhemi kutuya koyarken cevap verdi. “Onu koruyamayacağımı düşünerek yaptığını söyledi.”

Julian küfür etti.

Kyrian devam etti, “O zaman çok düşündüm, biliyor musun? Haf-talar boyu benden niye bu kadar nefret ettiğini çözmeye çalıştım. Ne yapmıştım da, kalkıp beni en kötü düşmanıma teslim etmişti? O kadar kötü biri miydim?”

Kyrian, idam edildiği sırada karısının yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca dişlerini sıkı.

Ona meydan okurcasına bakan gözlerde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

O zaman anlamıştı ki, kendisi ona bütün varlığını, ruhunu ve kalbini adadığı halde, karısı ona hiçbir şey vermemişti. Şefkatini bile. Gözlerinde biraz pişmanlık olsaydı, birazcık üzüntü...

Ama sadece bir merak vardı, marazi bir merak, o kadar.

Kyrian’ın kalbi çok kırılmıştı. Karısına verdiği onca şeye rağmen, kendisini sevmeydiyse, demek ki sevmeye layık biri değildi.

Demek babası haklı çıkmıştı.

*“Senin mevkiine ve servetine sahip olan bir adamı hiçbir kadın se-
vemez. Onların gözünde sadece ağır bir cüzdan olursun.”*

Bugüne kadar, bu gerçek ona çok acı vermişti. Bundan sonra asla bir kadının onu bu kadar etkilemesine izin vermeyecekti. Aşkın veya başka bir şeyin işine engel olmasını istemiyordu. Görevi onun için her şeyden önemliydi.

Hele şimdi, her zamankinden daha önemliydi.

Julian “Çok üzgünüm” dedi.

Kyrian omuz silkti. “Hepimiz bir şey için üzülürüz.” Yırtık, kanlı gömleğine uzandı.

Julian onu durdurdu. “Niye bir duş almıyorsun? Sana ödünç giysi de veririm.”

“Tamamlamam gereken bir av var.”

“Darılma ama Kyrian, berbat görünüyorsun. Savaşmayalı çok zaman oldu yine de dolu bir mide ve sıcak bir banyo ile her şey daha kolay olur.”

Kyrian duraksadı.

“On beş dakika?”

“Çabuk ol.”

Kyrian duştan akan suyun, hırpalanmış bedenini rahatlattığını hissetti. Gece yeni başlıyordu ama o şimdiden yorgundu. Omuzu zonklu-
yor ve ağrıyordu yan tarafındaki yara da pek iyi değildi.

Yine de aklı fikri, aşağıdaki kadındaydı.

Onu bu kadar çekici yapan neydi? Yüzyıllar boyu sayısız insan kur-
tarmış, geçici bir merak dışında, hiçbirine ilgi duymamıştı.

Ama bu kadın içten, dürüst bakışları ve büyüleyici gülümsemesiyle, kalbinin yıllar önce kapattığı kapılarını açmayı başarmıştı. Bu olma-
malıydı. Karanlıklar Avcısı’nın uzun süreli bir ilişkisi olamazdı. Zorun-
luluk nedeniyle, ancak bir gecelik seks ilişkisine izin vardı.

Avcılar, zamanda yalnız yürümek üzere tekrar hayata döndürülmüş-
lerdi. Hepsi bunu biliyordu. Bunun için ant içmişlerdi.

Bu konu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Şu uzun yaşamında sadece bir kere, bir kadın ona gülümsediği
zaman, midesi ezilir gibi tuhaf bir his duymuştu.

Bunu hatırlamak hiç hoşuna gitmedi.

“Haydi, Kyrian,” yıkanırken kendi kendine söylendi, “Bu evden

çık, gidip Desiderius’u öldür ve evine dön. Onu gördüğünü bile unut.”

Onu bir daha göremeyecek olmanın düşüncesi kalbine bıçak gibi saplandı.

Ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu, onun hayatıydı ve ant içerek bağlanmış olduğu geceleri seviyordu. Görevi ailesiydi, kalbi de sadakat yemini.

Onun aşkı işiydi, sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

“Amanda?”

Yakışıklı Karanlıklar Avcısı ile dolu hayallerinden ayrılmaya çalış-
san Amanda, koltukta oturan Grace’e döndü.

“Lütfen yukarıdan bana bir çocuk bezi getirir misin? Eğer merdi-
venleri bir daha çıkarsam, korkarım tekrar inemeyeceğim.”

Amanda güldü, “Tabii, hemen dönerim.”

Yukarı çıkıp koridora yöneldi. Tam banyonun önünden geçerken, beline bir havlu sarmış olarak dışarı çıkan Avcı ile burun buruna geldi. Daha doğrusu çarpıştılar. Avcı onu dengelemek için tutmaya çalışırken, kim olduğunu fark edince gözleri hayretle açıldı.

Amanda ise, sallantılı gümüş bileziğinin, onun havlusuna takıldığını görerek dondu kaldı.

Üstelik esmer teninin sağlıklı görünüşü ve o güçlü ellerin bedenine değmesi, içindeki tüm arzuları uyandırıvermişti.

Adamın güçlü vücudu karşısında kalbi deli gibi atmaya başladı. Sıcak, temiz cildinin kokusu, arkaya doğru taranmış ıslak saçların çevrelediği, heykel gibi yüz... Bir adam bundan daha yakışıklı olabilir miydi?

Uzun kirpikli gözler Amanda’ya dikilmişti. Onlarda gördüğü vahşi istek içini titretti. Sanki onu yiyip bitirmek ister gibi bakıyordu, doğru-
su o da bunu istiyordu. Bütünüyle. Tamamen.

Ve zevkle.

“Bak, işte bu ilginç.” Avcı’nın sesi keyifliydi.

Amanda ne yapacağını bilemez bir halde orada kalakalmıştı. Bile-
ği, havlunun altında aniden beliren şişkinliğe, tehlikeli biçimde yakın-
dı. Hep böyle birbirlerine bağlanmaları mı gerekiyordu?

Bakışları Avcı’nın vücudunu kaplayan yara izlerine takıldı. Acaba kaç tanesi, Julian’a anlattığı işkencelerin eseriymiş?

Kyrian, bir eliyle onun boynunu tutarken, “Bir çoğu” diye fısıldadı. Saçlarını okşayan parmakları hissederken, diğer eli omuzunu iyice

kavramıştı.

Amanda başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Bir çoğunu Romalılar yaptı."

Genç kadının kaşları çatıldı. "Ne düşündüğümü nasıl anladın?"

"Tıpkı Julian ile benim konuşmamızı dinlemen gibi ben de senin düşüncelerini dinledim."

Adamın medyumluk güçleri olduğunu düşününce ürperdi. "Bunu yapabiliyor musun?"

Avcı başını salladı ama ona değil, genç kadının saçında dolaşan eline bakıyor onu sanki hafızasına kaydediyordu.

Bakışını öyle çabuk ona çevirdi ki Amanda şaşırdı. "Ve düşünmeye bile çekindiğin sorunun cevabı; kolunu biraz kımıldatırsan, anlarsın."

"Neyi anlarım?"

"Havlusuz da harika olup olmadığımı."

Amanda'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Düşünmekten korktuğu ama yine de aynı kelimelerle ifade edeceği şeyleri söylemesi, onu çok utandırmıştı.

Kıpırdamaya vakit bulamadan, Avcı onu bıraktı ve bileziğinin takılı olduğu havluyu yere düşürdü.

Şimdi Amanda'nın önünde çıplak duruyordu. Sert, biçimli vücudu bir heykeltıraş tarafından yontulmuş gibiydi. Ve bütün cildi altın rengiydi. Amanda'nın zannettiği gibi güneş yanığı değil, kendi doğal rengiydi.

Ve genç kadın onu delicesine istiyordu.

Şu anda tek düşündüğü şey, onu yatak odasına götürüp sabaha kadar sevişebilmektir.

Ah, bu adama neler yapmak istiyordu.

Birden onun bıyık altından güldüğünü gördü ve gözlerindeki ifadenin yine düşüncelerini okuduğunu anladı.

Kyrian öne doğru eğilerek, yüzünü onunla aynı hizaya getirdi. Sıcak nefesi adeta boynunu yakıyordu. Kulağına, "Eski Yunanlılar, topluluk önünde soyunmaktan asla çekinmezlerdi" diye fısıldadı.

Amanda'nın göğüsleri sertleşmişti.

Avcı elini uzatıp, çenesini tutarak yavaşça yana eğdi. Sanki içini okumaya çalışan gözlerigenç kadını büyülemiş gibiydi.

Herhangi bir hareket yapmaya fırsat bulamadan, dudaklarına eğildi.

Amanda inledi. Bu öpüş, daha öncekinden farklıydı. Bu defaki yumuşaktı. Sevecendi.

Ve içinde bir yangın başlatmıştı.

Dudaklarını yakıcı bir iz bırakarak, çenesinden boynuna doğru indirdi. Dili cildinde kayıyordu sanki. Amanda kollarını, adamın çıplak omuzlarına dolayarak, ona yaslandı.

"Beni baştan çıkarıyorsun" diye fısıldarken, dili kulağının kıvrımına ulaştı. "Ama yapılacak işlerim var ve sen insanla ilgisi olmayan her şeyden nefret ediyorsun. Ve de doğaüstü olanlardan." Geri çekilerek ona özlemle baktı. "Çok yazık."

Havlusunu bilezikten kurtararak, omuzuna attı ve yatak odasına doğru yürüdü. Arkadan görünüşü de muhteşemdi.

Amanda'nın tüm vücudu ateş gibi yanıyordu, kapı kapanıncaya kadar onu izledi.

Birdenbire Grace'in istediği çocuk bezini hatırladı.

O anda Avcı kapıyı açtı, bezi eline tutuşturup tekrar kapattı.

Kyrian, kapalı kapıya dayanmış, içinde fırtınalar koparan isteğe karşı koymaya çalışıyordu. Bu vahşi ve tehlikeli bir duyguydu ve ona asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlattığı için çok acı veriyordu. Onu daha çok yaralayacak şeyleri. Ve Kyrian, on bin hayata bedel acılar çekmişti. Daha fazla yaralanmak istemiyordu.

Onu aklından çıkarmak zorundaydı.

Fakat orada dururken bile yalnızlığı, bir intikam gibi üzerine çöküyordu.

"*Kalbinin sesini çok fazla dinliyorsun, oğul. Bu, bir gün seni mahvedecek.*" Babasının uyarısı aklına gelince bir an irkildi. O zaman ikisi de bu sözlerin bir gün nasıl da gerçeğe dönüşeceğini bilmiyordu.

Ben Karanlıklar Avcısıyım.

Buna odaklanmalıydı. Amanda'yı yok olmaktan ancak o kurtarabilirdi. Desiderius dışarıda bir yerde bekliyordu ve Kyrian onu durdurmalıydı. Ama asıl istediği, aşağıya inip Amanda'yı kollarına alarak evine götürmek, bütün gece boyunca, vücudunun her noktasını dudaklarıyla, elleriyle ve diliyle keşfetmeye çalışmaktır.

"Ben bir aptalım" diye homurdanarak, Julian'ın kendisi için bıraktığı giysileri aldı.

Artık ne onu, ne de geçmişini düşünecekti. Düşünmesi gereken çok daha önemli bir şey vardı. Gözardı edilemeyecek bir şey.

O bir koruyucuydu. Ve koruyucu olarak yaşayıp, koruyucu olarak

ölecekti yani Amandagibi bir kadınla birlikte olabilmesine imkân yoktu.

Birkaç dakika sonra, Julian'ın kot pantolonuyla, V-yaka kazağını giymiş, deri ceketini de koluna almış olarak aşağıya indi. Julian, Grace Amanda ve çocuklar onu bekliyorlardı.

Julian ona ufak bir kâğıt torba uzattı.

"Şey, teşekkürler, babacığım. İyi bir çocuk olacağıma ve diğer çocuklarla güzel güzel oynayacağıma söz veriyorum."

Julian güldü. "Akıllı velet."

"Aptal velet olmaktan iyidir." Amanda'ya bakınca ciddileşti. Yakıcı bir arzu sanki içini dağlıyordu. Bu kadında ne vardı ki onu öpmeyi, kollarına almayı arzulamadan yüzüne bakamıyordu?

Kyrian, Julian ile Grace'e "Sabaha kadar burada kalmasını sağlayın" dedi. "Vampirler davet edilmedikçe içeri giremezler."

Grace "Ya yarın gece?" diye sordu.

"O zamana kadar Desiderius ölmüş olacak."

Julian başını salladı.

Kyrian kapıya yöneldi fakat daha oraya varmadan Amanda yavaşça koluna dokunup onu durdurdu.

"Teşekkür ederim."

Kyrian başını eğdi.

Şimdi git. Çünkü gitmezse, içinde gitgide büyüyen isteğe yenilecekti.

Bakışlarını Grace'e çevirdi, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Grace."

"Ben de, kumandan."

Kapıdan çıkarken Amanda yine yetişip onu döndürdü ve Kyrian, ne olduğunu anlayamadan yanağından öptü.

Sonra, "Dikkatli ol" diye fısıldayarak yanından ayrıldı.

Olduğu yerde kalan Kyrian, gözlerini kırıştırmaktan başka bir şey yapamadı. Onu en çok etkileyen şeyse, kristal mavisî gözlerinde gördüğü endişeydi. Ona bir zarar gelmesini istemiyordu.

Desiderius bekliyor.

Bu düşünce onu kendine getirdi. Hemen gitmeliydi.

Ondan ayrılmak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi.

"Güzel bir yaşam diliyorum, tatlı çöreğim."

"Tatlı çöreğim mi?" Amanda gücenmiş bir tavırla ona baktı.

Kyrian gülümsedi, " 'Siyah deri giymiş sarı boğa'dan sonra sana borçlanmıştım." Elini okşadı, sonra isteksizce kolundan indirdi, "Saat neredeyse sekiz oldu, kardeşini arasan iyi olur."

Elini bırakır bırakmaz bir boşluk hissetti.

Julian ile bakıştılar. Bir daha asla görüşemeyeceklerini biliyorlardı.

"Hoşça kal, *adelfos*."

"Güle güle, küçük kardeş."

Kyrian arkasını dönüp kapıyı açtı ve tek başına arabasına doğru yürüdü.

Arabaya bindikten sonra, tekrar eve bakmaktan kendini alamadı. Amanda'yı göremedi ama kapının arkasından ona baktığını biliyordu.

Onu yolcu ederken üzülen biri olmuş muydu, hiç hatırlamıyordu. Neye mal olursa olsun diye düşünüp bir kadının yanında olma isteği de yeni bir duyguydu onun için.

BÖLÜM 5

Kyrian gittikten sonra Amanda, Tabitha'yı arayarak ona güvende olduğunu bildirdi, sonra bir duş yapıp, Grace'den ödünç aldığı taytla svet-şörtü giyerek aşağıya indi. Grace ve çocuklar uyumaya gidince, eline bir tabak spagetti alıp kanepeye oturdu.

Julian mutfaktan ona bir kola getirdi ve yanındaki koltuğa oturdu. "Pekala," dedi "nereden başlayayım?"

Amanda hiç düşünmeden "En baştan" diye cevap verdi. "Karanlıklar Avcısının, Daimonların ne olduğunu, Apolliteler'in nereden geldiğini öğrenmek istiyorum. Ve üçü arasında nasıl bir bağ olduğunu da."

Julian güldü. "İşin peşini bırakmıyorsun demek." Elindeki buzlu çay bardağını çevirerek, bu soruya en iyi nasıl cevap vereceğini düşündü. "Böyle anlarda keşke Homer'in Kynigostia'sı elimizde olsaydı diyorum."

"Kog-no... Her ne ise, nedir o?"

Julian yine gülerek, çayından bir yudum aldı. "Kynigstosi yani Karanlıklar Avcılarının nasıl doğduğunu anlatan kayıtlar. Sorularının cevabını orada bulabilirdin. Bir zamanlar dünyaya hükmeden iki ırkın doğuşunu ve yükselişini ayrıntılarıyla anlatır. İnsanlar ve Apolliteler."

Amanda başını salladı. "Tamam. İnsanların nereden geldiğini biliyorum, bana Apolliteler'i anlat."

"Çok uzun zaman önce, Apollon ile Zeus Tebai'de yürürlerken, Zeus aniden insan ırkının üstünlüğünden söz eder. İnsanları, 'Mükemmelliğin doruk noktası' diye niteler. Apollon alaylı bir tavırla, daha çok gelişmeleri gerektiğini söyledikten sonra, kendisinin kolaylıkla çok daha üstün bir ırk yaratabileceğini iddia eder. Zeus da bunu kanıtlamasını isteyince, Apollon gidip bir nymph* bularak, onu çocuklarını doğurmayaya ikna eder.

* nymph: Su perisi.

Üç gün sonra ilk dört Apollite doğar. Sonraki üç gün içinde ise bu çocuklar yetişkin insanlar olarak dünyaya hükmetmeye hazırlanırlar."

Amanda ağzını peçeteyle sildi. "Demek Apolliteler, Apollon'un çocukları. Anladım. Peki, neden bazıları Daimon oluyor?"

Julian, kolejdeki öğrencilerine ders vermiş gibi sabırla onu uyardı, "Biraz bekler misin? Burada hikâyeyi anlatan benim. Apolliteler, insan ırkına göre o kadar akıllı, güzel ve kuvvetliydi ki, Zeus onları Atlantis'e sürgün olarak gönderdi. Orada sakın bir hayat süreceklere umuyordu. Acaba Eflatun'un *Diyaloglar*'ını okumuş muydun?.."

"Darılma ama bütün kolej eğitimim boyunca tarih ve edebiyat derslerinden uzak durdum ben."

Julian gülümsedi. "Her neyse, Eflatun'un Atlantis hakkında yazdıklarının çoğu doğrudur. Onlar önce dünyaya, sonra da Olympos'a hakim olmak isteyen saldırgan bir ırktı. Apollon için bir sakınca yoktu çünkü kazanırlarsa o da baş tanrı olacaktı."

Amanda hikâyenin nereye gideceğini az çok kestirmişti. "Eminim bu yaşlı Zeus'u çok mutlu etmiştir."

Julian alaycı bir gülümsemeyle "Çok sevinmişti" dedi. "Ama Apolliteler'in saldırdığı zavallı Yunanlılar kadar değil. Bundan bıkan halk, boşuna savaştıklarını anlayınca, Apollon'u kendi taraflarına çekmek için bir plan yaptılar. Ülkenin en güzel kadını Ryssa, gidip onun ilahi metresi olacaktı."

"Truvalı Helen'den de mi güzeldi?"

"Bu olay, Helen'den çok önceydi. Evet, tarihçilere göre, dünyanın gelmiş geçmiş en güzel kadınıydı. Her neyse, Apollon ona karşı koya-madı ve âşık oldu. Sonunda Ryssa ondan bir çocuk doğurdu. Apollite kraliçesi bunu duyunca, öfkeden çılgına döndü ve anneyle çocuğu öldürmeleri için adamlarını gönderdi. Onlara, sanki vahşi bir hayvan tarafından öldürülmüşler gibi izler bırakmalarını tembih etti, böylece Apollon, Apollite'lerden öç almaya kalkışmayacaktı."

Amanda, olabilecek tahmin edip, hafif bir ıslık çaldı. "Ve Apollon gerçeği öğrendi."

"Evet, öğrendi, ondan sonra işler karıştı. Bilirsin, Apollon aynı zamanda felâket tanrısıdır. Atlantis'i yok etti, eğer Artemis engel olmasaydı bütün Apollite'leri de yok edecekti."

"Peki, Artemis ona neden engel oldu?"

"Çünkü Apolliteler onun kendi canı, kanydı. Onları yok etmek, hem kendini hem de bu dünyayı yok etmek demektir."

Amanda'nın gözleri büyüdü "Bu çok büyük bir felâket olurdu. İyi ki onu durdurmuş."

"Tabii diğer tanrılar da. Ama Apollon hâlâ intikam peşindeydi. Onlara güneşi yasakladı. Böylece onları bir daha görmek ve ihanetlerini hatırlamak zorunda kalmayacaktı. Ryssa'yı vahşi bir hayvan öldürmüş gibi iz bıraktıkları için de, onlara hayvan özellikleri verdi. Uzun, sivri dişler, keskin seziler..."

"Ya güçleri ve hızları?"

"Onlara zaten sahiptiler, Apollon'un geri alamadığı psişik güçleri olduğu gibi."

Amanda kaşlarını çatarak düşündü. "Bir tanrının istediği her şeyi yapabildiğini sanırdım. Tanrı olmanın anlamı bu değil midir?"

"Her zaman değil. Onların da, tıpkı bizim gibi uymaları gereken yasaları var. Ama psişik güçler konusu farklı. O kapı bir kez açılırsa, bir daha kapanması imkânsızdır. Örneğin Cassandra onu reddettiği zaman, geleceği görme yeteneğini ondan alamadı ama öyle bir hale getirdi ki, bir daha hiç kimse onun kehanetlerine inanmadı."

"Şimdi oldu." Amanda, bir yudum kola içti. "Evet, demek Apollite'lerin gelişmiş duyuları var, güçlüler ve güneş ışığına çıkamıyorlar. Ya kan içmek? Bunu yapıyorlar mı yapmıyorlar mı?"

"Evet, kan içiyorlar ama ancak başka bir Apollite'inkini. Aslında, Apollon'un laneti yüzünden, birkaç günde bir, birbirlerinden beslenmeleri gerek, yoksa ölürler."

"Ayy!" Amanda burnunu kırıştırdı. "Bu çok iğrenç!" O şekilde yaşamaya mahkûm olmak korkunç bir şeydi. "Bazıları insan kanı da içiyor, değil mi?"

Julian biraz duraladı. "Pek sayılmaz. Daimon'a dönüşürlerse içerler ama kan onlar için insan ruhu kadar önemli değildir."

Amanda ürperdi. Kyrian doğru söylemişti demek. "Neden bizim ruhlarımızı alıyorlar?"

"Apolliteler sadece yirmi yedi yıl yaşarlar. Yirmi yedinci yaş günlerinde, çok yavaş ve acı çekerek ölürler. Yirmi dört saat içinde de vücutları yok olup toprağa karışır."

Amanda bu kez gözle görülür biçimde ürperdi. "Ne feci. Sanırım bu hikâyeden çıkarılacak ders, 'Felaket Tanrı'sını aldatmaya kalkma' olmalı."

"Evet. Kaderlerinden kaçmak için Apolliteler'in çoğu, doğum günlerinden bir gün önce kendilerini öldürürler. Diğerleri ise Daimon

olur. O zaman vücutlarına insan ruhu alarak, bir tür aldatmaca yaşarlar. Ruhu yaşatabildikleri sürece, kendileri de yaşayabilir. Ama sorun şu ki, bir Apollite'nin bedeninde insan ruhu yaşayamaz, daha girdiği andan itibaren ölmeye başlar. Sonuç olarak, Daimonlar kendilerini güçlendirmek için birkaç haftada bir, insan kurban etmek zorundadırlar."

Amanda, Apolliteler tarafından öldürülmenin ne korkunç bir şey olduğunu düşündü. Hem hayatlarını, hem de ruhlarını kaybediyorlardı. "Ölen ruhlara ne oluyor?"

"Sonsuza dek kayboluyorlar. Onun için Karanlıklar Avcıları var. Onların görevi, Daimonları bulmak ve çaldıkları ruhlar yok olmadan, onları serbest bırakmak."

"Ve bunun için gönüllü mü oluyorlar?"

"Hayır, daha doğrusu buna mecbur ediliyorlar."

Amanda'nın kaşları biraz daha çatıldı. "Mecbur mu? Nasıl?"

Julian çayından bir yudum daha aldı. Bakışları döşemeye dalmıştı. Amanda onun gözlerinde garip bir parıltı fark etti. Sanki geçmişten bir şey hatırlamıştı. Acı veren bir şey.

Julian yavaşça, "Birisi korkunç bir haksızlığa uğrarsa," dedi "ruhu öyle bir çılgılık atar ki yankısı Olympos'un salonlarında duyulur. Artemis bunu duyar ve gidip o kişiyi bularak bir anlaşma önerir. O da kendisine yapılan haksızlığa karşı tek bir İntikam Hareketi için, Artemis'e bağlılık yemini eder ve Daimonlara karşı dövüşür."

Amanda derin bir nefes alarak, duyduklarını kafasında toparlamaya çalıştı. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

Julian başını kaldırdı, gözlerinde o kadar yoğun bir acı vardı ki Amanda'nın içi parçalandı. "Çünkü çocuğum öldüğü gün, benim ruhum da öyle çılgılık attı."

Gözlerinde öyle bir acı ve nefret vardı ki Amanda, o yoğun duyguyu sanki içinde hissetti. "Artemis sana da anlaşma önerdi mi?"

"Evet ama reddettim."

"Neden?"

Bakışları uzağa daldı. "Başka bir tanrıdan intikam almam gerekiyordu ve buna izin vermeyeceğini biliyordum."

Amanda, Julian'ın lanetlenme öyküsünü çok iyi biliyordu. Ama onu asıl ilgilendiren şey Kyrian'dı. "Kyrian, karısından öç almak için ruhunu sattı, değil mi?"

Julian başını salladı. "Ama onu insafsızca yargılamamalıydın."

“Yargılamıyorum.” Amanda doğru söylüyordu. Kyrian’ın başından neler geçtiğini bilmiyordu, öğrenene kadar da onu yargılamayacaktı.

“Bana söyler misin, bir Karanlıklar Avcısı’nın ruhunu geri alma şansı var mıdır?”

“Evet ama şimdiye kadar hemen hemen hiç kimse bunu başaramadı. Ayrıca her Avcı’ya uygulanan sınav farklıdır ve tektir.”

“Yani bana Kyrian’ın nasıl serbest kalacağını söyleyemiyorsun.”

“Yani nasıl serbest kalacağını *ben* bilmiyorum.”

Amanda’nın aklı başka bir şeye takılmıştı. “Avcılar da kan içerler mi?”

“Hayır. Başladıklarında insan oldukları için, böyle bir zorunlulukları yok. Ayrıca, eğer kan bulmakla uğraşırlarsa, bu Daimonların izini sürmelerini zorlaştırır.”

“O halde neden öyle uzun, sivri dişleri var?”

“Daimonları etkin bir şekilde izleyip öldürebilmeleri için, onlara da aynı hayvan özellikleri verilmişti. O dişler de bu işin gereği.”

Bu Amanda’ya mantıklı geldi. “Güneşin onlara da zarar vermesi de öyle, değil mi?”

“Sayılır ama Avcılar ay tanrıçası Artemis’e hizmet etmekle yükümlüdür, Apollon’a değil.”

“Pek adil değil.”

“Tanrılarla ilgili pek az şey adildir.”

Saatler sonra Kyrian, arabada oturmuş, hakim olamadığı düşüncelerine lanet edip duruyordu.

Hâlâ Amanda’yı görüyor, onun yumuşak, nazik sesini duyuyor, vücuduna yaslanışını ve göğsünün yumuşaklığını hissedebiliyordu.

Çok uzun zamandan beri bir kadını bu kadar arzulamamıştı. Karanlıklar Avcısı olduğu o gece, bu tür duygulara veda edişini hatırladı.

Yüzyıllar boyunca, bir kadın için bazen hafif bir heyecan duysa da bunu kontrol etmeyi öğrenmişti. Ve derinlere gömmeyi...

Şimdi, bütün bu unutulmuş duygular, varlığını tehdit eden çekici bir kadının dokunuşuyla canlanmıştı. Onu düşündüğü zamanlar aklı karışıyor, hatta acı çekiyordu.

Onu umutsuzca istiyordu.

Niçin? Onu bu kadar arzu etmesine sebep olan neydi? Onun hakkında bütün bildiği harika bir espri anlayışı olması ve tehlike altındayken bile inanılmaz derecede zarif olabilmesiydi.

Ama işte, onun için deli oluyordu. Başka hiçbir kadına böyle hisler duymamıştı, hatta karısına bile.

Bunun açıklaması yoktu.

Arabadan çıkıp, evine girdi. Anahtarlarını mutfak tezgâhının üzerine atarken, birden duraladı. Evin içinde tam bir sessizlik vardı fakat üst kattan hafif bir tıkırtı geliyordu.

Kyrian, karanlık odalardan geçerek, oymalı maun merdivenlerden yukarı çıktı. Çalışma odasının önünde durdu. Kapalı kapının kenarından, koridordaki İran halısının üstüne ince bir ışık vuruyordu.

Sessizce tokmağı çevirip kapıyı açtı.

“Nick, burada ne halt ediyorsun?”

Kâhyası birden küfrederek, oturduğu döner koltuktan fırladı.

Bu bir doksanlık insanoğlunun, avının üzerine atılmaya hazır görünüşü Kyrian’ı güldürdü.

Nick’in mavi gözleri ateş saçıyor, fena halde tıraşa ihtiyacı olan çenesi seğiriyordu. Ellerini omuzuna dökülen uzun saçlarında gezdirirken “Hay Allah, Kyrian,” dedi “yürürken biraz ses çıkarmayı öğrenir misin artık? Ödümü kopardın.”

Kyrian aldırılmaz bir tavırla omuz silkti. “Eve erken gideceğini sanıyordum.”

Nick döner koltuğu düzeltip oturmak için döndü, sonra masanın altına sürdü. “Gidecektim ama önce Desiderius hakkında istediğin araştırmayı bitirmek istedim.”

Kyrian gülümsedi. Nick Gautier deli dolu, çok bilmiş bir baş belası olabilirdi ama her zaman güvenilir biriydi. Onu kâhya olarak seçmesinin ve Avcılar aleminin sırlarını paylaşmasının nedeni buydu. “Yeni bir şey öğrendin mi?”

“Sayılır. Edindiğim bilgilere göre iki yüz elli yaşındaymış.”

Kyrian, hayretle kaşını kaldırdı. Bildiği kadarıyla, hiçbir Daimon bu kadar uzun yaşamamıştı. “Nasıl olabilir?”

“Bilmiyorum. Peşinde devamlı Avcılar var ama o hepsini öldürüyor. Görünüşe bakılırsa, küçük Daimon dostun, başınızı epey ağrıtabilecek.” Nick bilgisayara döndü. “Acheron’un veri tabanında onun çalışma yöntemiyle ilgili hiçbir bilgi yok. Daha önce de Ash ile konuştuğum zaman onun nereden geldiğini ve kimleri hedef aldığını bilmediğini söylemişti. Ama araştırıyoruz.”

Kyrian başını salladı.

Nick, omuzunun üzerinden ona bakarak mırıldandı, “Ha, bu arada,

berbat görünüyorsun.”

“Belli ki öyle, bu gece karşılaştığım herkes aynı şeyi söylediğine göre.”

Nick önce gülümsedi, sonra onun üzerindeki farklı giysileri görünce durdu. “Şu ünlü Daimon-öldüren elbiselerine ne oldu?”

Kyrian o konuyu açmak istemedi. “Sırası gelmişken, bugün bana yeni bir deri ceket alman gerek.”

Nick’in mavi gözlerinde şüphe okunuyordu. “Neden?”

“Eskisinin omuzu delindi.”

“Neden?”

“Saldırıya uğradım. Neden olacak?”

Nick’in neşesi kaçmıştı. “İyi misin?”

“İyi görünmüyor muyum?”

“Hayır, berbat görünüyorsun.”

Nick’in elinden kurtulmanın yolu yoktu. “Ben iyiyim, tamam mı? Şimdi niye gidip de misafir odalarından birinde uyumuyorsun? Saat sabahın dördü oldu.”

“Birazdan uyurum. Önce şunu bitireyim. Hem şu anda Sundown’ın Ash’i nasıl alt ettiğini keşfetmek üzereyim.”

Kyrian, Nick’e yeni bir mesaj geldiğini bildiren “Hu-ho” sesini duydu. “Tess’e söyle, Ash ile dalga geçmeyi bıraksın, yoksa kızaracak.”

Nick kaşlarını çatı. “Tess kim?”

“Sundown’ın asıl adı William Jessup Brady’dır. Bildiğini sanıyordum.”

Nick güldü. “Vay canına, bilmiyordum. Ama bunu öğrenmek için bana bir servet ödemeye hazır bir iki kâhya tanıyorum.” Mavi gözlerinde hesapçı bir ifade belirdi. “Rogue da Rogue’nin asıl adı değil herhalde?”

“Hayır. Asıl adı Christopher ‘Kit’ Baughy.”

Nick sevinçle bağırdı. “İşte bu gerçek bir servet demek.”

“Hayır.” Kyrian düzeltti. “Rogue bildiğini öğrenirse esaslı bir kötek demek.”

“İyi bir noktaya temas ettin. Bu bilgiyi de şantaj dosyama koyayım, bir Avcı’ya işim düşerse kullanırım.”

Kyrian başını salladı. Bu çocuk yola gelmezdi. “Akşama görüşürüz.”

“Tamam, akşama.”

Kyrian kapıyı kapattıktan sonra uzun koridoru geçerek yatak odasına geldi. Büyük ve rahat oda, ışığa karşı hassas gözlerini rahatsız etmeyecek koyu, yumuşak renklerle döşenmişti. Nick duvardaki küçük

şamdanda üç mum yakmıştı. Onların donuk ışığı koyu kırmızı perdelere titreyordu.

Bu oda Kyrian’ı gün ışığından koruyan bir sığınak gibiydi.

Savaşta önce neo-klasik tarzda inşa edilmiş bu evi alır almaz, pencereleri kapattırmıştı. Hiçbir Avcı, gün ışığının ona ulaşabileceği bir yerde uyumak istemezdi.

Kyrian elbiselerini çıkarıp, on dördüncü yüzyıldan beri uyuduğu geniş yatağına uzandı ama sıkıntılı düşünceler kafasında dönüp duruyordu.

Desiderius ondan kaçmayı başarmıştı ve bir iki gün boyunca Kyrian’ın erişemeyeceği bir yerde saklanacaktı.

Lanet olsun. Şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beklemek ve Desiderius ortaya çıkınca hazır olmak dışında hiçbir şey. Hiç olmazsa Desiderius’un onu bulmaya geleceğini biliyordu.

Bu Amanda ile Tabitha’ya güvenlik sağlamak için ona zaman kazandırır.

Amanda.

Bu isim, zihninde canlandırdığı mavi gözlerle birlikte kafasının içinde dönüp duruyordu.

Birden, ipek çarşafların altında, kasıklarının sertleştiğini hissetti. Tüm bedeni derinden gelen bir ağrıyla sarsıldı.

“O benim olamaz” diye fısıldadı.

Ve Olympos’un bütün tanrıları adına, kalbinin ne kadar kaldıysa onu istemesine rağmen, asla sahip olamayacağını biliyordu.

BÖLÜM 6

Amanda sıcak güçlü bir elin, karnından kalçasına doğru kaydığını hissederek inledi ve içgüdüleriyle bu okşayışa karşılık vermek üzere döndü. Vücudu bir anda istekle yanmaya başlamıştı.

Kyrian onu sırtüstü çevirerek, dudaklarını öptü. Bu temas ve onda hissettiği güç, genç kadının başını döndürmeye yetti. Dilinin üzerinde dolaşan dili ve biçimli sert vücudunun, kendi vücudu üzerinde hareket etmesi, hayatında hissettiği en güzel şeydi.

İçindeki arzu artık bir volkan gibiydi.

Kyrian'ın öpüşü vahşi ve ateşli ama aynı zamanda inanılmayacak kadar sevecendi. Amanda gözlerini kapatarak, teninin baharatlı kokusunu ve sıcak dudaklarının tadını hissetti.

Elini, erkeğin altın renkli, ipeksi saçlarında dolaştırarak, parmaklarına dolamak hoşuna gitmişti.

Kyrian geri çekilerek, ona öyle güçlü bir arzuyla baktı ki Amanda da aynı istekle yandığını hissetti. "Sana sahip olacağım" erkeğin sesinde hakimiyet vardı.

Amanda, bacaklarını onun dar kalçalarına dolarken "Ben de sana" diye gülümsedi.

Adamın o şeytani gülümsemesi aklını başından alıyordu. Genç kadını kollarıyla sararak, sırtüstü döndü ve onu üstüne çekti. Amanda, altındaki sert, kaslı vücudu hissedince dudağını ısırıldı.

Arzuyla birbirlerine sarıldılar.

Kyrian aç bakışlarla onu süzerken uzanıp, sıcak elleriyle göğüslerini avuçladı. Amanda da ellerini, onun ellerinin üzerine koyup, hafifçe bastırdı.

Kyrian "Bütün gece sana bakabilirim" diye fısıldadı.

Bu Amanda'ya uyardı, o da erkeğin çıplak vücuduyla ortalıkta dolaşmasını sonsuza dek seyredebilirdi.

O yürüyüş... O vücut...

Ölümlü bir kadın bunlara nasıl dayanabilirdi.

Adam kalçalarını kaldırarak onu ileri doğru itti. Amanda ona doğru eğilince, saçları yüzünü gölgeledi.

"İşte, istediğim bu." Kyrian uzanıp, genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını aradı. Alt dudağını hafifçe dişlerken, sanki onunla alay ediyordu.

Eli, göğüslerinden aşağıya doğru inerken Amanda inledi. Parmaklarıyla ona dokunurken, "En çok istediğim de bu" dedi.

Elleri bedeninde dolaşırken, genç kadın zevkle mırıldanıyordu, sanki bir ateş onu yakıyor gibiydi.

Kyrian bir an dudaklarını, onunkilerden ayırdı. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Amanda "Seni" diye soludu.

"O halde seninim." Genç kadını kendine doğru çekerek, bedenine bastırdı.

En yakın anlardan birini paylaşırlarken Amanda dudaklarını ısırarak, onun hareketlerine istekle karşılık verdi.

Tam o anda saat çalmaya başladı.

Amanda silkinerek uyandı.

Uyku sersemliğiyle nerede olduğunu düşündü, Grace'in evinde, çocuk odasında uyuduğunu hatırlaması bir dakikasını aldı.

Hepsi bir rüya mıydı?

Ama o kadar gerçektir ki. Kyrian'ın ellerinin hâlâ bedeninde dolaştığına, nefesini boynunda hissettiğine yemin edebilirdi.

Yataktan kalkıp, saati sustururken, "Haksızlık bu" diye söylendi. Daha önce bu kadar güzel bir şey yaşamamıştı.

Bütün bunlar nasıl rüya olabilirdi? Esrarengiz bir yabancının, alaycı konuşmaları arkasında gizlediği acıları, onu büyüleyen o siyah, derin bakışlı gözleri, hepsi rüya mıydı?

Amanda bilinçaltının yoğun faaliyetini unutmaya çalışarak, Grace'in kalın bornozuna sarılıp banyoya girdi.

"Nereden gelmiş?"

Amanda, aşağıda Julian ile konuşan Grace'in sesini duyunca kordorda durdu.

"Kyrian bırakmış sanırım."

Merdivenlerden eşneyerek indi. Salona girince, ikisini bir sürü paket ve torbanın arasında konuşurlarken buldu. Julian haki pantolon ve bir svetşört giymiş, işe gitmeye hazır görünüyordu. Grace'in üzerinde

ise mavi bir hamile geceliği vardı. Yanında duran Niklos, bir kâğıt torbayı parçalara ayırmakla meşguldü.

“Bunlar da ne ?”

Julian omuz silkti.

“Haklıymışsın.” Grace torbaların birinde bir not bulmuştu. “Kyrian’ danmış.” Notu okurken güldü. “Sadece ‘Bant-Yardımlı için teşekkürler’” diyor. Notu Julian’a verdi.

Julian abartılı bir şekilde nefesini koyuverdi. “Bizim zamanımızda, bir arkadaşı ziyarete gidince hediye götürmek adetti. Ama lanet olsun, bu kadar da abartmazdık canım.” Hediye yığınının gözden geçirirken elini saçlarında dolaştırdı. “Kyrian her zaman cömertti ama... Lanet olsun” diye tekrarlardı. “Sanırım dün gece geri geldi ve biz uyurken içeri girdi.”

Amanda şaşkınlık içindeydi. Sanki Rockefeller* ailesinde Noel kutlanıyordu. Paketlerden, ikizler için düzinelerle oyuncak çıkaran Grace’i izledi. Vanessa için bebekler, Niklos için yapı blokları. Bir tren ve bir oyuncak at.

Grace, poşetlerin birinden küçük bir kutu çıkarıp Julian’a uzattı. “Bu senin için.”

Julian kutuyu açınca bembeyaz oldu.

Grace, kutunun içine bakınca şaşırdı. “Bu senin generallik yüzüğün.”

Birbirlerine bakakaldılar.

“Nereden bulmuş acaba?”

Amanda yaklaşarak yüzüğe bir göz attı. Tıpkı Kyrian’ınki gibi, koyu renk yakut fon üzerine elmas bir kılıçla, zümrüt defne yaprakları yerleştirilmişti. “Kyrian’ın yüzüğüne benziyor. Yalnız onunkinde bir de taş var.”

Julian başını salladı. “Onunkinde kraliyet mührü var, benimki ise tam bir asker yüzüğü.”

Aklı karışan Amanda, ona baktı, “Kraliyet mi?”

“Kyrian bir prensti. Trakya tahtının tek varisiydi.”

Amanda’nın ağzı açık kaldı. “Romalılar bir varisi mi katlettiler?” Bunu yapabileceklerini bilmiyordum.”

Julian’ın çenesinde bir tik belirdi. “Yasalara göre yapamazlardı ama babası, Theone ile evlendiği gün, onu evlatlıktan reddetmişti.”

“Neden?”

* Rockefeller: Dünyanın en zengin ailelerinden biri.

“Çünkü o bir *hetaira* idi.” Amanda’nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce açıklamak gereğini duydu. “*Hetairalar* zengin erkekleri eğlendirmek için eğitilen aşağı tabaka kadınlarıydı.”

Bu durumun Kyrian’ın ailesini ne kadar kızdırmış olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. “Onunla tanıştığında böyle birini mi arıyordu?”

Julian başını salladı. “Kyrian onunla bir arkadaşının partisinde tanıştı ve adeta büyüldü. İlk görüşte âşık olduğuna yemin etmişti. Hepimiz, kadının onun parasının peşinde olduğunu söyledik ama o kimseyi dinlemedi.”

Julian acı acı güldü, “O zamanlar hiçbir uyarıya kulak asmadı. Babası Alkis ona tapardı ama Kyrian, Theone ile evlenebilmek için, nişanlı olduğu Makedonyalı prensesi terk edince çok kızdı. Oğluna, bir fahişeye evlenirse ülkeyi yönetemeyeceğini söyledi. Müthiş bir kavgadan sonra Kyrian, babasının sarayını terk ederek, doğruca Theone’nin yanına gitti ve bir saat içinde evlendiler. Alkis bunu öğrenince, artık oğlunun kendisi için ölmüş olduğunu açıkladı.”

Julian’ın anlattıklarını dinleyen Amanda’nın üzüntüden kalbi sıkıştı. “Demek onun için her şeyi bıraktı?”

Julian üzüntüyle başını salladı. “En acı tarafı da, Kyrian’ın karısına asla ihanet etmemesi. Bunun ne demek olduğunu asla anlayamazsınız. Bizim zamanımızda tekeşlilik diye bir şey yoktu. Karısına sadık kalan bir adam bulamazdınız, hele Kyrian gibi asil ve zenginse. Fakat Kyrian, Theone ile evlendikten sonra başka hiç kimseyi istemedi. Başka hiç bir kadına bakmadı.”

Amanda’nın kalbi parçalanmıştı. Kyrian’ın hâlâ çok acı çektiğinden emindi.

Grace ona, içinde hediye paketleri olan üç torba uzatarak, “Bunlar senin için” dedi.

Amanda en büyük kutuyu açınca, ünlü bir modaevine ait harika bir elbise gördü. Elini yumuşak, lacivert ipek kumaşın üzerinde gezdirdi. Daha önce hiç böyle bir şeye dokunmamıştı. Bir kutudan ayakkabılar çıktı. Diğer kutular Victoria’s Secret logosunu taşıdığı için, onları Julian ile Grace’in yanında açmak istemedi. Utançtan yüzü kızarmıştı.

Elbisenin üzerindeki etikete bakarken “Benim bedenimi nasıl bilmiş?” diye sordu.

Julian omuzlarını silkti.

Birden, kutuda kendisine yazılmış bir not buldu. El yazısı zarif ve düzgündü.

Kazağın için üzgünüm. Her şey için teşekkürler.

Avcı

Amanda gülümsedi ama ona yazarken hâlâ gerçek ismini kullanmamış olması, biraz üzücüydü. Bunu, araya bir mesafe koymak için yaptığı açıkça anlaşıyordu.

Olabilir, diye düşündü. Özel yaşamı onu ilgilendirirdi. Tehlike dolu ölümsüz yaşamını, insanlarla karışık ilişkilere girmeden sürdürmek istemesi doğaldı. Onun için Avcı olarak kalmak istiyorsa Amanda buna saygı duyardı.

Yine de dün gece olanlardan sonra...

Hediye paketlerini toplayıp, işe gitmek için hazırlanmak üzere yukarı çıktı ama asıl yapmak istediği, bu jestinden dolayı Avcı'ya teşekkür etmektir.

Duş aldıktan sonra bütün hediye kutularını açtı ve seksi iç çamaşırlarından oluşan bir hazine buldu. Avcı ona, mavi ipek çoraplar ve onlara uygun bir jartiyer almıştı. Daha önce hiç böyle bir şey giymediği için, nasıl kullanılacağını anlaması bayağı zaman aldı. Bunlara uygun bir sutyen ve G-string takımı tamamlıyordu.

"Hımm..." Mesafeli olmak isteyen biri için fazla özel şeyler seçmişti. Ama zaten bu adam başlı başına bir bilmeceydi.

Amanda elbiseye uzanırken, dudağını ısırды. Yeni iç çamaşırlarıyla kendini son derece kadınsı hissediyordu. Avcının bunlara dokunmuş olduğunu düşününce bir an ürperdi.

Şu anda üzerinde olan G-stringin ince danteli üzerinde, onun elinin dolaşmış olması inanılmayacak kadar erotik bir şeydi. Şu göğsünü kapatan sutyene dokunmuş olması...

Şu anda burada olup onu soymasını ne kadar isterdi. Bu çamaşırları teninde hissetmesi gibi, onun ellerinin de bedenine dokunmasını.

Onu kollarına alıp, seviştiği zamanlar yüzünde beliren o karanlık ve gizemli ifadeyi hatırlayınca derin bir nefes aldı. Bunu düşünmek bile göğüslerinin sertleşmesine yetmişti.

Elbiseyi yatağın üzerinden alıp, üzerine tuttu. Çok kısa bir an, Avcı'nın egzotik kokusunu duyar gibi oldu ve bu, içinde müthiş bir arzu uyandırdı.

Giyinirken, ipek kumaşın teninde kayışı, ona rüyasını hatırlattı ve Avcı'nın bedeninde dolaşan ellerini...

Ah, şimdi yanında olmasını ne kadar isterdi. Elbisesinin düğmelerini açarak, altındaki kadını keşfetmesini. Ama bu asla olmayacaktı. Kyrian sonsuza dek o tehlikeli yaşamına dönmüştü.

İçindeki arzu bir anda sönerek, yerini derin bir kalp ağrısına bıraktı. Anlamsız bir ağrıydı bu ama işte oradaydı. Ağrı, istek, ihtiyaç.

Amanda, içini çekerek ayakkabılarını giydi. Julian aşağıda, onu işe götürmek için bekliyordu.

"Cliff ile ayrılmanıza çok üzıldüm."

Amanda, başını kaldırıp baktı ve yavaş yavaş ona kadar saydı. Bunu bir kişi daha söylerse, öfkeden deliye dönmüş bir halde, Cliff'in odasına gidecek, onu ufak ufak doğrayıp, Cliff-kebapı yapacaktı.

Ofisteki herkese kibirli bir tavırla ayrıldıklarını söylemiş Amanda'nın bu ayrılık nedeniyle çok sarsıldığı için, bir gün önce işe gelemediğini açıklamıştı.

Amanda onu öldürebilirdi!

Ofis müdürüne gülümsemeye çalışarak "Ben iyiyim, Tammy" dedi. Tammy "İşte böyle" dedi. "Moralini yüksek tut."

Amanda, Tammy'nin arkasından dudak büktü. Hiç olmazsa gün sona ermişti. Artık eve gidebilir ve ...

Ve bir daha göremeyeceği o uzun boylu yakışıklı adamı hayal edebilirdi.

Bu düşünce acı veriyordu, Cliff'ten ayrılmasının verdiği acıdan çok daha fazla.

Avcı'yı bu kadar özlemesinin sebebi neydi?..

Aslında nedenini biliyordu. Avcı muhteşemdi, akıllı ve cesurdu. Esrarengiz ve öldürücüydü. Dahası, o baş döndürücü gülümsemesiyle her seferinde kalbinin deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

Ama artık sonsuza kadar gitmişti.

Keyifsizce, çıkmak için hazırlandı.

Gerekli dosyaları evrak çantasına koyduktan sonra, odasından çıkıp asansöre yöneldi ve lobiye inmek üzere düğmeye bastı. Grace'i dışarıda, ikizlerle bekletmek istemiyordu. Üstelik ofisten de sıkılmıştı.

Bütün gün geçmek bilmemişti. Sanki hayatının en uzun günüydü.

Neden muhasebeci olmak istemişti ki? Selena haklıydı, hayatı

bundan daha sıkıcı olamazdı.

Asansörün kapısı açılınca, camlarla çevrili lobiye çıktı. Dışarısı karanlıktı ama otopark iyi ışıklandırılmış olduğu için Grace'in henüz gelmediğini anladı. Hay aksi! Eve gitmek için can atıyordu.

Canı sıkılan Amanda kapının yanında beklemeye karar verdi.

Evrak çantasını öbür eline alırken, diğer asansörden Cliff'in çıktığını gördü yanında arkadaşları da vardı.

Harika, gerçekten harika. Günü gittikçe güzelleşiyordu.

Onun yalnız olduğunu gören Cliff, tıpkı tavus kuşu edasıyla yaklaştı. "Bir sorun mu var?"

Amanda kısaca, "Hayır. Araba bekliyorum" dedi.

"Şey, eve bırakmamı istersen..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum, tamam mı?" Öfkeyle kapıdan çıktı. Dışarısı soğuk ve karanlıktı. Ama yüzünü bile görmek istemediği birinin yanında olmaktansa, kışın ayazında donmak daha iyiydi.

Cliff dışarı çıkıp yanına geldi. Sokak lambalarının ışığı kumral saçlarına vuruyordu. "Bak, Mandy, arkadaş olmamamız için bir neden yok."

"Bugün yaptıklarından sonra, bana yüce gönüllülük taslama. Sen kim oluyorsun da, önüne gelene ailemden söz ediyorsun?"

"Haydi ama Mandy..."

"Bana Mandy deyip durma. Bundan hiç hoşlanmadığımı biliyorsun."

Cliff arkasına bir göz attı, o zaman Amanda ofistekilerin hemen hemen yarısının orada durmuş, kendilerini dinlediğini fark etti. "Bak, cumartesi gecesi olanlar için üzüntüden perişan olup, dün ofise gelmeyen sensin."

Amanda'nın öfkesi başına çıktı. Üzüntüden perişan olmak mı? O mu?

Hem de onun için?

Cliff'i şöyle bir süzdü. Ve ilk olarak onun ne kadar sinsi biri olduğunu fark etti.

"Affedersin ama dün evde değildim. Gerçekten nerede olduğumu bilmek ister misin? Bütün günümü muhteşem, sarışın bir ilahın kollarında geçirdim. Senin için bu kadar üzülüyorum işte."

Cliff öfkeyle homurdandı. "Gördün mü, ailenin seni de kendilerine benzeteceğini biliyordum. Sen de onlar kadar çılgınsın. Eminim yarın siyah deri kıyafetler içinde ortaya çıkıp, vampirleri kazığa geçirmekten söz etmeye başlarsın."

Amanda, hayatında hiç kimseye şu andaki kadar tokat atmak istememişti.

Bu adamla birlikte olmayı nasıl düşünebilmişti? Ne kadar aşağılık ve kaba bir insandı. Üstelik insanları yargılıyordu! Tabitha kaçığın biri olabilirdi ama onun kardeşiymi ve kimsenin ona hakaret etmesine izin veremezdi!

Cliff'in daha önce görmezden geldiği bütün kusurları birden gözünün önüne geldi. Hayatının bir yılını bu adi adamı mutlu etmek için geçirmişti.

'Ben bir aptalım' diye düşündü. 'Salak, geri zekâlı...'

Hızla gelen bir arabanın sesi daha duyulmadan Amanda, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Cliff ne olduğunu anlamak için başını caddeye doğru çevirince, ağzı açık kaldı.

Amanda da pırıl pırıl siyah Lamborghini'nin kaldırıma yanaşıp durduğunu görünce dondu, kaldı.

Ve birden gülümsedi.

Olamazdı...

Arabanın kapısı açılıp, Avcı dışarı çıkınca kalbi hızla çarpmaya başladı. Üzerinde soluk kot pantolonla, grili siyah V-yaka bir süveter olan adam inanılmayacak kadar yakışıklıydı.

Hele o havalı yürüyüşünü görünce Amanda dizlerinin titrediğini hissetti.

Avcı arabanın etrafından dolaşırken, Tammy fısıldadı, "Ah, bebeğim."

Avcı Amanda'nın önünde durdu, arzulu bakışlarla onu süzdükten sonra o derin, etkileyici sesiyle "Selam, tatlı şey" dedi. "Geciktiğim için özür dilerim."

Amanda ne olduğunu anlayamadan, onu kollarının arasına alıp ateşli bir şekilde öptü. Erkeğin dilini dilinde hissedenden Amanda, aynı arzuyla karşılık verdi. Sonra birden güçlü kolların onu kaldırdığını fark etti. "Avcı!" Kyrian onu kucağında arabaya götürürken itirazları fayda etmedi.

Yüzünde o hınzır ifadeyle Amanda'ya gülümsedi. Siyah gözlerinde sınımsıcak, canlı ve istek dolu bir bakış vardı.

Çizmesinin burnuyla sağdaki kapıyı açıp, onu yolcu koltuğuna oturttu ve Amanda'nın evrak çantasıyla el çantasını düşürdüğü yerden alarak ona getirdi. Sonra yüzünde manalı bir gülümsemeyle Cliff'e dönüp, "Seni çıplak görmek için deli olan bir kadını sevmek gerek" dedi.

Avcı Amanda'nın tarafındaki kapıyı kapatırken, Cliff'in yüzündeki ifade görülmeye değeri. Sonra zarif bir hareketle öbür tarafa geçip, sürücü koltuğuna oturdu. Bir dakika geçmeden park yerinden çıkıyorlardı.

Amanda'nın içinde bir sürü duygu çarpışıyordu. Minnettarlık, sevinç ama en güçlüsü onu yeniden görmenin mutluluğuydu, hele de bir daha hiç göremeyeceğine inanmışken.

Biraz önce onun için yaptığı şeye inanamıyordu.

Park yerinden çıkarlarken "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bütün gün beni deli ettin, senin bir kargaşa içinde olduğunu ve acı çektiğini hissettim ama neden olduğunu bilmiyordum. Grace'i aradım ve seni işten alacağını öğrendim."

"Hâlâ niye burada olduğunu söylemedin."

"Senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. İstedim işte."

Amanda duyduklarından hoşnut, emniyet kemeriyle oynamaya başladı. "Giysiler için teşekkür ederim. Ve Cliff'e yaptığın şey için de."

"Benim için zevkti."

O anda Amanda'nın içinden uzanıp onu öpmek geldi. Yakışıklı şampiyonunu öpmek.

Avcı vites değiştirip, iş merkezinden uzaklaştı. "Tek bir sorum var, senin gibi bir kadın öyle biriyle nasıl evlenmek ister?"

Amanda hayretle kaşını kaldırdı. "Nereden bi..."

"Medyum olduğumu unutma. O 'embesil sersem ile ilgili gerçek duyguların şu anda bütün zihnini doldurmuş durumda."

Amanda bir an ürktü, keşke düşüncelerini ondan gizlemenin bir yolu olsaydı.

"Bunu da duydum." Avcı bunu şakacı bir tavırla söylemişti ama Amanda gerçekten duyup duymadığını merak etti.

"Devamlı kafamın içine girmeni önlemenin bir yolu yok mu acaba? Gerçekten huzursuz oluyorum."

"İstersen bu gücü sana devredebilirim."

"Sahi mi? İstedğin zaman güçlerinden vazgeçebiliyor musun?"

Avcı homurdandı. "Pek sayılmaz. Vazgeçebileceğim tek güç başkalarının düşüncelerini okuyabilme yeteneği."

"Peki, sonra yine geri alabilir misin?"

"Evet ama pek kolay değil."

"Öyleyse boş ver, ahbap."

Kyrian güldü ve dikkatini yola vermeye çalıştı ama gözünü ipek elbisenin sardığı bacağın büyük bir kısmını açıkta bırakan yırtmaçtan alamıyordu. Hatta elbisenin altına ne giydiğini de biliyordu. Uyumaya çalışırken, bütün gün bunu hayal etmişti.

Vücudunun güzel kıvrımlarını, o jartiyerle g-stringin sardığını düşünmek... Tüm arzularını kamçılıyordu. Tek yapmak istediği, elini ipek elbisenin altına kaydırıp, onun en özel yerini koruyan ince ipek şeride dokunmak, sonra onu parmaklarıyla yana çekip, en derine kadar gitmekti.

Ya da o minicik, narin ipek parçasını yırtıp atarak, bacakları birbirine dolanmış olarak, onun derinliklerine gömülme.

Avcı oturduğu yerde kımıldandı ve kendine bol bir pantolon alması gerektiğini geç de olsa hatırladı.

Ona dokunmak, herhalde cennette olmak gibi bir şeydi.

Keşke cennete gitmek onun gibi bir yaratık için mümkün olabilseydi. Vitesi sertçe değiştirirken, yüreğine bir acı saplandı.

"Kadınlar seni sadece paran için sevecek. Bu sözlerimi unutma oğul. Bizim gibi adamlar o temel ihtiyaca asla sahip olamazlar. Tek umudun seni sevecek bir çocuktur."

Yıllardır unutmaya çalıştığı anılar, tüm netliğiyle zihninde canlandı. Ve en acısı, babasına söylediği son sözler.

"Senin gibi kalpsiz bir adamı nasıl sevebildim? Benim için bir hiçsin, ihtiyar. Ve hep öyle kalacaksın."

Duyduğu acı, nefesini sıkıştırdı. Öfkeyle söylenmiş ve asla geri alınamayacak sözler.

O sözleri, en çok sevdiği ve saydığı tek insana nasıl söyleyebilmişti?

"Ee, Desiderius ile dün gece ne oldu? Yakalayabildin mi?" Amanda'nın sözleri onu düşüncelerinden ayırdı.

Başını sallayarak düşüncelerini toparlamaya ve o ana odaklanmaya çalıştı. "O karşılaşmamızdan sonra bir kaçış-deliğine gitmiş."

"Bir ne?"

"Kaçış-deliği. Daimonlar için bir tür sığınak" diye açıkladı. "Bunlar, yıldızlara açılan kapılardır. Daimonlar bir iki günlüğüne gidebilirler ama kapılar açılınca yine geri dönmek zorundadırlar."

Amanda, duyduklarından şaşkına dönmüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Daimonlara adaletten kaçma fırsatı veren o güçlere inanmıyorum."

"Vermediler. Daimonlar kaçış-deliklerini kendileri keşfetti." Muzip

bir gülümsemeyle devam etti, "Ama benim bir şikâyetim yok. Aslına bakarsan bu, işimi daha ilginç bir hale getiriyor."

Amanda alaycı bir tavırla, "Eh, sıkılmadığın sürece mesele yok" dedi. "İşinin sıkıcı olmasını hiç istemem."

Avcı öyle bir baktı ki, içinde sanki bir yangın başladı. "Chére, ben-ce senin yanında sıkılmak mümkün değil."

Avcı'nın sözleri Amanda'yı zayıf tarafından yakalamıştı. Selena ile konuşmasını hatırlayarak "Böyle düşünen tek kişi sensin" dedi. "Her-kes bana sıkıcı olduğumu söylüyor."

Avcı bir ışığın altında durup ona dikkatle baktı. "Bunu anlamak zor. Çünkü 'Tatlı çocuk' diye uyandırdığın andan beri, beni devamlı şaşırtıyorsun."

Yüzü alev alev yanan Amanda, o anı hatırlayıp güldü.

Avcı devam etti. "Hem böyle düşündükleri için insanları suçlayamazsın çünkü etrafına duvar ören sensin."

"Pardon, anlayamadım?"

Arabayı birinci vitese aldı ve yola devam etti. "Bu doğru. Heyecan için deli olan tarafını, kariyerinin arkasına gizliyorsun. Sonunda sakinleştirici ilaçlara başvuracaksın. Dizginlemeye çalıştığın tutkularını insanlara göstermemek için kasvetli renkler, dik yakalı kazaklar giyiyorsun."

"Hiç de değil." Amanda öfkelenmişti. "Beni doğru dürüst tanı-mıyorsun bile. Hem şimdiye kadar sadece bir kıyafetimi gördün."

"Evet ama senin gibileri iyi bilirim."

Amanda "Ya, evet" diye söylendi.

"Ve tutkularını birinci elden denemiş biri olarak konuşuyorum."

Amanda'nın yüzü daha da kızardı. Bunu inkâr edemezdi. Yine de onun, içindeki en gizli duyguları böyle açığa çıkarmasından hoşlanmıyordu.

Avcı sözüne devam etti. "Sanırım öteki yanın seni korkutuyor. Bana eski Yunan su perilerinden Lyta'yı hatırlatıyorsun. Lyta, bir kişinin iki yarısıydı. İki yarı devamlı kavga eder ve ona -o hangisiyse artık-dünyayı zindan ederlerdi. Günün birinde, bir Yunanlı asker bu iki yarıya rastladı ve onları birleştirdi. O günden sonra Lyta hem kendisiyle, hem de çevresinde-kilerle uyum içinde yaşadı."

"Ne yani, ben şimdi sana dünyayı zindan mı ediyorum?"

Avcı güldü. "Yo, hayır. Aslında beni eğlendiriyorsun ama gerçek kişiliğini kabul edip, onunla savaşmaktan vazgeçersen çok daha mutlu olacağını düşünüyorum."

"Ve bunu insan kanı içmeyen bir vampir söylüyor, öyle mi? Peki

ama sen de kendi doğal halinle savaşmıyor musun?"

Avcı gülümsedi. "Belki de haklısın. Belki ben de içimdeki vahşi canavarı serbest bırakırsam daha mutlu olurum." Göz ucuyla Amanda'ya baktı. "O tarafımla baş edebilir misin, bilmem."

"Bu ne demek şimdi?"

Avcı cevap vermedi. "Seni nereye götüreyim? Julian'lara mı, anne-ne mi, yoksa kendi evine mi?"

"Eh, benim evime doğru gittiğine göre, oraya sanırım. Tulane'den bir iki blok ötede oturuyorum."

Kyrian aklını yola vermek için elinden geleni yapıyordu ama zihni hep gördüğü rüya ile meşguldü. En son ne zaman bu kadar net bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Sabah uyandığında hâlâ sertliği ve ona olan arzusu devam ediyordu. Parfümünün de yastığa sinmiş olduğuna yemin edebilirdi. Kendi tenine de.

Sonra bütün gün uyuyabilmek için çok uğraşmış ama ancak ara sıra dalabilmişti. Bu kadına o kadar büyük bir istek duyuyordu ki yanın-da olmak bile onu heyecanlandırıyordu.

Hayatında hiçbir şeyi, onun biraz önce önerdiği gibi kendini tamamen özgür bırakmak kadar çok istememişti, böylece onu yalayıp yutabilirdi.

Bir cesaret edebilseydi.

Hava kararır kararmaz, onun için ava çıkmıştı.

Karanlıklar Avcısı olalı beri ilk kez bir insanı takip ediyordu.

Amanda, o yumuşak, ahenkli sesiyle "Biliyorsun" dedi. "Beni almak zorunda değildin. Ofise telefon edip kontrol edebilirdin." Kendine has yavaş yavaş konuşma şekli, Kyrian'ı çok tahrik ediyordu.

Kyrian boğazını temizlerken, yüzünü ateş bastığını fark etti. Kah-retsin! Onun yanında yüzü mü kızarıyordu? Toy bir delikanlı olduğundan beri yüzü kızarmamıştı ve bu iki bin yüz altmış yıl önceydi. "Numaranı bilmiyordum."

"Telefon rehberinden veya bilinmeyen numaralardan öğrenebilirdin. Zaten Grace'de de vardı."

Amanda'nın kendisine gülümsediğini hissetti.

"Hay Allah, beynimi okuyarak da öğrenebilirdin." Gözlerinde şey-tanca bir bakışla, "Beni tekrar görmek istedin, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Bunu çok çabuk söylemişti.

"Aha, hımm..." Ses tonundan inanmadığı belliydi. "Neden buna inanmıyorum acaba?"

"Belki ben iyi yalan söyleyemediğim içindir."

İkisi de gülmeye başladı.

Amanda, onun arabayı kullanışını izledi. Küçük yuvarlak camlı güneş gözlüğünü yine takmıştı. Bir adamın bu kadar çekici görünmeye hakkı var mıydı?

"Bir şey sorabilir miyim?"

Kyrian, kaşını kaldırıp bekledi ama karşıya doğru baktığından bir şey söylemedi.

"Karanlıklar Avcısı olmak gerçekten hoşuna gidiyor mu?"

Kyrian ona baktı ve öyle bir gülümsedi ki, o sivri dişleri göründü. "Bana söyler misin, her gece kahramanı oynadığın kaç iş var? Astronomik bir maaş alıyorum ve sonsuza kadar yaşıyorum. Bu iş sevilmez mi?"

"Ama hiç yalnızlık çekmiyor musun?"

"Kalabalık içinde de yalnız olabilirsiniz."

"Sanırım haklısın. Yine de..."

Kyrian ona yan yan baktı. "Niye bana asıl öğrenmek istediğin şeyi sormuyorsun?"

"Düşüncelerimi okuyabildiğine göre, sen niye cevap vermiyorsun?"

Kyrian, av bulmuş bir kurt gibi gülümsedi. "Evet, tatlım, inanılmaz derecede seksisin. Ve seni evime götürüp, ayak parmaklarını kıvırtmaktan başka bir şey istemezdim."

Amanda kıpkırmızı oldu. "Bunu yapmandan nefret ediyorum. Tabitha'dan daha kötüsün. Aman tanrım, bütün Avcılar bu güce sahip mi?"

"Hayır, bebeğim, sadece ben." Ve arkasından ekledi: "Her birimiz ayrı yeteneklere sahibiz."

"Doğrusu başka bir yeteneğin olmasını isterdim."

"Peki, aşkım. Senin için iptal ediyorum. Bundan sonra zihin okuma yok."

Amanda ona bakarken, sert ve maço görünüşüne rağmen, altın gibi bir kalbi olduğunu düşündü. "Sen iyi bir adamsın, Avcı."

"İyi bir vampir, demek istedin herhalde."

"Evet ama kan emmiyorsun."

Avcı dudak büktü. "Demek Julian sana bundan bahsetti, öyle mi?"

"Evet. Bana anlattığına göre Avcılar, Apollite'lerin uğradığı lanetin o kısmından kurtulmuşlar."

"Haberin olsun diye söylüyorum, bizim yaşamak için kana ihtiyacımız yok ama Yiyiciler denen bir grup Avcının var, onlar kan içiyor."

Vites değiştirdi. "Galiba Julian ile ikiniz dün gece epey sohbet ettiniz."

"Olabilir." Ama sonradan ana konu Kyrian olmuştu. Zavallı Julian, bütün gece uykusuz kalıp, onun Kyrian ve Avcılar hakkında sorduğu sorulara cevap vermeye çalışmıştı.

"Daimonların sadece yirmi yedi yıl yaşadıkları doğru mu?"

Kyrian başını salladı. "İşte bu yüzden çok tehlikeliler. Apollite'lerin çoğunun, tek bir gün daha kazanabilmek için *yapmayacakları şey* yoktur.

Julian'a göre, Avcıların ruhsuz olmalarının nedeni de buydu. Daimonların, en güçlü ruhları elde etmelerini önlemek için. Çünkü bir Daimon'un aldığı ruh ne kadar güçlüyse, ödünç aldığı yaşam da o kadar uzun oluyordu.

Kyrian "Senin gibi biri," dedi "Daimonlar için bulunmaz nimettir. Çünkü ruhunu alırlarsa bütün medyumluk güçlerini de elde etmiş olurlar."

Amanda dudak büktü. "Benim gücüm falan yok."

"Yalan söylemek seni rahatlatıyorsa..."

"Yalan değil. Benim öyle yeteneklerim yok. En azından, sayıları yalayıp yutmak dışında."

"Pekala, sayı-yutucu, sana inanıyorum."

Ama ses tonundan inanmadığı anlaşılıyordu. Gözlerini kısıp bu inatçı adama baktı, sonra başka bir şey demeden evine giden yolu tarif etti.

Eve yaklaşırlarken, karanlık gökyüzüne yükselen yoğun duman bulutları gördüler. "Bir ev mi yanıyor?"

"Evet, hem de büyük bir yangına benziyor."

Biraz daha yaklaşıncı Amanda. "Ah, Hayır!" diye bağırdı. Yanan, onun eviydi.

Fakat Avcı durmadı, arabayı Tabitha'nın evine doğru sürdü, orası da alevler içindeydi.

Gözleri yaşla dolu Amanda, el yordamıyla arabanın kapısını açmaya çalışırken, "Tabitha!" diye haykırdı. Kardeşinin içeride olması ihtimali onu dehşete düşürmüştü.

Avcı, göz açıp kapayıncaya kadar arabadan fırlayıp yanan eve doğru koştu.

Amanda'nın kalbi sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, güç bela arabadan indi.

Yüksek topuklu ayakkabılarını bir tarafa atarak verandaya koştu

ama yalın ayak içeri girmeye cesaret edemedi.

Alevlerin arasından içerisini görmeye çalışarak "Avcı" diye seslendi. "Tabitha!"

Lütfen iyi ol, Tabby. Lütfen henüz eve dönmemiş ol!

Kyrian'ın görünmesini veya ona seslenmesini beklerken, uçar gibi gelen bir motosiklet, avluya girip, çığlığa benzer bir fren sesi çıkararak durdu.

Yıldırım gibi motordan inen sürücü, kaskını yere atarak eve koştu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Amanda yüzünü bile doğru dürüst göremedi. Adam evin arkasına dolanırken, Avcı, kucağında Tabitha'nın ev arkadaşını taşıyarak ön kapıdan çıktı.

Amanda, Allison'u çimlerin üzerine yatıran Avcı'nın peşinden gitti.

Avcı "Tabitha içeride değildi" dedi. Baygın yatan Allison'a eğildi, "Çok duman yutmuş." Keskin gözleriyle caddeyi taradı; civarda oturanlar toplanmış yanan eve bakıyorlar fakat yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Avcı öfkeyle söylendi: "Lanet olası ambulans nerede kaldı?"

O sırada koşarak yanlarına gelen Terminatör, önce Allison'un yüzünü yaladı, sonra sıra Amanda'ya geldi.

Siyahlı beyazlı köpeği okşayan Amanda başını kaldırıncaya, karşısında motosiklet sürücüsünü gördü. Adam, en az Avcı kadar yakışıklıydı ama sanki başka bir dünyadan gelmiş gibi bir hali vardı.

Sarı saçları, sol şakağından göğsüne kadar inen ince iki örgü dışında, kısa kesilmişti. Sırtında fermuarlı, her tarafı kırmızı ve altın rengi Kelt motifleriyle süslenmiş, siyah bir sürücü ceketi vardı. Boynuna da kalın bir altın halka takmıştı.

Avcı'nın yanına diz çökerek, eldivenli elini Allison'un birkaç santim üzerinde dolaştırdı.

Yavaşça "Ciğerleri biraz yanmış" dedi.

Avcı sordu: "Ona yardım edebilir misin, Talon?"

Talon başını salladı, sonra eldivenlerini çıkararak, ellerini Allison'un kaburgalarına dayadı.

Bir iki saniye içinde baygın kadının nefesi yavaşladı ve düzeldi.

Bir an Talon ile göz göze gelen Amanda ürperdi, adamın gözleri aynı Kyrian'inkilere benziyordu.

Ama bu Karanlıklar Avcısı'nda insanı huzursuz eden, garip bir şeyler vardı.

Durgunluk. Evet, bu adam dipsiz kuyu gibiydi. O sakın duruşunda, insanı aldatan hatta korkutan bir dinginlik seziliyordu.

Amanda birden, kötü bir şeyler olduğunu anladı. Yoksa neden bir Karanlıklar Avcısı daha aynı anda burada olsundu?

"Yangınları Desiderius çıkardı, değil mi?" diye sordu.

Her iki adam da Hayır, anlamında başlarını salladılar.

Avcı, Talon'a baktı. "Senin hedefin mi?"

"Tahminime göre bunlar ekip halinde çalışıyorlar. Seninki saklanırken, benimki de seni temizlemeye çalışıyor."

Sonunda itfaiyeciler yetiştiler. Bir sağlık ekibi Allison'u götürürken, üçü de kenara çekilip yol verdiler.

"Lanet olsun, Talon, bu yeni bir şey." Avcı eliyle saçlarını düzeltti. "Bizi tamamen savunmasız bırakıyor."

Talon başıyla Tabitha'nın evini işaret etti. "Evet, biliyorum. Onlar güç birliği yaparken, bizim yapamamamız çok kötü."

Amanda "Neden yapamıyorsunuz?" diye sordu.

Talon, Avcı'ya döndü. "Ne kadarını biliyor?"

"Bilmesi gerekenden fazlasını."

"Ona güvenebilir miyiz?"

Avcı göz ucuyla Amanda'ya baktı; gözlerindeki kararsızlık genç kadını bayağı incitti. Oysa o hayatını kurtaran adama zarar verecek bir şeyi asla yapmazdı.

"Bu akşam Acheron'dan sözlü bir mesaj aldım. Ona istediği her türlü bilgiyi vermemizi söylüyor."

Talon kaşlarını çatı. "Bu pek T-Rex'in tarzına benzemiyor."

"Biliyorsun, Acheron ona böyle demenden hiç hoşlanmıyor."

"Ben de onun için diyorum ya. Hem ben T-Rex'in ona açık kart verdiğine bir türlü inanamıyorum."

"Evet ama Acheron'u bilirsin. Kendince bir nedeni vardır mutlaka, eninde sonunda bizi de aydınlatacağından eminim."

Amanda hâlâ sorusuna cevap bekliyordu. "Ee,siz niye güçlerinizi birleştiremiyorsunuz?"

Avcı açıkladı: "İşi horoz dövüşüne çevirmememiz veya güçlerimizi insanlara veya tanrılara karşı kullanmamamız için. Sonuç olarak, bizler bir araya gelir gelmez, birbirimizin gücünü tüketmeye veya köreltmeye başlıyoruz. Ne kadar birlikte olursak, o kadar zayıf oluruz."

Amanda çok şaşırmıştı. "Bu hiç adil değil."

Talon "Hayat da öyle" dedi.

Avcı Talon'a döndü. "Senin hedef nerelerde olabilir acaba?"

"İzleme sinyalinin burada kaybettim. Sanırım bu civarda bir kaçış-

deliği var.”

“Harika.” Avcı homurdandı. “Gerçekten harika.”

Talon “Kattalakis’i çağırırsak diyorum” dedi. “İkisinin de canına okur.”

Avcı hemen “Hayır” diye atıldı. “Bunlar bildiğimiz Daimonlara hiç benzemiyor. Bana göre bir Avcı-adamı Desiderius’un üzerine salmak, bir el bombasını dinamit fiçisine atmaktan farksız. Onlardan birinin ruhunu eline geçirmesine asla fırsat veremeyiz. Böyle bir şey olursa neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?”

“Avcı-adam mı?” Amanda söze karıştı, “Kurt-adam gibi mi yani?”

Talon gırtlığını temizledi. “Pek sayılmaz.”

Avcı açıkladı, “Biz geceleri koruruz. Onun için Karanlıklar Avcısıyız. Onlar da...” Talon’a sorar gibi baktı.

Talon açıklamaya devam etti. “Avcı-adamlar...” Ama o da aradığı kelimeyi bulamadı.

Avcı omuz silkerek “Büyücüler?” dedi.

Talon onayladı, “Bence uygun.”

Ama neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri olmayan Amanda için uygun değildi. “Büyücüler mi? Merlin gibi mi?”

“Daha neler?” Talon gözlerini Avcı’ya dikti. “Sen T-Rex’in mesajını doğru aldığına emin misin?”

Avcı kemerine takılı cep telefonunu çıkararak, kaydettiği mesajları açtı. “İstersen kendin dinle.”

Talon mesajı dinledi, bir süre sonra telefonu Avcı’ya geri verip Amanda’ya döndü. “Peki, şöyle anlatalım. Dört temel tür Daimon veya vampir vardır: Kan emiciler, ruh emiciler, enerji/ rüya emiciler ve kıyıcılar.”

Amanda başını salladı. Bu açıklama oldukça mantıklıydı. “Sizler kıyıcılarsınız.”

Avcı öfkeleni. “Ne? Kuzum, sen elinde uzaktan kumandayla mı doğdun?”

“Hayır.” Talon, Avcı’nın alaycı konuşmasına aldırmayıp Amanda’nın yanışını düzeltti. “Kıyıcılar vampirlerin en kötüsüdür çünkü kurbanlarından bir şey istemezler. Sadece yok etmiş olmak için yok ederler. Üstelik vampirlerin en güçlüleri onlardır.”

Amanda ürperdi. “Desiderius onlardan biri mi?”

Avcı ‘Hayır’ anlamında başını sallarken, Talon anlatmaya devam etti. “Dünyayı korumak için, güvenliği sağlamak ve Daimonları yok et-

mek amacıyla üç ayrı avcı sınıfı yaratılmıştır. Buna ‘Koruma Piramidi’ denir. Karanlıklar-Avcıları insan kanı ve ruhuyla beslenenlerin peşine düşer, Rüya-Avcıları, enerji ve rüya emicilerini takip eder, Avcı-Adamlar da kıyıcıları izlerler.”

Amanda kaşlarını çatı. “Galiba anlamadığım şu : niye tek bir grup hepsini birden yapmıyor?”

Buna Avcı cevap verdi. “Çünkü yapamayız. Eğer bir kişi veya bir grup, var oluşun dört ayrı alemine girecek kadar güçlüyse, dünyaya hakim olabilir. Hiç kimse ve hiçbir şey onları durduramaz. O zaman da tanrıların tepesi atar.”

“Hangi dört alem?”

“Zaman, uzay, dünya ve rüyalar.”

Amanda nefesini koyuverdi. “Vay canına, bu gerçekten korkutucu. Bazılarınız Zamanda yolculuk yapabiliyor demek?”

“Uzayda ve rüyalarda da.”

“Ya.” Amanda başını salladı. “O halde Rod Serling*’de bir Avcı-Adam mıydı?”

Avcı ile Talon bu benzetmeden pek hoşlanmışa benzemiyorlardı.

“Peki, tamam” dedi. “Kötü bir espriydi. Ben sadece olayı anlamaya çalışıyorum.”

Talon güldü. “Aman vazgeç. Ben bin beş yüz yıldır anlamaya çalışıyorum ama hâlâ öğrenme aşamasındayım.”

Avcı yüzünü buruşturdu. “Sadece sen mi? Tam her şeyi çözdüm diyorum, derken ortaya Desiderius gibi biri çıkıyor ve bütün kuralları alt üst ediyor.”

“Doğru.” Talon kısaca güldü. Omuzlarını oynatarak “Korkunç şeylerden söz açılmışken,” dedi “biz burada konuşurken rehberlerim yok oluyor.”

Avcı titriyormuş gibi yaptı. “Benim yanımda ölümlerle bağlantı kurmana dayanamıyorum.”

Talon ona ters ters baktı, “Yoksa üzerinde ‘Ölü İnsanlar Görüyorum’ yazılı tişörtü bana gönderen hergele sen misin?”

Avcı güldü. “Yok, o Wulf olmalı. Ben şaka yapıyor sanmıştım.”

“Yapmıyormuş. Üç gün önce geldi. Ona, bunu ödetirim nasıl olsa.” Amanda’yı işaret etti, “Onu yanından ayırma.”

Avcı başını salladı.

* Rod Serling: The Twilight Zone (Alacakaranlık Kuşağı) dizinin senaristi.

Talon omuzunun üzerinden itfaiyecilere bir göz attı. "Bana öyle geliyor ki, şu arkadaki itfaiyeci bizimle fazla ilgileniyor, ne dersin?"

"Evet, ben de fark ettim. Sanırım ona birkaç soru sormam gerek."

"Bu gece yapma. Sen önce Amanda'yı güvenli bir yere götür. Apollite'i ben hallederim."

Avcı alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bana güvenmiyor musun yoksa?"

"Lanet olasıca Yunanlı, hayır. Seni bilirim ben." Talon, siyah Harley-Davidson'una doğru giderken, yerden kaskını aldı. "Sana sonucu e-postayla bildiririm."

"E-posta mı dedi?" Amanda Avcı'ya baktı, "Sormam gerekir mi?"

Avcı omuz silkti. "Epey yol aldık tabii. Eskiden haberleşmek için koşucuları tutardık."

Amanda "Yaa," dedi, sonra caddenin karşı tarafında, kuytu bir yerde tek başına duran adamı fark etti. Yangına bakacağına, daha çok Avcı ve Talon ile ilgileniyor gibiydi.

Talon tekrar yanlarına geldi.

Amanda gözlerini, caddenin karşısındaki yakışıklı sarışın adamdan ayırmadan, "Bir sorum var" diye fısıldadı. "Bütün Daimonlar sarışın mıdır?"

Avcı "Evet," diye cevap verdi "ve bütün Apolliteler de."

"Peki, bir Apollite ile bir Daimon'u birbirinden nasıl ayırabiliyorsunuz?"

Talon, "Eğer bizi bloke etmezlerse, hissedebiliriz" diye açıkladı. "Ama bir insan için bunu yapmanın tek yolu, Apollite'in göğsüne dikkat etmektir. Göğsünün tam ortasında, insan ruhlarının toplandığı yerde, dövmeye benzer siyah bir sembol görünür."

Hâlâ o adamı izleyen Amanda yine, "Yaa" dedi. "Bana söyler misiniz, hedefleriniz saldırıya geçmeden önce, güçlerinizi azaltmak için sizleri bir araya getiriyor olabilirler mi?"

Her iki erkek de ona soran gözlerle baktılar.

Talon "Bunu niye söyledin?" diye sordu.

"Şey, pek uzman sayılmam ama arkadaki adam bir Daimon'a benziyor."

Daha kelimeler dudaklarından dökülürken, şimşek gibi bir ışık gelip Talon'a çarptı ve onu yere devirdi.

Avcı küfrederek Amanda'yı arabaya doğru çekti ve üzerinden atlayarak Talon'a saldıran Daimon'a doğru koştu. İkisi birden yere yuvar-

lanıp dövüşmeye başladılar.

Amanda, her tarafı kan içinde olan Talon'un yanına koştu. Kalbi deli gibi çarparak, onu kaldırmaya çalıştı ama daha bir şey yapamadan başka bir Daimon saldırıya geçti.

Tehlikeyi içgüdüleriyle sezen Amanda, Talon'un belindeki Kelt hançerini çekerek Daimon'ı göğsünden yakaladı. Adam ürkerek geri çekildi.

O sırada Talon ayaklandı. Hançeri onun elinden kaparak, kaçmakta olan Daimon'a doğru fırlattı. Daimon bir ışık patlamasıyla birlikte yok oldu.

Avcı, karanlıktan çıkıp geldi, yerden Talon'un hançerini alıp, kendisine verirken güçlükle nefes alıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Talon kolunu bükerek yüzünü buruşturdu. "Daha kötüsünü de görmüştüm. Ya sen?"

"Daha kötüsünü de görmüştüm."

Talon Amanda'ya hafifçe başını salladı. "Yardıma için teşekkürler." Eliyle omuzunun arka tarafını ovuşturdu. "Kadınına sahip ol. Daha sonra konuşuruz."

"Tamam."

Amanda, Talon'un motosiklete binişini endişeyle izledi. Adamın hareketleri yavaş ve düzenliydi. Bu bile ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. "O gerçekten iyi mi?"

"Bizler çok çabuk iyileşiriz. Çoğu yaralar yirmi dört saatten daha az bir sürede yok olur."

Uzaktan bir siren sesi duyuldu. Kyrian, caddenin aşağısındaki yanıp sönen ışıklara bakarak "Polisler geliyor" dedi. "Onlar gelmeden önce gitmemiz gerek."

"Allison ne olacak?"

"Uyanınca bir şeyi kalmaz. Talon'un dokunuşu, ölüm hariç her şeyi iyileştirir."

"Ya Terminatör?"

Avcı bir ıslık çalıp arabanın kapısını açtı ve Terminatör'ü onun koltuğuna koydu. "Biraz sıkışacağız ama sanırım idare edebiliriz."

Amanda arabaya binerek, Terminatör'ü kucağına aldı. Avcı yanına oturana kadar kolunda ve elindeki kanı görmemişti. "Yaralı mısın?"

"Kolumun ön tarafında, sadece et kısmında, iyileşir."

"Tanrım, Avcı. Bu yaptığın işe nasıl katlanıyorsun?"

Kyrian güldü. "Bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, ölmeden önceki hayatım nasıldı, gerçekten hatırlamıyorum."

Sözleri Amanda'yı ürpertti. "Gerçekten ölü değilsin, değil mi? Bütün bunları aklım almıyor. Kalbin çalışıyor, kanın akıyor, teninin sıcaklığına diyecek yok. Bu yaşamak anlamına gelmiyor mu?"

Kyrian arabayı çalıştırdı ve polis arabalarından uzaklaştılar. "Hem evet, hem hayır. Bir insan öldüğü zaman, Artemis onun ruhunu ele geçirmek için bütün güçlerini kullanır. Ruhumuz alındıktan sonra hayata geri döndürülürüz."

"Nasıl?"

"O zaman ölü olduğum için, nasıl olduğunu bilmiyorum. Bütün bildiğim önce etrafımdaki her şeyin karardığı ve sonra daha önce hiç bilmediğim güçlerle uyanmış olmam."

Amanda, Terminatör'ün kulaklarını okşarken düşündü, sonra sessiz durması için başını kucağına yatırdı. "Bu, tekrar ölebilirsin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"O zaman ne olur?"

Avcı derin bir nefes aldı. "Eğer ruhlarımızı geri alamadan ölürsek, güçsüz olarak sonsuza kadar yeryüzünde dolaşır dururuz. Tıpkı Shade*ler gibi bedenimizin içinde hapsolürüz ama maddesel varlığımız olmaz yani bir şeye dokunamayız, Oracle**ler dışında kimseye sesimizi duyuramayız. Yiyecek ve su ihtiyacı duyarız ama bu ihtiyaçları gidermenin hiçbir yolu yok-tur. Yani kısmen lanetlenmişlikten, tam lanetlenmişliğe giden kısa bir yol sayılır."

Bu kadar korkunç bir kaderin varlığı Amanda'yı dehşete düşürmüştü. Ona böyle bir şey olmasına dayanamazdı. "Bir Daimon tarafından öldürülse de aynı şey mi olur?"

Avcı başını salladı.

"Bu hiç adil değil."

"Sen nasıl bir hayat yaşadın, ufaklık, her şeyi adil veya değil diye niteliyorsun? Bu tamamen hayat ve ölümden ibaret. Adil olmakla hiçbir ilgisi yok."

Sözlerinde çok etkileyici bir anlam vardı.

Böyle hissetmesine neden olacak kaç haksızlığa uğramıştı acaba?

Bu düşünce aklına başka bir şey getirdi. "Julian ruhunu geri alabi-

* Shade (gölge): Mitolojide kendilerini kişi, yer veya cisim olarak hissettiren görünmez varlıklar.

** Oracle: Kahinler grubu.

leceğini söylemişti."

"Teorik olarak, evet."

"Teorik olarak mı?" O sırada Terminatör başını kaldırıp Avcı'ya baktı.

O da uzanıp, hayvan tekrar sakinleşinceye kadar başını okşadı.

"Bir çıkış maddemiz var ama son iki bin yılda ancak bir avuç kişi başarıya ulaşabildi. Deneyenlerin çoğunun sonu Shade'ler gibi oldu."

Amanda kaşlarını çatı. Ne korkunç bir şeydi bu. Avcı'nın ses tonundan, bunu denemeye hiç niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Neden?

"Ruhunu geri almak için ne yapman gerekiyor?"

Avcı omuz silkti. "Bilmiyorum. Kurtuluşa giden yol her Avcı için farklı olduğundan, hiç birimiz bilmiyoruz. Tek bildiğim, zamanı geldiğinde Karanlıklar Avcısı ya serbest bırakılır ya da sonsuza kadar lanetlenir."

Kyrian'ın ona söylemediği bir şey vardı. Avcı'nın serbest kalabilmesi için ruhunu, onu seven birinin ellerine teslim etmesi gerekiyordu. Karısı tarafından o kadar büyük bir ihanete uğradıktan sonra, ölümsüz ruhu bir yana, bedeniyle ve kalbiyle bile birine güvenmesi imkânsızdı.

Birçok Avcının, güvendikleri kişi sınavda başarısız olduğu için Shade'lere dönüştüğünü görmüştü.

Yıllar boyu kafasında hiçbir kadının onu sevmeyeceği düşüncesi adamakıllı yer etmişti. Hem de hiç. Nerede kaldı ki, serbest kalmasına yetecek kadar sevebilmek.

Amanda sorularına devam ediyordu. "Niçin bu hayatı kabullendin?"

Kyrian kaşını kaldırdı. "Söyledim ya, sınırsız gelire sahibim ve ölümsüzüm. Bunun istenmeyecek nesi var?"

Amanda bu cevabı hiç de inandırıcı bulmadı. Gerçek neden bu kadar basit ve yüzeysel olamazdı, üstelik onun kişiliğine uymuyordu. "Bana hiç de öyle aç gözlü biri gibi görünmüyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle. Çok daha iyisin. Cömertsin. Açgözlü insanlar, Julian'lara bıraktıkların gibi, düşünerek seçilmiş hediyeler vermezler." Avcının çenesinin kasıldığını fark edince tam on ikiden vurduğunu anladı. "Hem o yüzüğü nasıl geri aldın? Julian, onu birkaç yıl önce sattığını söylemişti."

Avcı çok uzun bir süre sessiz kaldı Amanda bu soruya yanıt alamayacağını düşünürken, nihayet ağzını açtı. "Geçen yıl, Daimon saldırısından kurtardığım bir adamın elindeydi. Görünce gözlerime inanmadım. Önce satın almayı teklif ettim ama onu kurtardığım için bana verdi."

Amanda gözlerini kısarak ona baktı. Keşke onun gibi içini görüp, düşüncelerini okuyabilseydi. "Niye almak istedin?"

Birden yüzü bulutlandı, o zaman Amanda bu konunun onu ne kadar rahatsız ettiğini anladı.

"Evet?" Avcı'nın bu soruya cevap vermek istemediğini anladığı halde ısrar etti.

"Ne dememi bekliyorsun?" Sesi sert ve aksiydi. "Onu görünce bir zaaf duyduğumu mu? Bir an için vatan hasretiyle yandığımı mı? Evet, öyle. İşte şimdi, ruhu olmayan Karanlıklar Avcısının, kalbi olduğunu biliyorsun. Mutlu musun?"

"Kalbin olduğunu zaten biliyordum."

Kırmızı ışıktaki durduklarında, Avcı ona baktı. Onu anlamaya çalışırken, kaşlarını öyle çatmıştı ki, alnında kırışıklıklar oluşmuştu.

"İster inan, ister inanma," Amanda sözlerine devam etti "ama her halinden belli oluyor."

Avcı ona inanamıyormuş gibi başını sallayıp yine ışığa baktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bu doğrudu, yine de...

Amanda ona kapılmıştı, büyülenmiş gibiydi. Gerçek bir adam olmayan bu adam, onu kendine çekmiş ve baştan çıkarmıştı. Oysa Amanda'nın hayatta tek istediği şey normal olmaktı. Sıcak, sevgi dolu bir ev ve çocuklar. Sessiz, sakın bir yaşam.

Avcı ona bunların hiç birini veremezdi.

Yine de ona baktığı zaman ya da onu düşündüğünde garip bir şeyler oluyordu. Bu, sadece seksle ilgili değildi.

Çok daha fazlası vardı.

Tarif edilemez bir duygu, kalbini mutlulukla dolduruyor, onu daha sevecen yapıyordu. Onun yanındayken sanki uçuyormuş gibiydi.

Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti.

Eğer ediyorsa bile, duygularını o sert görünüşünün altında çok iyi gizliyordu.

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

Avcı sinirli bir tavırla içini çekti. "Kahretsin, daha ne soracaksın? Her şeyi sordun zaten."

Amanda, adamın kaba ifadesini umursamadı. "Neden Karanlıklar Avcısı oldun?"

"Neye mal olursa olsun, intikam almak istiyordum."

"Theone'den mi?"

Bu kez yüzünde beliren acıyı fark etmemek mümkün değildi. Burun delikleri hafifçe genişledi. Eliyle direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, eklemleri dışarı fırlayacak gibi görünüyordu.

Amanda, Terminatör'ün kulaklarını okşarken derin bir nefes aldı. Onu, kılı kıpırdamadan düşmanına teslim eden bir kadından intikam almak istediği için suçlayamazdı. "Julian, tanrıların sana intikam alman için yirmi dört saat süre verdiklerini söyledi. Ona ne yaptın?"

Avcı'nın çenesi seyirdi. Konuşmaya başladığında sesi öfke doluydu. "Onun için aileme sırt çevirdim. Bir krallıktan vazgeçerek, beni gerçekten seven insanların kalplerini kırdım. Theone yüzünden, son görüşmemizde annemle babama kırıcı sözler söyledim. Ve babam, öldüğümü haber alınca kederinden aklını yitirdi.

Kendini, benim odamın penceresinden aşağıya attı ve avlunun taşlarına düşüp, hem bedeni hem de kalbi kırık bir durumda, benim adımla sayıklayarak öldü. Annem, öldüğü güne kadar hiç konuşmadı ve küçük kız kardeşim, bütün dünyaya kederinin büyüklüğünü göstermek için saçlarını kesti.

Ordularımızın başında ben olmayınca, Romalılar ülkemi işgal edip, her yeri ele geçirdiler.

Halkım onurunu ve kimliğini yitirdi ve yüzyıllarca Romalıların boyunduruğu altında inledi."

Amanda'ya dönüp baktı. "Söyle bana, sen olsan ne yapardın?"

Sesindeki acılık Amanda'nın gözlerini yaşla doldurdu. Onun acısını ta içinde hissediyordu. Ulu tanrım, birinin kendisini sevdiğini zannettiği için hiç kimse, böyle bir cezayı hak etmezdi.

Ama onu en çok etkileyen, Theone'nin ona ne yaptığından hiç söz etmemesiydi. Sadece ailesine ve ülkesine olanlar için üzülüyordu.

Şu anda ona dokunmayı o kadar istiyordu ki, kendisini nasıl tutacağını bilemiyordu. Bunun için tüm dikkatini Terminatör'e yoğunlaştırdı. Avcı'ya sarılmak yerine ona sarıldı.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı. Boğazında bir yumru vardı sanki. "Sanırım ben de onu öldürürdüm."

"Herkes öyle düşünürdü nasıl olsa."

Amanda ürperdi. "Öldürmedin, değil mi?"

"Hayır, öldürmedim. Boğazına sarıldım, tam canını alırken, o ağlamaklı, korku dolu gözleriyle bana baktı. Bir dakika önce onu öldürmek üzereyken, bir de baktım gözyaşlarını siliyor, titreyen dudaklarını öpüyordum ve onu orada öylece bırakıp gittim."

Dişlerini sıktı.“ İşte, gördüğün gibi, dünyanın en büyük aptalının yanında oturuyorsun. Ruhunu, hiçbir zaman alamadığı intikamı için satan adamın.”

Bu korkunç geçmiş tüm dehşetiyle Amanda'yı sarsmıştı. Karısı yüzünden çektiği bütün acılara, kaybettiği onca şeye rağmen onu hâlâ seviyordu. Hem de çok.

Theone ona her ne yaptıysa, sonunda onu affetmişti.

Bir insan, bu kadar derin bir sevgiye ve bağlılığa nasıl ihanet edebilirdi?

Amanda bunu anlayamıyordu. “Çok üzüldüm.”

“Üzülme. Dedikleri gibi, kendim ettim, kendim buldum. Kör ve aptal olan bendim. Bir defa olsun, beni sevdiğini söylemediğini çok geç anladım.”

Sesindeki pişmanlık ve keder Amanda'nın içini parçaladı. Garden District'e doğru giderlerken, “Senin suçun yoktu” dedi. “Sana ihanet etmeye hiç hakkı yoktu.”

“Theone bana ihanet etmedi. Ben kendime ihanet ettim.”

Aman tanrım, bu adam ne kadar güçlüydü. Böyle bir sorumluluğu tek başına yüklenmeye hazır birini hiç tanımamıştı. Etrafına çevirdiği demir perdeyi aşp, ona ulaşmayı ne kadar istiyordu.

Yüreğine bir ağırlık çöken Amanda, önünden geçtikleri, savaş öncesi inşa edilmiş malikâneleri, tonlarca İspanyol yosunu ile kaplanmış ulu meşe ve çam ağaçlarını seyretti.

Avcı sokağın sonundaki araba yolunda durdu. Ağaçlar evin görünmesini engelliyordu. Üç buçuk metre boyundaki ağır dökme demirden bahçe kapısının iki yanında büyük taş kaideler vardı. Kırmızı tuğlalardan örülmüş yüksek taş duvar bütün araziye çevreliyor, nerede bittiği belli olmuyordu.

Bu yer daha çok bir kaleye benziyordu.

Avcı, torpido gözünden uzaktan kumandayı çıkarıp, düğmeye bastı ve ağır kapılar ardına kadar açıldı.

Araba, eve doğru kıvrılarak uzanan yolda ilerlerken Amanda nefesini tuttu. Nihayet onun yaşadığı yeri görebilecekti.

Ve ağzı açık, bakakaldı. Neo-klasik mimarının en güzel örneklerinden biri olan ev çok büyüktü. Bütün çevresinde yüksek sütunlar vardı, üst balkonlar da beyaz demirden oymalı parmaklıklarla süslenmişti.

Avcı, arabayı evin arkasına doğru sürerek altı arabalık bir garaja soktu. Burada ayrıca bir Mercedes, bir Porsche, eski model bir Jaguar

ve buraya ait değilmiş gibi duran yepyeni bir Buick vardı.

Tamam, Lamborghini'ye bakınca, Avcı'nın çok parası olduğu belli oluyordu ama bu kadarı tahminlerinin çok üstündeydi.

Burası bir kraliyet mülkü gibiydi.

Bunu düşününce irkildi. Tabii ki zengin olacaktı, ne olduğu düşünülürse... Bir prens... Eski Yunan'ın gerçek bir prensi...

Garaj kapısı arkalarından kapanırken, Avcı onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra Terminatör'ü bahçeye saldı ve Amanda'yı o muazzam eve götürdü.

Kısa bir koridordan mutfığa geçerlerken Amanda etrafına bakınıp, her şeyi birden görmeye çalıştı. Mutfakta İspanyol asıllı, zayıf yaşlıca bir kadın nefis görünen bir şeyi fırından çıkarıyordu.

Mutfak da çok büyüktü. Koyu gri duvarlarda ve mermer tezgâhlarda, paslanmaz çelikten mutfak eşyaları ve antikalar sıralanmıştı.

“Rosa.” Avcı anahtarlarını kapının yanındaki tezgâha koyarken, suçlar bir tonla konuştu. “Burada ne yapıyorsun?”

Rosa yerinden sıçradı ve göğsüne pat pat vurarak, “Tanrım, m'ijo, korkudan ölecektim, ömrümden on yıl gitmiştir” dedi.

“Doktorun sözünü dinlemezsen, daha çok korkuturum. Seninle bir anlaşma yapmıştık. Yine Miguel'i çağırmam mı gerekiyor?”

Rosa, tavuk tenceresini ocağın üstüne yerleştirirken, iri kahverengi gözlerini kısıp ona baktı. “Dur bakalım, hemen beni tehdit etmeye kalkma. O çocuğu ben doğurdum, bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez. Tabii bu senin için de geçerli. Sen doğmadan çok önce ben kendime bakıyordum. Beni duyuyor musun?”

“Evet, efendim.”

Rosa Amanda'yı görünce durakladı. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle, “Seni bir kadınla görmek çok iyi, m'ijo” dedi.

Avcı sıkılgan bir tavırla Amanda'ya baktı, sonra yemeği kontrol etmek için ocağa yöneldi. “Bu harika kokuyor, Rosa, *gracias*.”

Avcı yemeğin tadını çıkarırken, Rosa gururla gülümsedi. “Biliyorum; onun için yaptım. Televizyon yemeklerini, fast food poşetlerini çöpte görmekten bıktım. Arada bir gerçek yemek yemelisin. Bu hazır yiyecekler seni öldürecek.”

Avcı anlayışla gülümsedi. “Sanırım bunu halledebilirim.”

Rosa homurdandı. “Hepimiz öyle sanıyoruz, o yüzden şimdi kalp ilacı almam gerekiyor.”

“Konu açılmışken,” Avcı ona dönerek azarlıcasına baktı “senin şu

anda evinde olman gerekiyordu. Bana söz vermiştin.”

“Gidiyorum. Senin için buzdolabına salata koymuştum. İkinize de yetecek kadar olmalı.”

Avcı, Rosa'nın paltosunu sandalyenin arkalığında alarak giymesine yardım etti. “Yarın izinlisin.”

“Ama bahçıvan adam, o gelecek.”

“Nick onunla ilgilenir.”

“Ama...”

“Nick halledebilir, Rosa.”

Rosa onun elini sevgiyle okşadı. “Sen iyi bir çocuksun, m'ijo. Çarşamba günü görüşürüz.”

“Ama öğleden sonra.”

Rosa gülümsedi. “Öğleden sonra. İyi geceler.”

“Adios.”

“Vay vay...” Yalnız kaldıkları zaman Amanda ona takılmaktan kendini alamadı. “İnsanlara iyi davranmayı gerçekten biliyormuşsun.”

Avcı'nın gülümsememek için kendini zor tuttuğunu fark etti. “Sadece havamda olursam.”

Bir çekmecedan çatalla bıçak çıkararak, tavuktan küçük bir parça kesti.

“Oo! Bu çok iyi.” Bir parça daha kesti. “Haydi al, bunu tatmalısın.”

Avcı Amanda daha ne olduğunu anlayamadan, tavuğu ağzına tıktırdı. Baharat tadı ağzını doldururken, genç kadın ne kadar özel bir anı paylaştıklarını düşündü.

Gözlerindeki ifadeden, Avcı'nın da aklından aynı şeyi geçirdiğini anladı.

“Çok güzelmiş.” Biraz geri çekildi.

Avcı bir şey söylemeden tabak çıkarmaya girişti. Amanda onu seyrederken, birden bu gece olanların tüm dehşeti üzerine çöktü.

“Evim gitti” diye fısıldadı. “Tamamen gitti.”

Onun acısını içinde hisseden Kyrian, tabakları bir kenara bıraktı. Genç kadın uğradığı büyük kaybın sarsıntısı içindeydi.

Kederli gözlerle Avcı'ya baktı. “Neden benim evimi yaktı? Neden?”

“Neyse ki sen orada değildin.”

“Ama olabilirdim. Aman tanrım, Avcı, normalde Tabitha o saatte hep evde olur! Ya sen orada olmasaydın? Allison ölmüş olacaktı. Tabitha da ölebilirdi.” Hıçkırmaya başladı, panik içindeydi. “Biz ölene kadar

durmayacak, değil mi?”

Avcı hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı. “Merak etme Amanda, ben varım.” Kyrian ne yaptığını fark edince donakaldı.

Onun adını kullanmıştı. Böylece içine ördüğü duvarlardan biri yıkılmış oluyordu.

Amanda'nın yanaklarından gözyaşları akıyordu. “Biliyorum, sadece bir ev ama her şeyim oradaydı. En sevdiğim kitaplar, babaannemin ölmeden önce bana ördüğü battaniye. Benim olan her şey o evdeydi.”

“Her şey değil. Sen hâlâ buradasın.”

Onun göğsüne yaslanıp ağlamaya başladı. Kyrian gözlerini kapayıp yanağını ona sarılmış olan genç kadının başına dayadı. Bir kadını teselli etmeyeli yüzyıllar olmuştu. Ve yüzyıllardır böyle şeyler hissetmemişti. Onun için de çok sarsıcıydı.

“Desiderius Tabitha'ya ulaşabilir mi?”

“Hayır” diye fısıldadı. Saçındaki tatlı gül kokusunu içine çekmemeye çalışıyordu. Ama başaramadı ve anında kasıklarının sertleştiğini hissetti, içinde ona karşı yakıcı bir arzu uyandı. “İnsanların oturduğu özel bir yerde kaldığı sürece ona ulaşamaz. Apollon onları lanetlediğinde, insanlara zarar vermelerini önlemek için bazı yasaklar koymuştu. Bu da onlardan biri.”

Amanda gürültülü bir nefes alarak geri çekildi. Gözyaşlarını silerken “Affedersin” dedi.

Avcı, ellerinin nasıl titrediğini görünce dişlerini gıcırdattı. Onu bu kadar incittiği için Desiderius'u öldürebilirdi.

“Başkalarının önünde pek ağlamam da.”

Avcı onun yüzünü elleri arasına alarak “Özür dileme” diye fısıldadı. “Bu şartlar altında pek çok kişiden daha iyi dayanıyorsun.”

Amanda başını kaldırıp uzun, ıslak kirpiklerinin arasından ona baktı. Gördüğü savunmasızlık karşısında, kalbi hızla çarpmaya başladı. Öyle bir savunmasızlık ki, Avcı'ya düşünmek istemediği şeyleri hatırlıyordu.

Onu istiyordu. Hem de umutsuzca.

Bir kadın için uzun süredir, Hayır yanlısını düzeltti, asla böyle şeyler hissetmemişti, Theone'ye bile. Bu sadece ihtiras veya aşk değildi, onunla arasında bir bağ oluşmuştu. Tek bir kalbin iki yarısı gibiydiler.

Fakat bu bir yalandı. Öyle olmalıydı. Artık aşka inanmıyordu. Hiçbir şeye inanmıyordu.

Ama yine de...

Bu kadın, inanma isteğini tekrar canlandırmış, çoktandır unuttuğu şeyleri özlediğini hatırlatmıştı. Uyandığı zaman saçlarında sevecen bir elin dolaşması, uyurken yanında yatan sıcak bir bedenin varlığını hissetmesi gibi.

Bu konuda hemen hemen savunmasızdı.

Cep telefonu çalınca Kyrian kemerinden çıkarıp açtı.

Arayan Talon'du.

"Kadın seninle mi?"

"Evet, neden?"

"Çünkü büyük bir sorunun var. Apollite'in dediğine göre yangın evlere yerleştirilen elektronik zaman ayarlayıcıyla çıkarılmış."

Kyrian kaşlarını çatı, sonra Amanda'nın bir gün önce söylediklerini hatırlayınca buz gibi oldu. "Amanda?" Ona seslenip dikkatini çekmeye çalıştı. "Desiderius'un, seni Tabitha'nın evinde yakaladığını söylememiş miydin?"

Amanda başını salladı. "Oturma odasında."

Sanki midesinin düğümlendiğini hissetti. Telefonun öbür ucundaki Talon'a "Bunu duydun mu?" diye sordu.

Talon küfrü bastı. "Nasıl olabilir?"

"Birisi Desiderius'u içeri almış olmalı, bu demektir ki onun için çalışan bir insan var. Eminim Tabitha bu kadar aptal değildir."

"Allison da öyle." Amanda söze karıştı. "Şüpheli birini hemen fark ederdi."

Kyrian biraz düşündü, sonra Talon'a sordu "Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum."

"Rehberin ne diyor?"

"Ceara hiçbir şey bilmiyor. Bir küçük problem daha, sırtımda iyileşme yok."

Artık Avcı'nın midesi taş gibiydi. "Nasıl iyileşme yok?"

"Bir yıldız ateşi çarptı. Aynı tanrılarinki gibiydi."

Kyrian donup kaldı. "Ben bir tanrı öldürmedim ki, bir Apollite öldürdüm."

"Biliyorum."

Kyrian usulca küfretti. "Biz nasıl bir belaya çattık böyle?"

"Beni aşılıyor. Ama daha çok bilgi edinene kadar, kadını yanından ayırmasan iyi olur. Kullanmadığı güçleri yüzünden, Desiderius onun peşine düşecek. Kız kardeşinin yerine onu tercih edeceğinden eminim."

Kyrian Amanda'nın masaya yaklaşip oturduğunu görünce, telefo-

nun yerini değiştirdi. Tanrım, onun zarar görebileceği düşüncesine dayanamıyor, adeta acı hissediyordu. "Sırtın için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Sadece çok acıyor."

Kyrian onun çektiği acıyı iyi biliyordu. Afrodit'in omuzunda açtığı yara hâlâ sızlıyordu. "Desiderius'un, üzerine giden son sekiz Avcı'ı nasıl öldürdüğünü anlamaya başladım."

"Ya, evet." Talon ona katıldı. "Biz de dokuzuncu ve onuncu olmayalım."

"Bunu ben de istemiyorum. Tamam Amanda benimle güvende olacak ama kardeşini nasıl koruyacağız?"

"Şimdilik Eric'e söylerim, ona göz kulak olur. Sen de Amanda'nın onunla bağlantıda kalmasını sağla, yoksa bize dünyayı dar eder."

"Tamam." Kyrian telefonu kapatarak masanın üzerine fırlattı.

"Yanlış giden bir şey mi var?" Amanda cevap bekliyordu.

Kyrian elinde olmadan güldü. "Sanırım yanlış gitmeyen bir şey var mı, diye sorsan daha doğru olurdu."

"Yani?"

"Yani sıkıcı hayatın sona ermiş bulunuyor. Ve bundan sonraki birkaç gün içinde benim hayatımın ne kadar tehlikeli olduğunu göreceksin."

BÖLÜM 7

"Hayır, olamaz!" Amanda ayakta kaldı ve yükselerek Kyrian ile aynı hizaya geldi. Kaşlarını yay gibi kaldırarak, meydan okurcasına ona baktı. Konuşmaya başladığında, sözleri kısa ve kesindi. "Çok yanıyorsun. Ben hayatımı geri istiyorum. Sıkıcı olsun ama *uzun* olsun."

Son sözcükleri vurgulamasındaki canlılık, Kyrian'ın hoşuna gitti. Kızdığı zaman inanılmayacak kadar güzelleşiyordu. Kyrian yanaklarının rengini daha ne kadar koruyabileceğini merak etti. O süzgün bakışlı mavi gözlerdeki ateşi de.

Ayrıca, hakkını savunmanın heyecanı ile inip çıkan göğüsleri, Kyrian'ın aklına onun nefesini kesecek başka şeyleri getiriyordu.

Onu nefes nefese bırakmak, tüm ihtirasını tatmak isteğiyle yanıyordu.

Dudakları onu öpme arzusuyla karıncalanıyor, elleri onu zevkten bağırıncaya kadar vücuduna dokunmak ihtiyacıyla adeta ağırıyordu.

Ulu tanrılar, daha önce hiçbir kadın onu bu kadar etkilememişti. Ve bir zamanlar tarif edilemeyecek kadar etkilenmişse de yüzyıllar geçtikçe bu küçük hatasını unutmuştu. Ama onun yanında uyandığından beri, eski ölümlü halini devamlı hatırlıyor ve bu ona acı veriyordu.

Genç kadının yavaş yavaş, etrafına ördüğü duvarları yıktığını ve onu daldığı uykudan uyandırdığını hissediyordu. Yüzyıllar boyu kendini her türlü duygudan uzak tutmuştu. Evet, ara sıra ilgi duyduğu ölümlüler olmuştu ama hiç biri onu bu kadar etkilememişti.

Bu ona çok garip geliyordu.

Neden o?

Neden şimdi? Tam da Desiderius ile baş edebilmesi için zihninin açık olması gereken bir anda.

Kader ona bir kez daha oyun oynuyordu ve Kyrian bundan hiç hoşlanmamıştı.

O ıslak, dolgun dudaklara bakarken kan dolaşımının hızlandığını hissetti. Onların tadını alabiliyor, onu hissedebiliyordu. Ulu tanrılar,

onun için deli oluyordu.

Bu kadın tek başına, içindeki aç hayvanı uyandırmıştı. Bu hayvan kükremek, bütün gece boyunca onun vücudunu yavaş yavaş, santim santim yalayıp yutmak istiyordu.

Fakat Amanda bir insandı ve Kyrian ona kendinden hiçbir şey veremezdi. Ruhunu Artemis'e aitti, ona bağlılık yemini etmişti.

Hem Amanda'nın normal bir yaşam istemeye hakkı vardı. O, normal bir adamla yuva kurup aile sahibi olmayı hayal ediyordu.

Kendi hayalleri zalimce, insafsızca elinden alınmışken, aynı şeyi ona yapamazdı.

Amanda istiyorsa, uzun ve sıkıcı hayatını yaşayabilirdi. Hayatta herkes hayallerini gerçekleştirme fırsatını hak ederdi.

Ona duyduğu arzuyla, boğazında oluşan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı ve o anda anladı ki onu beyninden silip atması şarttı.

Ona asla sahip olamazdı.

Amanda'nın kaderi, onu seven ailesine dönmek ve ölümlü bir adam bulup onunla...

Düşüncesini tamamlayamadı. Bu bile ona çok acı veriyordu.

Saçlarına dokunma isteğine karşı koyarak, "Senin iyiliğin için" diye fısıldadı. "Umarım öyle olur ama korkarım ki sahip olduğun saf, kullanılmamış güçlerin ve Tabitha'nın vampir avcılığı yüzünden, bugünlerde o sıkıcı hayatını pek yaşayamayacaksın."

Amanda bakışlarını başka tarafa çevirerek, "Benim gücüm falan yok" dedi. Sesi sertti ama az önceki kadar kendinden emin değildi.

Kyrian uzanıp onun çenesine dokunarak yüzünde gördüğü sıkıntılı ifadeyi gidermeye, korkularını anlamaya çalıştı. Neden kendisine verilmiş olan yetenekleri bilmezlikten geliyordu?

"Onları istemeyebilirsin Amanda ama varlıklarını inkâr edemezsin. Önsezi, telepati, izdüşümü ve empati. Tabitha'nınkilere benziyor ama seninkiler çok daha güçlü."

Mavi safir rengi gözleri yine canlanmıştı. "Bana yalan söylüyorsun."

Bu suçlama Kyrian'ı şaşırttı. "Bunu neden yapayım?"

Amanda yutkundu. "Bilmiyorum. Ben sadece öyle güçlerim olmadığımı biliyorum."

"Neden onlardan bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü..."

Cümlesini yarım bırakınca, Kyrian başını kaldırıp baktı.

"Çünkü?" Cevap bekledi.

Amanda ona baktığında gözlerinde gördüğü keder, içine işledi. Genç kadın yavaşça, "On beş yaşındayken," diye söze başladı "bir rüya gördüm." Elleriyle yanındaki tezgâha sımsıkı tutunurken, gözyaşlarına hakim olmaya çalışıyordu. "O zamanlar çok rüya görürdüm. Hepsi de gerçekleşirdi. Bu rüyada en iyi arkadaşım bir araba kazasında ölüyordu. Onu gördüm. Onun gibi paniğe kapıldım ve ölmeden önceki son düşüncelerini okudum."

Sesindeki acı, Kyrian'ı çok etkilemişti. Uzanıp genç kadının elini tuttu. Buz gibi parmakları tir tir titriyordu.

"Onu okulda gördüğüm zaman, o gün Bobby Thibideaux ile eve gitmemesi için elimden geleni yaptım. Hatta ona rüyamı da anlattım." Yine gözleri dolmuştu. "Ama beni dinlemedi. Benim aptal ve huysuz olduğumu, Bobby benden değil de ondan hoşlandığı için onu kıskandığımı söyledi."

O günü tekrar yaşıyordu, başını sallayarak, "Kıskanmamıştım, Avcı, sadece onun ölmesini istemiyordum."

Kyrian onun parmaklarını okşayarak ısıtmaya çalıştı. "Biliyorum Amanda."

"Arabaya bindiğinde, çığlık çığlığa bağırarak inmesini istedim. Okuldaki herkes bana bakıyordu ama hiç aldırış etmedim. Sonra Tabitha beni zorla kenara çekti de araba öyle hareket edebildi. Herkes bana gülüyordu."

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Ama ertesi gün ikisinin de eve dönerken öldüğünü öğrendiklerinde gülmüyorlardı. Bana kaçık dediler. Sonraki üç yıl boyunca hiç kimse bana yaklaşmak istemedi. Ben onlar için hayaller gören o acayip kızdım."

Kyrian'a baktığında gözleri öfke doluydu. "Söyler misin bana, insanlar benden korkup uzaklaşacaksa, böyle güçlere sahip olmak neye yarar? *Neden değiştiremeyeceğim şeyleri görüp duruyorum?* Ne faydası var?"

Kyrian bu soruya cevap veremedi. Şu anda yapabildiği tek şey, onun içindeki acı ve sıkıntıyı hissetmektir.

"Anlamıyor musun?" diye devam etti. "Olacakları önleyemeyeceğim, geleceği görmek istemiyorum. Ben normal olmak istiyorum." Çok kararlıydı, son cümleyi de özellikle vurgulamıştı. "Talon ya da büyükanmem gibi olup, ölümlerle konuşmak istemiyorum. Senin ne hissettiğini bilmek de istemiyorum. Sadece diğer insanlar gibi olmak, onlar gibi yaşamak istiyorum. Sen hiç bunu istemedin mi?"

Kyrian kalbini sıkıştıran sebepsiz acının şiddetiyle gözlerini kapattı ve genç kadının ipeksi teninden uzaklaşarak bir adım geriye çekildi. "İsteseydim de fark etmezdi."

Amanda, yüzündeki ifadeyi görünce irkildi. Onu bir şekilde incitmiş olmalıydı. "Özür dilerim Avcı, seni üzmem isteme..."

Kyrian yavaşça, "Önemi yok" dedi. Bir sandalyeye dayanmıştı. Amanda onun, sandalyenin kenarını sımsıkı kavradığını fark etti. Saklamaya çalışsa da, çok acı çektiği belli oluyordu.

Neden sonra "Haklısın" dedi. "Güneş ışığını yüzümde hissetmeyi özlediğim zamanlar oldu. Özlediğim o kadar çok şey var ki, saymak mümkün değil. Öğrendiğim en iyi şeyse, bunları hatırlamanın kendime işkence yapmak demek olduğu." Ona baktığında, gözlerindeki ateş Amanda'nın kanını tutuşturdu. "Ama bizim gibi kişilerin özel yetenekleri vardır. Bizler normal olamayız."

Amanda bunu duymak istemiyordu. Bunu kabul edemezdi. "Belki sen olamazsın.ama ben olurum. Bir daha o güçleri hissetmek istemiyorum. Onları yok sayıyorum."

Kyrian acı acı güldü. "Bir de benim inatçı olduğumu düşünüyorsun."

"Avcı, lütfen!" sesine yansıyan acıdan nefret etti. "Keşke iki gün öncesine dönebilsem ve uyanınca her şeyin bir kâbus olduğunu anlasam."

Tam o anda, onu korkutan bir şey hissetti. Tıpkı Avcı'nın bahsettiği gibi, sahip olduğu güçlerden kaynaklanan ani bir sancı. Ve aynı anda onun düşüncelerini okuyabildiğini fark edince, içine sanki bıçak gibi saplandı.

Benimle hiç karşılaşmasaydın, demek istiyorsun.

Ona yaklaşmak için bir adım attı. "Avcı..."

Kyrian ondan uzaklaşarak telefonun durduğu tezgâha doğru gitti ve telefonu alıp ona verdi. "Tabitha'yı ara ve cuma gününe kadar annelerde kalmasını söyle. Gündüzleri dışarı çıkabilir ama geceleri kesinlikle evde kalmalı."

"Bundan hiç hoşlanmayacak."

Kyrian'ın gözleri öfkeyle parladı. "O halde annene söyle, onu bağlasın. Burada sıradan vampirlerden söz etmiyoruz. Bu Daimonlar çok tehlikeli bazı güçleri ele geçirmişler, Talon ile ben neler olduğunu çözene kadar onun ortalıkta dolaşmaması gerekiyor."

"Tamam. Elimden geleni yaparım."

Kyrian başını salladı. "Sen onunla konuşurken, ben de üstümü değiştireyim."

Mutfaktan çıkarken Amanda arkasından baktı, yüreğinde bir ağırlık vardı. Üstünü değiştirmek için olsa bile, onun yanından ayrılmasını istemiyordu. Arkasından gidip, üstündekileri çıkarırken ona yardım etmek için garip bir istek duydu...

Sonra Tabitha'yı cep telefonundan aradı.

"Şükürler olsun, iyisin." Tabitha'nın sesi ağlamaklıydı. "Polis evlerin yandığını bana biraz önce bildirdi ve senin eve çoktan gitmiş olacağını biliyordum."

Amanda'nın da gözleri yaşardı ama kendine hakim olmayı başardı. Ağlamak hiçbir şeyi halletmeyecekti. Evler ellerinden gitmişti ve dünyanın bütün gözyaşları bile onları geri getiremezdi. Şimdi bütün gücüyle, kendini ve ailesini Desiderius'un gazabından koruması gerekiyordu.

Korkusunu yenmeye çalışarak "Allison nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Annesi yanında. Ben de tam hastaneye gidiyordum. Yalnız Terminatör'e ne olduğunu kimse bilmiyor."

"Onu ben aldım."

Tabitha rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler, kardeşim. Bu iyiliğini unutamam. Peki, sen neredesin şimdi?"

Amanda da bu soruyu soracağından korkuyordu. Tabitha neler olduğunu anlayınca kıyamet kopacaktı. Cevap vermekten kaçındı. "Söylememeyi tercih ederim."

Bir sessizlik oldu.

Dakikalar geçti fakat Tabitha'dan ses çıkmadı. Hattın öbür ucundan sadece trafiğin sesi geliyordu.

Tabitha onun zihnini okumaya çalışıyordu.

Lanet olsun!

Amanda tam o kelimeyi düşünürken, Tabitha'nın ağzından da o çıktı. "Yine o vampirle berabersin, değil mi?"

Amanda korkuyla düşündü. İnsan, vampir-avcısı olan kız kardeşine, bir vampire âşık olduğunu ve geceyi onun evinde geçirmeyi planladığını nasıl söylerdi?

Bunu yapmanın kolay bir yolu da yoktu.

İçini çekerek, nasıl bir açıklama yapacağını düşündü. "O bir vampir değil... Doğru söylüyorum. Aslında sana benziyor."

Tabitha "Bak sen" dedi. "Nasıl bana benziyor? Göğüsleri mi var? Ya erkek arkadaşı? Yoksa sadece öldürmekten mi hoşlanıyor?"

Amanda dişlerini gıcırdattı. "Tabitha Lane Devereaux, cadılık etme. Senin de öldürmekten hoşlanmadığını biliyorum, üstelik seninle Yirmi

Soru oyununu oynamak istemiyorum. Senin evde bana saldıran adam gerçekten korkunçtu, uğraştığın şu sözde korkunç şeylere hiç benzemiyordu. Bu farklı bir şey. Onun için Avcı senin saklanmanı istiyor, ben de öyle."

"Avcı mı? Daha önce senin hayatını ileri sürerek beni tehdit eden kan emici hortlak değil mi o?"

"Öyle demek istememişti."

"Ya, demek istememişti. Hayatın üzerine bahse girer misin?"

"İkimizin hayatı üzerine de girerim."

"Sen boktan bir çılgınsın, biliyor musun?"

"Sözlerine dikkat et, küçük kız. Senin aksine, ben ne yaptığımı biliyorum. Avcı'ya da güveniyorum. Bu Desiderius gerçekten kötü biri. Hannibal Lester kadar kötü."

Amanda, Tabitha'nın hoşlanmadığı bir şey olduğunda gözlerini devirerek, homurdandığını görür gibi oldu. "İkisinden de korkmuyorum."

"Belki biraz korkmayı öğrensen iyi olur. Ben korkudan ölüyorum, örneğin."

"Öyleyse neden eve gelmiyorsun? Biz seni koruruz."

Çünkü Avcı ile kalmak istiyorum. Amanda bu düşüncenin aklına nereden geldiğini anlamadı. Ama inkâr etmek gereksizdi. Onun yanında kendini güvende hissediyor, korunduğunu biliyordu.

Kyrian onu başka bir yere götürmeyi teklif bile etmemiştir. Şüphesiz Amanda isteseydi, onun gitmesine izin verirdi ama yine de...

Gitmek istemiyordu.

Tabii *bunu* Tabitha'ya söyleyemezdi. Araları zaten yeterince kötüydü, onun için kardeşine aklına gelen tek mazereti söyledi. "Bunu yapmam. Bu yaratık peşimdeyken olmaz."

Tabitha yine küfretti. "Peki, bu Avcı denen herifin sana bir tür büyü yapmadığı ne malum?"

Amanda güldü. Avcı'nın ona fabrikada söyledikleri aklına gelmişti. "Çünkü tıpkı senin gibi büyü işlemeyecek kadar inatçıyım. Hem o Julian Alexander'ın arkadaşı. Julian ile Grace'e güvenirsin, değil mi?"

"Eh! Evet. Tabii."

"Öyleyse onların arkadaşına da güvenebilirsiniz."

Tabitha gönülsüzce "Pekala" dedi. "Ama fazla da güvenmiyorum. Benim için önemli olan sensin."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum. Avcı, gündüzleri tehlike olmadığını söyledi ama güneş battıktan sonra mutlaka evde olmalısın.

Bana sorarsan, şimdi hastaneye gitmene de hiç gerek yok. Belki hemen annemlere gitmen daha iyi olur.”

“Allison benim en iyi arkadaşım, onu görmem lazım.”

“Ya onlara yol gösteriyorsan? Zaten seni izlediklerini biliyorsun.”

Tabitha yavaşça homurdandı. “Bundan hoşlanmadım, hem de hiç. Ama... Evet, sen haklısın. Onları Allison’a yönlendirmemeliyim. Annem her şeyi halleder. Bir sonraki caddeden dönüp, anneme gidiyorum. Bu gece oradayım. Gerekirse ararsın.”

“Ararım.”

Amanda telefonu yerine koydu ve Avcı’nın onun için tezgâhın üstüne bıraktığı tabağı alarak, büyük panoramik pencerenin önündeki kahvaltı masasına taşıdı. Burası, evin arka tarafındaki eski tarz, güzel bir avluya bakıyordu. Bir tarafta güllerin sarıldığı kameriye, şuraya buraya yerleştirilmiş Yunan heykelleri ve kırılmış ağaççıklar görünüyordu. Bütün alan, antika kandillerle aydınlatılmıştı. Bunlardan yayılan gizemli ışıklar beyaz sıvalı duvarlara yansıyor.

Amanda, Avcı dönünceye kadar orada dakikalarca oturdu. Geniş omuzlarını saran, uzun kollu, siyah bir tişört giymişti. Kollarını sıvadığı için Amanda kolunu boydan boya kesen o kötü kesiği gördü.

“Bu Daimon ısırığı mı yoksa bıçak yarası mı?”

Avcı, onun karşısına otururken ize bir göz attı. “Isırık yarası.”

Amanda ürperdi. “Buna baktırman gerekmiyor mu?”

“Hayır yarına kadar tamamen iyileşir.”

“Evet ama böyle şeyler seni vampire dönüştürmez mi?”

Avcı gülerek ona tuhaf tuhaf baktı. “Teknik olarak, zaten vampirim. Dönüşüme gelince, sen Apollite olmadıkça bu mümkün değil.”

“O halde insanları ısırıp vampire dönüştüremezler?”

“Çocuk masalları.”

Amanda bir dakika kadar düşündü. “Peki, vampirlerle ilgili bu yanlış inanışlar nereden kaynaklanıyor?”

Avcı ağzındaki lokmayı yutarak, içkisinden bir yudum aldı. “Çoğunlukla korkmuş köylülerden. Atlantis’in okyanusa gömüldüğü günden beri, Apolliteler ve Daimonlar devamlı eziyet çekiyorlar. Bir zamanlar bütün Yunan şehir-devletleri Karanlıklar Avcılarını tanır ve saygı gösterirlerdi. Ama zaman geçtikçe ve Avcılar gitgide yalnızlaştıkça yavaş yavaş unutuldu. İsimlerimiz sadece mitolojik öykülerde ve efsanelerde kaldı. Acheron ve diğerleri de böyle olmasını istediler. Ash bu konuda o kadar ileri gitti ki, bizim hakkımızda yazılan bütün eski

yazıları toplayıp sakladı.”

“Acheron mu?” Amanda tavuğundan bir parça kesti. “Hep ondan bahsediyorsun. Kim o?”

“Artemis tarafından seçilen ilk Karanlıklar Avcısı.”

“Ve hâlâ yaşıyor mu?”

“Evet, tabii. Sanırım bu hafta California’da.”

Amanda hayretle ona baktı.

Avcı gülümsedi. “Birkaç günde bir yer değiştirir.”

“Nasıl? Neden?”

Avcı omuz silkti. “Sanırım, insan on bir bin yaşında olunca, her şey sıkıcı geliyor. Nasıl olduğuna gelince, ses duvarını aşabilen, özel yapım bir helikopteri var.”

Amanda bu haberi sindirmeye ve bu en yaşlı Avcı’nın nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Nedense aklına Yoda (Yıldız Savaşları) geldi. Ufak tefek, gri-yeşil tenli, kamburunu çıkararak yürüyen, ara sıra ağzından kırık dökük bir iki bilgece söz çıkan yaşlı mı yaşlı birisi.

“Sen Acheron ile hiç karşılaştın mı?”

Kyrian başını salladı. “Hepimiz karşılaştık. Bütün yeni Avcıları o eğitir, bir bakıma gayrı-resmi liderimiz sayılabilir. Bir teoriye göre, uygunluk sınırını aştığımız zaman, Tanrıların bizi öldürmesi için gönderdikleri adamı vurmuş.”

Amanda bütün bunlardan pek hoşlanmamıştı. “Nasıl aşmak?”

“Örneğin insan avlamak. Hepimizin uyması gereken Davranış Yasalarımız vardır. Kalabalıkta güçlerimizi açığa vuramayız, Apolliteler ve Daimonlarla iş birliği yapamayız vesaire.”

Böyle bir yasanın olması, insanı garip bir biçimde rahatlatıyordu ama yine de bu adamlardan birinin, sahip olduğu güçleri kötüye kullanması olasılığı korkutucuydu. “Eğer Avcıların birbirine zarar vermesi yasaksa ve birbirinizin gücünü tüketebiliyorsanız, Acheron nasıl bir icracı olabilir?”

“O bizim güçlerimizi tüketmez.” Şarabından bir yudum aldı. “Ash, avcıların kobayıydı. İlk olduğu için, tanrılar sistemdeki gariplikleri fark etmemişlerdi. Onun için biraz... Garip diyelim yan etkileri oldu.”

Artık Amanda’nın zihninde kesinlikle mutasyona uğramış bir canlı türü vardı. Peltek peltek konuşan küçük, kambur bir Karanlıklar Avcısı.

“Peki, tam olarak kaç tane Karanlıklar Avcısı var?”

“Binlerce.”

Amanda’nın ağzı açık kaldı. “Ciddi misin?”

Avcı'nın gözlerindeki parlaklıktan, cevabın ne olduğunu kestirdi.

"Yenileri ne kadar zamanda bir yaratılır?"

Avcı yavaşça "Pek sık değil" dedi. "Çoğumuz epeydir buralardayız."

"Vay canına. Peki, Acheron en yaşlınızsa, en genciniz kim?"

Kyrian kaşlarını çatarak düşündü. "Aklıma gelenler Tristan, Diana yahut Sundown ama Acheron'un kayıtlarından kontrol etmem gerek."

"Sundown mı? Bu lakabı mı, yoksa annesi onu pek sevmiyor muymuş?"

Kyrian güldü. "Eskiden silahlı soyguncuymuş, aranıyor ilanlarında da bu isim kullanılmış. Yetkililere göre en iyi işlerini karanlık basınca çıkarırmış."

Amanda usulca "Tamam," dedi. Şimdi de hayalinde bir Wild Bill Hickok* karakteri canlanmıştı. Çarpık bacaklar, taranmamış, bakımsız bir sakal, ağzında bir tutam çiğneme tütünü. "Anladığım kadarıyla siz Avcılar pek de tüccar veya..."

"Yasalara uyan saygın kişiler değiliz, bunu demek istedin değil mi?"

Amanda gülümsedi. "Uygunsuzsunuz demek istemedim ama özünüzde farklı bir şey var ki, ne demek istediğimi açıklıyor."

Kyrian da gülümsedi. "Uygunsuz" sözcüğü şu anda, konuğuyla ilgili düşüncelerini kesinlikle tanımlayabilirdi. "Karanlıklar Avcısı olmak için belli bir davranış biçimi ve tutku gereklidir. Artemis, ava yetenekli olmayan birini seçerek ne kendi vaktini, ne de bizimkini boşa harcamak ister. Aslında hepimizin çılgın, kötü ve ölümsüz olduğunu söyleyebilirsin."

Amanda'nın gülümsemesi genişleyerek, sağ yanağındaki gamzeyi hafifçe ortaya çıkardı. Kyrian'ın bunu daha önce fark etmemiş olması garipti. "Kötü ve ölümsüz tamam da, acaba gerçekten çılgın mısın?"

"Çılgın derken deliliği kastediyorsan, ne olur?"

Genç kadının gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. "Gerçekten çılgın-sın derim. Ama bu tarafını seviyorum biliyor musun? Ne zaman ne yapacağını bilememek hoşuma gidiyor."

Kyrian, bu itirafın hangisini daha çok şaşırttığını kestiremedi. Çünkü Amanda bunu söyler söylemez bakışlarını ondan kaçırmış yanakları da kıpkırmızı olmuştu.

Bu kadın ondan hoşlanıyordu... Bu kelimeler içinde çocukça bir sevinç uyandırdı. Dışarıya koşup, birilerine "Benden hoşlanıyor, benden

* Wild Bill Hickok: Eski Batı'da bir silahşor ve kanun adamı.

hoşlanıyor" demek için garip bir istek duydu.

Ulu tanrılar, bu da neydi böyle?

O tam iki bin yaşındaydı. Böyle davranma çağı çok gerilerde kalmıştı.

Yine de hissettiği memnuniyeti ve mutluluğu inkâr edemezdi.

Garip bir sessizlik içinde yemeğe devam ettiler.

Amanda yemeğini bitirirken, evini ve kaybettiği onca şeyi düşünmemek için olağanüstü bir çaba harcadı. Bütün bunlarla yarın uğraşacaktı. Şu anda, sadece bu geceyi atlatmayı düşünüyordu.

"Tabitha uslu duracak." Kyrian'ın tabağını eviyeye götürüp çalkalamasını izledi.

"İyi."

"Biliyor musun, ilk karşılaştığımızda sana kardeşimi nereden tanıdığını sormuştum, hâlâ cevap vermedin."

Kyrian tabağı ve gümüşleri bulâşık makinesine koydu. "Talon ile Tabitha'nın ortak bir arkadaşı var."

Amanda'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir köstebek... Kimin aklına gelirdi. "Tabitha'nın Hayvanat Bahçesi grubundan biri mi?"

Kyrian başını salladı.

"Kim?"

"Bu kişi bizim için casusluk yaptığına göre, sana kim olduğunu söyleyecek değilim."

Amanda güldü, sonra gözlerini kısarak, kim olduğunu tahmin etmeye çalıştı. "Bahse girerim Gary'dir."

"Hiçbir ipucu veremem."

Tahmin yürütmek ilginçti ama karşısındaki Karanlıklar Avcısı daha çok ilgisini çekiyordu. Amanda, içini çekerek yemeğine devam etti. Bu sırada Kyrian yiyecekleri kaldırırken, o da zengin bir şekilde döşenmiş mutfağı inceliyordu. Biraz Yunan tapınaklarını andıran beyaz mermerden bir kahvaltı tezgâhı, oturduğu masayla, mutfağın diğer kısmını birbirinden ayırıyordu. Önüne de üç tane yüksek bar taburesi yerleştirilmişti.

Her şey gıcır gıcır, tertemiz ve devasaydı.

"Bu ev bir kişi için çok büyük. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yüz yıldan biraz fazla oldu."

Amanda neredeyse boğuluyordu. "Ciddi misin?"

"Hiç taşınmak istemedim. New Orleans'ı seviyorum."

Amanda kalkıp tabağını ona götürdü. "Buraya bayağı kök salmış-

sın, değil mi? Daha önce nerelerde yaşadın?"

"Bir süre Paris'te." Tabacı kenara koydu. "Cenevre, Londra, Barselona, Hamburg, Atina. Ondan önce de orada burada dolaştım."

Konuşurken Amanda onu izledi. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Duygularını çok iyi gizliyordu Amanda onu kabuğundan çıkarmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. "Çok yalnız bir hayat gibi görünüyor."

"Fena değildi." Yüzünde hâlâ bir değişiklik yoktu.

"Oralarda hiç arkadaş edindin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yüzyıllar içinde bir iki kâhyam oldu ama genellikle yalnızlığı tercih ettim."

"Kâhyalar mı? Orta Çağ'dakiler gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Amanda'ya baktı ama ayrıntıya girmede. "Ya sen? Hep burada mı yaşadın?"

"Doğduğumdan beri. Annemin ailesi Kriz Dönemi*nde Roman-ya'dan göç etmişler, baba tarafım ise taşralı Cajunlar.**"

Kyrian güldü. "Onların çoğunu tanıdım."

"Yüz yıldır burada yaşıyorlar, eminim tanıdığınızdır."

Amanda, onun yaşadığı hayatı düşündü. Yüzyıllar boyu yalnızlık, o hiç değişmezken, sevdiği insanların yaşlanıp ölmeleri. Onun için çok zor olmalıydı.

Ama bunun yanı sıra, mutlaka iyi tarafları da vardı.

"Sonsuza kadar yaşayacağını bilmek nasıl bir şey?"

Kyrian omuz silkti. "Doğrusunu istersen, artık pek düşünmüyorum. Dünyadaki diğer insanlar gibi kalkıp, işime gidiyorum, gelip yatıyorum."

Olayı ne kadar basitleştirmişti. Ama genç kadın onun gizlediği bir şeyi fark etmişti. Derine kök salmış büyük bir keder. Hayalsiz yaşamak çok acı olmalıydı. İnsan ruhunun, uğrunda çalışıp çabalayacağı amaçlara ihtiyacı vardı, Daimonları öldürmekse pek iyi bir amaç sayılmazdı.

Bakışlarını tezgâha çevirerek, Avcı'nın eskiden nasıl bir erkek olduğunu hayal etmeye çalıştı. Julian ona, savaşımlardan sonra nasıl içtiklerini ve Avcı'nın çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini anlatmıştı.

Daha da acısı, onun Vanessa'yı kucağına aldığı zamanki halini

* Kriz Dönemi: 1930'larda Amerika'da başlayıp diğer ülkelere de yayılan ekonomik kriz.

** Cajunlar: Amerika'da, Louisiana eyaletinde yaşayan etnik bir grup.

hatırlamıştı.

"Hiç çocuğun oldu mu?"

Gözlerinde bir an için acı bir ifade belirdi ama kontrolünü kazanınca hemen kayboldu. "Hayır, Avcılar kısırdır."

"Demek iktidarsızsın."

Öfkeden soluğu kesilmiş bir halde ona baktı. "Hiç de değil. Seks yapabilirim, sadece üretici değilim."

"Yaa!" Muzip bir edayla burnunu kırıştırarak havayı yumuşatmaya çalıştı. "Sormamam gereken bir soruydu. Özür dilerim."

"Önemi yok."

Avcı bulâşık makinesini çalıştırdı. "Evi dolaşmak ister misin?"

"Evi mi?" İnanmaz bir tavırla kaşını kaldırdı. "Eğer burası evse, o halde ben iki odalı bir gecekonduda yaşıyorum." Artık hiçbir yerde yaşamadığını hatırlayınca bir an nefesi kesildi. Sonra boğazını temizleyip, bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Yavaşça "Evet, çok isterim" dedi.

Avcı, onu soldaki kapıdan çıkararak, çok geniş bir oturma odasına götürdü. Duvarlar, süslü kornişler, madalyonlar eski moda zarafet ve şıklıklarıyla muhteşemdi ama evdeki tüm mobilyalar son derece moderndi.

Bu odanın, rahat etmek için dekore edildiği belliydi, konukları etkilemek için değil. Ama sonuçta vampirlerin pek de konuksever oldukları söylenemezdi.

Bir duvar baştanbaşa JVC Component sistemi, büyük ekran televizyon, iki katlı VCR ve DVD Player ile donatılmıştı.

Her yerde lambalar olmasına rağmen, odayı sadece üç süslü apliğe yerleştirilmiş mumlar aydınlatıyordu.

Amanda, kollu bir şamdanı yakmak üzere olan Avcı'ya, "Modern ampullerden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Benim için fazla parlak."

"Işık rahatsız mı ediyor?"

Başını salladı, "Avcıların gözleri karanlığa göre yapılmıştır. Gözbebeklerimiz sizinkilerden daha büyüktür ve aynı şekilde açılmazlar. Sonuç olarak, bizim gözlerimiz insan gözlerine kıyasla daha fazla ışık alır."

Kyrian konuşurken Amanda, yerden tavana kadar uzanan pencere-lerin, gün ışığını geçirmeyecek şekilde, siyah panjurlarla kapatıldığını fark etti.

Siyah deri kaplı bir kanepenin arkasından dolanırken, birden kalamadı.

Kanepenin önünde bir tabut duruyordu.

"Bu şey mi..." cümlesini bitiremedi. Hayalinde, Avcı'nın her gün oraya uzanıp uyuduğu görüntüsü canlanmışken bunu yapamazdı.

Avcı tabuta baktı, sonra onun dehşet içindeki bakışlarına, gözünü kırpmadan karşılık vererek, cansız bir sesle "Evet" dedi. "Evet, o. O benim... Sehpa."

Tabuta doğru yürüdü, kapağını kaldırıp bir uzaktan kumanda çıkardı. "Televizyon için," dedi "yarın seyretmek istersen."

Amanda başını salladı. Şimdi fark ediyordu, odanın her tarafında vampir biçiminde, garip küçük biblolar vardı. Minyatür heykelcikler, küçük arbaletler, hatta şöminenin rafına yerleştirilmiş bir vampir tarotu destesi.

Amanda desteyi eline alırken, Avcı "Nick bunu komik buluyor" dedi. "Ne zaman üstünde veya içinde vampir olan bir şey görse, alıp getirir ve bulayım diye buraya bırakır."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, genelde iyi bir çocuktur."

Kyrian ona eski malikâneyi oda oda gezdirirken Amanda artık kaybolduğunu hissetti. Bir oyun odasına girerlerken, "Buranın büyüklüğü tam olarak ne kadar?" diye sordu.

"On iki yatak odası var ve aşağı yukarı iki bin beş yüz metre kare."

"Vay canına, daha küçük alışveriş merkezleri görmüştüm."

Kyrian güldü.

Oyun odasının tam ortasına özenle yapılmış bir bilardo masası yerleştirilmişti, ayrıca bir salon oyunları koleksiyonu, büyük ekran bir televizyon ve önündeki alçak sehpa sıralanmış oyun konsolları vardı. Fakat Amanda'ya en tuhaf gelen, açılır kapanır bir masada duran bir çift beyzbol eldiveni ile beyzbol topu oldu. Oraya doğru yürüyünce, Kyrian açıklama gereği duydu: "Bazı akşamlar Nick ile oynuyorum."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sorunları halletmeye çalışırken zihnimi açıyor."

"Nick aldırıyor mu?"

Kyrian güldü. "O her şeye aldırır. Ne zaman bir şey yapmasını istesem, hep şikâyet eder."

"Öyleyse niye hâlâ burada tutuyorsun?"

"Cezalandırmaya meraklı olduğum için."

Şimdi de gülme sırası Amanda'daydı. "Şu Nick ile tanışmayı gerçekten isterdim."

"Merak etme yarın tanışırısın."

Avcı başını salladı. "Neye ihtiyacın olursa ona söyle, alıp getirir. Eğer herhangi bir şekilde kalbini kırarsa haberim olsun, sabah kalkınca gidip onu öldüreyim."

Sesinin tonunda, bunun boş bir tehdit olmayabileceğini ima eden bir anlam vardı.

Avcı Fransız stili geniş kapıları açarak, onu tepesi camla kaplı bir atriuma çıkardı. Tavan şeffaftı ve yukarıda yanıp sönen milyonlarca yıldızı gösteriyordu.

"Burası çok güzel."

"Teşekkürler."

Amanda, odanın ortasındaki üç kadın heykeline doğru yürüdü. Eser gerçekten nefes kesiciydi. En genç olanı yan tarafına yatmış, elinde bir parşömen tomarı tutuyordu, diğer ikisi sırt sırta verip oturmuştu. Birinin elinde bir lir vardı, diğeri de şarkı söylüyor gibiydi. Fakat onu en çok hayrete düşüren şey, boyanmış olmalarıydı. Her biri gerçek gibi görünüyordu ve hepsi de şaşılacak derecede Avcı'ya benziyordu.

"Bu Yunanistan'dan mı?"

Avcı başını sallarken yüzünde acı bir ifade belirdi. "Onlar kız kardeşlerimdi."

Kalbine bir ağırlık çöken Amanda, onları yakından inceledi.

Avcı, elinde tomar olan heykele yavaşça dokundu. On sekiz-on dokuz yaşlarında görünen, normal boydaki heykele bakarken, alnı belli belirsiz kırışmıştı. Genç kızın mavi toga biçimi elbisesi tam gözlerinin rengindeydi.

"Althea en küçüğümüzdü" dedi, sesi bir oktav daha derinleşmişti. "Sessiz ve utangaçtı, heyecanlanınca hoş bir şekilde kekelerdi. Ulu tanrılar, kendisi bundan nasıl da nefret ederdi ama benim hoşuma giderdi. "Diana," elinde lir tutan, kırmızı elbiseli olan kızı gösterdi "benden iki yaş daha büyüktü, çok da huysuzdu. Babam hep birbirimize çok benzediğimizi, bu yüzden geçinemediğimizi söylerdi. Ve Paedra benden bir yaş küçüktü, onda bir meleğin sesi vardı."

Amanda sarı elbiseli genç kadına baktı.

Kız kardeşlerin hepsinde ince bir zarafet vardı. Heykeltıraş sanki onları hareket ederken yakalamış, o havayı verebilmişti. Elbiselerinin kıvrımları bile gerçekçi ve titiz bir çalışma ile yansıtılmıştı. Amanda

böyle bir işçilik görmediğini düşündü. O kadar gerçek görünüyorlardı ki bir an onunla konuşacaklarını umdu.

Avcı'nın bu kadar acı çekmesine şaşmamak gerekirdi.

"Onları çok seviyordun."

Başını salladı.

"Peki, onlara ne oldu?"

Kyrian uzaklaştı. "Evlendiler ve uzun, mutlu bir yaşamları oldu. Diana ilk oğluna benim adımı verdi."

Amanda hafifçe gülümsedi. Onunla en çok kavga eden kardeşinin böyle bir jest yapması çok anlamlıydı. İlişkileri hakkında epey ipucu veriyordu. Kadınlara bakarken, arabada Althea için söylediklerini hatırladı. Kardeşinin öldüğünü öğrendiği zaman dalgalı, uzun sarı saçlarını kesmişti. Kyrian onları ne kadar seviyorsa, onların da onu o kadar sevdiği muhakkaktı.

"Senin Karanlık Avcısı olman hakkında ne düşünüyorlardı?"

Avcı boğazını temizledi. "Hiçbir zaman öğrenmediler. Onlara göre ölmüştüm."

"Öyleyse onlarla ilgili bu kadar çok şeyi nasıl bili..."

"Yaşarlarken onları duyabiliyordum. Hissedebiliyordum, tıpkı senin kalbini Tabitha'ya açıp, onun başının dertte olduğunu anlayabilmen gibi."

Amanda donakaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana güçlerini sezdiğimi söylemiştim."

Amanda birden ürperdi ve ondan bir şey saklamanın mümkün olup olmadığını düşündü. "Sen korkunç bir adamsın."

Garip bir ışık gözlerinin rengini koyulaştırdı. "Ben bir adam değilim. Yolumu seçtiğimde insanlığımdan vazgeçmiştim."

Bu sözler Amanda'ya pek inandırıcı gelmedi. Ruhu olmayabilirdi ama iyi kalpliydi, o insancıl değilse Amanda da bir şey bilmiyor demektir.

"Madem Theone'den intikam almayacaktın, öyleyse neden Karanlık Avcısı oldun?"

"O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti."

Bu sözler Amanda'nın içini eritti. Belki sesindeki yalnızlık ya da kaderini sessizce kabul etmesinin gözlerine yansması. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı; artık eski hayatına dönüp bu adamı unutamazdı.

İyi taraflarını fazlasıyla görmüştü, acılarını da öyle. Ve Tanrı yar-

dımcısı olsun, hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, onu o kadar çok istiyordu.

Onu bu kadar istemesini açıklamak mümkün değildi. Daha yeni tanışmışlardı ama sanki onları birbirine bağlayan bir şey vardı.

Amanda, onu ateşli bir istekle inceleyen o acı dolu gözlere baktı. Bu adam, annesinin 'Kayıp yarı' dediği kişiydi. Annesi bu terimi babasını tanımlamak için kullanırdı. Selena da Bill'den bahsederken...

Amanda bunun ne demek olduğunu, hayatında ilk kez anlıyordu. Ve onu, bu adamda bulmuşken, elinden kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Savaşmadan asla.

Avcı, onun ne düşündüğünden habersiz, dönüp onu tekrar içeriye götürdü. Ona alt katta bir yatak odası süiti göstererek "Burada uyuyabilirsin" dedi. "Sana giymen için daha rahat bir şey getireyim."

Amanda geniş yatak odasında dolaştı. Çiftlik tarzı büyük yatak eski bir filmde fırlamış gibi duruyordu. Koyu yeşil boya, küçük bir odayı daha minik gösterirdi ama bu geniş odaya hoş bir ev havası vermişti.

Avcı birkaç dakika sonra siyah bir tişört ve eşofman altıyla döndü. Amanda getirdiklerinin içinde kaybolabilirdi. "Teşekkürler" diyerek giysileri aldı.

Kyrian, karşısında durmuş, gözlerinin içine bakıyordu.

Sonra genç kadını şaşırtan bir hareketle parmağını çenesine dokundurdu. Kısa kesilmiş tırnağının, tenini hafifçe tırmalaması tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. Onu öpmek istediğini biliyordu, kendisi de bunu ne kadar çok istediğini fark edince şaşırdı.

Fakat Kyrian onu öpmedi. Sadece o simsiyah, arzu dolu gözlerini yüzüne dikip uzun uzun baktı.

Sonra başparmağının alt tarafını, dudaklarında gezdirmeye başladığında Amanda zevkten inlememek için kendini zor tuttu. Ne güzel kokuyordu. İkisinin de heyecanı doruktaydı. İkisi de aynı arzu ve ihtiyaçla dopdoluydu. Bütün bunlar, genç kadının nefesini kesmişti. Kendisini aynı anda hem güçlü, hem de güçsüz hissediyordu.

Tam onu öpeceğinden emin olduğu anda, Avcı geri çekildi. "İyi geceler Amanda."

Kalbi deli gibi çarparak arkasından baktı.

Kyrian ofisine doğru giderken, attığı her adımda kendi kendine küfretti. Onu öpmeliydi. Onu...

Hayır, onun yaptığı doğrudu. Aralarında bir şey olmasına imkân yoktu. Avcılar, bir kadınla birkaç gece birlikte olabilirlerdi ama ciddi bir ilişkiye girmeleri yasaktı. Ve çok tehlikeliydi...

Böyle durumlarda, bağlandıkları kadınlar Daimonlara karşı savunmasız kalıyorlar, Avcı'nın da güçleri zayıflıyordu. Fazla tedbirli davranıyordu ama bu işte tedbirli olmamak, ölüme yol açabilirdi.

Bu konu Avcı için daha önce hiç sorun olmamıştı.

Oysa bu gece çektiği acı dayanılmayacak kadar fazlaydı.

Bütün bu duygulardan nefret ediyordu. Ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Bu tür şeyleri çok uzun zaman önce kafasından silip atmıştı ve böyle yaşamayı tercih ediyordu; telaş ve heyecandan uzak, güvenli bir koza içinde.

Kyrian "Onu aklımdan çıkarmalıyım" dedi ve ofisine girerek karanlıklar-avcısı.com web sitesini açtı.

Messenger programına gelmiş bir sürü mesaj vardı ve her zamanki gibi e-postası da, diğer avcılardan gelen notlarla doluydu. Teknoloji harika bir şeydi. Birbirleriyle böyle haberleşmeleri gerçekten tanrının bir lütfüydü. Hem uzun gecelere dayanmalarını kolaylaştırıyor, hem de önemli bilgileri birbirlerine iletmelerini sağlıyordu.

Kyrian, siyah deri koltuğuna oturarak yanıp sönen ikonu iki kere tıkladı. Acheron'dan bir not vardı.

Nick'in söylediğine göre Desiderius, kışına tekme basmış. İyi misin?

Kyrian dişlerini gıcırdatarak cevap yazdı. "Bunun için Nick'i öldürecekmişim. Ben iyiyim. Desiderius bir kaçış-deliğine saklandı. Onunla ilgili ne biliyorsun?"

Birkaç yıl önce Cromley'in işini bitiren oymuş yani çok güçlü biriyle uğraşıyorsun. Cromley'in kâhyasıyla konuştuğumda, Desiderius'un, Cromley'in başına büyük dertler açmaktan acayip zevk aldığını söyledi. D. sonunda onu, söz edilemeyecek kadar kötü bir şekilde öldürmüş. Ben şahsen, onun peşime düşmesini isterdim, iyi bir dans partnerine ihtiyacım var. Benim Daimonlar topallıyorlar.

Kyrian Ash'in yavan esprisine güldü. Adam gerçekten güçsüz Daimonlara karşı sabırsızdı. "Talon yıldız ateşi kullandıklarını söyledi. Hiç buna rastladın mı?"

Doğruyu söylemek gerekirse, on bir bin yıldır... Kahretsin, hayır. Bu ilk oluyor. Oracles'i aradım, onlar da Fate'lerle konuşacaklar. Ama onların nasıl olduğunu bilirsin. Eminim, şöyle bir şey gelecek, "Gök-

yüzü yeşil olduğunda ve yeryüzü kararınca, Daimonlar sizlere ateşler yağdıracak. Aradığınız büyük kötüyü öldürmek için benzersiz bir şey bulmalısınız." Ya da bunun gibi boktan bir şey. Oracles'den gerçekten nefret ediyorum. Zekâ oyunları oynamak isteseydim, bir Rubik Küpü alırdım.

"Bilmiyorum Ash, bu konuda çok iyisin. Bir Oracle olma görevini kabul etmez miydin?"

Şunu zihninde canlandır, General, orta parmağım havaya kalkmış durumda ve tam sana çevrilmiş bulunuyor. Şimdi bırak da çalışayım. İzleri sürülecek Daimonlar, rekabet edilecek Avcılar ve baştan çıkartılacak kadınlar var. Sonra konuşuruz.

Artık konuşmak istemeyen Kyrian siteyi kapattı ve e-postasını açtı ama canı okumak da istemiyordu.

İsteddiği şeyi ise elde etmeye hakkı yoktu.

İradesine karşı gelerek ofisten çıktı, koridoru geçip, merdivenlerden aşağıya indi.

Nasıl olduğunu anlayamadan, kendini Amanda'nın kaldığı odanın önünde buldu. Elini koyu renkli ahşap kapıya dayayıp, parmaklarını açtı. Gözlerini kapattığında, onu yatakta otururken görebiliyordu. Üzerinde ona verdiği tişört vardı, uzun bacakları ise çıplaktı.

Kyrian'ın damarlarında sanki ateş dolaştı. Genç kadının evini kaybettiği için duyduğu acıyı o da içinde hissetti. Sadece bunu değil, Desiderius'un kardeşine zarar verebileceği korkusunu ve Tabitha'nın ev arkadaşı için duyduğu endişeyi de sezebiliyordu.

Daha da kötüsü, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını da biliyordu. Bu kadın çok güçlüydü. Çok da yetenekliydi. Daha önce onun gibi birini hiç tanımamıştı.

Birden sabahleyin gördüğü rüyayı hatırladı. Onu hâlâ kollarında hissedebiliyordu.

"Seni istiyorum."

Bu sözleri gerçek hayatta ondan duymak için neler vermezdi. Ona sanki yiyip yutacakmış gibi baktığını görmek için... Şu anda yapmak istediği tek şey, kapıyı bir tekmede açmak ve onunla sevişmekti. Onun da kendisine dokunması... Ona sarılması...

Onu sıcak karşılaması...

Ama bunların hiç biri olamazdı.

Kalbi kurşun gibi ağır, kendini zorlayarak oradan ayrıldı.

Yapması gereken işler vardı.

Amanda saate baktı. On iki otuz. Normalde bu saatte çoktan uyumuş olurdu. Fakat Avcı için gece yeni başlıyordu. Onun gece yarısından sonra neler yaptığını merak etti. Şüphesiz her gece Daimonları öldürmüyordu. Herhalde o kadar çok Daimon olamazdı, yoksa var mıydı?

Ne yaptığını fark etmeden yataktan kalkarak, o koca evi dolaşmaya çıktı. Avcı'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Ona evi gezdirirken, odasını göstermek zahmetine katlanmamıştı.

Ama içgüdüğü ona odasının üst katta olduğunu söyledi. Muhtemelen kendi odasından olabildiğince uzakta.

Merdivenleri yarılادığında, dışardan gelen acayip bir ses duydu. Isliğa benzer garip bir ses.

Geri dönerek, karanlık oyun odasına giden yolu buldu. Işıklar yanmıyordu fakat dışarıda ay ve yıldızlar o kadar parlıyordu ki atriumda birinin gölgesini görür gibi oldu. İlk aklına gelen Avcı'ya seslenmek oldu; ama nedense duraladı.

Dışarıdaki gölge hiç yabancı gelmiyordu. Camlı kapıya yaklaşıncı, Terminatör ile Avcı'yı tanıdı. Avcı bir tişörtle, eşofman altı giymişti. Bir beyzbol topunu gerilmiş bir fileye atıp duruyordu.

O topu atar atmaz Terminatör, topa doğru koşuyor, top geri gelince o da koşarak Avcı'ya doğru geliyordu.

Amanda gülümsedi. Avcı Terminatör'ün başını okşayarak, topu atmak için döndü.

Genç kadın geri dönmek üzereyken vazgeçti. Kapıyı gıcırdatarak açtı.

Avcı birden döndü. O anda top geri dönüp kafasına çarptı. Avcı hafif bir ses çıkarıp kafasını ovuşturdu, Terminatör de yine topun peşinden koştu.

"Bir şey mi istiyorsun?" Sesi sertti.

Beni öpmeni istiyorum.

Amanda yutkundu. "Sadece nerede olduğunu bilmek istedim."

"Şimdi öğrendin."

Sesi yine buz gibiydi. Bu, biraz önce onunla birlikte olan Avcı değildi, fabrikadayken yanında uyanan Karanlık Avcısı idi. Gardını almış. Mesafeli.

Amanda'nın kalbi sızladı. Aksiliğinin nedeni, beyzbol topunun başında oluşturduğu şişlik değildi. Etrafına yeniden duvarlar örmüştü.

Onu dışarı itiyordu.

İmayı anladığını belirten bir tavırla başını salladı. "Ya! Peki, iyi geceler."

Kyrian arkasından baktı. Onu incitmişti. Bunu hissedebiliyordu ve bunun için kendinden nefret etti.

Onu geri çağır.

Ama ne için?

Aralarında asla bir şey olamazdı. Hatta arkadaşlık bile.

Dişlerini gıcırdatarak, atışlarına geri döndü. Bir yandan da Desiderius'a odaklanmaya çalışıyordu. Daimon'ı etkisi altına almayı denedi.

Faydasızdı.

Aklı hâlâ Amanda'daydı. Gözlerini kapatınca gördüğü yüz onun kiydi. Kokusu tüm duyularına sinmiş gibiydi.

Onu düşüncelerinden silip atamazsa, öldürülebilirdi. Ve ölünce de, Desiderius Amanda'nın peşine düşecekti.

Homurdanarak topu fileye attı, geri gelen topu yakalamak için hızla döndü ama daha topa eli değmeden, kafasında korkunç bir acı hissetti.

Kyrian küfretti. Elinin iç kısmıyla sağ gözünü kapatarak, acıya dayanmaya çalışırken, gözünün önünde bir yüz belirdi.

Bu, Desiderius'tu.

Görüntü netleşirken, donakaldı. Şaşılacak kadar net bir şekilde, Desiderius'un onu öldürdüğünü gördü.

Ve Amanda'nın ağladığını duydu.

BÖLÜM 8

Amanda uykuya daldıktan sonra, bir süre karmakarışık rüyalar gördü. Hepsi de garip, devamlı dönen bir kaleydoskopun içindeki görüntüler gibi devamlı dönüyor, kıvrılıp bükülüyorlardı. Garip hayaller, tanımadığı insanlar ve yerler kafasında yer değiştirip duruyordu, ta ki başı dönünceye kadar.

Bir süre sonra görüntüler biraz daha netleşti ve seçilebilir hale geldi. Hiç tanımadığı insanlar, yanlarından geçerken ona selam veriyorlardı.

Her şey inanılmayacak kadar gerçek görünüyordu; rüyadan çok, unutulmuş bir anı gibiydi. Bu insanları daha önce hiç görmemişti ama hepsinin isimlerini biliyordu. Hatta onlar hakkında ancak bir arkadaşın bilebileceği şeyleri biliyordu.

Gülen ve kutlama yapan adamları duyuyordu. Eski zırhlar giymiş askerlerle dolu soluk kırmızı çadırı fark edince hüznle karışık bir sevinç hissetti.

Yaşlı bir asker sırtına vurarak "Harikaydın" dedi. Ona bakınca, komutada kendisinden sonra gelen asker olduğunu anladı. Ona güvenirdi, adam da ona tapardı. Dimitri her zaman onun yönetimine ve gücüne güvenirdi.

Yüzünün sol alt tarafında taze, açık bir yara vardı ama yaşlı gri gözleri pırıl pırıldı. Zırhı kan içinde olmasına rağmen şaşılacak kadar iyi görünüyordu. "Keşke Julian da burada olup, bu zaferi görseydi. Bugün seninle gurur duyardı, Kumandan. Eminim ki bu gece bütün Roma ağlıyordur."

O anda Amanda rüyanın kendisiyle ilgili olmadığını anladı.

Şimdi o Kyrian'dı...

Kyrian'ın yüzü tere, toza ve kana bulanmıştı, deri bantla bağlanmış saçları karmakarışık. Üç ince saç örgüsü sol şakağından, göğsünün ortasına kadar uzanıyordu. Adam muhteşemdi ve gerçek bir insandı.

Koyu yeşil gözleri zafer sevinciyle parlıyordu ve tavırlarından hiç

kimseyi kendine denk görmediği belli oluyordu. O, büyük olmak için yaratılmıştı.

Kyrian şarap kupasını kaldırarak çadırdaki adamlarına seslendi. "Bu zaferi Makedonyalı Julian'a ithaf ediyorum. Her nerede ise Scipio'nun yenilgisine güldüğünden eminim."

Adamlarından gök gürültüsü gibi bir tezahürat geldi.

Kyrian şarabından bir yudum aldı, sonra yanındaki yaşlı askere baktı. "Keşke Valerius da orada Scipio'nun yanında olsaydı. Onunla da karşılaşmak için can atıyorum. Ama önemi yok." İçerde toplanan herkes duyabilsin diye sesini yükseltti. "Yarın Roma'ya yürüyeceğiz ve o kahpeyi dize getireceğiz."

Adamlar bağırarak onu desteklediler.

Yaşlı adam saygılı bir tonla konuştu. "Savaş alanında, elinde kılıçla, sen yenilmezsin. Yarın bu saatlerde dünyanın hakimi olacaksın."

Kyrian başını salladı. "Andriscus dünyanın hakimi olacak. Ben değil."

Yaşlı adam donakaldı, sonra Kyrian'ın kulağına eğilip, sadece onun duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "Onun zayıf biri olduğunu düşünenler var. Eğer karar verirsen seni destek..."

"Hayır, Dimitri." Kyrian kibarca sözünü kesti. "Beni düşündüğünüz için minnettarım ama ben Andriscus'a, ordusunun başında olacağıma dair yemin ettim, ölünceye kadar da bunu yapacağım. Ona asla ihanet etmem."

Dimitri'nin yüzünde kararsızlık okunuyordu. Kyrian'ın sadakatini alkışlamak mı, yoksa lanet etmek mi gerektiğinden emin değildi. "Sen, dünyaya hükmetme fırsatını geri çevirebilecek tek insansın."

Kyrian güldü. "Krallıklar ve imparatorluklar insana mutluluk getirmezler, Dimitri. Sadece iyi bir kadının aşkı ve çocuklar bunu yapabilir."

Dimitri ekledi "Ve fetihler."

Kyrian'ın gülümsemesi genişledi. "En azından bu gece, dediğin doğru."

"Kumandan?"

Kyrian sesin geldiği yöne dönünce, kalabalığı yarararak kendisine doğru gelen adamı gördü.

Asker ona mühürlü bir mektup uzattı. "Bunu bir kurye getirdi. Bu sabah Romalı bir habercinin üzerinde bulunmuş."

Kyrian mektubu eline alınca, üzerinde Genç Valerius'un mührünü gördü. Merakla parşömeni açıp, mektubu okudu, her kelimede telaşı

artıyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Kalabalık çadırdan koşarak çıkarken "Atım!" diye bağırdı. "Atımı eyerleyin."

"Kumandan?"

Onu dışarıya kadar takip etmiş olan yardımcısına döndü. Yaşlı adamın alnı endişeyle kırışmıştı. "Dimitri, ben dönünceye kadar her şeyden sen sorumlusun. Benden haber alıncaya kadar orduyu tepelere, Romalılardan uzağa çek. Eğer bir hafta içinde dönmezsem, adamları Punjara'ya götür ve Jason'ın kuvvetleriyle birleşin."

"Emin misin?"

"Evet."

Genç bir asker siyah aygırını getirdi. Kalbi hızla çarpan Kyrian, eyere atladı.

Dimitri, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Valerius benim villama doğru gidiyormuş. Onun yolunu keseceğim."

Dimitri dehşet içinde atın dizginlerini tuttu. "Tek başına onunla karşılaşamazsın."

"Seni bekleyecek zamanım yok. Karım tehlikede. Düşünmenin sırası değil." Atını döndürdü ve mahmuzlayarak hızla kamptan çıktı.

Amanda, Kyrian'ın gittikçe artan paniğini hissederek yatakta kıvrandı. Neye mal olursa olsun karısını koruması gerekti. Atını deli gibi sürerken günler gelip geçiyordu. Her rastladığı köyde at değiştiriyor, dinlenmek veya yemek yemek için asla durmuyordu. Sanki içine şeytan girmişti, aklında bir tek düşünce vardı. *Theone. Theone. Theone.*

Bir gece yarısı evine vardı. Yorgun ve dehşet içinde atından atlayarak kapıya vurmaya başladı.

Yaşlı bir adam ağır ahşap kapıyı açtı. "Siz misiniz Majesteleri?" Onu gördüğüne inanmamıştı.

Kyrian adamı iterek içeri girdi. Geniş holde durup etrafına bakınarak, düşmandan bir iz aradı. Her şey normal görünüyordu. Yine de içi rahat etmedi. Bunun için henüz erkendi. Karısını görünceye kadar sakinleşmesi mümkün değildi. "Karım nerede?" diye sordu.

Yaşlı adam bir an bocaladı, ne cevap vereceğini bilemedi. Ağzı tıpkı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Neden sonra "Yatağında, Majesteleri" diyebildi.

Aç, bitkin ve zayıf düşmüş olan Kyrian, sütunlu uzun koridor boyunca koşarak evin arka bölümüne doğru gitti.

Koşarken, onu göremeyeceği endişesiyle "Theone?" diye bağıırıyordu.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. İnanılmayacak kadar güzel, minyon yapılı sarışın bir kadın dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatarak, Kyrian'ın perişan halini, ayıplayan bir bakışla süzdü.

Hayattaydı ve sapasağlamdı. Ve aşk dolu gözlerinin gördüğü en güzel şeydi.

Uzun, altın rengi saçları dağılmış yanakları pembe pembe olmuştu. Çıplak vücudunu incecik beyaz bir çarşafıla örtmeye çalışıyordu. Sert bir sesle, "Kyrian?" dedi.

Birden ferahlayan Kyrian'ın gözleri yaşardı. Karısı hayattaydı! Tanrılara şükürler olsun. Gözyaşlarını gizleyerek, onu kollarına alıp havaya kaldırdı. Fate'lere, gösterdikleri merhamet için hiç bu kadar minnettarlık duymamıştı.

Onun dokunuşundan rahatsız olan Theone, "Kyrian!" diye çıkıştı. "İndir beni. O kadar kötü kokuyorsun ki, nefes alamıyorum. Ne kadar geç olduğunun farkında mısın?"

"Baş üstüne." Boğazında düğümlenen yumruyu gidermeye çalıştı. Bütün bedenini bir sevinç dalgası sarmıştı. Onu yere indirerek yüzünü ellerinin arasına aldı. O kadar yorgundu ki, ayakta zor duruyor, doğru dürüst düşünemiyordu ama uyumayacaktı. Karısı güvende olana kadar uyuyamazdı. "Seni buradan götürmem lazım. Haydi giyin."

Theone kaşlarını çatı. "Götürmek mi? Nereye?"

"Trakya'ya."

"Trakya mı?" Kulaklarına inanamadı. "Sen delirdin mi?"

"Hayır. Romalıların bu tarafa geldiklerine dair bir haber aldım. Güvende olman için seni babama götüreceğim. Şimdi acele et."

Theone yerinden kıpırdamadı. Yüzü tehlikeli bir biçimde karardı, gri gözleri ateş saçıyordu. "Babana mı? Yedi yıldır onunla hiç konuşmadın. Beni koruyacağını nereden biliyorsun?"

"İstersem, babam beni affeder."

"Baban ikimizi de dışarı atar. Kararını açıkça ilan etmişti zaten. O zaman duyduğum utancı hayatım boyunca unutamam. Yüzüme karşı orospu denmesine de hiç ihtiyacım yok. Hem ben villamdan ayrılmak istemiyorum. Burayı seviyorum."

Kyrian onun sözlerine aldırmadı. "Babam beni sever ve isteğimi yerine getirir. Göreceksin. Şimdi giyin."

Theone, onun omuzunun üstünden geriye baktı. "Polydus?" Başından beri Kyrian'ın arkasında bekleyen yaşlı hizmetkâra sesleniyordu. "Efendin için banyoyu hazırla ve ona yemekle şarap getir."

"Theone..."

Elini dudaklarına koyarak Kyrian'ı susturdu. "Sakin ol, kocacığım. Şimdi gece yarısı. Berbat görünüyorsun ve çok kötü kokuyorsun. İzin ver, seni yıkayalım, karnını doyuralım ve uyutalım yarın sabah, benim güvenliğim için neler yapacağımızı konuşuruz."

"Ama Romalılar..."

"Buraya gelirken yolda hiç Romalı gördün mü?"

"Şey... Hayır."

"Öyleyse şu anda tehlike yok, değil mi?"

Tartışamayacak kadar yorgun olan Kyrian kabul etmek zorunda kaldı. "Sanırım yok."

"Şimdi benimle gel." Elinden tutup, onu koridorun sonundaki küçük bir odaya götürdü.

Amanda'nın bundan sonra gördüğü şey, küçük bir ateş ve mumlarla aydınlatılmış bir odada Theone'nin yaldızlı bir küvette arkasına yaslanmış olan Kyrian'ı yıkamasıydı.

Kyrian, onun elini yakalayıp, sakallı yanağına bastırdı. "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Dokunuşun beni her şeyden daha çok rahatlatıyor."

Theone hafifçe gülümseyerek ona bir şarap kupası uzattı. "Teselya'yı Romalılardan aldığınızı duydum."

"Evet. Valerius deliye döndü. Roma'ya yürümek için sabırsızlanıyorum. Ve orayı ele geçireceğim, bu sözlerimi unutma."

Kyrian kupayı başına dikip içerek bir kenara bıraktı. Bedeni uyanmıştı, karısına doğru uzanıp onu küvete çekti.

Theone nefes nefese kalmıştı. "Kyrian!"

"Şışş," dudaklarına eğildi. "Bir öpücük alabilirim."

Theone itiraz etmedi ama soğuktu. Kyrian bunu hissedebiliyordu.

Geri çekilerek "Neyin var, sevgilim?" diye sordu. "Bu gece çok uzak duruyorsun. Sanki aklında başka şeyler var."

Genç kadın bacaklarını açıp onu içine alırken yüz hatları yumuşadı. "Uzak durmuyorum. Sadece yorgunum."

Kyrian gülümsedi, daha sonra o üzerinde hareket ederken inlemeye başladı. "Seni uyandırdığım için beni affet. Sadece güvende olmanı istedim. Sana bir şey olursa yaşayamam." Yüzünü ellerinin arasına alarak başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. "Seni daima seveceğim, Theone. Sen benim soluduğum havasın."

Dudaklarını öperek kokusunu içine çekti.

Theone onun kollarında yavaş yavaş hareket ederken biraz rahatlamıştı. Devamlı onu izliyor, sanki bir şey olmasını bekliyordu...

Orgazm olduktan sonra Kyrian küvette arkasına yaslanarak ona baktı. Şu anda kendisini yeni doğmuş bir köpek yavrusu kadar güçsüz hissediyordu. Ama evindeydi ve karısı onun gücüydü, sığınağıydı.

Bunu düşündükten hemen sonra, başında garip bir uğultu başladı. Sonra bir sersemlik hissetti.

Bir anda onun ne yaptığını anlayıverdi. "Zehir mi?" Zorlukla nefes alıyordu.

Theone hemen ondan ayrılıp, küvetten çıktı. Alelacele bir havluya sarınırken "Hayır" dedi.

Kyrian küvetten çıkmaya çalıştı fakat yine başı dönünce suya düştü. Uyuşmuş zihninde düşünceler gidip geliyor, nefes almakta zorlanıyordu.

Ama ilk aklına gelen şey sevdiği kadının ihaneti oldu. Dünyaları verdiği kadının.

"Theone, bana ne yaptın?"

Soğuk bakışlarla onu süzen kadın çenesini yukarı kaldırdı. "Senin yapmadığını yapıyorum. Kendimi koruyorum. Gelecek Roma'nın, Kyrian. Andriscus'un değil. O asla Makedonya tahtına çıkamayacak."

Birden her şey karardı.

Amanda başına korkunç bir sancı saplanınca inledi. Ortalık yine aydınlandığında, Kyrian'ı çıplak olarak, kırk beş derece eğimli soğuk bir taşa yatırılmış olarak gördü. Kolları ve bacakları iplerle bağlanıp, bo-curgatlara asılmıştı.

Fazla büyük olmayan odayı bakışlarıyla taradı. Bir köşeye yerleştirilmiş eski bir masanın üzeri çeşit çeşit işkence aletleriyle doluydu. Arkası Kyrian'a dönük olan uzun boylu, siyah saçlı bir adam masanın yanında durmuş, aletleri inceliyordu.

Kyrian kendini çok yalnız ve büyük bir ihanete uğramış hissetti. O kadar savunmasızdı ki.

Güçsüzlüğün ne olduğunu hiç bilmeyen birisi için ne korkunç bir duygu bu.

Ocakta yanan ateş yüzünden odada boğucu bir sıcaklık vardı. Her nasılsa Amanda dışarıda yazın ilk günlerinin yaşandığını biliyordu. Pencere açıktı ve hafif bir Akdeniz rüzgârı odaya deniz, çiçek ve zeytin kokuları getiriyordu. Kyrian dışardan gelen bir kahkaha sesi duydu ve birden midesi düğümlendi.

Böyle güzel bir günde ölmek çok acıydı...

Masanın yanında duran adam başını kaldırdı. Birdenbire dönüp tehditkâr bakışlarını ona dikti. Adam son derece yakışıklıydı fakat yüzündeki soğuk küçümseme ifadesi, çekiciliğini epeyce azaltıyordu. Onda, bir engerek yılanının zalimce parlayan gözleri vardı. Bu gözler duygusuz, bencil ve merhamet nedir bilmeyen birine aitti.

“Trakyalı Kyrian.” Kötü kötü gülümsedi. “Sonunda karşılaştık. Ama hiç de senin planladığın gibi olmadı, değil mi?”

“Valerius,” Adamın omuzunun üstünden, duvara asılı sancağı hemen fark etmişti. O kartal amblemini nerede görse tanırdı.

Romalı ona doğru yürürken gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Yüzünde en ufak bir saygı belirtisi yoktu. Sadece kibirli bir memnuniyet görünüyordu.

Başka bir şey söylemeden, Kyrian’ın kol ve bacaklarının asılı olduğu bocurgatı döndürdü. İpler gerilip Kyrian’ın kaslarını çekince bağdokular koptu ve kemikleri eklem yerlerinden dışarı fırladı.

Kyrian gözlerini sımsıkı kapatarak ve dişlerini gıcırdatarak, vücudunu kamçılaman acıya dayanmaya çalıştı.

Bocurgatı biraz daha sıkıştıran Valerius güldü. “İyi, güçlüymüşsün. Hemen inleyip ağlamaya başlayan küçük çocuklara işkence yapmaktan nefret ederim. İşin bütün tadını kaçırır.”

Kyrian sesini çıkarmadı.

Valerius bocurgatı, Kyrian’ın vücudu acıyla gerilmiş durumdayken sabitleyip, üzerinde bir sürü silah ve işkence aleti olan masaya gitti. Ağır bir demir çekici eline alıp tarttı. “Benimle yeni tanıştığın için, izin verirsen Romalıların düşmana neler yaptığı konusunda seni biraz eğiteyim...”

Kyrian’a doğru gelerek, onu tahrik etmek için sırtıttı. “Önce, dizlerini parçalarız. Böylece ben hazır olana kadar, konukseverliğimden kaçmayacağına emin oluruz.”

Valerius çekici, Kyrian’ın sol dizine hızla indirdi ve eklem o anda parçalandı. Genç adamın bütün vücudu tarifsiz bir acıyla sarsıldı. Bağırmamak için dudaklarını ısırarak Kyrian, ellerini bağlayan ipleri kavradı. Kesilen bileklerinden dirseğine doğru akan sıcak kanı hissedebiliyordu.

Valerius, Kyrian’ın diğer dizini de parçaladıktan sonra ocaktan kızgın bir demir alarak, ona getirdi. “Sadece tek bir sorum var. Ordun nerede?”

Kyrian gözlerini kıstı fakat hiçbir şey söylemedi.

Valerius kızgın demiri bacağının iç kısmına bastırdı.

İşkence devam ettikçe Amanda artık Kyrian’ın yaralarını sayamaz olmuştu. Saatlerce, günlerce inanılmaz bir güçle dayanıyordu.

Bir insanın bu kadar acı çekip, hâlâ hayatta kalabileceğini hiç düşünemezdi.

Kyrian’ın yüzüne su atılınca, o da irkildi.

“Kendinden geçip benden kurtulabileceğini umma sakın. Ben istemedikçe açlıktan da ölemezsin.”

Valerius, Kyrian’ı saçlarından yakalayıp başını şiddetle geri çekti, sonra boğazından aşağı et suyunu boşalttı. Tuzlu sıvı yüzünde ve dudaklarındaki kesikleri yakınca Kyrian hafifçe inledi. Boğulmak üzereydi fakat Valerius hâlâ et suyunu ağzına akıtmaya devam ediyordu.

“İç, lanet olasıca!” Valerius homurdandı. “İç!”

Kyrian yine kendinden geçti ve yine soğuk suyla ayıltıldı.

Valerius ona tekrar tekrar işkence yaparken geceler, gündüzlere karışıyor, zaman akıp geçiyordu. Hep aynı soruyu soruyordu. “Ordun nerede?”

Kyrian asla bir kelime bile söylemedi. Bir kere bile bağırmadı. Çene kemiklerini o kadar sıkıyordu ki, Valerius onu zorla beslemek için manivelayla açmak zorunda kalıyordu.

Valerius, yine Kyrian’ın kollarını ve bacaklarını bocurgatla gererken bir asker içeri girerek, “Kumandan Valerius,” dedi “böldüğüm için özür dilerim efendim ama Trakya’dan gelen bir temsilci huzurunuza çıkmak istiyor.”

Kyrian’ın kalbi neredeyse duracaktı. Haftalardır ilk defa içinde bir ümit kırıntısı hissediyordu, bu bile onu sevindirmeye yetmişti.

Babası...

Valerius merakla kaşını kaldırarak, astına baktı. “Bu epey eğlenceli olacak. Onu hemen içeri al.”

Asker gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, iki Romalı askerin izlediği yaşlıca, iyi giyimli bir adam içeri girdi. Adam Kyrian’a o kadar benziyordu ki Amanda bir an onu babası zannetti.

Adam, Kyrian’ın kanlı ve deforme olmuş bedenini görünce fena halde irkildi.

Amcası asaleti, gururu filan unutup yanına koştu. Gördüklerine inanamaz bir halde yavaşça kırık koluna dokunarak “Kyrian?” diye fısıldadı. Mavi gözleri acı ve endişeyle doluydu. “Ulu Zeus, sana ne yaptılar?”

Amanda, amcasının kederini gören Kyrian'ın duyduğu büyük utanç ve üzüntüyü hissetti. Kyrian aynı zamanda amcası Zetes'in gözlerinde gördüğü suçluluk hissini gidermek ve ona yalvarıp babasına kendisini affetmesini söylemek istiyordu.

Kyrian konuşmak için ağzını açınca, sadece boğuk bir ses çıktı. O kadar kötü hırpalanmıştı ki, yerinden oynamış olan dişleri fiziksel acısından dolayı çatırdıyordu.

Boğazı öyle kötü yaralanmış ve kavrulmuştu ki, boğulacak gibi oluyordu ama en sonunda müthiş bir irade gücüyle konuşabildi. Titreyen dudaklarıyla "Amca" dedi.

"Bu olabilir mi, gerçekten konuşabiliyor mu?" Valerius yanlarına gelmişti. "Dört haftadır hiçbir şey söylemedi. Bundan başka hiçbir şey..."

Kyrian'ın bacağına yine kızgın demirle dağladı.

Dişleri kenetlenmiş olan Kyrian fısıltı gibi bir sesle inleyip titredi.

Zetes "Durun!" diye bağırdı. Sonra Valerius'u iterek yeğeninden uzaklaştırdı.

Kyrian'ın berelenmiş yüzünü şefkatle ellerinin arasına aldı. Onun şişmiş dudaklarındaki kanı temizlemeye çalışırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Valerius'a baktı. "On araba dolusu altın ve mücevher getirdim. Onu bırakırsan babası daha da fazlasını verecek. Trakya'yı sana teslim etmeye yetkiliyim. Kız kardeşi Prenses Althea da kölen olmaya hazır. Sadece izin ver, onu eve götürüyüm."

Hayır! Amanda, Kyrian'ın sessiz çığlığını duydu ama yanmış gırtlığından ses çıkmadı.

"Belki. Onu eve götürmene izin veririm... İdam edildikten sonra."

Zetes "Hayır!" dedi. "O bir prens ve sen..."

"O prens değil. Herkes onun reddedildiğini biliyor. Babası kararını açıkça bildirmişti."

"Ve sonra da fikrini değiştirdi." Zetes ısrar ediyordu. Kyrian'a müşfik ve rahatlatıcı gözlerle baktı. "Sana söylediklerinin gerçek düşünceleri olmadığını söylememi istedi. Sana güvenmesi ve seni dinlemesi gerekirken bir aptal ve kör gibi davranmış. Baban seni seviyor, Kyrian. Bütün istediği eve gelmen, seni ve Theone'yi kucaklamak.... Onu affetmen için sana yalvarıyor."

Bu son sözler Kyrian'ı Valerius'un kızgın demirlerinden daha çok yaktı. Özür dilemesi gereken babası değildi. Aptal olan da o değildi.

Onu sevmekten başka hiçbir şey yapmamış olan bir adama zalimce davranan Kryian'dı. Bunun acısı yine bütün benliğini sarstı.

Ulu tanrılar ikisine de merhamet etmeliydi çünkü baştan beri haklı olan babasıydı.

Zetes Valerius'a baktı. "Oğlunun hayatı karşılığında ne istersen verecek. *Ne istersen!*"

"Ne istersem," Valerius tekrarladı. "Ne kadar cazip bir teklif fakat bizi yenmek üzere olan bir adamı serbest bırakmam için nasıl bir aptal olmam lazım?" Zetes'e kötü kötü baktı. "Asla."

Kemerinden hançerini çıkardı. Kryian'ın şakağından uzanan üç kumandanlık örgüsünü kabaca yakalayarak kökünden kesti.

Onları Zetes'e vererek "İşte, bunları babasına götür. Oğluna ait benden alacağı tek şey budur" dedi.

"Hayır!"

"Nöbetçiler, *Majestelerini* buradan çıkarın."

Kyrian, amcasının sürüklenerek zorla çıkarılışını izledi.

"Kyrian!"

Kyrian bağlarından kurtulmaya çalıştı ama vücudunun her tarafı yarı ve kırık olduğu için, bu çabası canını daha fazla yakmaktan başka işe yaramadı.

Zetes'i geri çağırmak istiyordu. Ailesine söylemiş olduğu sözler için ne kadar pişman olduğunu anlatmak istiyordu.

Onlar bunu öğrenmeden ölmeme izin verme.

"Bunu yapamazsın!" Kapılar kapanmadan hemen önce Zetes'in haykırışını duydu.

Valerius hizmetkârına dönerek "Metresimi çağırın" dedi.

Hizmetkâr çıkar çıkmaz Kyrian'a döndü. Sanki büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekerek, "Öyle görünüyor ki birlikteliğimiz sona ermek üzere" dedi. "Eğer baban geri dönmeni bu kadar çok istiyorsa, benim üzerime gelmesi yakındır. Tabii ki seni kurtarma şansını ona veremem, değil mi?"

Kyrian, Valerius'un zafer dolu gülümseyişini görmemek için gözlerini kapayıp, başını çevirdi. Aklına babasıyla son olarak görüştüğü o kader günü gelmişti. Taht odasında karşı karşıya duruyorlardı. Julian o günü Devlerin Çatışması diye isimlendirmişti. Zira ne onun, ne de babasının birbirini dinlemeye veya geri adım atmaya niyeti vardı.

Babasına söylediği sözleri hatırladı. Hiçbir evladın babasına söylemeyeceği sözleri.

Bu acı, Valerius'un ona verdiği acıdan yüz kat daha fazlaydı.

Kyrian pişmanlık duyguları içindeyken, işkence odasının kapısı açıldı ve Theone görüldü. Başı yukarda, bir kraliçe edasıyla yürüyordu. Valerius'un yanında durarak sıcak, davetkâr bir bakışla ona gülümsedi.

Kyrian, ihanetin tüm ağırlığını benliğinde hissederek ona bakıyordu. *Bu bir kâbus olmalı.*

Ulu Zeus, lütfen bu gerçek olmasın. Kırık bedeni ve ruhu bu kadarını kaldıramazdı.

"Kyrian, biliyor musun?" Valerius kollarını Theone'ye dolamış, burnunu boynuna sürtüyordu. "Eş seçimin gerçekten övgüye değer. Yataкта olağanüstü, öyle değil mi?"

Şimdi ona en ağır darbeyi vurmuştu.

Theone, Valerius'a arkasından sarılıp, elleriyle göğüslerini avuçlarken hiç utanmadan kocasının bakışlarına karşılık verdi. Yüzünde zerre kadar sevgi yoktu. Pişmanlık da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu.

Yaralanmış kalbine bir bıçak daha saplanmıştı.

"Gel, Theone, eve geldiği gece ne yaptığımızı ona gösterelim."

Valerius, genç kadının omuzundaki klipsi açıp, giysisini yere düşürdü. Çıplak vücudunu kendine çekerek, dudaklarından öptü.

Theone, Valerius'un zırhını çıkarırken Kyrian'ın kalbi parça parça oluyordu. Onun dokunuşlarına böylesine istekle karşılık vermesini seyretmek...

Artık dayanamadı, gözlerini kapatıp, başını çevirdi. Ama hâlâ onları işitebiliyordu. Karısının Valerius'a içine boşalması için yalvardığını duydu. Zevkten inlediğini de. Ve karısı, düşmanının kollarında orgazma ulaştığı anda, kalbinin durup öldüğünü hissetti.

Sonunda Valerius onu yenmişti.

Öyleyse artık acıya teslim olabilirdi. Acı, hiçbir şey hissetmeyinceye kadar tüm bedenini sarabilirdi. Hissettiği tek şey mutlak bir yalnızlıktı.

Bitirdiklerinde, Valerius ona doğru geldi. Islak elini yüzüne sürünce, Kyrian çok iyi tanıdığı o kokuya lanet etti.

"Karının kokusunu üstümde hissetmekten ne kadar hoşlandığımı biliyor musun?"

Kyrian onun yüzüne tükürdü.

Müthiş bir öfkeye kapılan Valerius, masadan bir hançer kaparak var gücüyle Kyrian'ın karnına sapladı. Soğuk metalin vücuduna girmesiyle genç adamın nefesi kesildi. Valerius, bileğini bükerek bıçağı döndürdü

ve haince daha da derine itti.

"Söyle Theone." Valerius hançeri geri çekerken, onun bitkin ve nefes nefese halini seyrediyordu. "Kocanı nasıl öldürsem acaba? Prensle-re yakışır bir şekilde kafasını mı uçursam?"

Theone, giysisini vücuduna dolayıp, Kyrian'ın düğün günü ona verdiği broşla tuttururken, "Hayır" dedi. "O, Makedonyalı asilerin ruhu ve belkemiği. Onu şehitlik mertebesine çıkaramazsın. Ben olsam, onu adi bir hırsız gibi çarmıha gererdim. Böylece Roma'ya saldırmanın, hiçbir şerefi veya ihtişamı olmadığına iyi bir örnek olurdu."

Valerius, yüzünde zalimce bir gülümsemeyle ona döndü. "Kafanın böyle çalışmasına bayılıyorum." Onu hafifçe yanağından öperek giyindi.

"Ben hazırlıkları tamamlarken sen de kocana veda et." Dışarı çıkıp onları yalnız bıraktı.

Theone nihayet ona yaklaştığında, Kyrian son bir gayretle acısını yenip nefes almaya çalıştı. Bütün vücudu öfke ve ıstırapla titriyordu. Ama karısının ona bakışı anlamsızdı. Soğuktu.

"Neden?" diye sordu.

"Neden?" Theone soruyu tekrarladi. "Neden zannediyorsun? Ben bir fahişenin isimsiz kızıydım. Açlık ve fakirlik içinde büyüdüm. Tek şansım, beni istedikleri gibi kullanan erkeklerdi."

"Sana bir ev verdim." Parçalanmış, kan içindeki dudaklarının arasından öfkeyle konuştu. "Seni sevdim. Sana zarar verecek her şeyden korudum."

Theone gözlerini kısarak ona baktı. "Tek başıma korku içinde evde oturup, senin Romalılarla savaşmana izin veremezdim. Julian'ın karısının başına gelenler bana da olabilirdi ya kendi yatağında öldürülecek ya da köle olarak satılacaktım. Öteberi çalmaktan, vücudumu satmaktan buraya kadar geldim. Ve kendimi güvenceye almak istiyorum, bunun için her şeyi yaparım."

Onu daha fazla incitemezdi. Demek onun için dolu bir cepten başka hiçbir şey değildi.

Hayır, buna inanamazdı. İnanmayı reddediyordu. Onu önemseydiği, değer verdiği bir an, tek bir an olmalıydı. Yoksa gerçekten *bu kadar* kör müydü?

"Beni hiç sevdin mi?"

Theone omuz silktili. "Eğer seni teselli edecekse, şimdiye kadar gördüğüm en iyi âşıktın. Yataкта seni özleyeceğimden kuşkun olmasın."

Kyrian ıstırap ve öfkeyle feryat etti.

"Lanet olsun, Theone." Valerius geri dönmüştü. "İşkenceyi sana yaptırmalıydım. Ben ona senin çektiğin acıyı bir kere bile tattıramadım."

Askerler büyük bir haç taşıyarak içeri girdiler. Haçı masanın yanına, yere koyup, Kyrian'ı bağlayan ipleri kestiler. Kolları ve bacakları kırık olduğu için yere düştü. Hoyratça kaldırıp tahta haçın üzerine attılar.

Kyrian hâlâ Theone'yi izliyordu. Yüzünde en ufak bir merhamet belirtisi bile yoktu. Sadece marazi bir şekilde büyülenmiş gibiydi.

Yine hayalinde, düğün günü evi terk ederken, annesiyle babasının üzgün yüzleri canlandı. Zetes'in Valerius'a tekliflerini tekrar duydu.

Hepsine bu kadın için ihanet etmişti. Ve şimdi ona yaptıkları için üzgün görünme zahmetine bile katlanmıyordu. Ailesine ve ülkesine ne lere mal olmuştu.

O, Yunanistan'ı Romalıların zulmünden kurtaracak son umuttu. Halkıyla kölelik arasındaki tek engeldi.

Theone haince bir hareketle, hepsinin özgürlük umutlarını yok etmişti.

Ve hepsi de *Kyrian'ın* aptallığı yüzünden olmuştu...

Babasının, ayrılırken ona söylediği son sözler kulaklarında çınlıyordu. *O seni sevmiyor,*

Kyrian. Hiçbir kadın seni sevemez, eğer aksine inanırsan aptalsın demektir!

Bir asker bileğine metal bir çivi yerleştirdi, bir başkası da ağır bir demir çekici kaldırdı.

Romalı muhafız çekici bütün gücüyle çivinin üstüne indirdi.

Amanda, çivinin kolunu parçaladığını hissetti ve bir çığlıkla uyandı. Yatakta oturarak, rüya görüp görmediğinden emin olmak için bileğini yokladı.

Kolunu ovuşturup, iyice baktı. Hiçbir şey yoktu ama yine de...

Rüyası gerçektir. Bunu biliyordu.

Bilmediği bir gücün etkisiyle odasından çıkarak Kyrian'ı aramaya başladı. Tan vaktiydi, karanlık evde koşarak, maun merdivenlerden çıkıp uzun bir koridora geldi. İçgüdülerini takip ederek evin batı kanadındaki kapıların önünde durdu.

Hiç tereddüt etmeden çift kanatlı kapıyı açarak, kendi odasının iki katı büyüklüğünde bir odaya girdi. Eski tarz, kolonlu yatağın yanında tek bir mum yanıyor, karşıdaki duvarda gölgeler oluşturuyordu. Altın ve kahverengi perdeler çekilip yatağın kolonlarına bağlanmıştı ama krem rengi cibinlik yatağı gizliyordu. Amanda yine de, pas rengi

çarşafı üzerinde Avcı'nın onun gördüğü kâbusu yaşıyormuş gibi kıvrandığını fark edebiliyordu.

Kalbi hızla çarparak yatağa koştu.

Kyrian Amanda'nın serin, yumuşak eli göğsüne değer değmez gördüğü kâbustan uyandı. Gözlerini açınca, onu yanında otururken buldu. Bakışları korkuyla kararmış, kaşları çatılmış onu inceliyordu.

Genç kadının elleri göğsünde dolaşırken kaşlarını çattı. Kyrian'ı görmüyor gibiydi, sanki garip bir trans halindeydi.

Kyrian hiç sesini çıkarmadan yatmaya devam etti Amanda'nın varlığı onu çok şaşırtmıştı.

Genç kadın ipek çarşafı çekerek, Kyrian'ın karnında, göbeğinin hemen solundaki yara izine dokundu.

"Bıçağı buraya sapladı" diye fısıldadı. Bir yandan da ince yara izini okşuyordu.

Sonra bileğini kavrayarak, oradaki yara izlerine dikkatle baktı. "Çivileri buraya ve buraya çaktılar."

Sıra eline gelmişti, başparmağının ucuyla tırnak diplerine dokundu. "Tırnaklarını söktüler." Ona doğru uzanıp, hafif sakallı yanağını avucunun içine aldı. Bakışlarında binlerce ifade okunuyor ve o kristal mavisi gözler nefesini kesiyordu.

Hiçbir kadın ona böyle bakmamıştı.

"Zavallı Avcım" diye fısıldadı. Yanaklarından yaşlar akıyordu ve birden Kyrian ne olduğunu anlayamadan, çarşafı üzerinden çekiverdi, şimdi bütün vücudu onun araştırıcı bakışları altındaydı. Hemen sertleştiğini hissetti, vücudu onun endişeli bakışları altında zonklamaya başlamıştı.

Amanda bu kez, vaktiyle Valerius'un kızgın demirle dağladığı yara izleriyle dolu bacağına dokundu.

"Aman tanrım!" Soluk soluğa, parmaklarını büzülmüş teninde gezdirdi. "Gerçekmiş. Bunu sana gerçekten yapmışlar..."

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı. "Seni gördüm. Seni hissettim."

Kyrian'ın kaşları biraz daha çatıldı. Bu mümkün müydü?

Onu uyandırdığında, kendi idamını görüyordu. Güçleri birleşip ona uyurken bile ulaşmasını sağlamış olabilir miydi?

Bu dehşet verici bir düşünceydi. Eğer bu doğruysa, birbirlerine çok daha yüksek bir seviyede bağlanmışlar demektir.

Bunun anlamı...

Düşüncesini tamamlayamadı. Ruh eşi diye bir şey olamazdı, özellikle birinin artık ruhu yoksa. Bu mümkün değildi.

Amanda ona bakarken, yüreği sızladı. Bu kadar işkenceye ve ihane-te nasıl dayanabilmişti?

Yüzyıllar boyu bu ağırlığı taşıyıp durmuştu. Tek başına. Daima tek başına. Daima yaralı ve muhtaç, çaresiz.

Umutsuz.

“Bu kadar acı” diye fısıldadı.

Kyrian’a yaptıkları için Theone’yi cezalandırmayı ne kadar isterdi. Ama her şeyden çok onun ıstırabını dindirmek istiyordu. Çektiği acıyı hafifletmek ve geçmişin acılarını silmek.

Ona umut edeceği bir şey vermek istiyordu.

Ona hayalindeki çocukları ve onu istediği gibi sevebilecek bir kadın vermek istiyordu.

Allah yardımcısı olsun ama o kadın kendisi olmalıydı.

Kendini tutamayıp eğildi ve onun dudaklarını dudaklarına hapsetti. Kyrian bu temasın etkisiyle inleyerek, onun yüzünü ellerinin arasına alıp, öpüşüne karşılık verdi.

Amanda, daha önce başkalarıyla öpüşürken, şu anda aldığı tadı asla alamamıştı. Dilleri adeta dans ederken, onu ruhunun derinliklerinde hissetti. Şimdiye kadar yatakta hiç cesur olamamıştı. Fakat hiç kimseyi de bu adamı istediği kadar istememişti.

Bütün benliğiyle.

Dudaklarını kürek kemiğinin üstüne, Valerius’un halkasını çekip kan içinde bıraktığı yerdeki yara izine götürdü. Gözleri yaşla doluydu.

Böyle bir kuvvet. Böyle bir sevgi. Birisi onu, Kyrian’ın karısını sevdiği gibi sevseydi neler vermezdi.

Dahası, Avcı’nın onu sevmesini istiyordu. Onun kalbine girmek istiyordu. Aşkın ne olduğunu bilen, bağlılığı ve şefkati anlayan bu adamı istiyordu.

İtiraf etsin veya etmesin, Avcı’nın da ona ihtiyacı vardı.

Hiç kimse sonsuza kadar yalnız kalamazdı. Hiç kimse onun kadar yaralanmamalıydı. Hele ki tek suçu, birini kendinden fazla sevmek olan bir kimse.

Amanda, onun vücuduna tırmanıp, ata biner gibi üzerine oturdu, nefesleri birbirine karışıyordu.

Kyrian onun, tişörtün altına bir şey giymediğini anlayınca inledi. Karnının üzerinde kayarcasına hareket ederken, kalçaları sıcak ve nem-

liydi. Çok derinlerdeki bir ateşi körüklemişti ve bu Kyrian’ı oldukça korkutuyordu.

Onu kendinden uzaklaştır.

Ama bunu yapamazdı. Bu gece değil. Zihninde hâlâ bütün canlılığıyla duran kâbustan sonra değil.

Yanlış veya doğru, avutulmaya ihtiyacı vardı. Yine sevildiğini hissetmek istiyordu. Vücuduna yumuşak kadın ellerinin dokunmasını istiyordu. Ve Amanda’nın kokusunun tenine sinmesini.

Amanda uzanıp da eliyle bedenini kavrayınca, Kyrian sarsıldı. Dudaklarını onunkilerden ayırıp “Ulu tanrılar” diye fısıldadı. İki bin yıldan fazla zamandır kimse ona böyle dokunmamıştı.

Genç kadın onun arzuyla sertleşmiş organını okşarken, bütün vücudu zonkluyor ve ağrıyordu.

Bugün ona sahip olacaktı. Şimdi artık onu kendinden uzaklaştıramazdı.

Nefesi sıklaştı Amanda’nın parmaklarının teması onu titretiyordu. Eli, organından yukarı çıkıp, aşağı inerek onu yavaşça avuçluyordu. Parmaklarını aşağıda hafifçe hareket ettirdikçe, sertliği artıyor, patlayacak gibi oluyordu.

Eli, bütün kıvrımların tadını çıkararak genç kadının vücudunda dolaştı. Yumuşak tenini ve tişörtünü parmaklarının altında hissetmek güzeldi. Boynuna sokularak burnunu oraya sürttü ve o anda, Karanlık Avcısı olarak yeniden hayata döndüğünden beri ilk defa bir insanın karnını emmek için dayanılmaz bir istek duydu.

Genç kadının damarlarında dolaşan kanının sesi kulaklarını dolduruyordu. Taze enerjisi sanki onu çağırıyor, içindeki Karanlık Avcısı, onun hayat gücünün tadına bakma özlemi ile yanıp tutuşuyordu.

Bu yasaktı. Hiçbir Avcı, bir insanın boynunu dişleyemezdi. Yine de, dilini boynunda gezdirirken, derinlerde bir yerde o yakıcı arzusunun varlığını hissetti. Sivri dişleriyle hafif hafif genç kadının boynunu yoklamaya başladı. Dudaklarının hemen altında akıp duran kanın tadına bakmamak için kendini zor tutuyordu. Onun vücudunun ürperdiğini, elinin altındaki meme başının daha da sertleştiğini hissetti.

Homurdanarak geri çekilip, bu kez de dudaklarına eğildi. Onu ateşli bir şekilde öperken, elini tişörtün altına, bacaklarının arasındaki koyu renkli üçgene götürdü.

O minik tüylerin eline süründüğünü hissedince inledi, sonra onları dikkatle ayırıp, ona ilk kez dokundu.

Amanda önce irkildi, sonra istekle inleyerek, o peri okşamalarını hızlandırdı.

Kyrian onun daha şimdiden ısladığına inanamadı. Ulu tanrılar, onun için deli oluyordu. Teninin her santimini tatmak, onun yakıcı sıcaklığının derinliklerine dalmak istiyordu.

Fakat o anın tadını çıkarmak için arzularına gem vurdu. Onu şefkatle yavaş yavaş keşfedecekti.

İçinden bu sabahın hiç bitmemesini diledi.

“Tadına bayılıyorum” diye fısıldarken tişörtünü boydan boya yırtarak yere attı. Sonra boynundan başlayıp, hafif hafif ısırarak göğüslerine indi.

Diliyle dişlerini yavaş yavaş göğüs uçlarında gezdirirken Amanda sırtını yay gibi eğerek geriye yaslandı, o keskin dişler tenine değince ateş gibi yakıyordu.

Avcı, elini bir kez daha vücutlarının arasına sokarak, en hassas yerine dokundu. Parmaklarını döndürerek oynuyor, sonra yavaşlıyor ve yine derine gidip geliyor, okşamaya devam ediyordu. Elinin her hareketi, genç kadının arzularını daha da kamçılıyor, çılgına çeviriyordu.

Dudaklarını onunkilerden zorlukla ayırıp, “Seni istiyorum, Avcı” diye fısıldadı. “Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.”

Avcı sivri dişlerini göstererek gülümsedi, sonra bir hamlede onu yuvarlayarak, şaşılacak kadar kolaylıkla altına aldı.

Amanda, erkeğin sert, sırtım gibi vücudunu üzerinde hissedince inledi. Ağırlığı nefesini kesiyordu, bacaklarını onun kalçalarına doladı.

Bu adam sanki sırf kastan yapılmıştı. Ve bu kasların gücü dalga dalga Amanda’nın vücuduna yayılıyordu.

Vücudunu saran o düzgün, çelik gibi kaslar, her hareketinde esnemekteydi. Ama asıl çekici olan, genellikle dizginlediği gücünü ortaya çıkarmasıydı. Tıpkı vahşi bir aslanın avına saldırmaya hazırlanması gibi.

Amanda daha fazlasını istiyordu. Onu içinde hissetmek için dayanılmaz bir arzu duyuyor, iki bin yıldır hiçbir kadına ait olmadığını bildiği bu adamı sahiplenmek istiyordu. Onun kalbine girmek istiyordu.

Üstelik onu daha önce hiçbir kadının yapamadığı şekilde sahiplenecekti. Ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti. Onun nefesi, kalbi, en çok da kayıp ruhu olmak istiyordu.

Ruhunu ona geri verecekti. Onu çektiği acılardan kurtaracak, geçmiş unutturacaktı.

Kendini arkaya vererek, onu şiddetle öptü, düşüncelerini rasgele

itiraf etmek istemiyordu. Eğer öğrenecek olursa, hiç şüphesiz ondan uzaklaşırdı.

Bu da Amanda’nın isteyeceği en son şeydi. Bu nedenle, on yıldır bastırduğu güçlerini kullanarak duygu ve düşüncelerini ondan gizlemeyi başardı.

Bugün onu rahat ettirecekti.

Altındaki vücudun duyarlılığı, Kyrian’ı heyecanlandırmıştı. Bir kadına böylesine güvenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Göğüslerinden sonra kaburgalarını, kalçalarını, sonra yine vücudunun üst kısımlarını dişlemeye devam ederken sırtından ter boşandı.

Ona karşı vahşi bir istek duyuyordu. Ondan, söylemeye bile cesaret edemeyeceği şeyleri yapmasını istiyordu. Onu sahiplenmek, onun yanında olmasını istemek gibi şeyleri düşünmemeliydi.

Ama düşünüyordu.

Amanda elini onun saçlarında gezdirdi. Kyrian dudaklarından boynuna, oradan da göğüslerine hafif hafif ısırarak inerken onu kendine doğru çekti. Diliyle, sertleşmiş göğüs ucunda daireler çizerek oyalandı. Tıpkı ziyafete konan aç bir adam gibi, doymak nedir bilmiyordu.

Sonra yavaş yavaş, dikkatle aşağılara doğru kaydı. Uzun sivri dişleri, tenine şaşılacak bir sevecenlikle sürtünüyordu. Ellerini kalçalarının altına değdirince ateşe dokunmuş gibi oldu. Dilini kalça kemiğinin üzerinde dolaştırdı, sonra bacağına doğru indi.

Bacaklarını iyice açarak, iç kısımdan yukarıya doğru yavaşça çıkmaya başladı. Amanda nefesini tutmuş, ona dokunmasını beklerken kıvranıyordu.

Kyrian bir an durakladı Amanda aşağıya doğru bakınca, göz göze geldiler. Erkeğin yüzünde beliren hükmedici ifade genç kadının nefesini kesti.

Bakışıyla onu adeta büyüleyerek elini yavaşça yarıktan aşağı, sonra da yukarı doğru hareket ettirdi. Genç kadın bu temasla titremeye başladı. Sonra duyarlı kıvrımları açarak, ağzının içine aldı. Bütün bunları yaparken gözlerini ondan hiç ayırmıyordu.

Amanda hissettiği coşkunun şiddetiyle bağırdı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bir şey yaşatmamıştı.

Avcı gözlerini kapayıp, sanki ondan yankılanıyormuş gibi inledi. Dili devamlı hareket ediyor, her seferinde bütün vücudu titreyip kıvranıyordu.

Elini erkeğin dağılmış saçlarında dolaştıran Amanda, kendini arkaya verip, bacaklarını biraz daha açarak, ona rahat hareket etmesi için zemin hazırladı.

Kyrian zevkten adeta sarhoş olmuştu. Hayatta hiçbir şeyi bu kadını istediği kadar istememişti. Bu kadında onu deliye çeviren bir şeyler vardı.

Fakat Avcı güçlerinin zorlandığını hissedebiliyordu. İçindeki hayvan uyanıyordu.

Bunlar dövüşürken veya iz sürerken kullandığı güçlerdi. Çevresinde olup bitenleri sezebilmesini sağlayan süper güçler. Onlar sayesinde genç kadının kalbinin attığını duyabiliyor, dilinin ve dudaklarının bedeninde yarattığı küçük titreşimleri algılayabiliyordu.

Ona verdiği zevki hissedebiliyor, bu da yüzünü gömdüğü kalçalarında dolaşan kanla, kendi vücudunun uyumunu sağlıyordu. Dişlerini onun kalçasına geçirip kanını tatma arzusuna bir kere daha karşı koymaya çalışırken gözlerini kapattı.

Kyrian ona zevk vermeye devam ederken Amanda da ona sımsıkı sarılmıştı. Dişlerini ona hafifçe sürtünce, baştan aşağı titredi. Gözlerini açtığında, onun hareketlerini amaçlı olarak yaptığını fark etti. Sanki sadece ona odaklanmıştı, o anda gözü başka hiçbir şey görmüyordu.

Bu adam seks demekti. Bütün benliğiyle ona odaklanması ve aynı yoğunlukla onu tatmin etmesi. Amanda onun Daimonları da bu şekilde izlediğinden emindi.

Ve orgazm anı geldi. O kadar şiddetli, o kadar olağanüstüydü ki başını arkaya atıp avaz avaz bağırdı.

Ama Kyrian durmadı. Genç kadın kendini bıraktığı halde devam ediyordu. Hem de daha hızlı ve daha kuvvetli olarak, sanki kendine ziyafet çekiyordu.

Amanda zevkle mırıldandı.

Ancak iki kez daha orgazma ulaştıktan sonradır ki, Kyrian yavaşladı. O zaman bile, titremeleri sona erinceye kadar bekleyip, öyle geri çekildi.

Bacaklarının arasından doğrulup, bütün vücudunu yavaşça, sistemli bir şekilde inceledi. Tıpkı akşam yemeği olacak avını yakalamaya hazırlanan aç bir hayvan gibiydi.

Gözleri kehribar gibi parlıyor, gürültüyle nefes alırken sivri dişleri görünüyordu.

Elini kalçasında gezdirirken "Bana bak Amanda," diye emretti

"sana sahip olurken gözlerini görmek istiyorum."

Amanda yutkunarak istediğini yaptı.

Kyrian, yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü, sonra elini tutarak, kabarık organına götürdü.

Ne yapacağını söylemesine gerek yoktu Amanda onun ne istediğini anlamıştı. Kalçalarını kaldırarak yavaş yavaş, santim santim, tamamen girinceye kadar onu içine aldı. Onun gücünü içinde hissedip, gözlerindeki arzu ve ihtiyacı görünce, inlemekten kendini alamadı.

Elini geri çekmeye kalkınca, Kyrian kendi elini onunkinin üzerine koyup orada tuttu.

Gözlerindeki istek şimdi daha belirgindi. "Birleştığımızı hissetmeni istiyorum" dedi.

Amanda, erkeğin organı parmaklarının arasından kayarak, içinde daha da derine giderken yutkundu. İçeri ve dışarı. Bu, onun için en erotik ve en inanılmaz şeydi.

İkisi de aynı anda inledi.

Kalçalarının üzerinde hareket ederken Amanda, onun yüzündeki hazzı görüp, "Ah, Avcı" diye fısıldadı.

Avcı bir an durdu ve ona baktı. "Şu anda içindeki Avcı değil Amanda. Benim, Kyrian."

Ona ne sunduğunu anlayan Amanda'nın içi sevinçle doldu. Kendisi nasıl içine girmesine izin verdiyse, Kyrian da onu içine alıyordu.

Uzanarak, yüzünü ellerinin arasına alarak fısıldadı. "Kyrian."

Kyrian gülümsedi. "Umduğumdan daha iyi hissettin." Amanda onun titrediğini fark etti.

Eğilip genç kadının dudaklarını şefkatle öperken, bir yandan da okşamalarını hızlandırdı.

Daha sert, daha uzun ve daha derine. İçine girdikçe Amanda kendini cennette sanıyordu.

"Ah! Kyrian" diye inledi, yine doruğa çıkmak üzere olduğunu hissetmişti.

İsmi dudaklarından çıktığı anda, garip bir şey olmaya başladı. İçinde bir şeyler değişti ve erotik bir dalgalanma, bir akım hissetti.

"Aman tanrım!" diye fısıldadı.

Birdenbire Kyrian'ın onu hissettiğini hissetti.

Sanki tek kişiydiler. Onu içinde hissettiği gibi, kendisini de onun çevresinde hissediyordu.

Kyrian da bunu fark edince nefes almakta zorlandı. Birbirlerinin

gözlerinin içine bakıyorlardı.

Amanda elini onun sırtından aşağıya kaydırды. Bu okşamayı kendi omurgasında da hissetti. Bu, şimdiye kadar başına gelen en inanılmaz şeydi.

Kyrian okşamalarını hızlandırdı Amanda da ona sınıksız sarılmıştı, ikisi de volkanik bir patlamanın eşiğindeydiler.

İkisi de muhteşem bir zevkin doruğundayken doyuma ulaştılar. Kyrian, onun derinliklerine gömülürken, başını arkaya atıp kükredi. Amanda ise o, kollarının arasında sarsılırken bağırdı.

Kyrian üzerinde hareketsiz kalınca Amanda onu kendine çekip, beşikte sallarmış gibi kollarında salladı.

Sonra birden onun geri çekildiğini sezerek üzüntüye kapıldı.

Kyrian "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bilmem ama harikaydı. İnanılmazdı. Kesinlikle en iyisiydi."

Kyrian hafifçe gülerek başını kaldırıncı Amanda kaşlarını çatı. Sönük mum ışığı altında gözleri bir tuhaf görünüyordu. Sonra anladı, o gözler artık siyah değil, yeşil elaydı. "Kyrian?"

Kyrian etrafına bakındı, sonra yüzünü buruşturarak "Güçlerim kayboldu" diye fısıldadı. O zaman Amanda, zayıflığın onu nasıl etkilediğini fark etti.

Zorlukla hareket edebiliyordu.

Daha da kötüsü geldi. Kyrian elini, sağ gözünü eliyle kapatıp hafifçe inleyince Amanda onun kafasını saran şiddetli acıyı hissetti.

"Aman tanrım" Kyrian yanında acı içinde yatıyordu. "Ne yapabilirim?"

"Talon'u ara." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Telefonda ikiyi ve pound işaretini tuşla."

Amanda komodine uzanıp telefonu kendine çekti ve hemen dediğini yaptı.

Talon ikinci çalışta cevap verdi.

Amanda onun ses tonundan, uyumakta olduğunu anladı. Ona kendini tanıttıktan sonra Talon "Sorun ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ona bir şey yaptım."

"Ne demek istiyorsun?" Soruş şekline Amanda'nın arkadaşına bir şey yapabileceğine inanmadığı belliydi.

"Emin değilim. Gözleri farklı bir renkte ve acı içinde kıvrılıyor."

"Gözleri ne renk?"

"Yeşil."

Talon hızlı kalp atışları süresince sessiz kaldı. Sonra "Onunla

konuşmak istiyorum" dedi.

Amanda telefonu Kyrian'a uzattı.

Kyrian tam telefonu eline aldığı anda başına bir ağrı daha saplandı. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Sanki iki yarısı, Avcı yanı ve insan tarafı çarpışıyordu.

"Talon" diye fısıldadı.

"Hey ahbap, iyi misin?"

"Kahretsin, hayır. Neler oluyor?"

"Hemen söyleyebilirim ki, Avcı güçlerini yok etmek için en iyi yolu bulmuşsun. Tebrikler arkadaş, çıkış maddesini keşfettiğin için."

"Ya, evet, buna çok meraklıydım."

"Ukalalık etme. Önemli olan, bu durumun geçici olması. Sanırım."

Talon'un tereddütlü konuşması, Kyrian'ı pek rahatlatmamıştı. "Ne kadar sürer?"

"Hiçbir fikrim yok. Böyle bir şey başıma hiç gelmedi."

Kyrian yeni bir ağrı dalgasının geldiğini hissetti.

Talon, "Ona karşı koymaktan vazgeç" diye söylendi. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Biraz rahat ol."

"Ya, evet, sana göre öyle."

Talon homurdandı. "İnan bana, savaşılacak zamanı bilirim, şu an öyle bir an değil. Sadece kendi haline bırak."

"Kendi haline bırak demek o kadar kolay değil. Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi oluyor."

"Biliyorum" Talon'un sesinde anlayış vardı. "Güçlerini nasıl kaybettin? Ne yapıyordun?"

Kyrian Amanda'ya sıkılgan bir bakış atarak boğazını temizledi. "Ben... Şey..." Ne söyleyebileceğini düşündü. Amanda'yı utandırmak istemiyordu.

Ama zaten gerek kalmadı.

Talon "Büyük *Diarmuid Ua Duibhne*," diye bağırdı "onunla yattın ve bu seni bitirdi, değil mi?"

Kyrian yine boğazını temizledi, sonra bir Karanlıklar Avcısından gerçekleri gizlemenin hiçbir yararı olmayacağını hatırladı, sonuçta istediği her şeyi öğrenebilirdi. "Sona erene kadar hiçbir şey olmadı."

"Yaa, anlıyorum." Olayın iç yüzünü anlamış gibi konuşurken kelimeleri uzatıyordu. Bundan sonra söyledikleri Kyrian'a garip bir şekilde Doktor Ruth'un konuşmasını anımsattı. "Boşaldıktan sonraki anı hatırlıyor musun? Kendini tamamen bitkin, doymuş ve aciz hissettiğin

zamanı? İşte o zaman güçlerinin yok olduğunu biliyor musun?"

Yine de bütün bunlar Kyrian'a anlamsız geliyordu. "Hepiniz kadınlarla yatıyorsunuz ama size böyle bir şey olmuyor."

"Evet ama bildiğin gibi hepimizin farklı bir zorlama sınırı var. Zihninde o doruk noktası ile seni Karanlıklar Avcısı yapan şeyleri denkleştirmelisin. Nedeni ya bu ya da kadının sahip olduğu güçler. Belki senin güçlerini eritip içine çekmiştir."

"Bu deli saçması."

"Tabii, çektiğin baş ağrısı yüzünden, benim burada kafayı yemem kadar saçma. Şimdi Amanda'yı ver bana."

Kyrian telefonu uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Amanda ahizeyi eline aldı.

Talon "Dinle" derken sesi sert ve öfkeliydi. "Ciddi bir sorunumuz var. Kyrian, güçleri geri gelene kadar kötü durumda."

"Ne kadar sürer?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama herhalde bir süre devam eder ve o zamana kadar bir insan olarak kalacak, iki bin yılı aşkın bir zamandan beri insan olmadığı için, şimdi zayıf durumda. Korunmasız."

Amanda, Kyrian'a bakarken birden paniğe kapıldı. Eliyle hâlâ gözlerini kapatıyordu ve vücudundaki gerginlikten ne kadar acı çektiği belliydi.

"Günbatımına kadar normale döner mi?"

"Umarım. Çünkü eğer dönemezse, Daimonlar onu ele geçirirler."

Korkudan boğazına bir şey tıkanmıştı. Kyrian'ın kendisi yüzünden zarar görmesine dayanamazdı. "Ona yardım edemez misin?"

"Hayır. Bu yaşamıza aykırı. Bizler yalnız avlarız. Kyrian ölmeden önce, ben Desiderius'un peşine düşmem."

Amanda "Bu ne biçim yasa?" diye haykırdı.

"Genellikle kulak zarımı patlatmayan bir yasa." Talon inledi, "Lanet olsun kız, sen o ciğerlerle operada soprano olarak iyi iş yaparsın."

"Hiç komik değilsin."

"Biliyorum. Zaten bu işin komik bir yanı yok. Şimdi bir saniye beni dinle. Bu utandırıcı olabilir, üstesinden gelebilir misin?"

Ses tonunda Amanda'yı korkutan bir şey vardı. Ona ne söyleyecekti ki? "Sanırım."

"İyi. Şimdi, sorunumuz Kyrian'ın boşalmasından kaynaklanıyor. Bunu bir daha yapmasına kesinlikle izin vermeyeceksin. Çünkü güçlerini yine kaybetme olasılığı çok büyük. Onun için ondan uzak durman

gerekiyor."

Bu sözleri duyunca Amanda'nın kalbi sıkıştı. Uzanıp Kyrian'a dokunarak "Tamam" diye fısıldadı.

"Pekala. Şimdi yediyi biraz geçiyor. İkimize de bir iyilik yap ve Nick oraya gelene kadar ona göz kulak ol."

"Olurum."

Talon veda edince, telefonu kapatıp yine komodinin üzerine koydu.

Kyrian başını kaldırıp ona baktığı zaman yeşilimsi gözlerinde gördüğü acı, içini parçaladı. "Sadece daha iyi olsun istemiştin. Asla seni incitmek istemezdim."

Kyrian elini tutup yavaşça sıktı. "Biliyorum."

Onu kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı fakat Amanda vücudunun gerginliğini hâlâ hissedebiliyordu.

"Tabii ki daha iyi yaptın Amanda" diye kulağına fısıldadı. "Bana verdiğin şeyi, kendini suçlayarak geri alma."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece sana biraz sarılmama izin ver."

Sözleri Amanda'nın içine işledi. Sonra onun kollarının arasına kıvrılarak, sıcak nefesini boynunda hissetti.

Kyrian yüzünü onun saçlarına gömerek, tatlı kokusunu içine çekti. Kendisini hiç o anda olduğu kadar zayıf hissetmemişti ama yine de genç kadının varlığı ona güç veriyordu.

"Çıkış maddesini keşfettin." Talon'un sözleri kulağında çınlıyordu. Bir Karanlıklar Avcısı, bir kez ölümsüz güçlerini tüketecek bir şey bulursa, ruhunu tekrar kazanabilirdi. Bunu daha önce hiç düşünmemiş, hayal etmeye bile cesaret edememişti.

Tekrar insan olabilirdi.

Sürekli olarak.

Ama ne amaçla? O neyse, oydu. Bir ölümsüz savaşçı. Yaşadığı hayatı seviyordu. Bu hayatın ona sağladığı özgürlüğü ve gücü seviyordu.

Bununla beraber, şimdi Amanda kollarının arasında ona sokulmuş, tenleri birbirine değerek yatarken, çoktan unuttuğu diğer şeyleri de düşünmeye başladı. Kalbinin en derin köşelerine attığı bazı şeyleri.

Kyrian gözlerini kapayınca Amanda'nın Niklos'u kucağında tuttuğunu gördü. İyi bir anne olabilirdi.

Ve uykuya dalarken, içinden bir ses Amanda'nın aynı zamanda harika bir eş de olacağını söylüyordu.

Amanda, birinin göğüslerine yavaş yavaş yakıcı daireler çizdiğini hissederek uyandı. Gözlerini açıp baktığında, Kyrian'ın eliyle ona masaj yaptığını gördü. Kalçasını da bacaklarının arasına sokmuştu.

Elini karnından aşağıya kaydırırken, bir yandan da boynunu uzun sivri dişleriyle hafif hafif ısırmaya başlayınca genç kadının kalp atışları hızlandı.

"Beni ısıracak mısın?"

Kyrian kahkahayla güldü. "Hayır, sevgilim, seni *yalayıp yutacağım*."

Amanda dönüp sırtüstü yattı. Ona baktığında gözlerinin daha da yeşil olduğunu fark etti. Canlı, harika bir açık yeşil. Uzanıp, elini sağ gözünün hemen altına koydu. "Niye renkleri değişti?"

"Güçlerimi kaybedince, insan olduğum zamanki renklerine döndüler."

Amanda kaşlarını çatarak, gördüğü rüyayı düşündü. Gözlerinin rengini hayal meyal hatırlıyordu. "Ruhunu kaybetmeden önce bu renk miydiler?"

Kyrian başını salladı, sonra eğilip, boyun boşluğunu emdi.

"Bunu yapmasan olmaz mı?" Elini sırtından aşağı kaydırdı. "Talon dinlenmen gerektiğini söylemişti."

"Dinleniyorum ya."

Elini bacaklarının arasına sokup, uzun, güçlü parmaklarıyla onu okşamaya başlayınca nefesini tuttu. "Dinlenmiyorsun, oyun oynuyorsun."

Gözleri onunkileri aradı. "Seninle oynamak *istiyorum*."

"Ama bu seni daha da zayıflatmaz mı?"

"Nasıl zayıflatırmış?"

"Ama eğer..."

Sıcak yakıcı bir öpücükle onu susturdu. Amanda'nın kafasındaki düşünceler birbirine karışmıştı.

Dişleriyle dudaklarını hafifçe ısırp, geri çekildi. Yeşil gözleri içini eritiyordu. "Artık düşüncelerini okuyamıyorum Amanda. Beni istemediğini söyle, hemen bırakayım."

"Seni istiyorum, Kyrian." Ne kadar yetersiz bir ifadeydi bu.

Kyrian ona gülümsedi, sonra ta derinliklerine daldı.

Amanda onun, içini dolduran gücünü hissedince inledi.

Altındaki kadının sıcaklığı Kyrian'ın başını döndürüyordu. Sanki bu defaki, bir öncekinden daha da iyiydi.

Onun arzuyla baygınlaşmış gözlerine, kızarmış yanaklarına baktı. Gerçekten çok güzeldi.

Vahşi bir sahiplenme duygusu tüm benliğini sardı. Tamamen unutulmuş olduğu güçlü bir duyguydu bu.

Bunun nereden geldiğini anlayamıyordu ama çok sarsıcıydı.

Daha önce Theone'ye karşı hissettikleri, bunun yanında hiç kalırdı.

Bunu anlamıyordu, daha doğrusu derinlemesine düşünmeye cesareti yoktu. Duygularının bilincine varmak, onu daha çok yaralayabilirdi.

Amanda, onun her biri uzun ve sarhoş edici okşayışlarının tadına varırken, bacaklarını onunkilere doladı. Sevişmenin böyle olabileceğini hayal bile edemezdi. Bu kadar büyük zevk alabileceğini de.

Ve orgazma eriştiğinde yine çılgın attı.

Kyrian, aralık dudaklarını dudaklarıyla kapatarak, üç okşayıştan sonra onunla birleşti.

Nefes nefese ona baktı. "Sanırım tiryakin oluyorum."

Amanda'nın yüzünde, yüreğini hoplatan bir gülümseme belirdi.

"Hey, Kyrian!"

Kapı açılmadan önce Kyrian, çarşafı üzerlerine çekmeye ancak vakit bulabildi ve yirmi beş yaşlarında, uzun boylu yakışıklı bir adam içeri girdi.

Amanda, Nick'in faltaşı gibi açılmış mavi-ela gözleriyle karşılaşınca donup kaldı. Genç adam uzun, koyu kahverengi saçlarını geriye doğru taramıştı ve gülümseyince yanaklarında gamzeler belirliyordu. "Lanet olsun, sevişmişsiniz."

Kyrian "Nick," diye gürledi "çık dışarı."

"Tamam ama Desiderius ile ilgili haberlerim var, kaçırmak istemezsin. Üstüne bir şeyler giyip bir iki dakika sonra benimle ofiste buluşsan iyi olur." Hiç utanmadan, onlara alaylı bir bakış attıktan sonra, ağır ağır yürüyerek odadan çıktı.

"Sonra bana hatırlat, bu adamı gerçekten öldürmem gerek."

Amanda güldü, sonra ona bakıp, "Yeşil gözlerle çok farklı görünüyorsun" diye fısıldayarak eliyle sakallı yanağına dokundu.

Kyrian da yine yakıcı bir öpücükle ona karşılık verdi. Dili, hükmedici bir şekilde onunkiyle sanki oyun oynuyor, nefesini keserek güçsüz bırakıyordu. "Sende karşı koyamadığım bir şey var ama ne?"

Amanda şakacı bir tavırla, "Çekici kişiliğim olabilir mi?" diye takıldı.

Kyrian gülerek hafifçe burnundan öptü. Genç kadın onun yataktan kalkışını izledi. Banyoya doğru yürürken arkasından çıplak vücudunu seyretmek ayrı bir zevkti.

O duş alırken Amanda da kollarının arasındayken neler hissettiğini hatırladı. Erkeğin kokusu üzerine sinmişti ve bu ona büyük bir zevk veriyor, kendisini ona aitmiş gibi hissediyordu, ne yazık ki bu asla gerçek olamayacaktı.

O bir Karanlıklar Avcısıydı, oysa kendisi bir muhasebeciydi. Her halde bu kadar uygunsuz bir çift daha görülmemiştir. Hâlâ kalbi kendisini dinlemiyordu. Bir parçası onu o kadar çok istiyordu ki Amanda bu kadar şiddetli duyguları olduğunu hiç bilmezdi.

Ve kafasının arkasında bir yerlerde, onun Avcılık yemininden kurtulmasının mümkün olup olmadığını, mümkünse bunun neye mal olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

BÖLÜM 9

Kyrian koridoru geçip, ofisinin kapısını açtı. Nick, maundan yapılmış antika çalışma masasında, arkası dönük olarak oturuyordu. Nick'in parmakları bilgisayarın klavyesinde uçarcasına gidip gelirken, siyah deri kaplı çalışma koltuğu, her hareketinde gıcırıyordu.

Bu sahne Kyrian'a hiç yabancı değildi.

Nick, internette bir yarı tanrı sayılırdı ki hacker terminolojisinde bu, ne kadar güvenli olursa olsun, istediği her yere girebilir demekti. Bu nedenle Nick, Chris Eriksson ve Daphne Addams, karanlıklar-avcısı.com. web sitesinin dizaynı, devamlılığı ve güvenliği konularında görevlendirilmişlerdi. Avcılar ve kâhyaları bütün kayıtlarını bu sitede saklıyorlar ve birbirleriyle iletişim kuruyorlardı.

Ayrıca Nick'in okuldaki ahlaken şüpheli kızlarla dolaşmak yerine, böyle bir şeyle uğraşması çok daha iyiydi.

"Pekala, odama yıldırım gibi dalmanın sebebi neydi?"

Nick, hınzır bir gülümseyişle omuzunun üstünden ona baktı. "Niha-yet yaptın demek, eh, zamanıydı."

"Kes şunu."

Nick homurdanarak, yeni gelen bir mesaja baktı. "Sen o kadar güzel bir kadınla seks yaptıktan on dakika sonra bu kadar huysuz olabilen tek kişisin. Lanet olsun, seks kendini daha iyi hissetmeni sağlar, bunu bilmiyor musun?"

Kyrian gözlerini devirerek, küstah kâhyasına baktı. Kurallar ve yönetmelikler asla Nick Gautier'e göre değildi. Üstelik Kyrian'dan da hiç korkmazdı. Onun kim olduğunu öğrendiği gece bile korkmamıştı.

"Nick..." Sesinde uyarıcı bir anlam vardı.

Nick bilgisayarda küçük bir pencere açıp mesajı okudu. "Tamam, tamam. İşte Oracles'dan gelen mesaj:

*Apollon soyundan gelen ve Daimon'dan doğan, odur size yas tuttu-
racak.*

Tanrıların kanyla yapılmış şarapla var olmuş o, sadece gazap.

Onu durduracak kişi, ruhu olan bir Karanlık Avcısıdır ancak."

Kyrian kaşlarını çatıp bilmeceye baktı, her zamanki gibi Oracles'dan gelen ıvır zıvır şeylerden biriydi. Ulu tanrılar, onlardan nasıl da nefret ediyordu. Bir kez olsun çıkıp da bir şeyi sade, basit bir dille anlatamazlar mıydı sanki?

Ama hayır, Zeus onların avcılara aktif olarak yardım etmesini yasaklamıştı.

Nick'e döndü, "Bu da ne demek oluyor?"

Nick koltuğu döndürerek onunla yüz yüze geldi. "Acheron'un yorumuna göre sadece ruhu olan bir Karanlık Avcısı, Desiderius'u öldürebilirmiş. İşte bu yüzden kimse ona zarar veremiyor. Bu basit bir kehanet, bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Ruhu olan Karanlık Avcısı yok ki. Yani tam bir ruhu olan."

"O zaman Oracles ve Ash'e göre, Desiderius asla öldürülemez."

Kyrian yavaşça nefesini salıverdi. "Bu sabah duymak istediğim şey bu değildi."

"Haklısın, bütün söyleyebileceğim, bu meselede senin yerinde olmadığımı memnunum." Birden kaşlarını çatı. "Senin gözlerin yeşil. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı."

Nick başını eğerek ona şüpheyile baktı. "Bir şey var." Cep telefonuna uzandı. "Yine Ash'i aramamı ister misin?"

Kyrian telefonu elinden alıp, öldürecekmiş gibi baktı. "Acheron'u bu işe karıştırma. Kendim halledebilirim."

"Pekala, halletsen iyi olur. Aslında sen damarıma basıyorsun ama bir başka Karanlık Avcısına daha dayanmam."

Kyrian homurdandı. "Bu ne şimdi? Bir aşk ilanı mı?"

"Hayır, sadakat ilanı. Senin de Streigar gibi güme gitmeni istemiyorum."

Kyrian ciddileşti. Streigar vampir-avcılarını insanlar tarafından tuzağa düşürülüp gün ışığına çıkarılmış ve ölümü hem avcılar, hem de kâhyalar arasında büyük üzüntü yaratmıştı.

Nick'i rahatlatmak için "Merak etme" dedi. "Ben şafak-sörfçüsü olmayacağım. Başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim Streigar da böyle demiştir, bahse var mısın?"

Kyrian homurdandı. "Bugün senin sınıfta olman gerekmiyor mu?"

Nick gülmeye başladı. "Arkadaş, ben dağlı bir Cajun'um. Sınıf falan benim neyime." Koyu bir Cajun aksanıyla konuşmuştu. Boğazını temizleyip aksanını düzeltilti. "Hayır, bugün kayıt günü. Gelecek dönem hangi dersleri alacağıma karar vermem gerekiyor."

"İyi ama bugün yapmanı istediğim bir iki şey var."

"Ve bu yüzden bugün, diğerlerinden farklı mı oluyor yani?"

Alaycılık, hoş geldin Nick Gautier.

"Amanda'yı alışverişe götürüp ona giysiler almanı istiyorum. Daimonlar evini yaktı, üzerindikilerden başka giyecek hiçbir şeyi yok."

Nick bir kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla arkasında hiç giyecek yoktu. Önünde de."

Kyrian gözlerini kısıp kâhyasına baktı.

"Aman sinirlenme." Nick teslim oluyormuş gibi şakadan ellerini kaldırdı. "Senin kadının olduğunu biliyorum ve onu asla taciz etmem ama arkadaş, kör değilim ya."

"Bir gün timsah yemi..."

"Tamam, tamam. Bana emir vermeye bu kadar meraklı olmasan, tehdidin işe yarayabilirdi. Gecenin her saatinde beni çağırmasaydın, çıldırırdın sen."

Kyrian bunu inkâr edemezdi. Peşlerine düşeceği Daimonlar olmazsa, geceler bitmek bilmiyordu. Ve sabahın üçünde Nick'i arayıp sinirlendirmek oldukça eğlenceliydi.

Nick cep bilgisayarını çıkarıp bir şeyler not etti. "Pekala, gizli görev, kadını alışverişe götür." Sonra başını kaldırıp Kyrian'a baktı, "Sırası gelmişken, bu iş için risk ödemesi isterim. Alışveriş merkezlerinden acayip nefret ederim ben."

Kyrian güldü. "Nasıl giyindiğini görünce bunu anlamak hiç de zor değil."

Nick gücenmiş gibi yaptı. "Özür dilerim, Bay Armani. Ne yapalım ki, ben alternatif rock tarzını seviyorum."

"Pardon. Hep unutuyorum, çöplerin altından çıkmış gibi görünmek modaydı, değil mi?"

Öfkeyle kekeliyormuş gibi yapan Nick, bu sözlerle alınmış göründü. "Sen niye kışını kaldırıp da yatağına dönmüyorsun? Böylece o vicık vicık cazibeni kadının için saklamış olursun. Yoksa bu devam ederse, seni kazığa bağlayacağım..." Sonra mırıldanarak ekledi: "Uyurken..."

Kyrian kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam, ikramiyeni alacağın ama ona iyi davran. Alaycılığını da minimumda tut."

"Peki, yüce Lordum ve Efendim." Nick bir not daha ekledi: "Kadına iyi davran, çeneni tut." Sonra başını kaldırdı. "Bu arada, harcayacağımız paranın limiti var mı?"

"Hayır. Ne isterse alınacak."

"Needless-Markup'a ve Lord ve Taylor'a uğra. Pekala, başka?"

"Ortalık kararmadan önce onu geri getir, yoksa o Cajun kışını Talon'un timsahlarına yediririm."

Gözlerinde bir korku parıltısı yanıp söndü. Nick timsahlardan *nefret ederdi* ama Kyrian nedenini bilmiyordu. "Tamam, ödümü kopardın."

"Bir de Talon'a uğrayıp bir srad* al. Desiderius'a nereden geldiği belli olmayan bir sürpriz hazırlayalım."

Nick, Talon'un daire şeklindeki hançerlerinden bahsedilince, gözle görülür biçimde ürperdi. Bu eski silahın yanında Ginsu,** tereyağı bıçağı gibi kalırdı. "O şeyin nasıl kullanıldığını biliyor musun bari?"

"Evet, tabii." Kyrian derin bir nefes aldı. "Şimdi biraz uyumam lazım. Bugün başlıca işin Amanda ile ilgilenmek."

Nick cep bilgisayarını kapatıp, kemerine iliştirdi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Kyrian cevap vermedi. Daha doğrusu cesaret edemedi. İkisi de bunu bilmek zorunda değildi.

Nick'i bilgisayarın başında bırakıp, odasına döndü.

Amanda çabucak bir duş aldıktan sonra, giyinmek için usulca yatak odasına girdi. Kyrian dört direkli geniş yatakta uyuyordu.

Oda, banyodan gelen ışık dışında, tamamen karanlıktı. Bu odada insan gece mi, gündüz mü, katıyen fark edemezdi ama Kyrian güneşin ne zaman doğduğunu hep bilirdi.

Amanda yatağa yaklaşarak, onu seyretti. Çıplaklığını, beline kadar çektiği bir çarşaf örtüyordu. Tanrım, bu adamda ne vücut vardı...

Onu bütün bir gün seyredebilir, yine de dudakları ve elleriyle biraz daha keşfetmek istediği o harika, esmer tenden asla bıkmazdı. Ona bu kadar bağlanmasının sebebi neydi?

* srad: Eski bir Kelt hançeri.

** Ginsu: Eski bir Japon savaş bıçağı.

O şiir gibi dudakları öpmek ve ellerini saçlarının altın rengi dalgalarında dolaştırmak için dayanılmaz bir arzu duydu ama onun uykusunu bölmek istemedi. Gücünü kazanması gerekiyordu.

Ayakuçlarına basa basa odadan çıkıp, merdivenlerden inerek mutfaka gitti.

Mutfağın beyaz mermerleri güneş ışığı altında pırıl pırıl parlıyor, odaya iç açıcı, neşeli bir hava veriyordu. Nick yüksek bir tabureye oturmuş, bir ders kataloguna bakarken, Rosa da jambon kızartıyordu.

Amanda'nın tahminine göre yirmi dört yaşından fazla olmayan Nick ince ve yakışıklıydı. Omuzlarına kadar inen kahverengi saçları belki biraz kısaltılabilirdi ama yine de düzgün yüz hatlarına yakışıyordu. Üzerinde, bir zamanlar güzel olduğu anlaşılan bol bir kazakla, dizi delinmiş, soluk bir blucin vardı.

Katalogdan başını kaldırmadan, "Hey, Rosa" diye seslendi. "Gelecek dönem İspanyolca alırsam, bana yardımcı olur musun?"

"Si. Sanırım Kyrian da yardım eder."

"Harika" ses tonu alaycıydı. "İspanyolca ile Eski Yunan Medeniyeti arasında hayatımın en boktan günlerini yaşayacağım."

"Nick!" Rosa cezalandırıcısına eline vurdu. "Ne biçim konuşuyorsun? Bir beyefendiye hiç yakışmıyor."

"Özür dilerim."

Rosa bir tabak dolusu kızarmış ekmek, jambon ve yumurtayı Nick'in önüne koydu, sonra dönerken kapıda duran Amanda'yı fark etti. "Hoş geldin, senorita. Aç mısın?"

"Biraz."

"Gel." Nick'in yanındaki tabureyi gösterdi. "Otur da sana kahvaltı hazırlayayım."

"Teşekkür ederim, Rosa."

Amanda Nick'in yanına oturdu. Nick, elini blucinine silip ona uzattı. Gamzelerini ortaya koyan çekici bir gülümsemeyle, "Nick Gautier" dedi. "Daha çok 'Nick, kışını kaldır da buraya gel, ...yapmanı istiyorum' diye tanınırım. Boşluğu sen doldur."

Amanda güldü. "Patron olmayı seviyor, değil mi?"

"Bilemezsin." Kemerinden cep telefonunu çıkarıp ona uzattı. "Sözü geçmişken, patron işe telefon etmen gerektiğini söylemişti."

"Teşekkürler."

Rosa kahvaltısını hazırlarken, patronunu aradı ve evine olanları anlattı. Neyse ki, müdürü anlayışlı biriydi ve ona işlerini yoluna koyması

için iki haftalık izin verdi.

Telefonu kapatır kapatmaz, kaybettiklerini hatırlayıp kendini çok kötü hissetti. "Evimi yaktıklarına bir türlü inanamıyorum."

Rosa "Evini mi?" diye sordu. "Kim yaktı?"

"Polis araştırıyor." Kyrian'ın sesi oturma odasından geldi.

Amanda arkasına dönünce onun kapıda durduğunu gördü. Solgun ve huzursuz bir görünüşü vardı.

Rosa gülümsedi. "M'ijo, bugün buradasın demek. Nick gideceğini söylemişti de."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Yüzünde müşfik bir ifade vardı ama Rosa'ya şüpheyle baktı. "Bu sabah yine erken geldin, değil mi?"

Rosa onu duymazlıktan geldi. "Gel, otur. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Kyrian açık pencerelerden içeriye dolan güneş ışığına endişeyle bakıp, karanlık oturma odasına doğru bir adım geriledi. "Teşekkürler, Rosa ama aç değilim. Nick, bir dakika seninle konuşmam gerek."

Nick Amanda'ya bilgiç bir tavırla gülümsedi. "Hiç olmazsa 'kıcıını kaldır' demedi."

Kyrian "Nick" diye seslendi. "Kıcıını kaldır, evlat."

Nick, Kyrian'ın yanına giderken, Rosa da Amanda'nın kahvaltısını getirdi. "Zavalıcık. Şimdi evsiz ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım sigorta şirketimi aramam lazım. Oturacak bir yer bulmam..." Yapılması gereken onca işi düşünürken sesi git gide yavaşladı.

Bütün yaşamını yeniden düzenlemek zorundaydı. Her şeyi. Hiçbir şeyi yoktu. Diş fırçası, ayakkabıları, kitapları, mobilyaları, telefonları. Hepsi gitmişti. İç çamaşırı bile yoktu.

Bunaldığını hissetti, bütün iştahı kaçmıştı.

Gerçekten ne yapacaktı?

Nick geri gelerek, tezgâha bıraktığı katalogunu aldı, sonra kapıda duran Kyrian'a döndü. "Senden bir ricam var. Bugün saat birde kayıt yaptırmam gerekiyor, eğer o zamana kadar dönmezsek, seçtiğim dersleri benim yerime onaylar mısınız? Uyuman gerektiğini biliyorum ama gelecek dönem şu Yunan Medeniyeti'ni almayı çok istiyorum."

"Neden?"

"O dersi Dr. Alexander veriyor ve gerçekten çok iyi olduğu söyleniyor."

Amanda "Julian Alexander mi?" diye sordu.

Nick "Evet, onu tanıyor musun?"

Amanda, Kyrian ile göz göze geldi. "Kyrian'ın tanıdığı kadar değil."

Nick ürperdi. "Vay canına, gene *sizlerden* biri. Harika. Şimdi beni vur da, şu eziyetten kurtulayım."

"Şansını zorlama." Kyrian katalogu aldı. "Saat birde. Başka bir şey var mı?"

"Evet, şu gözlerin için de bir şeyler yap, tüylerimi ürpertiyorlar."

Kyrian, Nick'in emredici ses tonuna uyarı olarak kaşını kaldırdı. "Size iyi eğlenceler."

"Eğlence mi?" Kyrian çıkarken Amanda Nick'e sordu.

Nick dönüp taburesine oturdu. "Alışverişe gidiyoruz." Dudak büke- rek ürperdi.

"Ne alışverişi?"

Nick portakal suyundan bir yudum aldı. "Neye ihtiyacınız varsa, leydim. Kürkler, elmaslar, ne olursa."

"Elmaslar mı?" Amanda bu saçma düşünceye güldü.

"Kyrian'dan. Bana sorarsan, meteliksiz bırak derim. Gerçekten."

Amanda gülümsedi, "Bunu yapamam. Hem benim param var."

"İyi de, niye harcayasın ki? Onun ne kadar zengin olduğunu tahmin bile edemezsin. İddiaya girerim, bütün alışveriş merkezini satın alsan farkına varmaz."

Amanda'nın hiç böyle bir niyeti yoktu. Ama gerçekten giyecek bir şeyler alması lazımdı. "Pekala, bu arada annelere de uğrayabilir miyiz?"

"Tabii. Bugünkü ödevim, size istediğiniz her şekilde hizmet etmek."

Amanda onun hınzırca gülüşüne başını sallayarak karşılık verdi.

Sigorta şirketine telefon edip yangın hakkında bilgi verdikten sonra Amanda, Nick ile birlikte alışverişe gitti. Ama Nick'in, alınan *her şeyin* parasını ödemekte ısrar etmesi canını sıkıyordu.

"Ben sadece emirleri yerine getiriyorum." Nick bunu beşinci kez söylüyordu. "Sen alacaksın, ben ödeyeceğim."

Amanda şakayla karışık söylendi, "Emirlere her zaman uyar mısın?"

"İstemeyerek de olsa her zaman."

Amanda elinde olmadan güldü. Mağazadan yine alışveriş merkezine çıktılar. Aldıklarının hepsini Nick taşıyordu. Yürüyen merdivene binerlerken Amanda ona döndü ve "Ne zamandan beri Kyrian için çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sekiz yıl oldu."

Amanda şaşırdı. "Sahi mi, o kadar göstermiyorsun."

"Evet, şey, başladığımda henüz on altı yaşındaydım."

"O yaşı kâhya olunuyor mu?"

Nick başını çevirip yan tarafta merdivenden çıkmakta olan dar, mini etekli güzel bir kadını süzdükten sonra, ona dönüp gamzeli gülümsemesiyle cevap verdi. "Uzun bir süre onun kim olduğunu bilmiyordum. Onu, her şeyden bıkmış ve 'zavallı çocuğa merhamet et' kompleksi olan zenginlerden biri zannettim."

Yürüyen merdivenden inip alt katta yürürlerken Amanda kaşlarını çatarak sordu, "Niye böyle düşündün ki?"

Nick, elindeki poşetleri düzeltti. "Yanınızda, leydim, suç konusunda kariyer yapmış olan bir adamın oğlu duruyor. Benim babam on bir yıl önce, Angola'daki bir hapishanede çıkan isyanda öldü."

Amanda irkildi. İnsanın babasını bu şekilde kaybetmesi ne korkunçtu. "Peki ya annen?"

"Annem, Bourbon Caddesi'nde egzotik danslar yapardı. Ben, çalıştığı kulübün arka odasında büyüdüm. Bar fedaileri müşterilerle uğraşırken, onlara yardım ederdim."

Bu hayat hikâyesi Amanda'yı sarsmıştı. "Çok üzgünüm."

Nick umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Boş ver. Annemin hataları olabilir ama iyi bir anne ve müthiş bir hanımefendidir. Sıkıntı çekmemize rağmen elinden geleni yaptı. Babam onu hamile bıraktığında on beş yaşındaymış, babası da evden atmış. İşte böyle, babam durmadan hapishaneye girip çıkarken, sadece ikimiz vardık. Hiçbir zaman fazla bir şeyimiz olmadı ama o beni daima sevdi."

Amanda onun sesine yansıyan sevgiyi hissederek gülümsedi. Annesine taptığı belliydi. "Peki, Kyrian ile nasıl tanıştın?"

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an durdu. "On iki yaşımı bitirdiğimde, annemin başını utançla yere eğmesinden ölesiye nefret ediyordum. Ben biraz daha yiyebileyim diye aç kalmasından da. Birlikte işe giderken, özlemle vitrinlere bakmasını hatırlıyorum." İçini çekti. "Öyle bir açlıkla bakardı ki."

Bakışları sertti ve insanın içine işliyordu. "Benim annem, tanrının bugüne kadar yarattığı en iyi kalpli kadındır. Sırf beni doyurabilmek için kendini küçük düşürmesine katlanamıyordum. Erkeklerin ona sarkıntılık etmelerine veya istediği bir şeyi alamadığı zaman yüzünde beliren ifadeye. On üç yaşına geldiğimde artık dayanamadım ve hırsızlığa başladım."

Amanda'nın boğazına bir şey sıkıştı. Bunu hoş göremezdi ama onu yargılayamazdı da.

"Bir gece, mensup olduğum çete bir turist çifti soymaya karar verdi ve ben rest çektim. Dükkânlardan mal aşırarak ya da zenginlerin evlerini soymak neyse de, birine zarar vermek bana göre değildi."

Demek Nick hırsızken bile şerefine düşkündü.

Amanda "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Herifler bana kızdılar ve canıma okumaya kalktılar. Bir dakika önce, ayakları altında sopa yerken, bir de baktım bu adam bana elini uzatmış, iyi olup olmadığımı soruyor."

"Kyrian mı?"

Nick başını salladı. "Beni hastaneye götürdü, başıma dikiş attılar, bıçak yaralarını tedavi ettiler, o hepsini ödedi. Annem gelinceye kadar da yanımda kaldı. Orada beklerken, onun için çalışmamı teklif etti, okuldan sonra ayak işlerini yapacaktım."

Amanda, Nick'i sivri dilli bir oğlan çocuğu olarak hayal etti. Bu olay, Nick'in alaycı ve iğneleyici kişiliğinin altındaki iyiliği görmüş olan Kyrian'ın karakteri hakkında da pek çok şey anlatıyordu. "Sen de kabul ettin?"

"Hemen değil. Bu kadar zengin bir adamın yakınında olmak istediğimden emin değildim. Ayrıca, annem Kyrian'dan çok şüphelendi. Hâlâ öyle ya. Hemen hemen hiçbir iş yapmadığım halde, bana niye bu kadar para verdiğini anlayamıyorum." Güldü. "Onun için uyuşturucu sattığıma neredeyse inanmış durumda."

Amanda bu düşünceyi komik buldu. Zavallı kadın. "Ona ne söylüyorsun?"

"Tanrı kompleksi olan bir Howard Hughes* olduğunu." Birden ciddileşti ve Amanda'ya sert sert baktı. "Kyrian'a hayatımı borçluyum. O gece beni bulmasaydı, kim bilir nerede olurdum. Ama kesin-

* Howard Hughes: (1905-1976) Film yapımcısı, sanayici, havacı, Amerika'nın en zengin adamlarından biri.

likle Loyola'da bir hukuk öğrencisi olamaz ve bir Jaguar kullanamazdım. Çoğunlukla huysuz bir herif olduğunu biliyorum ama aslında çok iyi biri."

Alışveriş merkezinden ayrıldıklarında ve aldıklarını Nick'in gümüşî siyah Jaguar'ının bagajına yerleştirirlerken Amanda, Nick'in söylediklerini düşündü.

Arabaya bindiler, emniyet kemerini takarken sordu, "Kyrian sana kim olduğunu ne zaman söyledi?"

Nick arabayı çalıştırdı, sonra geri geri giderek park yerinden çıktı. "Liseyi bitirdiğimde. Bana kâhyası olarak devamlı bir işi önerdi."

"Peki, kâhya tam olarak ne iş yapar?"

Nick trafiğe çıktı, vites değiştirirken Amanda onun sağ elinde, örümcek ağına benzeyen garip bir dövme fark etti. Bir takım eski Grek desenleri de vardı. Amanda, bunun kâhyaların özel işareti olup olmadığını merak etti.

"Bizim görevimiz, avcılar gündüz saatlerinde korumak ve her türlü isteklerini yerine getirmek. Yiyecekler, elbiseler, arabalar, evlerinin bakımı, her ne olursa. Bir zamanlar, kâhyalar avcıların uyuduğu özel yeraltı odalarının üzerinde nöbet tutarlarmış. Vampirler-tabutta-uyur hikâyeleri hep oradan geliyor. Gün ışığı onlar için öldürücü olduğundan ya mağaralarda veya güneş ışığına karşı izole edilmiş odalarda uyurlarmış. İşte böyle, tabii hizmetlerimizin karşılığında, onlar da bizi mali yönden destekliyorlar."

"Öyleyse her Karanlık Avcısının bir kâhyası var."

"Hayır. Bazı avcılar yalnız çalışmayı tercih ederler. Örneğin ben, Kyrian'ın üç yüz yıldan beri ilk kâhyasıyım."

Kyrian'ın o kadar zaman yapayalnız yaşadığı düşüncesi Amanda'yı ürküttü. O koskoca malikânede, huzursuz bir hayalet gibi dolaşp, hep teselli aradığını ama asla bulamadığını görür gibiydi.

"Peki ya ayrılmak istersen?"

Nick dişlerinin arasından nefes aldı. "O pek kolay değil. Kâhyaların çok ayrıntılı bir örgütü var, tıpkı Otel Kaliforniya* gibi: İsteddiğin zaman hesabı ödeyebilirsin ama asla ayrılamazsın. Bir kere çıktın mı, ölene kadar izlenirsin. Eğer onlara ya da avcılara ihanet edersen, pişmanlık duyacak kadar bile yaşayamazsın."

* Otel Kaliforniya: Hesabı istediğiniz zaman ödeyebildiğiniz halde asla terk edemediğiniz bir otel.

Sesindeki uğursuz ton Amanda'yı tepeden tırnağa ürpertti. "Gerçekten mi?"

"Hiç şüphen olmasın. Bu adamların bazıları, binlerce yıldır kâhyalık yapan ailelerden geliyorlar."

"Kölelik gibi mi yani?"

"Hayır. İsteddiğim zaman ayrılabilirim, ancak kâhyalık yeminine aykırı bir şey yapamam. Bir kere yemin edildi mi asla bozulamaz ve sonsuza dek sürer. Evlendiğimde karım Kyrian'ın kim olduğunu veya benim ne iş yaptığımı asla bilmeyecek ama o da kâhya olursa başka. Çocukların büyüyünce, onların bu işi yapıp yapmayacaklarına karar verebilirim. Eğer yapacaklarına karar verirsem, Acheron ile Artemis'in huzuruna çıkarak, onlarla görüştüktan sonra onaylarını almaları gerekiyor."

Bu gerçekten ürkütücüydü, o konuşurken Amanda'nın aklına korkunç bir şey geldi. "Ya ben? Benim bir tehdit oluşturduğumu düşünmezler mi?"

Kırmızı ışıktaki durup, ona döndüğünde yüz ifadesi son derece ciddiydi. "Eğer öyleysen, kâhyalardan biri seni öldürür."

Amanda yutkundu. "Bu, benim içimi rahatlatmadı."

"Rahatlatması da gerekmiyor. Bizler görevlerimizi çok ciddiye alırız. Avcılar, insan ırkını kölelik ve yok olma tehlikelerinden koruyan tek güç. Onlar olmazsa, Apolliteler ve Daimonlar hepimizi ele geçirirler."

Kyrian yatağında uzanmış, uyumaya çalışıyor fakat tekrar tekrar Amanda'yı içinde hissediyordu. Onun yanan evini görmeye gittiğini biliyordu. Gözyaşlarını ve öfkesini algılayabiliyordu. Umutsuzluğunu da. Ve onu deli gibi arzuluyordu.

Şu anda Amanda'nın yanında olmasını ne kadar isterdi. Ve onu teselli etmeyi. Daha önce gün ışığından mahrum olmak onu hiç rahatsız etmemişti ama artık ediyordu. Eğer bir Karanlık Avcısı olmasaydı, şimdi onun yanında olup, gücüyle onu destekleyebilirdi.

Gözlerini kapatıp, derin derin nefes alarak, içindeki acıyı dindirmeye çalıştı. Bir öfke krizi sonucu bu yolu seçmişti. Artık geri dönmek imkânsızdı. Artemis ordusunu titizlikle kontrol ederdi ve çıtayı o kadar yüksek tutardı ki, Kyrian'ın bildiğine göre, şimdiye kadar sadece üç avcı ruhunu geri alabilmişti.

Diğer deneyenlerin hepsi bu yolda hayatını kaybetmişti.

Gözlerini açıp yatağının üzerindeki kahverengi ve altın rengi süslere

baktı "Ruha neden ihtiyacım olsun ki?" diye fısıldadı. "Bir erkeği zayıf düşürmekten başka işe yaramaz."

Hayatının bir anlamı vardı. Ve bir amacı.

O halde neden Amanda'ya karşı umutsuzca bir özlem duyarak acı çekiyordu?

Bu, yüzyıllardır uzak kaldığı bir duyguydu ve bu duygu yüzünden kendisini seven herkese ihanet etmişti.

"Bir daha asla zayıf olmayacağım" diye fısıldadı. Amanda'nın onu kasten incitmeyeceğini biliyordu. Asıl korktuğu kendisiydi çünkü birine kalbini verip bağlanırsa asla vazgeçmezdi.

Sonuçta ortaya şu basit gerçek çıkıyordu: Kyrian kendisinden ve Amanda'yı korumak için yapabileceklerinden korkuyordu.

Amanda'nın evinin kalıntılarına bakıp, annesini ziyaret ettikten sonra, Nick arabayı Fransız Mahallesinin merkezine doğru sürdü ve bir ara sokağa park etti. Buradan Chartres'e yürüyebilirlerdi. Nick, genç kadını perakendeci dükkânların bulunduğu yarı kalabalık bölgeden geçirerek Rüya Bebekler ve Aksesuarları isimli küçük bir butiğe götürdü.

Amanda kaşlarını çatı. Bir bebek dükkânına mı gireceklerdi? Bu ne garip bir şeydi?

Dükkânın kapısını açarak, ona yol veren Nick'e "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Bebek yapan birini göreceğiz."

"Tamam, aptalca bir soru sor..."

Nick'e şüpheyile baktı. "Normal insan boyunda Barbie'ler yapıldığını sanmıyorum."

Amanda'nın bir adım arkasından dükkâna giren Nick homurdandı. "Bir Barbie aramıyorum, buraya da kendim için değil, Kyrian için geldim."

Şimdi gerçekten endişelenmişti. "Neden?"

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan, kapının yanındaki bankodan başını kaldıran yaşlı bir kadın Amanda'nın dikkatini çekti. Elindeki Barbie bebeğin yüzünü yeniden boyuyordu.

Yaşlı kadın, başına, üzerinde ışığı ve bifokal* göz koruması olan garip bir turuncu başlık takmıştı. Başlık, ensesinde sıkı bir topuz halinde

* Bifokal: Çift odaklı; hem yakını hem uzağı görmeye yarayan özel gözlük camı.

topladığı beyaz saçlarını örtüyordu. Yaşlı, kahverengi gözlerinde pırıltı, dostça bir ifade vardı.

Anaç bir tavırla, "Küçük Nicky" dedi. "Bugün seni buraya hangi üzgâr attı, hem de güzel bir konukla? Bak sen şu işe, seni ilk kez bir kadınla görüyorum." Elindeki minik boya fırçasını ona doğru salladı. "Ama birlikte görülmeye değer biri. Vay vay, doğrusu bir içim su, sadece görünüşünü de kastetmiyorum, anlarsın ya."

Nick eliyle saçını düzelterip, mahcup bir tavırla Amanda'ya baktı.

Sonra yüksek sesle, "Liza, aşkım" dedi. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Gelip senin ışık saçan yüzünü görmek için bir nedene ihtiyacım mı var benim?"

Kadın güldü. "Yaşlı olabilirim, Nicholas Gautier ama henüz buna madım." Başına hafifçe vurunca, başlık şöyle bir sallandı. "Şu yaşlı kafam kolay kolay aldanmaz, üstelik senin gibi biri ziyaretime gelmeyeli kaç yıl oldu, hatırlamıyorum bile. Şimdi gel de, kulağıma gerçekten niye geldiğini fısılda."

Nick, kulağına eğilip bir şeyler fısıldarken Amanda onun biraz ağır işittiğini fark etti. Ama Nick konuşmasının sonunda sesini o kadar yükseltti ki Amanda her kelimeyi açık seçik duydu.

Hatta plastik patlayıcılar ısmarladığını bile.

"Bak unutma" dedi. "Kyrian, Talon'un kiler gibi olmasını istiyor."

Liza tatlılıkla, "Seni duydum, Nicky" dedi. "Yoksa beni sağır mı sandın?" Amanda'ya göz kırptı.

"Ne zaman geleyim?"

Liza dudaklarını büzdü. "Bana bir iki gün ver, tamam mı?" Elindeki bebeği yukarı kaldırarak "Barbie, Karanlıklar Avcısını beklemeyin" dedi.

Nick güldü. "Tabii, Liza, teşekkürler."

Kapıya doğru yürürlerken Liza onları durdurdu. "Biliyor musun" Amanda'ya doğru sendeledi. Boyu oldukça kısaydı. Amanda'nın kolunu okşayarak "Çok zarif bir görünüşün var. Küçük bir melek gibisin" dedi.

Amanda minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Liza gözlük camlarını kaldırıp, kapıya yakın bir rafa yaklaştı. Aya kuçlarına basarak, raftan özel yapım bir Barbie aldı. Bebek bembeyaz giyinmişti. Uzun, siyah, kıvrıkcık saçları, ince küçük melek kanatları ve çok güzel, boncuk işlemeli bir tuvaleti vardı.

Amanda hayatında bundan daha güzel, daha zarif bir şey görmemişti.

Liza bebeği ona uzattı. "İsmi Starla. Yüzünü boyarken, buraya devamlı gelen bir hanımı örnek aldım." Sanki bebekle konuşuyormuş gibi onu kulağına yaklaştırdı. Sonra başını sallayıp, Barbie'yi Amanda'nın eline tutuşturdu. "Seninle birlikte eve gitmek istediğini söylüyor."

Amanda'nın ağzı açık kaldı. Hele üzerindeki dört yüz dolarlık fiyat etiketini görünce iyice şaşırdı. "Teşekkür ederim, Liza ama bunu alamam." Bebeği geri vermeye çalıştı.

Liza itiraz kabul etmez bir tavırla elini sallayarak, "O senin tatlım," dedi "seni koruyacak bir meleğe ihtiyacın var."

"Ama..."

"Tamamdır." Nick başıyla kapıyı işaret ederek söze karıştı. Sonra sesini alçaltarak Amanda'yı uyardı, "Reddedersen onu kırmış olacaksın. O bebekleri hediye etmeye bayılır."

Amanda yaşlı kadına sarıldı. "Teşekkürler, Liza. Ona gözüm gibi bakacağım."

Neredeyse kapıya varmışlardı ki, Liza onları tekrar durdurdu. Bebeği geri alarak, "Bir şey unuttum" dedi. "Starla çok özeldir." Barbie'nin bacaklarını bitiştirerek, başını aşağıya doğru bastırdı.

O anda bebeğin ayaklarından kalem inceliğinde, yedi-sekiz santimlik iki bıçak fırladı.

Liza "Daimonlar için" diye açıkladı, sonra bıçaklar yok olana kadar bebeğin başını yukarı doğru çekti. "Güzellik bazen en ölümcül silahtır."

Amanda 'Tamam' diye düşündü. Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Liza bebeği ona verirken yine kolunu okşadı. "İkiniz de kendinize dikkat edin."

Nick "Ederiz" diye cevap verdi ve bu kez nihayet caddeye çıkabildiler.

Amanda elindeki bebeğe bakarken ne düşüneceğini bilemiyordu.

Nick arabaya gidene kadar onun haline güldü.

Amanda Jaguar'a binip, Starla'yı dikkatle kucağına koyarken "Liza bir kâhya, değil mi?" diye sordu.

"Şimdi emekli ama evet. Xanders'ten Byrna'ya kadar, otuz beş yıl boyunca hem kâhya, hem de Oracle olarak çalıştı.

"Kyrian'ın çizmelerini yapan da Liza mı yoksa?"

Nick motoru çalıştırırken başını salladı. "Hayır. Başka bir Karanlık-lar Avcısı büyük silahları yapar. Kılıçlar, çizmeler vesaire. Liza ise plastik patlayıcı taşıyan sarkaçlar gibi küçük silahları yapar. Mücevher

veya diğer zararsız maddeleri ölümcül hale getirmede üstüne yoktur."

Amanda nefesini koyuverdi. "Sizlerden korkulur."

Nick güldü, sonra saatine bir göz attı. "Neredeyse üç olmuş. Daha Talon'a gideceğiz, hava kararmadan önce de seni geri götürmem gerek, onun için acele etsek iyi olur."

"Tamam."

Şehirden çıkıp, bataklık bölgede kırk dakika kadar yol aldılar.

Uzun ve dönemeçli toprak bir yolun sonunda, barakaya benzer büyük yük ve eski bir ev görüldü. Kapısındaki yeni kilitler olmasaydı, insan bu evin yüzyıldır kullanılmadığına rahatlıkla inanabilirdi. Tabii bir de önündeki garip görünüşlü posta kutusu vardı. Üzerine yatay ve çapraz olarak iri gümüş çiviler çakılmış, simsiyah bir posta kutusuydu bu.

Amanda'nın bakışını yakalayan Nick "Talon biraz gariptir" dedi. "Posta kutusunu işaretlemenin komik olduğunu düşünüyor."

Sonra arabasındaki uzaktan kumandayla garajın kapısını açtı ve içeri girdiler, Nick arabayı park ederken Amanda hayretle etrafına bakındı.

Barakanın içi seramik ve çelikle kaplıydı ve içeride bir Viper ile beş motosikletten oluşan bir Harley-Davidson koleksiyonu vardı, en arkada da bataklığa demirlemiş küçük bir katamaran göze çarpıyordu.

Amanda diğerlerinden ayrı bir yerde duran Harley'i görünce "Vay canına" diye fısıldadı. Şık, siyah motosiklet loş ışıkta parılıyordu. Sahibinin göz bebeği olduğu besbelliydi. Amanda, bir gece önce Talon'un ona nasıl bindiğini hatırladı.

Nick arabaya ve motosikletlere hiç bakmadan, kıyıda duran katamarana doğru yürüdü.

"Talon da burada mı yaşıyor?" Nick'i takip eden Amanda tertemiz, gıcır gıcır iskeleye geldiklerinde, katamaranın yanında bir teknenin daha sığabileceği kadar boşluk olduğunu gördü.

Nick, onun tekneye binmesine yardım ettikten sonra, garajın bataklık tarafındaki kapısını açmak için uzandı. "Evet, eski bir Kelt olduğundan doğayı sever. En korkunç olduğu zamanlarda bile."

Amanda başını kaldırdı. "Eski bir Kelt olduğu doğru mu?"

"Evet. Beşinci veya altıncı yüzyılda bir kabile şefiymiş. Babası yüce bir Druid rahibi, annesi de ondan önce gelen lidermiş."

"Sahi mi?"

Nick teknenin ipini çözerken başını salladı, sonra tekneye atlayıp Amanda'nın yerine oturmasını bekledi ve motoru çalıştırdı.

Amanda motorun gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağıra-

rak, "Nasıl Karanlıklar Avcısı olmuş?" diye sordu.

"Kabilesi ona ihanet etmiş." Nick dümeni kırarak tekneyi bataklığa çıkardı. "Ona kendi kanından birini kurban etmesi gerektiğini söylemişler. Bu durumda kurban ya Talon ya da kız kardeşi olacakmış. Talon kurban olmayı kabul etmiş ama kabilesindeki adamlar onu bağlar bağlamaz, gözlerinin önünde kız kardeşini öldürmüşler. Tabii çılgına dönmüş ama bağlı olduğu için de hiçbir şey yapamamış. Adamlar onu da öldürmek için döndükleri zaman, hepsinden intikam almaya yemin etmiş."

"Onları öldürmüş mü?"

"Sanırım, evet."

Amanda oturduğu yerde düşünceye daldı. Zavallı Talon. Kendisi sevgili kız kardeşlerinden biri gözlerinin önünde öldürülse ne yapardı, bunu hayal bile edemiyordu. Tamam, çoğu zaman canını sıkıyor olabilirlerdi ama onun için çok değerliydi ve Amanda onlara zarar verecek birini gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

Kim bilir bu adam o gün nasıl bir dehşet yaşamıştı. Belki de hâlâ kâbuslar görüyordu.

Nick tekneyi bataklığın derinliklerine doğru yönlendirdi, sonunda küçük bir kulübeye ulaştılar. Kulübe o kadar ufaktı ki Amanda buranın otuz metre kareden fazla olamayacağını düşündü. Dışarıdan, Nick'in arabasını bıraktığı barakadan da kötü görünüyordu. Kaba tahtalar güneşte solmuş açık gri renkteydi ve en ufak bir esintide dağılıverecekmiş gibi duruyordu.

Biraz daha yaklaşıncı Amanda, kulübenin arkasında, iki jeneratörü olan bir iskele gördü. Burada bir katamaran daha vardı.

Nick tekneyi döndürürken Amanda, "Kasırğa mevsiminde ne yapıyor?" diye sordu.

"Doğrusunu istersen pek bir şey yapmıyor. Talon'un güçlerinden biri de havayı kontrol edebilmek olduğundan, bir tehlike söz konusu değil. Ama tabii, gündüzleri uyurken her şey olabilir. O anda hava şartlarını takip edemeyeceği için, burası olduğu gibi havaya uçar gider, o da içeride kızarır."

"Tehlikeli hayatı seviyorlar, değil mi?"

Nick güldü. "Onların yaptığını yapabilmek yürek ister. Felaketlerle dalga geçebilmek onların temel şartlarından biridir."

Nick Amanda'yı yerinde kalması için uyararak tekneden indi. Eğreti iskeleden kulübeye doğru uzanan eski, dar yolda bir süre dikkatle

yürüdükten sonra, ona arkasından gelmesi için işaret etti.

"Geri çekil, Beth!" Nick Amanda'ya yaklaşan bir timsahı azarlardı. Bunu gören genç kadın bir hamlede kendini yine tekneye attı.

Nick onu rahatlatmaya çalışarak "Sorun yok" dedi. "Gündüzleri Talon'u korurlar. Korkma, benimle olduğun sürece sana zarar vermezler."

"Bundan pek emin değilim." Amanda istemeye istemeye tekneden indi.

Düşman bakışlı dört devasa timsah, kulübenin kapısına varıncaya kadar peşlerinden geldi. En büyükleri, arkalarından verandaya tırmanıp kuyruğunu şaklatınca Amanda'nın yüreği ağzına geldi.

Timsah onlara doğru tısladı.

Nick "Kapa çeneni, Beth!" diye söylendi. "Yoksa yemin ederim, seni bavul yaparım." Rengi atmış eski kapıya vurdu.

İçerden Talon'un ağır aksanlı sesi duyuldu. "Henüz ortalık kararmadı, Nick." Amanda adamın, kapıdakileri nasıl tanıdığını merak etti. "Ne istiyorsun?"

"Karanlık basmadan önce senin srad'ını Kyrian'a götürmem gerekiyor."

Amanda kapının arkasında bir hışırtı duydu. Bir iki saniye sonra da kilitte dönen anahtarın sesi geldi ve kapı hafif bir çıtırtıyla açıldı. Nick kapıyı itip iyice açtı ve içeri girdiler.

Amanda karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştıysa da, Nick küçük bir masa lambasını yakana kadar başarılı olamadı.

Etrafını görünce de şaşkınlıktan dili tutuldu. Bütün duvarlar siyaha boyanmıştı ve oda tıpkı bir askeri kontrol merkezine benziyordu. Her taraf bilgisayarlar ve elektronik aygıtlarla donatılmıştı. Kulübenin çevresi ve dış görünüşüyle çelişse de, bu adam tam bir tekno-kolikti.

Bu arada bakışı Talon'a takılınca, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Adam *çırılçıplaktı*.

Ve harika görünüyordu.

Amanda karşısındaki çıplak vücuda baktı. Sol tarafının önü ve arkası, ayrıca sol kolu kırmızı, siyah renklerde garip şekilli Kelt dövmeleleriyle kaplıydı. Büyük, ejderha başlı kolyesi loş ışıktaki parıltıyordu. Ama inanılmaz derecede yakışıklı olmasına rağmen nedense Amanda'ya pek çekici gelmedi.

Karşısındaki görüntü resim olarak güzeldi ama o kadar. Kyrian ile olduğu gibi kalp atışları hızlanmadı ve içinde ona karşı en ufak bir cinsel istek de uyanmadı.

Talon ise çıplaklığını hiç umursamıyor gibiydi.

Nick sırtarak, "Seni uyarmalıydım" dedi. "Eski savaşçılar çıplaklık konusunu fazla önemsemezler. Giyinme konusu pek aldırış etmedikleri modern bir angarya." Talon'a baktı "Hey, Kelt, kadıncağızı şoka uğratmadan önce üzerine bir şey giysene."

Talon homurdandı. "Neden? Yine yatacağım nasıl olsa. Ne istiyorsan al, kapıyı da arkandan kilitle." Bir köşeye yerleştirilmiş şiltesinin önünde duraklayarak genç kadına istekle baktı. "Tabii Amanda'yı burada bırakırsan, biraz daha uyanık kalmaya ve sosyal olmaya ikna edilebilirim."

Nick "Lanet olsun, Talon!" diye söylendi. "Kadınsız bir saat olsun idare edemez misin?"

"Bir tanesi sorun değil de iki ya da üç olunca problem başlıyor." Talon dönüp siyah şilteye uzandı. Yan tarafına doğru yatarak gözlerini kapadı.

Ama ancak telefonu çalana kadar. Küfrederek döndü ve telefona uzandı. Bu arada Nick de büyük silah dolabına gidip, korkunç görünüşlü iki hançer aldı.

Talon telefondakine "Wulf, daha tam olarak uyanamadım bile" diye söylendi. "Hem bu beni hiç ilgilendirmez. Bana ne diye eski Yunanistan ile ilgili şeyler soruyorsun? Ben orada yaşadım mı? Cevabım hayır, lanet olasıca!.. Bilmiyorum, ilgilenmiyorum... Bekle." Nick'e dönerek, "Sen hiç Pollux Kült'ünü duydun mu?"

"Kyrian'a ya da diğer Yunanlılara sorman lazım."

"Duydun mu?" Talon bir an öbür tarafı dinledi, sonra yine Nick'e döndü. "Ash geziye çıkmış, Brax, Jayce ve Kyros henüz görevden dönmemişler. Kyrian da telefona cevap vermiyormuş. Wulf gerçekten önemli olduğunu söylüyor."

Her ikisi de aynı anda bu cümlelerin anlamını kavradılar.

Talon, telefondaki Wulf'a "Kyrian'ı son olarak ne zaman aradın?" diye sordu.

Bu arada Nick cep telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi.

Amanda da "Duşta olabilir" diye fikir yürüttü.

Nick başını salladı. "Öyle olsa bile Rosa cevap verirdi." Bir dakika bekleyip telefonu kapattı. "Çok önemli bir sorun var."

BÖLÜM 10

Yatak odasının kapısı açıldığı anda Kyrian uyandı.

Uyku sersemliğiyle Rosa'nın içeri girdiğini gördü ve onu neden rahatsız ettiğini merak etti. Yaşlı kadın şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Kyrian sırtüstü döndü. "Bir şey mi?.."

Daha cümlesini bitiremeden hafif, parlak bir ağ üzerine örtülerek onu yatağa mıhladı. Ve Kyrian, içinde büyük bir öfke dalgası yükselirken öylece kalakaldı. Tuzağa düşmeye hiç katlanamazdı, özellikle de sırtüstü yatarken. Birden gözünü kan бүрүdü.

Ta ki Rosa'yı görünceye kadar.

Yaşlı kadın yatağının yanında durmuş, alnı ter içinde, boş gözlerle ona bakıyor ve tekrar tekrar hep aynı İspanyolca cümleyi fısıldayıp duruyordu. "*Debe materle, debe matarle.*"

Onu öldürmelisin, onu öldürmelisin...

Elindeki satırı kaldırdı.

Kyrian mümkün olduğu kadar sakın bir sesle "Rosa, satırı bırak" dedi.

"*Debe matarle...*" Rosa yatağa biraz daha yaklaştı.

"*Rosa, no haga esto. Bunu yapma. Kaldır beni. Déjeme para arriba, por favor.*"

Yaşlı kadın o kadar titriyordu ki, Kyrian onun her an bir kalp krizi veya spazmı geçireceğinden korktu. Güçsüz bedeni bu kadar strese dayanamazdı.

"Desiderius senin kötü biri olduğunu söylüyor, *m'ijo*. Ölmen gerek."

Kyrian, Rosa'nın bu çılgınca davranışını aşarak ona ulaşmak, eski haline döndürmek için ne yapabileceğini düşündü. "Rosa, sen beni iyi tanırsın."

Satır biraz daha yukarı kalktı.

Ağın altında hiçbir şey yapamayan Kyrian, parlayan çeliğe bakarak, onun her an aşağı inip kendisini doğramasını bekledi. Rosa'ya yalvarmak, kendisini dinleyene kadar bağırarak istiyordu fakat bunun yaşlı kadına zarar verebileceği korkusuyla vazgeçti. Kadıncağız zaten yeteri kadar stres altındaydı, daha fazlasını kaldıramayabilirdi. Kyrian da ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederdi.

O anda cep telefonu çaldı.

"Biliyorum, Desiderius," Rosa İspanyolca fısıldadı. "Biliyorum. Ölmesi lazım." Bir elini, hareket etmesini önlemek amacıyla Kyrian'ın göğsüne bastırdı. Oysa kımıldayamıyordu bile. Üzerindeki ağ onu tamamen hareketsiz bırakmıştı. "Parçalanmalı."

Satırı indirirken Kyrian iyice gerildi.

Ve satır onu kıl payı ıskalayıp yanına saplandı.

Rosa "*M'ijo*" diye fısıldadı. Bir an için gözleri canlandı, sonra kendini kaybetti.

Ve yere düştü.

Kyrian hem Rosa'nın yaralanmış olabileceğini düşünerek, hem de savunmasız durumda olmasının yarattığı panikle, üzerindeki ağdan kurtulmak için deli gibi uğraşıyordu. Ama hiç işe yaramadı. Çünkü bu, Artemis'in ağlarından biriydi ve av bir kez yakalandı mı, kurtulması imkânsızdı.

Ulu tanrılar adına, Rosa bunu nasıl elde etmiş olabilirdi? Desiderius bile buna ulaşamazdı. Sadece bir tanrı veya yarı tanrı ölümsüz bir silahtı muhafaza edildiği kutsal yerden alabilme hakkına sahipti, ayrıca Artemis silahlarını bizzat çok iyi korurdu.

Sonra bir Daimon kaçış-deliğindeyken nasıl olur da Rosa'ya ulaşır, onu kontrol edebilirdi? Hiçbir Daimon bu kadar güçlü olamazdı.

Burada ne biçim işler dönüyordu böyle?

Faydasız olduğunu bile bile, kendini ağdan kurtarmaya çalıştı. Her geçen dakika, eski anıları canlandırıp, önüne yığıyordu.

"Nasılmış, Kumandan?" Valerius'un alaylı sesi geçmişten sıyrılıp, kulaklarına doldu. "Tamamen kontrolüm altındasın. Hiç gücün yok. Korumasızsın." Hâlâ Romalının o kötü gülümseyişini görüyor, işkencesinin acısını hissediyordu. "Önümde kıvrandığını, merhamet dilediğini zevkle seyredeceğim."

Kyrian her anı yeniden yaşadıkça, gözleri kararmaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordu. Bir daha tuzağa düşmeyecekti. Böyle değil.

Esir alınmış bir adam gibi olanca gücüyle ağdan kurtulmaya çalışıyordu.

Hava karardıktan bir saat sonra eve geldiler. Önde Nick, bir adım arkasında Amanda ve Talon içeri girdiler. Nick, "Rosa?" diye bağırarak önce mutfığa koştu, sonra oturma odasına bakıp merdivenlere yöneldi. "Kyrian?"

Cevap veren olmadı. Üst kata, Kyrian'ın odasına koşarlarken, tüyler ürpertici sessizlik sanki Amanda'nın kulaklarını tırmalıyordu. Nick çift kanatlı kapıyı öyle şiddetle açtı ki, rüzgârdan yatağın perdeleri havalandı.

Oda bomboştu.

Amanda kapıda duraklayarak, odayı bir kolaçan etti. Yatak örtüleri dışında her şey yerli yerindeydi.

Yine de...

Amanda ters bir şeyler olduğunu *hissetti*. İçindeki derinliklerde saklı olan güçleri harekete geçip onun Kyrian ile bağlantı kurmasını sağladı. Onun kaygılı ve kızgın olduğunu algılayabiliyordu.

Talon yatağa yaklaşıp parlak, gümüş rengi ağı kaldırırken küfretti. Elinde top haline getirip "İnanılır gibi değil" diye homurdandı.

Amanda sordu, "O da ne?"

"Bir *diktyon*. Artemis'in ağlarından biri."

Amanda'nın bunun ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu ama Talon'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, iyi bir şey olmadığı belliydi. Üstelik Kyrian ortalarda yokken, bu ağın yatağında olması pek hayra alamet değildi. Amanda öncekinden daha büyük bir paniğe kapıldı. "Bu niye burada?"

"Hiçbir fikrim yok ama eğer Kyrian bunun altında kalmışsa ağı atanın eline düşmüş demektir." Eğilip yerdeki satırı aldı.

Amanda'nın paniği iyice artmıştı, ayrıca karşı koymasına rağmen güçleri dalga dalga yükselerek Kyrian'ı araştırıyordu. Psişik güçlerinin kendisini yönlendirmesinden nefret ederdi fakat Kyrian'ın tehlikede olup olmadığını bilmek zorundaydı. Ne olursa olsun, *bir şey* bilmeliydi.

Gözlerini kapatınca onu steril bir ortamda gördü. Endişeli görünüyordu ama Amanda herhangi bir tehlike algılamadı. Talon'a dönerek "Onu cepten ara" dedi.

Talon 'olmaz' der gibi baktı. "Defalarca aradım."

“Bir kere daha ara.”

Adamın yüzündeki ifadeden, onun emir verir gibi konuşmasından hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. İstemeyerek de olsa “Pekala” dedi. “Herhalde saçmalığın da bir yararı vardır.” Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp, numarayı tuşladı.

Nick etrafa bakınıyordu, “Hiçbir mücadele izi görünmüyor.”

“Kyrian.” Talon Amanda’ya tuhaf tuhaf bakarak, konuşmasına devam etti. “Hangi cehennemdesin?”

Amanda bir adım yaklaştı. Haklı çıktığını anlayınca kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

“Biz oraya gelene kadar bir yere ayrılma.” Talon telefonu kapatıp, Nick’e baktı. “Hastanedeymiş. Rosa kalp krizi geçirmiş.”

Nick şaşkınlıkla “Aman tanrım” dedi. “Peki, iyi miymiş?”

“Hastanede cep telefonu kullanmak yasak olduğu için fazla konuşamadı. Biz oraya gidince anlatacakmış.”

Kyrian endişeyle bekleme odasında gidip geliyordu. İçinde hem öfke hem de korku vardı. Bunun için Desiderius’u öldürebilirdi. Daimon bunu bir şekilde ödeyecekti.

“Ne olur, Rosa iyileşsin.” Belki milyonuncu kez tekrarlardı.

“Kyrian?”

Amanda’nın yumuşak, sakinleştirici sesini duyunca döndü. Ona doğru geldiğini görünce içinde anlatılmaz bir sevinç ve rahatlık hissetti.

Ne yaptığının farkına varmadan onu kollarına alıp öyle sıktı ki Amanda uyarmak zorunda kaldı. Ama Kyrian kendini tutamıyordu. Onu sağ salim görünce çok rahatlamıştı. Desiderius istediği zaman istediği yere girebildiğine göre, artık hiçbir yer güvenli sayılmazdı.

Desiderius ona her yerde erişebilir, hatta herhangi birine onu öldürebilirdi.

Bu düşünce Kyrian’ı dehşete düşürdü. Beyninin derinliklerinden bir ses, Desiderius’un ona karşı Amanda’yı kullanabileceğini fısıldıyordu.

Tabii ona bu fırsatı verirlerse.

Amanda’nın yüzünü ellerinin arasına alarak derin bir sevgiyle öptü. O Daimon’u öldürecek. Desiderius kaçış-deliğinden çıktığı anda hayatı sona erecek. Kyrian da var olduğundan beri ilk kez birini öldürmekten zevk alacaktı.

Başını kaldırıncaya Talon’un eleştirici bakışlarıyla karşılaştı. Kelt’in

aklından neler geçtiğini biliyordu. Bir Karanlık Avcısı romantik duygularla kimseye bağlanamazdı. Yasanın ilk ve en önemli maddesi buydu. Böyle bir ilişkiye giren Avcı doğru dürüst düşünemezdi. Kyrian’ın bunu herkesten daha iyi bilmesi gerekirdi.

Ne var ki bu gerçek Amanda’ya karşı olan duygularını değiştirmiyordu.

Talon’a “Amanda’nın güvenliğini sağlamak için sana ihtiyacım var” dedi.

Talon gözlerini kıstı. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Desiderius bana tuzak kurmak için Rosa’yı kullandı. Onu tamamen kontrol altına almıştı. Bunu Rosa’ya yapabiliyorsa *herkese* yapabilir.”

Talon yavaşça nefesini koyuverdi. “Bir de benim niye yalnız yaşadığımı merak ediyorsun.”

Kyrian, sesindeki uyarıcı tonu ve Amanda’ya imalı bakışını anlamazlıktan geldi.

Amanda ile göz göze gelince, başparmağıyla onun yanağını okşadı. “Amanda, kardeşini aramanı istiyorum. Ona kendini kollamasını ve yalnız kalmamasını söyle. Diğer kardeşlerin de bir koruma kozası veya onu Desiderius’tan koruyacak başka bir şey yapsınlar. Başka ne gibi güçleri olduğunu bilmiyoruz.”

Onun endişe ve korkusunu sezdi. Göğsünde kalp atışlarını duyuyordu.

“Anladığım kadarıyla bunlar normal Daimon güçleri değil galiba?”

“Hayır. Daha önce hiç böyle bir şeye rastlamamıştık.” Tekrar Talon’a baktı. “D’Alerian ile konuştum, bana Desiderius’un insanların bilinçaltını karıştırarak, onların direncini yok ettiğini söyledi. D’Alerian yardımcı olabilir ama tam bir koruma garantisi veremiyor. Acheron’u ara, serseri bir tanrının başıboş dolaştığını söyle. Onlardan biri Desiderius’a yardım ediyor olmalı, bunun başka bir açıklaması yok. Kim olduğunu ve neden ona yardım ettiğini öğrenebilirsek faydası olur.”

Talon başını salladı. “Sen ne yapacaksın?”

“Bu işi bu gece bitirmek için elimden geleni yapacağım. Eğer saklandığı kaçış-deliğini bulursam, oraya da girerim.”

Talon’un bakışları sertleşti. “Kyrian, sen Avcı-adam değilsin. Eğer içeri girersen, bir daha çıkamayabilirsin. Hayatını kaybedersin, daha da kötüsü, sonsuza kadar boyutlar arasında sıkışıp kalırsın. Bırak Kattalakis’i arayayım...”

“Sana söyledim, bir Avcı-adamı onun yanına gönderemeyiz. Artık

bundan iyice eminim. Eğer Desiderius *onlardan* birinin ruhunu eline geçirirse, tanrı yardımcımız olsun. Bu riski göze alamayız.” Amanda’ya bakınca yüzündeki endişeyi gördü. Ne olursa olsun, onu korumaya kararlıydı. “Yasa’nın ikinci maddesi yapman gerekeni yapmalısın. Ben ölürsem yerimi sen alırsın. O zaman *başarılı ol.*”

Talon başını salladı. Amanda ise koluna sarılarak “Kyrian,” diye fısıldadı “oraya yalnız gitmeni istemiyorum.”

“Biliyorum Amanda. Ama bu adam çok güçlü ve karşı konulmazsa çok tehlikeli olabilir. Rosa’yı neredeyse öldürüyordu.” Rosa’nın kendisini neredeyse öldüreceğinden söz etmedi. Bunu bilmeseler de olurdu.

Tanrılara şükür ki D’Alerian, Rosa’nın bilinçaltındaki karmaşayı sezerek hemen gelmişti. Eğer Rüya Avcısının müdahalesi olmasaydı, Kyrian hâlâ yatağında tuzağa düşmüş olarak kalacaktı.

Ve yanında Amanda olmadan yatağa bağlı kalmak hiç de cazip değildi.

Genç kadının başının üzerinden kâhyasına baktı. “Nick, doktordan haber alır almaz beni ara.” Tam çıkmak üzereyken Amanda onu durdurdu.

Kyrian ne yapmak istediğini anlayamadan, onu kendine çekip çılgınca öpmeye başladı. Dudakları, Kyrian’inkileri çekiştiriyor, dili onun dilini okşuyordu. Elleri Kyrian’ın ceketinin yakasına yapışmıştı. Kyrian, onun kendisi için korktuğunu biliyor, onun ilgisi yaralı kalbini mutlulukla dolduruyordu. Genç kadın ciddi bir tavırla “Dikkatli ol” dedi.

Kyrian hafifçe çenesine dokundu. “Tamam.”

Amanda onun arkasından bakarken midesine bir ağrı saplandı. “Talon, ona yardım edemez misin?”

“İnan bana, şu ‘yardım yok’ kuralından senin kadar ben de nefret ediyorum. Ama yardım edersem, sadece onu zayıflatmış olurum.”

Nick telefonunu uzattı. “Tabitha’yı ara ve onu uyar.”

Amanda numarayı tuşlarken birden aklına geldi. “D’Alerian da kim, bizim bilinçaltımızı nasıl kontrol edebiliyor?”

Talon cevap verdi. “Sana bahsettiğimiz Rüya Avcılarından biri.”

Amanda kaşlarını çatı. “Sizler ne olacağınızı seçebiliyor musunuz?”

Talon başını salladı. “Rüya Avcıları çok farklıdır. Onlar insanlardan değil, tanrılardan doğmuşlardır.”

“Peki, Avcı-adamlar? Onlar nereden geliyor?”

“Onlar yarı insan yarı da kötü bir büyüye uğramış Apolliteler.”

İçindeki korku o kadar büyüktü ki, boğulacakmış gibi oldu. Durum hiç de iyi görünmüyordu. “Onların iyi adamlar olduğunu sanıyordum.”

“Evet, bazıları iyidir ama bazıları da katildir.”

Amanda “Zamanda ve boşlukta yürüyebilen bir büyücünün güçleriyle” dedi. Sanki midesi düğümlenmişti.

Nick tamamladı “Ve arada bir rüya gören.”

Amanda sinirli bir şekilde güldü. “Biliyor musun, bütün bunları öğrenmeden önce çok daha mutluydum.”

Talon “Bizler de bu nedenle gizli kalması için elimizden geleni yapıyoruz” dedi. “İnan bana, insanlar dışarıda onları neyin beklediğini bilselerdi, geceleri asla uyuyamazlardı.”

Amanda başını sallarken, bir daha uyuyup uyuyamayacağını düşünüyordu.

Dehşete kapılmış bir durumda, kardeşinin numarasını tuşladı. Artık ne ile uğraştıklarını bildiğinden, Tabitha’ya, Lord King Badass’a ve tek umutları olan Karanlık Avcısına dikkat etmesi gerektiğini söyleyecekti.

Kyrian bütün gece New Orleans sokaklarında Daimon arayarak geçirdi fakat hiçbir şey bulamadı. Desiderius hâlâ kaçış-deliğindeydi. Ne ondan, ne de diğer Daimonlardan hiçbir iz yoktu. Ya güçleri tam olarak geri dönmemişti ya da Daimon, bulunduğu yeri gizlemenin bir yolunu bulmuştu. Her ne ise Kyrian bir türlü izini bulamamıştı. Elektronik izleyicisi bile işe yaramıyordu.

Şanssızlığına lanet etti.

Karanlık Avcısı olduğundan beri hiç bu kadar belirsizlik içinde kalmamıştı.

Ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Hele Amanda’nın hayatı, o acımasız adamı bulup durdurabilmesine bağlı olunca...

Canı sıkın ve yorgun bir halde eve gitti. Her taraf karanlık ve sessizdi. Amanda evin üst katındaydı. Onun varlığını bir okşayış gibi hissediyor, bu da ona nedenini pek de merak etmediği bir rahatlık veriyordu.

Sadece onun orada olduğunu bilmek...

Büyük bir mutluluk hissetti.

Ama onu görmeye gitmedi. Bu gece kafası çok meşguldü. Üzerinde düşünmesi ve halletmesi gereken bir sürü şey vardı.

Bilardo odasına girip, eldivenini ve beyzbol topunu alarak atış yapmaya çıktı. Topa odaklanınca, aklından çeşitli düşünceler gelip geçmeye başladı. Bir an geçmişin acı anılarına daldı. Kafasında hâlâ bazı

şüpheler vardı.

Karısı onu neden sevmemişti?

Theone'nin ihanetinden beri yanına yaklaşan herkesten şüpheleniyordu. Karısına sahip olduğu her şeyi vermiş fakat bu yeterli olmamıştı. Onun sevgisini kazanamadıysa, hiç kimseninkini kazanamazdı. Bunu biliyordu.

Yüzyıllar boyu bunun önemli olmadığına kendini inandırmıştı. Onun hiç kimseye ihtiyacı yoktu.

Amanda'yı tanıyınca kadar. Genç kadın bütün savunma sistemlerini delip geçmişti ve Kyrian onun önünde kendini çıplakmış gibi hissediyordu.

Bu kadın tek başına onun kalbini açıp, ta derinliklerine inebilmişti. Kyrian onu istiyordu. Aklını, bedenini, ruhunu. Her şeyini istiyordu.

Birden sol tarafında bir hareket dikkatini çekti.

Başını çevirince, kapıda Amanda'yı gördü. Üzerinde eşofman vardı. Bu kıyafetle bu kadar seksi görünmesi inanılmazdı. Saçlarını iki örgü yapmıştı. Kıyafeti çok masum ve çocuksu görünüyordu ama Kyrian'a doğru gelen kadının çocuklukla hiç ilgisi yoktu.

İçindeki erkeklik duygularını adeta şaha kaldıracak kadar çekiciydi. "Ne zaman geldin?"

Tam cevap vereceği sırada yaklaşıp yanağından öptü. Kyrian daha önce bilmediği garip bir duyguya kapıldı. Genç kadının davranışlarında gerçek bir sevgi vardı.

"Sen niye ayaktasın?" diye sordu. "Saat dördü geçti."

"Uyuyamadım."

Sonra atriumun öbür ucuna yürüdü. Ona doğru döndüğünde elinde Nick'in beyzbol eldiveni vardı. Profesyonel bir oyuncu gibi elini yukarı kaldırarak topu yakalamaya hazırlandı.

Kyrian gülümseyerek topu yavaşça ona gönderdi.

Amanda topu yakaladı, sonra öyle hızlı attı ki, top Kyrian'ın elinde şaklayarak, eldivenin altından avucunu yaktı. "Ah!" Canı çok yanmış gibi ona takıldı. Nick'ten daha iyi atıyordu. "Çok etkilendim."

Genç kadın göz kırptı. "Zavallı babam için erkek çocuğa en yakın olan bendim. Bana oynamayı o öğretti."

Kyrian topu yine ona attı. "İyi öğretmiş."

Amanda gülümsedi. Sonra bir süre sessizlik içinde birbirlerine top atıp durdular. Hey ulu tanrılar, bu saatte onunla top oynamak isteyecek bir kadın olabileceği aklına gelmezdi. Hatta Nick bile bundan şikâyet

ederdi fakat Amanda onunla birlikte olmaktan memnundu.

Amanda "Nasıl gitti?" diye sordu. "Onu buldun mu?"

"Hayır." İçini çekti. "Hiç anlamıyorum."

"Bulacaksın."

Sesinde mutlak bir güven vardı. "Hiç şüphen yok mu?"

"Hiç. Onun bize bir şey yapmasına asla izin vermezsin sen."

"Ama Rosa'ya yardım edemedim."

Topu tutup geri gönderirken, "Üzgünüm" dedi. "Bu gerçeği kabul etmek senin için çok zor olmalı ama senin suçun değildi. Sen onu korumak için elinden geleni yaptın."

Kyrian dişlerini sıktı. "Çok sarsıldım. Bu kadar etkileneceğimi tahmin etmezdim. O herifin Rosa'ya ulaşabilmesine inanamıyorum."

Amanda'nın ona bakan gözlerinde anlayış ve içtenlik, dudaklarında ise hüznü bir gülümseme vardı. "Sanırım bu, bizim evlerin nasıl yandığını da açıklıyor."

Kyrian başını salladı. "Herhalde Allison'u kullandı. Onu odasında bulduğumda kendinde değildi, tıpkı Rosa gibi. Sanırım insan aklı o kadar stresi kaldıramıyor."

"İçin rahat etsin. Tabitha, Allison'un iyileşip eve döndüğünü söyledi, o halde Rosa'nın da kalıcı bir hasar almadan iyileşip normale dönmesi lazım."

"Bu iyi haber." Kyrian top oynarken onu seyrediyordu. Sonra kendisinin her atışta daha çok hata yaptığını fark etti.

Kyrian ona gitgide âşık olduğunu biliyor fakat buna karşı koyamıyordu.

Aslında oynadıkça ona olan arzusu artmaktaydı. Topa vurmak için geri çekildiğinde, üzerindeki svetsörtün gerildiğini görüyor, saç telleri yüzüne düştüğünde onları geriye atışına bayılıyordu. Genç kadının dudakları aralanmış, nefes alışsı sıklaşmıştı.

Kyrian onun topu yakalayışını seyretmek için kasten yükseğe atmaya başladı. Amanda'nın topa her uzanışında, svetsörtü yukarı sıyrılarak belini açıkta bırakıp, Kyrian'ın istekli bakışlarına hedef oluyordu. Sonra topun arkasından koşarken göğüsleri hopluyor, kalçaları sallanıyordu. Ama en güzeli topu almak için eğildiğinde biçimli poposunun ortaya çıkmasıydı. Ulu tanrılar, bu kadın şimdiye kadar gördüğü en güzel popoya sahipti...

Artık dayanamayarak eldiveni yere attı.

Kyrian kararlı ve uzun adımlarla ona yaklaşıırken Amanda olduğu

yerde kalakaldı. Daha ne olduğunu anlamadan, Kyrian onu havaya kaldırıp ateşli bir şekilde öptü.

O harikulade, sert kaslar vücuduna dolanıp ayaklarını yerden kesmişti. Amanda uzun boylu olduğundan, şimdiye kadar hiç kimse onu havaya kaldıramamıştı. Oysa Kyrian'ın bunu kolaylıkla yapması onu heyecanlandırdı. Onun yanında kendini hem çok dişi, hem de küçücük hissediyor ve bundan hoşlanıyordu.

Kyrian dilini ağzında dolaştırırken, bacaklarını onun beline doladı. Ah, kalçalarının arasında hissettiği o harika karın kasları... Bu adam kusursuzluğun sembolüydü.

Homurdanarak poposunu avuçlarken, bir yandan da sivri dişleriyle hafif hafif dudaklarını ısıırıyordu.

Sonra dudaklarını bırakıp, burnunu boynuna sürterek ve yine hafifçe ısırarak çenesinin altına indi. Sıcak nefesi teninde dolaşırken Amanda'ya sanki tüm vücudu eriyormuş gibi geldi. Ah! Evet, bütün gün bunu arzulamıştı. Onun kollarında olmak. Ona sarılarak, içindeki tüm sevgiyi ona verebilmek.

Onu tekrar içinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Kyrian duyduğu arzusun şiddetiyle sarsıldı. Ona sahip olduğu zaman hissettiklerini, kollarının arasındayken yüzündeki ifadeyi tekrar tekrar hatırlıyordu.

Onun için deli oluyor fakat ileri gitmeye cesaret edemiyordu.

Şimdi olmazdı. Desiderius ile savaşabilmek için gücüne ihtiyacı vardı.

Ne var ki, vücudu ona itaat etmiyordu. Ona dokunmalı, onun tenini hissetmeliydi.

Kendine engel olamayıp yere diz çökerek onu soğuk fayansların üzerine yatırdı.

Amanda, erkeğin yüzündeki vahşi arzuyu görünce yutkundu. Kyrian onun giysilerini o kadar hızlı çıkardı ki Amanda ellerinin temasını bile hissetmedi. Fakat onu soyduktan sonrası başka bir alemi.

Kyrian ancak o zaman yavaşlayabildi.

Kendisi soyunmamıştı. Ay ışığında onun çıplak vücudunu seyrediyor, ellerini göğüslerinde gezdirip, meme uçlarıyla oynuyordu. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın" diye fısıldadı.

Amanda bunun doğru olmadığını biliyordu. Çünkü karısının güzelliğini görmüştü ama Kyrian'ın bunu söylemesi onu heyecanla titretti. Hiç kuşkusuz o da Amanda'nın gördüğü en yakışıklı erkekti. O kadar.

Onu öpmek için eğilince, gömleğinin düğmelerini açmak için ellerini uzattı.

Ama Kyrian ellerini tutarak başını salladı. Eğer o zarif, yumuşak eller tenine değerse, kendine hakim olamayacağını biliyordu.

Sırayla avuçlarını öptü, sonra boynuna ve göğüslerine döndü. Dudakları, dili ve dişleriyle vücudunun tadına bakıyordu sanki.

Bu sırada bütün güçlerinin içinden dalga dalga yükseldiğini hissetti. Çılgınca bir arzuyla, dudaklarını genç kadının göğüslerinden, ipeksi karnına, oradan da kalçalarına indirdi. Amanda kesik kesik nefes alıyordu, bacaklarını açarak onu bekledi.

O anda Kyrian kendisini aşan bir şiddetle ona sahip olmak istedi. Bu ilkel ve yakıcı bir duyguydu. Amanda'dan başka bir şey düşünemiyordu.

Kanı sanki kulaklarında dolaşıyor gibiydi.

Bu duygu öyle şiddetliydi ki, gözlerini kapadı ve vücudunun tadına varmak için en sevdiği yeri ağzına aldı.

Amanda onun dilini içinde hissederek inledi. Ellerini saçlarının arasına sokarak, kalçalarını yukarı kaldırdı. Kyrian son derece vahşileşmişti. Ağzıyla sevişirken o kadar sert ve titizdi ki, Amanda inanılmaz duygular içinde inliyordu.

Ateşli sevişmesi gerçekten acımasızdı ve son anda Amanda'nın içinde sanki bir şey koptu yaşadığı en müthiş orgazmın etkisiyle bağılıyor, kıvranıyordu.

Kyrian durmadı. Ağzı ve dili hiç durmadan oynuyor, dönüyor, onu okşayıp baştan çıkarıyor, ilkinden daha şiddetli bir orgazmın sancıları içinde bırakıyordu. Amanda'nın başı dönmeye, vücudundaki her bir sinir sızlamaya başlamıştı.

Sonunda durdu. Azgın bir hayvan gibi nefes nefese doğrularak üzerinden kalktı. Gözleri sanki her zamankinden daha siyahtı ve boynuna öyle şiddetli bir arzuyla bakıyordu ki Amanda irkildi.

"Kyrian?"

Kyrian kendinde değil gibiydi ve onu duymuyordu. Sadece kokusunu alıyordu. Onun vücudunu daha fazla istiyor, bu istek ona adeta acı veriyordu.

Al onu. Tat onu. Ona sahip ol.

O senin olmalı..:

Genç kadının boynundaki damara bakarken dişlerini gıcırdattı. *Sadece bir kez tadına bak...*

Bir kez...

Fakat bu Amanda'nın isteğiyle olmayacaktı.

"Bir sorun mu var?"

Kyrian içindeki şiddetli arzuyla savaş halindeydi. İçinden, onun duygularını hiçe sayıp, bir hayvan gibi sahip olmak isteği dolup taşıyor, kasıkları alev alev yanıyordu. Kendini kontrol edemiyordu.

Amanda'nın kokusu her tarafına sinmişti. Sadece ona odaklanıyor, başka bir şey düşünemiyordu.

Bu da onu çok tehlikeli bir yaratık haline getirebilirdi. Hatta ölümcül. İradesinin son kırıntılarını kullanıp kendini zorlayarak ondan uzaklaştı ve "Kaç Amanda!" diye homurdandı.

Amanda hiç vakit kaybetmedi. Bir terslik olduğu belliydi. Giysilerini kaptığı gibi odasına koştu.

Kyrian soğuk zeminde yatarken, ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Acı içinde kıvranarak, elini alev alev yanan ereksiyonuna bastırdı.

Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Ulu Zeus, bir dakika gecikseydi, dişlerini onun boynuna geçirmiş olacaktı.

Gözleri kapalı, içindeki hayvanla savaşıırken, bedeni sarsıldı. O hayvan, ne olursa olsun ona tekrar tekrar sahip olmak istiyordu.

Amanda yatak odasına varıncaya kadar titreyip durdu. Kyrian'ın ona kaçmasını söylediği zaman yüzünde beliren o vahşi ifadeyi asla unutmayacaktı.

Daha önce ondan hiç korkmamıştı ama şimdi içindeki Karanlıklar Avcısını tanımış, onu görünce, Daimonların neden korkudan altlarına ettiklerini anlamıştı.

Derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Halbuki bütün istediği normal bir ilişkiydi.

Ama sonuçta bir vampirden normallik beklemek olacak şey değildi.

Kalbi deli gibi çarpıyordu, aynada kendini görünce duraladı. Dudakları öpüşmekten şişmiş, boynu sakallarının sürtünmesinden kızarmıştı.

"Amanda?"

Kapının arkasından Kyrian'ın sesini duyunca olduğu yerde kaldı. Duraklayarak "Evet?" dedi.

Kyrian kapıyı hafifçe itip araladı fakat içeri girmedi. "Seni korkuttum mu?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

Başını salladı.

"Evet."

"Üzgünüm." Ateşli bakışları Amanda'nın içine işledi.

Onun gerçekten üzüldüğünü biliyordu. Gözlerindeki suçlu ifadeyi görmüştü.

"Neden eve gitmek istemedin?" Kyrian'ın yavaşça sorduğu soru odanın sessizliğini bozdu.

Amanda gerildi, "Gitmemi mi istiyorsun?"

Kyrian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Amanda sorusuna cevap alamayacağını düşündü. Neden sonra "Hayır" diye fısıldadı.

Bu kelimedede o kadar içten bir duygusallık vardı ki, ona aşkını ilan etseydi Amanda'yı böylesine etkileyemezdi.

Genç kadın ona doğru bir adım atınca, Kyrian geri çekildi. O zaman Amanda onun hâlâ kendini tam olarak kontrol edemediğini anladı. Yine de onu istiyordu.

"O halde, burada istenmediğim güne kadar bir yere gitmiyorum."

Kyrian öylece kalakaldı. Kafasından Amanda'nın bu evde istenmeyeceği günün ancak dünyanın sonu demek olacağı düşüncesi geçti, o zaman kendisi yaşıyor olacaktı ama o...

O anda anladı ki, ölümsüzlük gerçeği ve aralarındaki ilişki düşünülürse, asla bir mutlu son olmayacaktı.

BÖLÜM 11

Ertesi gece Kyrian Amanda ile arasında olanları düşündü.

Neredeyse onu kaybedecekti. Az daha...

Gece yarısı Fransız Mahallesi'ndeki çatıların üzerinde yürürken, bu düşünceyi zihninden kovmaya çalıştı. Buz gibi rüzgâr deri paltosunu kamçılıyordu. Yürüdüğü çatı kenarından, aşağıdaki dar sokaklara baktı.

Sık sık, tıpkı bir kedi gibi sessizce, onu kimsenin göremeyeceği yüksekliklerde dolaşırdı. Gören olsa bile çok geç olmadan önlemini alabilirdi.

Kulağına bir ses gelince durakladı.

"Bana dokunmayın." Rüzgârın hafiflettiği korku dolu ses birkaç blok öteden geliyordu.

Bir çitadan iki kat daha hızlı ve sağlam basarak, çatıların üzerinden sesin geldiği yere doğru sessizce süzüldü. Çoğu kimse zavallı bir adamın karanlık bir sokakta saldırıya uğradığını zannederdi ama Kyrian, Karanlık Avcısı görme gücüyle sarışın Daimonları fark etti. Dört kişiydiler.

Bu sahne ona çok sıradan göründü. Nedense Daimonlar genellikle dörtlü veya altılı gruplar halinde gezmeyi severlerdi.

Zavallı adamı yıkık bir binanın köşesine sıkıştırmışlardı.

Adam garip bir şekilde ona tanıdık geldi. Çöplerden dayanılmaz bir koku geliyordu. Adam cüzdanını Daimonlara uzattı. Sesi titreyerek "Alın, ne olur bana zarar vermeyin" dedi.

En uzun boylusu güldü. "Yo, sana zarar vermeyeceğiz, küçük insan. Seni öldüreceğiz."

Kyrian, denge kurabilmek için kollarını açarak çatıdan atladı. Üç kat aşağıya düşerken paltosu havada kanatlanıyordu. Sessizce tam arkalarına inip diz çöktü.

Daimonlardan biri etrafına bakınıp, "Bir ses duydunuz mu?" diye sordu.

"Adamın kalp atışlarıdır." Uzun boylu Daimon adamı yakaladı.

"Veya" Kyrian doğrularak ayağa kalktı. Paltosunu geriye iterek, eli Talon'un *srad*'ının sapına koydu. "Ölmek üzere olan dört Daimon'un sesleridir."

Daimonlar kurbandan uzaklaştılar, o sırada Kyrian adamı tanıdı. Bu, Cliff'ti.

Aynı anda Cliff de onu tanıdı.

"Sen ha!" diye haykırdı. "Sen burada ne arıyorsun?"

Kyrian, '*Lanet olsun size, Fate'ler*' diye düşündü. Amanda'yı inciten adama yardım etmek, hayatta yapmak istediği en son şeydi. Genç kadın ona, eski nişanlısıyla ilgili her şeyi anlatmıştı. Cliff'in, ailesini nasıl acımasızca eleştirdiğini de. Bu adam yardımı hak etmiyordu.

Yasaya da lanet olsun!

Kyrian yüksek sesle, "Görünüşe bakılırsa hayatını kurtarıyorum" dedi.

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

Dört Daimon dönüp Cliff'e baktılar, sonra gülmeye başladılar.

Daimonların lideri "Onu duydun, Karanlık Avcısı" dedi. "Senin yardımına ihtiyacı yok. Onun için işine bak. Haydi gazla."

Gitmeye zaten can atan Kyrian yavaşça nefesini salıverdi. "Evet ama bilirsin, bazen kurtarılma istemeseler de kurtarmak zorunda kalırsın."

Uzun boylu Daimon saldırdı. Kyrian *srad*'ı fırlattı ama daha Daimon'a değmeden, Cliff onu yakalayıp yana savurdu. "Şimdi size kimin kötü olduğunu gösteririm." Orada durup ona gülmekte olan Daimon'a bir yumruk attı.

Srad duvara çarparak iki parçaya ayrıldı. *Geri zekâlı!* Eğer Cliff'in aptalca kahramanlığı olmasaydı, Daimon şimdi ölmüştü.

Kendini zorlayarak Daimon vurmadan önce Cliff'in önüne geçti. Daimon şöyle bir vurabildi. Kyrian da geriye savrularak, Cliff'in gevşek vücuduna çarptı.

İkisi birden yere düştüler. Kyrian hızlı bir hareketle kalkarken, Cliff hâlâ yerden kalkmaya çabalıyordu.

Kyrian bu güçsüz adama çatmamak için kendini tuttu. "Yoksa şimdiden kaçıyor musun?"

Cliff sonunda ayağa kalkarken böbürlendi. "Ben de senin kadar onlarla dövüşebilirim."

Kyrian yavaşça homurdandı. Adam tam bir budalaydı. Bir kere

boyu onlardan kısaydı. Sonra Cliff 'in vücudu antrenmansızdı, dövüşmeye alışık olmadığı belliydi. Oysa Daimonlar sıırım gibiydiler ve öldürmeye hazırdılar.

Ve şu anda Cliff bir tehdit oluşturunuyordu.

Daha kımıldayamadan, Daimonlardan ikisi saldırdı. Kyrian ilkinizi çizmesiyle yakaladı ve onu yok etti. Diğer elindeki kılıcı savurarak üzerine geldi.

Kyrian havada ters takla atarak, üzerlerindeki yangın merdivenine atladı.

Cliff "Hey!" diye seslendi. "Bunu nasıl yaptın?"

Diğer üç Daimon merdivene tırmanmaya başladıkları için, ona cevap verecek zaman bulamadı ve tekrar aşağıya atladı.

Daimonlar arkasından geldiler.

Kyrian onları karşılamaya hazırdı. Liderleri tam yaklaşırken, Cliff elinde uzun bir tahtayla koşarak geldi ve Kyrian'a saldırdıkları anda, tahtayı Daimonlara doğru savurdu.

İki arada kalan Kyrian manevra yapamayınca, Cliff'in tahtası başının arkasına çarptı.

Kafatasında müthiş bir acı duyarak geriye doğru sendeledi.

Başını sallayarak, biraz kendine gelir gibi olduğu anda iki Daimon onu belinden yakalayıp, devirdiler ve kollarından tutarak yere serdiler. Yerde yatarken, eskiden yaşadıkları yüzünden birden paniğe kapıldı.

Daimonlardan biri, "Zayıf noktasını bulduk" dedi. "Desiderius'a söyle, kolları açık, yerde yatarken çılgına dönüyor."

Sırrını keşfetmiş olabilirlerdi ama hiçbiri bunu bir başkasına söyleyecek kadar yaşamayacaktı.

Kyrian öfkeyle kükreyerek bacaklarını başının üzerine kaldırıp, yine ters taklayla döndü ve ayağa fırladı. Sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Sırayla ikisini de bıçakladı.

Sonuncusu caddeye doğru koşarken, Kyrian arkasından diğer *srad*'ı fırlattı. Daimon o anda yok oldu.

Kyrian geri döndüğünde, Cliff ağzı açık ona bakıyordu.

Rengi kül gibiydi, gözleri kaydı ve kendinden geçti.

Kyrian tiksinierek onu yokladı. Nabızı hızlı atıyordu ama düzenliydi. "Acaba sende *ne* buldu?" diye söylendi. Sonra cep telefonunu çıkarıp bir ambulans çağırdı.

Saatler sonra -Cliff'in iyi olduğunu öğrenerek- eve döndü.

Desiderius hâlâ ortalarda yoktu.

Lanet olsun!

Mutfak kapısında durup merakla Amanda'yı seyretti. Saat sabahın beşi olmuştu ve o çorba ile sandviç hazırlıyordu.

Kyrian için ne kadar garipti.

Amanda onu varlığından habersiz, mutfakta bir su perisi zarafetiyle dolaşırken, bir yandan da Grieg'in 'In The Hall of the Mountain King' isimli şarkısını mırıldanıyordu. 'Ne tuhaf bir seçim' diye düşündü.

Kyrian hayatında onun kadar çekici bir kadın tanımamıştı. Üzerinde hafif transparan, ince bir gömlek vardı ama yine de vücut hatlarını gizliyordu. Gömleğin uçuk mavisi, beyaz teni ve kumral saçlarıyla tam bir uyum içindeydi.

Kyrian'ın bedeni bu nefis görüntüye hemen tepki verdi. Sertleştiğini ve içindeki arzusunun uyandığını hissetti.

Onu seyrettikçe duyduğu istek de artıyordu.

Amanda çorbayı kulplu fincanlara boşalttı, sonra parmağını çorbaya batırarak sıcaklığına baktı.

Ölümsüz bir adam bu kadarına dayanamazdı.

Bir gölge gibi sessizce yaklaşmış elini yakaladı.

Genç kadın gelenin kim olduğunu görmediği için önce bir irkildi. Kyrian gülümseyerek, onun çorbaya batırdığı parmağını ağzına aldı, dilini etrafında dolaştırıp, hem çorbanın hem de onun tadına bakmış oldu. Sonra, "Nefis" diye fısıldadı.

Amanda'nın yanakları kızardı. "Selam, tatlım. İşler nasıldı?"

Onun Dona Reed* taklidi Kyrian'ı kahkahayla güldürdü. "Yine *Nick at Nite*** ı mı izliyordun yoksa?"

Amanda nazlı nazlı omuz silkti. "Bir kez olsun, eve gelince sıcak bir yemek yemeni istemiştin. Boş ve karanlık bir eve dönünce yalnızlık hissediyorsundur mutlaka."

Neler hissettiğini asla bilemezdi. Ona baktı, dudakları davetkâr bir biçimde aralanmıştı.

Yüzyıllardır hiç kimse, eve döndüğünde onu böyle karşılamamıştı. Yüzyıllar boyu dile getirilmemiş yalnızlık ve tek başınalık.

O terkedilmiş fabrikada kendine gelince, o kocaman, zeki bakışlı gözlerle karşılaştığı anda sona eren yalnızlık ve tek başınalık.

* Donna Reed: Dona Reed Show'da bir ev kadını canlandıran aktris.

** Nick at Nite: Amerika'da devamlı sitcom diziler yayınlayan bir program.

Amanda onun bir sonraki hareketine, tam anlamıyla hazırlıksız yakalandı. Kyrian onu sahibiymiş gibi öptü. Elleri sırtında gezinirken, dilini ağzının içinde dolaştırıyor, sanki okşuyordu. Sonra elleri daha aşağıya inerek kalçalarını kavradı.

Amanda onun böyle davranmasına izin verdiği için kendine şaşıyor ama çok fazla da aldırımıyordu. Kendini hiçbir zaman seksi bir kadın olarak görmemişti. Ta ki onu tanıyana kadar.

Kyrian söz konusu olunca, ona hiçbir şey yeterli gelmiyordu.

Hep yanında olmak, ona sarılmak, ona dokunmak istiyordu.

Elinde olsa, sonsuza dek ona kelepçeyle bağlanabilirdi.

Kyrian onu öpmeye devam ederken, elini gömleğinin altına sokarak, onu bekleyen ıslak sıcaklığı araştırdı. Ona dokununca, genç kadın inledi, parmakları acımasızca hareket ediyor, onunla adeta oynuyordu. Tanrım, bu adam onu çılgına çeviriyordu.

Nefes nefese "Kyrian, çorban" diyebilirdi.

Kyrian geri çekildi, nefesi sıklaşmış, dudakları şişmişti. "Beklesin."

Bu gece her zamankinden daha farklıydı. Vahşi ve kötü davranıyordu. Onu kucaklayıp masaya yatırdı.

Bakışları ateşli ve arzuluymdu. Bacaklarının arasında durup onu seyretti. "İşte krallara layık bir ziyafet."

Sonra üzerine kapandı. Her tarafa birden yetişen ellerinin sert hareketleri Amanda'yı şaşırtmıştı. Dokunuşları heyecan vericiydi. Bir yandan tatmin oluyor, bir yandan daha fazlasını istiyordu.

Onu çılgınca öperken Amanda uzanıp pantolonunun fermuarını indirdi. Ona dokunmak istiyordu. Genç kadın, şimdiden taş gibi sertleşmiş organını avuçlayınca, Kyrian inledi.

Bu adam onu şaşırtıyordu. O kimseye ihtiyacı olmayan ölümsüz savaşçı, kollarının arasındayken ne kadar sevecendi. Organını okşarken ve avucuyla hafifi hafif ovuştururken titriyordu.

Kyrian, onun elleri üzerindeyken düşünemiyordu. Tek yapabildiği şey onu koklamak ve tatmaktı.

Şimdi ona tam anlamıyla sahip olmak istiyordu.

Arzudan çılgına dönmüş bir halde, artık düşünmeden onun ellerini itip, içine girdi.

Amanda onu vücudunun derinliklerinde hissedince inledi. O kadar kalın ve sertti ki. İnanılmaz bir doygunluk hissetti. Bacaklarını erkeğin beline dolayıp, onun ağır ve sert hareketlerine uyum sağladı.

Kendini arkaya doğru atarak "Ah! Evet, Kyrian" diye inledi.

Kyrian elini onun incecik kumaşla kaplı vücudunda gezdirerek göğüslerini avuçlarken, hareketlerine devam etti.

Hiç acele etmeden seviştiler. Amanda onun güçlü hareketleri altında kıvrılırken o da sivri dişlerini tenine sürüyor, boynunu hafif hafif ısıırıyordu.

Amanda gözlerini kapatmış, yine o inanılmaz birleşmeyi hissediyordu. Şu anda ikisi bir bütündü.

Kyrian kollarında titreyerek dudaklarına adını fısıldıyor, onu da arzuyla titretiyordu.

Ve sonunda sanki kıyamet koptu Amanda her tarafın birden rengârenk olduğuna yemin edebilirdi.

Kyrian onun orgazm oluşunu izlerken, vücuduna sımsıkı sarıldığını hissetti. Ulu tanrılar, şu anda kendisini de tatmin etmek için yanıp tutuşuyordu fakat cesaret edemedi. Zaten güçlerinin azaldığını hissediyordu. Oysa onu koruyabilmek için güçlü olmak zorundaydı.

Dişlerini gıcırdatarak, istemeye istemeye geri çekildi.

Sessizce üstünü başını düzeltti ama bütün vücudu ağrılar içindeydi. Avucunu kot pantolonunun üzerine bastırarak, ereksiyonunu gidermeye çalıştı.

Faydasızdı.

Amanda onun gergin, acemice hareketlerini izlerken, haline acıdı. Nasıl olur da onu tatmin ederken kendisi zevk alamazdı. Onun için tam bir işkence olmalıydı.

Ama Kyrian bundan hiç söz etmedi.

Sessizce yemeğini yerken Amanda'nın içi kan ağlıyordu. Onun talihsiz savaşçısı.

Ve içinden bir ses, onu ne kadar isterse istesin, aralarında asla bir ilişki olamayacağı konusunda onu uyarıyordu.

Amanda öğleden sonra üçü biraz geçte uyandı. Kalkıp duş yaptı ve giyindi. Kyrian hâlâ uyuyordu.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Bir kolunu başının üzerine doğru uzatmış yatarken, ölümsüz bir savaşçıdan çok, küçük bir çocuğa benziyordu.

İçinden gelen bir istekle eğilip, aralık duran dudaklarını öptü. Kyrian birden uzanıp, onu boynundan yakaladı. O kadar sıkıyordu ki Amanda nefes almakta zorlandı.

Kurtulmaya çalışırken “Kyrian?” diye fısıldadı. “Tatlım, beni boğuyorsun.”

Kyrian onu duymuyor gibiydi. Kuvvetli ellerinden kurtulabilmek için üç dakika uğraşmak zorunda kaldı.

O yan tarafına dönerken Amanda nefes nefese “Tamam,” dedi “hatırlat da, bunu bir daha yapmayayım.”

Onun üstünü örtüp, parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Aşağıya inince Nick’i oturma odasında buldu. Ayağına roller-blade ilerini geçirmiş, odada gidip geliyor, bir takım evrakları düzenliyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Durup omuz silkti. “Evin içinde kaykay kullanınca Kyrian çok kızıyor da.”

Amanda gülerek “Tamam” dedi. “Ama patenlerden de pek hoşlanacağımı zannetmem.”

“Belki ama bu lanet olasıca ev o kadar büyük ki, A noktasından B noktasına gidene kadar bacaklarım ağrıyor.”

Amanda yine güldü. Nick’e alışınca, ondan hoşlanmamak mümkün değildi.

Olduğu yerde bir daire çizerek, mutfığa doğru gitti. Amanda daha odanın ortasına gelmeden önce elinde bir bardak portakal suyuyla geri döndü.

Amanda bardağı alırken, “Teşekkürler” dedi. “Rosa’dan haber var mı?”

“Miguel daha iyi olduğunu söyledi. Ben aradığımda Çarkifeleği izliyormuş.”

“İyi.”

“Evet, Kyrian çok sevinecek.”

Birdenbire Amanda’nın arkasından büyük bir gürültü geldi. Desiderius’un içeriye daldığını zannederek dehşete kapılan Amanda, hızla geri dönünce, XII. yüzyıldan kalma el oyması bir masanın yerinde, muazzam bir altın ve elmas yığını gördü.

Nick bıkkın bir tavırla, “Hay Allah!” dedi. “Kyrian o masayı gerçekten severdi. Kim bilir nasıl kızacak.”

“Bu da ne böyle?” Amanda altın kalıplarından ve elmaslardan oluşan hazineye bakmak için yerinden kalktı.

Nick içini çekti. “Bugün maaş günü.”

“Efendim?”

Genç adam omuz silkti. “Artemis hâlâ avcıların banka hesaplarına

para transfer edebileceğinin farkında değil. O yüzden her ay olmadık yerlere bir yığın altın ve elmas gönderiyor. Yüzme havuzundaki tam bir rezaletti.”

“Ciddi olamazsın.” Miktarın büyüklüğü Amanda’yı bayağı etkilemişti. “Birine zarar verebilir ama.”

“Yalan da değil. Kyrian’ın üçüncü kâhyası bu yüzden ölmüş.”

Dönüp yüzüne bakınca doğru söylediğini anladı.

“Peki, bütün bunları ne yapıyorsunuz?”

Nick gülümsedi. “Ben Noel Baba’yı oynuyorum. Şehirde bir kâhya bunları nakit paraya çevirir. Çoğu oradan hayır, kurumlarına gider. Yüzde ikisi Kâhyalar Fonuna aktarılarak, görev başında ölenlerin ailelerine veya emekli olanlara dağıtılır. Bir diğer yüzde iki de, Avcılar için güzel oyuncaklar yapan bir araştırma kurumuna gider.”

“Kyrian ne kadar alır?”

“Hiçbir şey. O, insan olduğu zamandan kalan parasının faiziyle geçinir.”

“Sahi mi?”

Nick başını salladı.

Vay canına. Demek ölümlüyken de çok zengin bir adamdı. “Peki, sana özel bir şey sorabilir miyim?”

Nick gülümsedi. “Ne kadar kazandığımı mı soracaksın?”

“Evet.”

“Beni çok mutlu edecek kadar.”

Telefon çaldı.

Nick patenleriyle kayarak giderken Amanda portakal suyunu alıp, kanepeye oturdu ve gazeteyi açtı. Bardağını da siyah tabut-sehpaya koymuştu.

Nick birkaç dakika sonra hızla geri geldi, alnı endişeyle kıvrılmıştı. Amanda’ya bir şey söylemeden doğruca karşı duvardaki silah dolabına gitti. Kilitli kapıyı açınca tam bir silah deposu ortaya çıktı.

Amanda dehşete kapılmıştı. “Neler oluyor? Telefondaki kimdi?”

“Acheron’dur. Kırmızı alarm uyarısı yaptı.”

Amanda kaşlarını çatı. Nick’in telaşlı davranışlarından kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı. “Bunun anlamı ne?”

Nick’in yüzündeki ifade kanını dondurdu. “‘Cehennem boşaldı’ diye bir deyim biliyor musun?”

“Evet.”

“İşte o deyim kırmızı alarm için söylenmiş olmalı. Her nedense, bu

bölgedeki kaçış-deliklerinden çok sayıda Daimon çıkış yapmaktaymış, böyle bir şey olduğu zaman Daimonlar güçlerinin doruğuna çıkarlar ve ihtiyaçları olsun olmasın durmadan kan emerler. Kırmızı alarmdan daha kötü olan tek şeyse güneş tutulmasıdır. Bu gece işler kötüleşecek."

Saat yedide Amanda onun ne demek istediğini ilk elden öğrendi.

Nick, Kyrian'a Acheron'un söylediklerini anlatırken Amanda da onun kahvaltısını topluyordu.

Kyrian normalde dışarı çıkarken aldığı silahların iki kat fazlasını seçmiş, kapıdan çıkmak üzereydi. Çalan telefona Amanda cevap verdi. "Anne?" Telefondaki ağlamaklı sesi tanıdı. Kalbi neredeyse duraktı. "Ne oldu?"

Kyrian kapıda kaskatı kesildi, sonra hemen yanına koştu.

Annesi hıçkırıklar arasında "Mandy" dedi. "Tabby..."

Amanda artık bir şey duyacak halde değildi. Hıçkırmaya başlayınca telefon yere düştü. Kendine geldiğinde Kyrian'ın kolları arasındaydı, Nick de annesiyle konuşuyordu.

Kyrian, yüzünde donuk bir ifadeyle, isteri nöbeti geçiren Amanda'nın annesinin Nick ile konuşmasını dinlerken, o da kollarında tir tir titriyordu. Gözyaşları onu bile ıslatmıştı. Amanda ağlarken, Kyrian Desiderius'u öldürmeye yemin etti.

Kulağına "Üzülme, bir şey yok" diye fısıldadı. "Sadece yaralanmış."

Amanda doğrulup ona baktı. "Ne?"

Kyrian onun yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. "Onu öldürmemiş, canım." Annesinin anlattıklarından çıkardığına göre şu anda durumu kötü olsa da, Tabitha yaşayacaktı.

Ama Desiderius için aynı şeyi söyleyemezdi.

Nick telefonu kapatırken, "Tabitha hastanedeymiş" dedi. "Şansına, sadece iki Daimon saldırmış, grubu da onları uzaklaştırabilmiş." Kyrian'a baktı. "Biliyor musun, bana öyle geliyor ki Desi bunu özellikle yaptı. Asıl amacı seni öfkeden deliye döndürüp, dövüşte üstünlük sağlamak. Yoksa neden sadece iki Daimon göndersin ki."

"Nick, kapa çeneni." Kyrian Amanda'nın daha fazla üzülmesini istemiyordu. Hafifçe dudaklarından öperek, "Nick seni hastaneye götürecekt" dedi.

Sonra cep telefonunu çıkarıp, şehre gelmek üzere yola çıkan Talon ile konuştu. Kelt'e eve gelip Amanda'ya göz kulak olmasını söyledi. Desiderius onları bekliyor olabilirdi.

Telefonu kapatırken Amanda, "Kyrian," dedi "bu gece dışarı çıkma-

nı istemiyorum. İçimde gerçekten çok kötü bir his var."

Onun da vardı. "Gitmem lazım."

"Lütfen, beni dinle..."

"Şışş," diyerek parmağını genç kadının dudaklarına değdirdi. "Benim işim bu Amanda. Ben buyum."

Onu mümkün olduğu kadar çabuk Nick'in arabasına bindirip, Talon'u da peşlerine taktıktan sonra, o kan emici, ruh hırsız domuzu bulup, karşılaştıkları gece yapması gerekeni yapmak üzere şehre doğru yola çıktı.

Kyrian Fransız Mahallesi'nde saatlerce Desiderius'u aradı. Daimonlar bu gece güçlerini yenileyeceklerdi, onun için er geç bu en sevdikleri beslenme mekânına geleceklerini biliyordu.

Burada her zaman tedbirsiz veya sarhoş turistler bulunduğu için, Desiderius da diğer kardeşleri gibi, Fransız Mahallesi'ni sık sık ziyaret ederdi.

Şu ana kadar hiçbir şey yoktu.

Bir orospunun yanından geçerken kadın "Hey! Bebek," diye seslendi "arkadaş ister misin?"

Kyrian dönüp baktı, cebinde beş yüz dolara yakın para vardı, hepsini çıkarıp kadının eline tutuşturdu. "Bu gece çalışmayı bırak da, gidip güzel bir yemek ye."

Kadın önce afalladı, sonra parayı kaptığı gibi koşarak uzaklaştı.

Kyrian onun kaçışını izlerken içini çekti. Zavallı kadın. Parayı iyi bir yere harcamasını diledi. Öyle yapmasa bile, paraya ondan çok daha fazla ihtiyacı olduğu kesindi.

Birden göz ucuyla gümüşî bir parıltı fark etti. Başını çevirince, kalabalık arasında iki genç adam gördü. Normal insanlar olduklarından emindi.

İlk önce, bir sokak çetesinin tipik gençlerinden olduklarını düşündü. Bir zamanlar Nick de böyleydi, kabadayı tavırları, siyah ceketler... Ama sonra onu izlediklerini fark etti.

Sanki kim olduğunu biliyorlarmış gibi...

İçgüdüleri tetikte olarak, o da gençlere baktı. Yirmi yaşlarında gösteren uzun boylusu, sigarasını ezip, caddeyi geçti. Kyrian'a yaklaşıp kadar gözlerini ondan hiç ayırmamıştı.

Yanına gelince soğuk bir bakışla onu baştan aşağı süzdü. "Karanlıklar

Avcısı mısın?"

"Sen de yalaka mısın?"

"Ses tonundan hoşlanmadım."

"Ben de senden hoşlanmadım. Şimdi tanışma merasimini bitirdiğimize ve birbirimizden hoşlanmadığımızı ifade ettiğimize göre, niye beni yularının sahibine götürmüyorsun?"

Genç adam gözlerini kısarak ona baktı. "Sahi ya, niye öyle yapmıyorum?"

Bu bir tuzaktı. Ve Kyrian bunun farkındaydı. Olsun. Bu yüzleşmeyi istiyordu. Buna çoktan hazırdı.

İsteyerek onları takip etti.

Arka sokaklardan geçerek, etrafı kapalı, küçük bir avluya geldiler. Duvarların çoğu, fundalıklarla gizlenmişti, yüksek bitkiler de sokak lambalarının ışıklarını gölgeliyordu.

Kyrian bu yeri daha önce görmemişti. Ama bunun pek önemi yoktu.

Büyük bir fundalığı dönünce, kendisini bekleyen Desiderius'u gördü. Yüzünde kötü bir gülümseme vardı, korkudan ölmek üzere olan hamile bir kadına sarılmış, boğazına da bir bıçak dayamıştı.

Diğer eliyle kadının iyice şişmiş karnını okşayarak, "Hoş geldin, Karanlık Avcısı" dedi. "Şansıma inanabiliyor musun, bak ne buldum? Bir hayat gücüne karşı iki hayat gücü." Eğilip burnunu kadının boynuna sürttü. "Mmm, güç kokusu alıyorum."

Kadın isterik bir sesle "Lütfen" diye yalvardı. "Lütfen bana yardım edin. Bebeğime zarar vermesin."

Kyrian, bu adamın kanını ellerinde görmek için sabırsızlanıyordu, öfkelerini kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı. "Dur tahmin edeyim, onun hayatına karşılık benimkini mi istiyorsun?"

"Aynen öyle."

Kyrian rakibini şaşırtmak için bıkkın bir tavırla nefesini salıverdi. Bir yandan da etrafını çevirmiş olan altı Daimon ile, iki kanun kaçağı insanı kolaçan ediyordu. Kadın olmasaydı, onları kolaylıkla halledebilirdi. Fakat en ufak hareketinde, Desiderius'un kadının boğazını keseceğinden hiç şüphesi yoktu. Aslında, Daimonlar için hamile bir kadının ruhunu almaktan daha değerli bir şey olamazdı.

"Bundan daha orijinal bir şey bulamadın mı?" Desiderius'un ne kadar kibirli olduğunu bildiği için, hakarete dayanamayacağını tahmin ediyordu. "Yani, biraz sınırlarını zorlasan diyorum. Sözde çılgın dahi olacaksın, bütün yapabileceğin bu mu?"

"Eh, aldırış etmediğine göre, öldüreyim o zaman." Bıçağı kadının boğazına bastırdı.

Kadın bir çığlık attı.

"Dur, bekle!" Kyrian, Daimon kanı emmeden önce atıldı. "Onu incitmene izin veremeyeceğimi bilirsin."

Desiderius gülümsedi. "O zaman *srad*'larını bırak ve çitin önünde dur."

Bunları nasıl bilebilirdi?

Kyrian yavaşça, "Tamam" dedi. "Ama neden?"

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışan Kyrian paltosunun altından Talon'un silahlarını çıkarıp yavaş yavaş çite doğru yürüdü. Orada durunca iki adam bileklerini yakalayıp iplerle bağladılar.

Birden geriye doğru çekilerek, kolları çitin üzerinde iki yana doğru açıldı. Kyrian kurtulmak için çılgınca mücadele etti. Kalbi deli gibi atıyor, onu hareketsiz bırakan iplerden sıyrılmaya çalışıyordu. Bütün o sakin, havalı Karanlık Avcısı'nın mantığı yok olmuş, tam bir paniğe kapılmıştı. Tuzağa düşen vahşi bir hayvan gibi bağlarından kurtulmaya çabaladı.

Buradan çıkmalıydı. Bağlı olarak kalamazdı. Böyle olmazdı. Tekrar aynı acıları çekemezdi.

İplerden kurtulmaya çalışırken bilekleri parçalandı ama hiç aldırmadı. Tek istediği özgürlüğüne kavuşabilmektir.

Desiderius "Senin zayıf tarafını bildiğimi söylemiştim" dedi. "Tam tahmin ettiğim gibi hamile bir kadını incitmeme asla izin vermezdin." Eğilip kızı yanağından öptü. "Melissa, git de Karanlık Avcısına fedakarlığı için teşekkür et."

Melissa, Desiderius'un kollarından sıyrılıp gelerek, en yaşlı olan Daimon'un yanında durdu. Kyrian donakalmıştı.

Demek başından beri o da işin içindeydi.

Orospu çocuğu Kyrian ne zaman öğrenecekti?

Desiderius "Ölmeye hazır mısın?" diye sordu.

Kyrian sivri dişlerini gösterdi. "Ben olsam, kendime o kadar güvenmezdim. Henüz beni öldüremedin."

"Doğru ama gece daha yeni başlıyor, değil mi? Artemis'in çırağıyla oynamak için daha çok zamanım var."

Kyrian ipleri kavrayıp bütün gücüyle çekti, bir kez daha paniğe kapılmıştı. Sakin olması gerektiğini biliyordu. Ne var ki eski işkence

anıları hiç aklından çıkmıyordu.

Desiderius ona doğru bir adım attı. "Sorun nedir? Biraz solgun görünüyorsun, Kumandan. Yenilginin utancını hatırlıyor musun? Romalı cellatların hazırlık yaparlarken sana dokunuşlarını?"

"Cehennemin dibine git!" Kyrian çizmesinin topuğuna basıp Desiderius'a bir tekme attı.

Desiderius geriye sıçrayıp, onun erişemeyeceği bir yerde durdu. "Ah! Evet, o çizmeleri unutmuştum. Senden sonraki Karanlıklar Avcısı hedefim o yaşlı Kelt olacak. Silah uzmanınızı ortadan kaldırıncaya, bütün Avcılar ne yapacak bakalım?" Başını kıza doğru eğdi, "Melissa, bir iyilik yap da kumandanı şu çizmelerden kurtar."

Kız ona doğru gelirken, Kyrian dişlerini gıcırdattı. Avcı yasasına göre, kendisine zarar veren insanlara karşı savunmaya geçebilirdi fakat bu kıza bir şey yapamazdı, özellikle hamile olduğu için. O farkında değildi ama hâlâ küçük bir kızdı. Çizmelerini ayağından çekerken, "Neden ona uyup da hayatını mahvediyorsun?" diye sordu.

"Bebeğim doğunca, beni de ölümsüz yapacak."

"Onun bunu yapacak gücü yok."

"Yalan söylüyorsun. Vampirlerin hayat alıp, hayat verebildiklerini herkes bilir. Ben de sizler gibi olmak istiyorum."

Demek Desiderius insan yardımcılarını böyle buluyordu. "Sen asla bizler gibi olamazsın. İşi bitince seni öldürecek."

Kız ona güldü.

Desiderius dilini şaklattı. "Seni öldürmek için hazırlık yaptığı halde hâlâ onu korumaya çalışıyorsun. Ne hoş. Söyle bana, Romalı kardeşlerine de bu kadar anlayışlı davranmış mıydın?"

Kyrian ona doğru atıldı.

Bir Daimon gölgelerin arasından çıkarak yaklaştı. Elinde büyük bir çekiç taşıyordu.

Kyrian onu görünce donup kaldı. İki bin yıldır böyle bir şey görmemişti.

Desiderius ona yaklaşarak, "Evet," dedi "bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Söylesene, Valerius bununla bacaklarını kırarken, neler hissettiğini hatırlıyor musun?" Başını kaldırdı. "Hayır mı? Öyleyse hafızanı tazeleyelim."

Desiderius çekici sol dizine indirip kemiklerini parçalarken, Kyrian dişlerini sıktı. Sağ bacağına da aynı şeyi yaptıktan sonra, önünde durmaya cesaret edebildi.

Kyrian ellerine dayanarak doğruldu. Ağırlığını bacaklarına vermeye çalıştı ama duyduğu acıdan dolayı yapamadı.

Desiderius çekici Daimon'a geri verirken ona gülümsedi. Sonra cebinden bir şey çıkardı.

Kyrian, çarmıha gerilirken kullandıkları eski Roma çivilerini görünce, büyük bir öfkeye kapıldı.

Desiderius gülümseyerek, "Söyle bakalım, Karanlıklar Avcısı" dedi. "Bu gece seni yukarı dikmemi ister misin?"

BÖLÜM 12

Amanda sıçrayarak uyandı. Tabitha'nın yattığı hastane odasında olduğunu fark etmesi bir dakika sürdü. Nick'e yaslanarak uyuya kalmıştı. Annesi, bir süre önce odaya getirdikleri portatif yatakta uyumaktaydı. Nick ile kendisi de kapının yanındaki rahatsız koltuklara oturmuşlardı.

Doktorların sabaha kadar monitörden izledikleri Tabitha hâlâ uyuyordu. Daimonlardan biri yanağına, izi kalacak şekilde derin bir yara açmıştı. Bütün vücudu çürük ve kesiklerle doluydu ama doktoru iyileşeceğini söylemişti.

Diğer kardeşleri, annelerinin ısrarı üzerine eve gitmişlerdi fakat Amanda ikisinden birinin bir şeye ihtiyacı olabilir düşüncesiyle, onlarla kalmıştı. Kalbi çarparak başını kaldırdı, babası iki kahve bardağıyla odaya dönmüştü. Birini Nick'e verdi. "Benimkini ister misin, kedicik?" kendi bardağını ona uzattı.

Amanda babasına gülümsedi ama sonra onu uykusundan uyandıran görüntüyü hatırladı.

"İyi misin?" Babası ona bakıyordu.

Amanda, Nick'e döndü, kalbi küt küt atıyordu. "Kyrian'ın başı dertte."

Nick kahvesinden bir yudum almadan önce güldü. "Sen rüya görüyordun."

"Hayır, Nick. Başı dertte diyorum. Onu gördüm."

"Biraz rahatla Amanda, gerçekten kötü bir gün geçirdin, bir de Tabitha için endişeleniyorsun. Bunu anlıyorum fakat Kyrian'a bir şey olmaz. O iyidir. Güven bana."

"Hayır." Amanda ısrarlıydı. "Dinle beni. Güçlerimden nefret ediyorum ama beni yanıltmadıklarından da eminim. Şu anda Kyrian panik içinde ve acı çekiyor, bunu hissediyorum. Onu bulmalıyız."

Babası "Oraya gidemezsin" dedi. "Şu Desiderius seni bekliyorsa ne olacak? Ya Tabby'ye yaptığı gibi, sana da zarar vermek için birini

gönderirse?"

Babasının açık mavi gözlerine bakarak hafifçe gülümsedi. "Babacığım, gitmem lazım. Onu ölüme terk edemem."

Nick içini çekti. "Yapma Amanda. O ölmeyecek."

Amanda elini onun cebine soktu. "Öyleyse arabanın anahtarlarını ver, ben giderim."

Nick şakacı bir tavırla anahtarlarını geri aldı. "Kyrian benim kafamı uçurur."

"Öldürülürse uçuramaz."

Nick'in yüzündeki kararsızlığı gördü. Genç adam kahvesini yere koyduktan sonra cep telefonunu çıkarıp, Kyrian'ı aradı.

Amanda "Gördün mü?" dedi. "Cevap vermiyor."

"Bu saatte vermeyebilir. Belki de biriyle dövüşüyordur."

"Veya kötü bir şekilde yaralanmış olabilir."

Nick kemerine takılı PDA'sını, kemerindeki yuvasından çıkararak açıp baktı ama birkaç saniye sonra yüzünün rengi attı.

"Ne oldu?"

"İzleyicisi kapalı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İzini bulamıyorum. Oysa hiçbir Karanlık Avcısı izleyicisini kapatmaz. Çünkü başları derde girdiğinde bu, onların cankurtaranıdır." Nick yerinden fırlayıp, ceketini kapı. "Haydi, gidelim."

O anda Amanda'nın babası önlerine dikildi. Nick'ten daha boyluydu ve dövüşmeye kararlı görünüyordu.

"Yavrumu oralara götürüp, hayatını tehlikeye atamazsın. Seni öldürürüm."

Amanda Nick'in önüne geçerek babasını yanağından öptü. "Merak etme babacığım, ben ne yaptığımı biliyorum."

Babasının gözlerindeki ifadeden, buna pek inanmadığı anlaşıyordu.

"Bırak gitsin, Tom." Annesi uyanmıştı. "Bu gece onun için tehlike yok. Aura'sı temiz."

"Emin misin?"

Başıyla onayladı.

Adamcağız içini çekti ama yine de şüpheleri vardı. Nick'e ters ters

* PDA: (Personel Digital Assistant) Bilgisayar, radyo, ve kamera olarak kullanılabilen elektronik aygıt.

** Aura: Parapsikolojide insanın etrafında var olduğu kabul edilen ve ışık saçan bir tür atmosfer.

bakarak, "Kimsenin onu incitmesine izin verme" dedi.

"Vermem, hiç merak etmeyin. Yoksa çok daha korkutucu birine hesap vermek zorunda kalırım."

Babası istemeye istemeye geri çekilerek yol verdi.

Amanda alelacele hastaneden çıkıp, koşarak otoparka, Nick'in Jaguar'ının yanına koştu.

Arabaya bindiklerinde Amanda hayalinde Kyrian'ı gördüğü yeri hatırlamaya çalıştı. "Küçük, karanlık bir avluydu."

Nick homurdandı. "Burası New Orleans, chère. Bu bir şey ifade etmiyor."

"Biliyorum. Galiba Fransız Mahallesi idi. Ama emin değilim. Lanet olsun, bilmiyorum." Araba ilerlerken, sokakları gözleriyle tarıyordu. "Onu bulmamıza yardım edecek bir Karanlıklar Avcısı yok mu? Belki Talon'u yine çağırabiliriz."

"Hayır. Talon şu anda kendi hedefinin peşinde." Cep telefonunu Amanda'ya uzattı. "Yeniden ara'ya bas ve Kyrian'ı aramaya devam et."

Genç kadın tekrar tekrar denedi ama hiç cevap yoktu.

Tan vakti yaklaştıkça Amanda'nın umutsuzluğu artıyordu. Eğer Kyrian'ı hemen bulamazlarsa, biraz sonra ölecekti.

Dehşet içindeyken, daha önce yapmaya asla cesaret edemediği bir şey denedi. Başını koltuğun arkasına dayayarak, hiç kullanmadığı güçlerini yoğunlaştırmaya çalıştı. Birden içinden sanki büyük bir dalga yükseldi, bütün vücudu yanıyor, zonkluyordu.

Kafasının içinde, kimi eski, kimi yeni bir sürü hayaller gelip geçmeye başladı. Tam artık güçlerinin ona yardım edebileceğinden umidini kesmişken, çok net bir hayal gördü. Nick'e "St. Philip Caddesi" diye fısıldadı. "Onu orada bulacağız."

St. Philip Caddesine gelince, arabayı park edip indiler.

Ara sokaklardan geçerlerken Amanda nasıl yaptığını bilmeden Nick'e yol gösteriyordu. Sonunda karanlık bir avluya geldiler. Binalara baktılar ama hiçbir şey bulamadılar.

"Kahretsin Amanda, burada değil."

Amanda onu duymadı bile. İçgüdülerine uyararak, yüksek bir çitin arkasına dolandı, sonra olduğu yerde kalakaldı.

Kyrian bir çite asılmıştı, vücudu aşağıya doğru sarkıyordu.

"Aman tanrım!" diye fısıldayarak ona doğru koştu.

Yavaşça başını kaldırdı, bütün yüzü kan içindeydi. O kadar kötü dövülmüştü ki, gözlerini zor açabiliyordu.

"Amanda, sen misin?" diye fısıldadı. "Yoksa rüya mı görüyorum?" Genç kadının gözleri doldu. "Evet, Kyrian, benim."

Yanında duran Nick küfrederek, Kyrian'ın kolundaki çivilerden birine uzandı. Ama dokunmadan elini geri çekti, canını daha fazla yakmak istemiyordu. Amanda onun gözlerindeki büyük öfkeyi gördü. Nick, yine küfrederek "Aman allahım" dedi. "Onu tahtaya çivilemişler."

Amanda neler olduğunu anlayınca içinden kusmak geldi. Yaraların durumuna bakınca, Desiderius'un ne yapmak istediğini hemen anlamıştı. Hain yaratık, Kyrian'ın idam sahnesini aynen tekrarlamıştı.

"Seni hemen buradan çıkarmalıyız."

Kyrian bir an boğulacak gibi oldu, sonra öksürerek kan tükürdü. "Yeterli zamanımız yok."

Nick "Doğru söylüyor," diye onayladı "Tan vaktine beş, bilemedin on dakika var. Güneş doğmadan önce onu asla eve götüremeyiz."

"O zaman Tate'i çağır."

"Buraya zamanında ulaşamaz." Kyrian'ın elinin tam ortasına bir çivi çakılmıştı. Ona dokunurken, Nick'in çenesi kasılmıştı. "Ulaşabilse bile, onu buradan nasıl kurtaracağımızı bilmiyorum."

Kyrian "Zararı yok" dedi. Sesi zor çıkıyordu. "Amanda'yı Talon'a götür ve Tabitha ile ikisini korumasını sağla."

Nick koşarak uzaklaştı.

Nick'e hiç aldırmayan Amanda, bütün dikkatini Kyrian'a vermişti. Yüksek ve tiz bir sesle "Ölmene izin vermeyeceğim" diye direndi. "Lanet olsun, Kyrian. Bu şekilde ölüp, bir Gölge olamazsın. Seni bırakmam."

Kyrian'ın gözlerindeki şefkati görünce soluğu kesildi. "Sadece seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Keşke layık olduğun kahraman olabilseydim."

Amanda onun yüzünü ellerinin arasına alarak, gözlerinin içine baktı. Dudaklarındaki ve burnundaki kanı silerken elleri titriyordu. "Sakin vazgeçme. Beni duyuyor musun? Benim için karşı koy, Kyrian. Lütfen!"

Kyrian yüzünü buruşturdu. "Üzülme Amanda. Yalnız beni bulduğuna çok sevindim. Tek başıma ölmek istemezdim... Tekrar..."

Bu sözler genç kadının yüreğini burktu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Hayır,! Bu çılgılık bütün ruhunda yankılandı.

Onun ölmesine asla izin vermeyecekti. Böyle ölemezdi. Kendisini bu kadar koruyup kolladıktan sonra değil.

Hayalinde tekrar tekrar, sevgili Karanlıklar Avcısı'nın, dünyalar

arasında sıkışmış bir halde, başıboş dolaşıp durduğunu görüyordu. Daima huzursuz. Daima yalnız.

Bunların gerçekleşmesine izin vermeyecekti.

Nick elinde demir bir levye ile geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

Genç adam öfkeyle baktı. "Onun böyle ölmesine seyirci kalacak değilim. Onu bu şeyden kurtaracağım." Kyrian'ın elindeki çiviye çekip çıkarmayı denedi.

Kyrian'ın bedeni acıyla sarsıldı.

Amanda "Hayır!" diye haykırdı.

Nick birden uçarcasına yerinden fırladı. "Kahretsin, neler oluyor?"

Amanda nasıl olduğunu anlamadı ama tüm güçlerinin, içinden dalga dalga yükseldiğini hissetti. Kontrol edilmesi mümkün olmayan bir çağılayan gibi akıyorlardı sanki.

O anda Kyrian'ın vücuduna çakılmış olan tüm çiviler yerlerinden fırladı ve Kyrian kollarının arasına düştü. Amanda hem onu tutup, hem de ayakta kalmaya çalışırken, soluk soluğa "Bana yardım et, Nick" diyebildi.

Nick şaşkınlık içinde kalakalmıştı.

Sonra sersemliğinden sıyrılarak, Kyrian'ı kucağına aldı. Ağırlığıyla biraz sendelediyse de, elinden geldiği kadar çabuk arabaya taşıdı. "Yine de güneş doğmadan önce onu eve götürecektir zamanımız yok." Soluk soluğa kaldığı için kesik kesik konuşuyordu.

"Kardeşimin evine götürebiliriz. Sadece bir blok ötede oturuyor."

"Hangi kardeşin?"

"Esmeralda. Daha önce karşılaşmıştınız, siyah saçlı olanı."

"Voodoo yüksek büyücüsü mü?"

"Hayır, Esmeralda ebedir."

Nick başka bir şey söylemeden, arabayı rekor sayılabilecek bir hızla Essie'nin evine doğru sürdü. Biraz zorluk çekmelerine rağmen, güneş tam çatıların üzerinde yükselirken, Kyrian'ı evin verandasına taşımayı başardılar.

Amanda, kardeşinin dar uzun Viktorya stili evinin kapısını yumruklamaya başladı. "Esmeralda? Çabuk ol! Kapıyı aç."

Kapı tokmağı dönmeden hemen önce, Viktorya tarzı perdenin arkasında kardeşinin silüetini gördü. Kapıyı iterek açan Amanda, orada durarak Nick'in Kyrian'ı alelacele içeriye taşımasını bekledi. Nick, onu koyu yeşil modern kanepeye yatırırken, Esmeralda'ya "Panjurları

kapat" diye emir verdi.

Esmeralda "Anlamadım?" dedi. "Bu da ne böyle?"

Amanda araya girdi. "Sadece söylediğini yap, Essie, hemen açıklayacağım."

Essie gönülsüzce de olsa Nick'in dediklerini yerine getirdi.

Amanda, Kyrian'ın yüzüne dokunarak, "Seni ne hale getirmişler" diye söylendi.

Kyrian duyulur duyulmaz bir sesle "Tabitha nasıl?" diye sordu. Kendisi bu kadar kötü durumdayken kardeşini hatırlaması Amanda'ya çok dokunmuştu.

Esmeralda kenarda duran masaya uzanarak telefonu aldı. "Ambulans çağırıyorum."

Nick telefonu onun elinden kaptı. "Hayır."

Esmeralda'nın yüzündeki ifade birçok erkeği sindirebilirdi. Oysa Nick hiç oralı olmadı. Meydan okurcasına bakışlarına karşılık verdi.

"Merak etme, Essie." Amanda onu yatıştırmaya çalıştı. "Ama onu hastaneye götüremeyiz."

"Götürmezseniz ölecek."

Nick "Hayır," dedi "ölmeyecek."

Esmeralda inanmaz bir tavırla kaşını kaldırdı.

O zaman Amanda açıklama gereğini duydu. "O bir insan değil."

Esmeralda'nın gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Peki, ne?"

"Bir vampir."

Esmeralda'nın yüzü öfkeyle kasıldı. Onları azarlarcasına, "Evime bir vampir mi getiriyorsunuz?" diye bağırdı. "Hem de Tabitha'ya olanlardan sonra? Aman tanrım Amanda, aklın nerede senin?"

Amanda "O sana zarar vermez" diye ısrar etti.

"Bak bu doğru. Şimdi telefon..."

Nick Esmeralda ile telefonun arasında durdu. "Birini ararsan, telefon kablosunu duvardan çeker alırım."

"Bana bak, çocuk!" Essie uyarıcı bir tonla konuşuyordu. "Bir saniye bile böyle bir şey yapabileceğini..."

Amanda "Kesin şunu!" diye bağırdı. "Esmeralda, Kyrian'ın senin yardımına ihtiyacı var ve küçük kardeşin olarak sana yalvarıyorum."

"Sen..."

"Essie, lütfen..."

O zaman Essie'nin gözlerindeki kararsızlığı gördü, onun ne düşündüğünü biliyordu. Bir taraftan kötü bildiği ölümsüze yardım etmek

istemiyor diğer taraftan da kardeşine "Hayır" diyemiyordu.

"Lütfen, Es, daha önce senden hiçbir şey istememiştin."

"Bu doğru değil. Lisedeyken en sevdiğim kazağı giyip, Bobby Daniels'in oynadığı maça gitmiştin."

"Es!"

"Pekala." Esmeralda yumuşamıştı. "Ama birini ısırma kalkanı, onu kazığa geçiririm."

Esmeralda ve Amanda kanlı elbiselerini çıkarırlarken, Kyrian hiç kıpırdamadı. O kadar kötü hırpalanmıştı ki, zorlukla nefes alabiliyordu. Daimonların saldırışı, tekrar tekrar gözünün önüne geliyor, o da kan dökmek istiyordu.

"*Bırakın güneş işini bitirsin.*" Desiderius'un alaycı sesi kulaklarında çınladı.

O soysuza bunu ödetecekti. Bunu mutlaka yapacaktı.

Vücudundaki yaraları gören Amanda'nın yüreği burkuldu. Kolları, elleri çivi delikleriyle doluydu.

Genç kadın hayatında hiç kimseden nefret etmemişti ama o anda Desiderius'a karşı öyle büyük bir hınç duyuyordu ki, orada olsaydı onu elleriyle parçalardı.

Kyrian'ın yanından sadece annesiyle babasına telefon etmek ve Tabitha'nın durumunu öğrenmek için ayrıldı.

Essie Kyrian'ın yaralarını sararken, Nick de odada dolaşıp duruyordu.

Kyrian'a "Desiderius ile ilgili ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Ondan uzak dur."

"Ama şu haline bak."

"Ben ölümsüzüm, bunu atlatırım ama sen atlatamazsın."

"Ya, evet, oraya üç dakika daha geç gelseydik, sen de atlatamayacaktın."

Amanda uyardı, "Nick, hiç yardımcı olmuyorsun. Onun dinlenmeye ihtiyacı var."

Nick elini sinirli bir tavırla dağınık saçlarında gezdirdi "Üzgünüm, ben endişeliyken saldırgan olurum. Bu bir savunma mekanizması."

Kyrian "Zararı yok, Nick" dedi. "Eve gidip uyu biraz."

Nick kararlı bir tavırla başını sallayıp Amanda'ya baktı, "Neye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ararım."

O gittikten sonra, Esmeralda Kyrian'ın bakımını tamamladı.

"Herhalde çok acıyordur. Ne oldu böyle?"

"Aptallık ettim."

"Pekala, aptal. Bu bacakları düzeltmek zorundayız ama bende kırık tahtası yok."

Kyrian "Telefonu kullanabilir miyim?" diye sordu.

Esmeralda kaşlarını çatarak telefonu uzattı.

O telefon ederken Amanda yüzündeki kanı dikkatle temizledi. "Nasıl böyle rahat olabiliyorsun? Bu çok acı veriyor olmalı."

"Romalılar bana bir aydan fazla işkence yapmışlardı, Amanda. İnan bana, bu hiçbir şey değil."

Yine de onun için üzülmemek elinde değildi. Bu kadar acıya nasıl dayanabilmişti?

Telefon ettiği kişiyle konuşurken sessizce onu dinledi.

"Evet, biliyorum. Yakında görüşürüz."

Amanda telefonu elinden alarak, yerine koydu.

Kyrian gözleri kapalı, dinlenirken, Esmeralda bir işaretle Amanda'yı mutfığa çağırdı.

"Hemen bir açıklama istiyorum. Niye benim kanepemde bir vampir yatıyor?"

"O benim hayatımı kurtarmıştı, şimdi ben de onunkini kurtarıyorum."

Esmeralda ona öfkeyle baktı. "Eğer Tabitha bunu öğrenirse, ne yapar biliyor musun?"

"Biliyorum ama onu ölüme terk edemezdim. O iyi bir adam, Es."

Yüzünün rengi solunca, Esmeralda baka kaldı. "Hayır, sakın bu suratı yapma."

"Ne suratı?"

"O ağlamaklı Brendan-Fraser-ekranda suratı."

"Anlamadım?" Amanda gücenmişti.

"Sen ona abayı yakmışsın."

Amanda yüzünün kızardığını hissetti.

"Mandy! Senin hiç aklın yok mu?"

Amanda kardeşinin araştırıcı bakışlarından kaçınmak için, Kyrian'ın yattığı kanepeye doğru baktı. "Bak, Essie, ben aptal değilim, çocuk da değilim. Aramızda asla bir şey olamayacağını biliyorum."

"Fakat?"

"Ne fakatı?"

"Bana cümlelerin sonunda bir 'fakat' varmış gibi geldi."

"Ama yok." Onu yavaşça merdivenlere doğru itti. "Şimdi yatağına

dön ve biraz uyu.”

“Ya, evet. Ben uyurken Bay Vampir, ikimizden birinin kanını emer-se ne olacak?”

“O kan emmez.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bana öyle söyledi.”

Essie kollarını göğsünde kavuşturup, ona küskün bir ifadeyle baktı.

“Ah, tabii, bu işi resmileştiriyor, değil mi?”

“Şunu keser misin?”

“Yapma Mandy” kanepeyi işaret etti. “Adam bir katil.”

“Onu tanı mıyorsun bile.”

“Timsahları da tanı mıyorum ama öleceğimi bilsem, birini evime sokmam. Bir canavarın doğasını değiştiremezsin.”

“O canavar filan değil.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Yine de kardeşinin gözlerinde şüphe izleri vardı. “Emin olsan çok iyi olur küçük kız, yoksa hepimiz çok ağır bir bedel ödemek zorunda kalacağız.”

Saatler sonra Esmeralda işe gitmek üzere hazırlanırken Amanda Kyrian için küçük bir kahvaltı hazırladı.

Fakat Kyrian kibarca “Düşündüğün için teşekkürler ama gerçekten aç değilim” diyerek bir şey yemek istemedi.

Genç kadın tabağı sehpanın üstüne koyarak, elini şefkatle sargılı kolunda gezdirdi. Sargının üzerine biraz kan sızmıştı. “Keşke beni dinleyip, evde kalsaydın.”

“Bunu yapamazdım Amanda. Bir yeminim ve ona göre yerine getirilmesi gereken bir görevim var.”

Görev. Onun için önemli olan tek şey buydu. Kendisini korumasını da, ona değer verdiği için mi, yoksa görevinin bir parçası olarak mı yaptığından emin değildi. “Benim güçlerime inandığını söylüyorsun ama ne zaman bir şey söylesem...”

“Amanda, lütfen. Başka seçeneğim yoktu.”

Amanda başını sallayarak onu anladığını belirtti. “Umarım onu öldürürsün.”

“Öldüreceğim.”

Uzanıp hafifçe elini sıktı. “Önceki kadar emin görünmüyorsun ama.”

“Çünkü bütün geceyi bir tahtaya çivilenmiş olarak geçirdim ve bu sabah da kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Hiç komik değilsin.”

Kyrian “Biliyorum,” dedi “sadece canımı sıkan bir şey var, Desiderius en çok zararı nasıl vereceğini bilerek vuruyordu. Tam olarak...”

Amanda birkaç dakika bekledi ama Kyrian başka bir açıklama yapmadı.

“Tam olarak?” diye üsteledi.

“Bir şey değil.”

“Kyrian, konuş benimle. Seni bu duruma nasıl düşürdüğünü bilmek istiyorum.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Kapı çalınınca ona daha fazla baskı yapmadı.

Kyrian yavaşça “Lütfen D’Alerian’a kapıyı açar mısın?” dedi.

“Rüya Avcısına mı?”

Başıyla onayladı.

Amanda merakla ön kapıyı açtı ve geri çekildi. Verandada duran adam hiç de umduğu gibi biri değildi. Kendisinden çok daha uzun boylu olan Rüya Avcısının simsiyah saçları vardı fakat gözleri o kadar açık renk, daha doğrusu renksizdi ki, insana ışık saçıyormuş gibi geliyordu. Tıpkı bir Karanlık Avcısı gibi siyahlar giymiş olan bu adam, Amanda gözlerini ondan kaçırmak gibi garip bir eğilim duysa bile, her yerde dikkati çekecek bir görünüşe sahipti. Bu gerçekten garipti. Bütün kadınların hayranlıkla bakabileceği birine bakmakta zorlanıyordu.

D’Alerian, tek kelime etmeden yanından geçip, doğrudan Kyrian’a yöneldi. Kapı birden Amanda’nın elinden kurtulup, gürültüyle kapanarak odaya dolan güneş ışığını dışarıda bıraktı.

D’Alerian zarif bir yürüyüşle Kyrian’ın uzanmış olduğu kanepeye yaklaştı. Silkinerek deri ceketini üzerinden attıktan sonra siyah gömleğinin kollarını sıvadı.

“Sen ne zamandan beri kapıları çalıyorsun?”

“İnsanları korkutmak istemiyorum.” Kyrian’ın vücuduna şöyle bir baktı. “Berbat durumdasın.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor.”

D’Alerian’ın yüzünde hiç de espriden anlayan bir adam ifadesi yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Talon’dan daha durgun ve sakindi.

Sanki bütün duygulardan arınmış gibiydi.

Elini ileriye doğru uzatınca koltuklardan biri harekete geçerek, kanepeye yanaştı.

Amanda orada değilmiş gibi davranıyordu. Kyrian'ın omuzuna dokunup, "Uyu Karanlıklar Avcısı" dedi. Daha sözlerini bitirmeden Kyrian derin bir uykuya daldı.

Rüya Avcısı, gözleri kapalı, elini onun omuzunda tutarken Amanda seyretti. Ancak o zaman D'Alerian'ın yüzünden değişik duyguların geçişini gördü. Sanki işkence ediliyormuş gibi irkiliyor, geriliyordu. Yani Kyrian'ın çekmiş olması gereken bütün acılar, onun yüzüne yansıyor.

Birkaç dakika sonra, D'Alerian elini geri çekti ve oturduğu yerde öne doğru eğildi. Zorlukla nefes alabiliyordu. Bir kâbustan kurtulmak ister gibi elleriyle yüzünü kapattı.

Başını kaldırıp baktığında, gözlerindeki yoğunluk Amanda'yı şaşırttı.

Kısık bir sesle, "Bütün evrende asla böyle bir şey görmedim" dedi. "Nasıl bir şey?"

Uzun, hırıltılı bir nefes koyuverdi. "Desiderius'un onu nasıl yakaladığını öğrenmek ister misin?"

Amanda başını salladı.

"Anıları sayesinde. Hiç kimsede bu kadar derin acılar hissetmemiştim. Anılar aklına gelince, onu zayıflatıyorlar. Böyle devam ederse, ona karşı savaşı hep kaybedecek."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"O anıları aklından silecek bir yol bulamazsan, yok. Onu böyle rahatsız etmeye devam ederlerse, mahvolur." Kyrian'a baktı. "Akşama kadar uyuyacak. Onu rahatsız etmeyin. Uyandığı zaman yürüyebilecek ama hâlâ çok zayıf olacak. Birkaç gün Desiderius'un peşinden gitmesine izin verme. Artemis ile konuşup, ne yapabileceğimize bakacağım."

"Teşekkür ederim."

D'Alerian başını salladı ve altın renkli bir ışık patlamasıyla yok oldu. İki saniye sonra ceketini de onu takip etti.

Ondan boşalan yere oturan Amanda, tavana bakarak sinirli bir şekilde gülmeye başladı. Hayatta bütün istediği normal olmaktı. Oysa şimdi bir vampire âşıktı, bir Rüya Avcısı ya da her ne ise, kız kardeşinin evine patlamalarla girip çıkıyor, başka bir vampir de onu öldürmeye çalışıyordu.

Yaşam ne kadar ironikti.

Başını çevirip Kyrian'ı izledi. Eskisinden daha rahat nefes alıyordu, yüz hatlarındaki sertlik de kaybolmuştu. Vücudundaki yara izleri korunçtu ama bazıları şimdiden iyileşmeye yüz tutmuştu.

Desiderius ona neler yapmıştı?

Kyrian uyandığında açık pencerelerden içeri ay ışığı vuruyordu. Önce nerede olduğunu anlayamadı ama biraz hareket edince hissettiği acı her şeyi hatırlamasına yetti.

Dişlerini sıkarak doğrulmaya çalışıyordu ki yanı başında Esmeralda'yı gördü. Boynuna sarımsaklardan oluşan bir kolye takmış, eline de kocaman bir haç almıştı.

"Yerinden kımıldama ahbap. O beyin eriten büyülerini denemeye de kalkma sakın."

Kyrian bütün acısına rağmen dayanamayıp gülmeye başladı. "Bilmiyor musun, haçlar bize işlemez, sarımsaklar da öyle."

"Ya, evet." Esmeralda biraz daha yaklaştı. "Bunu sana dokundurunca da, bakalım aynı şeyi söyleyebilecek misin?"

Yeteri kadar yaklaşıncı, Kyrian haçı elinden kapıp, canı yanmış gibi "Of, of, of!" diye rol yaptı, sonra da göğsünde tutarak, ciddi bir tavırla "Gerçekten, hiç etkisi yok" dedi ve Esmeralda'ya geri verdi. "Sarımsağa gelince, eh sarımsaktır, kokar ama seni rahatsız etmiyorsa, ben de dayanabilirim."

Esmeralda kolyeyi çekip çıkardı. "Peki, hiç zayıf noktan yok mu?"

"Herhalde sana söyleyecek değilim."

Esmeralda başını yukarı kaldırdı. "Mandy haklıymış, sen insanı deli edersin."

"Babamı yememden önce, bir de ona sorsaydın."

Esmeralda'nın yüzü bembeyaz oldu, hemen iki adım geri çekildi.

"Seninle dalga geçiyor, Es. Babasını yemiş filan değil."

Kyrian başını çevirince Amanda'nın kapıda durduğunu gördü. "Bundan emin misin?"

Genç kadın gülümsedi. "Hem de nasıl, bizimle böyle eğlendiğine bakılırsa, daha iyisin." Yanına yaklaşarak, kollarındaki sargıları kontrol etti. "Tanrım yaraların neredeyse iyileşmiş."

Kyrian başını sallayarak, uyuduğu sırada Nick'in getirdiği gömleklerden birini alıp giydi. "D'Alerian sayesinde. Birkaç saat sonra tamamen iyileşeceğim."

Kanepeden kalkarken Amanda onu izledi. Hareketlerinin yavaşlığı dışında, nekahet döneminde olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. "Şimdi kalkman doğru mu?"

"Hareket etmem lazım, bu tutukluğu atmama yardım eder." Yanından geçerken mırıldandı, "Hiç olmazsa birazını."

Amanda onu mutfağa götürdü. "Essie hiç spagetti kaldı mı?"

"O spagetti yer mi?"

Amanda, Kyrian'a baktı. "Yer misin?"

Kyrian, Esmeralda'ya tehditkâr bir bakış fırlattı. "İtalyanların boyunlarını emmek kadar iyi sayılmaz ama idare eder."

Amanda kardeşinin yüzündeki dehşet ifadesine bakarak güldü. "Onu korkutmasan iyi olur, yoksa uyurken seni kazıklayabilir."

Kyrian masaya otururken, onun vücuduna özlem dolu, ateşli bir bakış attı. "Ben şahsen, uyanık olduğum zaman seni *kazıklamayı* tercih ederim."

Amanda spagettiye tabağa koyarken, onun çift anlamlı sözlerine gülümsedi. "Yine bana takılmaya başladığına memnunum. Bu sabah seni buluncaya kadar neler çektiğimi Allah bilir. Seni kaybettiğimi zannettim."

"Tabitha nasıl?"

"Çok iyi." Kyrian'ın yüzündeki ifadeden önemli bir sorun olduğunu anladı.

Mikrodalgayı ayarlarken sordu, "Bir şey mi var?"

"Desiderius dışarıda ve yine öldürecek. Burada böyle yatamam, hem..."

Amanda eliyle ağzını kapatarak onu susturdu. "Peki, sen ölürsen, kime ne faydası olacak?"

"Bütün servetim Nick'e kalacağına göre, ona epey faydası olur."

"Hiç komik değil."

"Bunu bana çok sık söylüyorsun."

Amanda hafifçe gülümsedi. "Şimdi, Desiderius'un peşine düşmeden önce, iyice bir düşünelim. Şu anda senin öldüğünü zannediyor, demek ki onu şaşırtmak için bir tek şansımız var."

"Şansımız mı?"

"Onunla yine tek başına dövüşmene izin vermeyeceğim. Beni ve ailemi tehdit ediyor, yine harekete geçmesi için oturup bekleyecek değilim artık."

Kyrian uzanıp, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana zarar gelmesini

istemem."

"Öyleyse onun kıcına tekmeyi basarken, sana nasıl yardım edeceğimi öğret bana."

Kyrian gülümsedi. "İki bin yıldır hiç kimseyle beraber dövüşmedim."

"Ee, öğrenmenin yaşı yoktur."

Kyrian güldü. "Ağaç yaşken eğilir."

"Yaşadığın anın kıymetini bil."

"En önemli şey zamandır."

"Allah çalışana yardım eder."

Kyrian yine güldü. "Bunu kazanmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Şimdi seni doyuralım, sonra sana uyurken yaptığım araştırmayı göstereceğim."

Kyrian onun, spagettinin üzerine peynir serpmesini izledi. Hayatında böyle bir kadına hiç rastlamamıştı.

Desiderius onu öylece bırakıp gittikten sonra ölümü beklerken, son dakikaları onu düşünerek geçirmiş, gözlerini kapatıp yatakta nasıl göründüğünü, kollarında neler hissettiğini hatırlamıştı.

Bu onu, kendine soru sormaktan daha çok rahatlatmıştı.

Desiderius'u yine öldüremezsen ne olur?

Bu düşünce onu korkuttu. Amanda yalnız kalacaktı. Gözlerini kapatarak, onun da Tabitha gibi hastanede yattığını düşündü. Tabii daha kötüsü de olabilirdi.

Hayır. Amanda haklıydı, ona kendisini nasıl koruyacağını öğretmesi gerekiyordu.

Desiderius çok tehlikeli ve kurnazdı. Üstelik adi yaratık dediğini de yapmıştı. Nereye vuracağını gayet iyi biliyordu.

"Kyrian?"

Başını kaldırıp Amanda'ya baktı.

Genç kadın spagetti ve salata tabaklarını getirip masaya yerleştirdi, sonra elini onun alnına koyarak "Artık düşünme" dedi.

"Neyi?"

"Desiderius'u. Düşüncelerin o kadar yoğun ki, onları duyduğuma yemin edebilirim."

Esmeralda başını kapıdan uzatarak "Ben Cara'nın bebeğini doğurtmaya gidiyorum" dedi. "Onunla yalnız kalabileceğinden emin misin?"

"Ben iyiyim, Essie. Haydi, git, kıış kıış."

"Pekala ama sonra telefon edeceğim."

Amanda kardeşine söylendikten sonra, Kyrian'a baktı.

"Hiç dokuz anneyle birlikte yaşamayı denedin mi?"

"Hayır, denediğimi söyleyemem."

Kyrian yemeğini bitirip, Nick'e telefon ettikten sonra Amanda onu üst kata çıkararak banyoya soktu.

Gömleğinin düğmelerini açıp, üzerinden çıkarırken Kyrian hiç kıpırdamadı, sıra pantolona gelmişti. Genç kadının elleri vücuduna dokununca, Kyrian sertleştiğini hissetti. "Biliyor musun, yıllardır gerçek bir banyo yapmadım. Hep duş alırım."

"Ee, öyleyse bu çok eğlenceli olacak. Söz veriyorum." Parmak uçlarında yükselerek, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Amanda onu küvete sokarken, Kyrian hiç itiraz etmedi. Sıcak suyun teması harikaydı Amanda bir banyo lifini köpürtürken, o da parmaklarını genç kadının çenesinde gezdiriyordu.

Sonra Amanda da soyunup, küvete girdi.

Kyrian onu kollarına aldı ama genç kadın ona yaslanınca, eski anılar adeta saldırıya geçti.

Bir de baktı ki eski evindeydi, vücuduna yaslanan da Theone idi. Onun buz gibi soğuk yüzünü gördü.

Amanda onun gerginliğini sezdi. "Canını mı acıttım?"

Kyrian onu itti. "Bırak da kalkayım."

Bir şey olmuştu. Kötü bir şey. "Kyrian?"

Kyrian ona bakamadı ve o zaman Amanda, D'Alerian'ın ne demek istediğini anladı.

Onu kötü ruhlardan kurtarmaya kararlıydı. Yüzünü ellerinin arasına alarak, kendisine bakmaya zorladı. "Kyrian. Ben Theone değilim ve sana asla ihanet etmeyeceğim."

"Bırak beni..."

Amanda "Bana bak!" diye ısrar etti. "Gözlerimin içine bak."

Baktı.

"Sana yemek verdim ama ilaç vermedim. Seni asla incitmem. Asla."

Kyrian kaşlarını çatı.

Amanda vücudunu onun karnından yukarı doğru kaydırarak yükselip, "Sev beni, Kyrian" diye fısıldadı, sonra elini göğsünün üzerine koydu. "Bırak o anıları aklından sileyim."

Kyrian bunun mümkün olacağını sanmıyordu fakat onun çıplak, ıslak teninin temasını vücudunda, sıcak nefesini boynunda hissedince, onu itmek istemediğini fark etti. Bir kadın tarafından nazlanmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Sevgi dolu bir dokunuşa da hasretti.

Amanda üzerine doğru kayınca, düşüncelerini dağıttı. "Güven bana, Kyrian" diye fısıldayarak, dilini kulak memesinin en hassas yerlerinde gezdirdi.

Kyrian içinden bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Amanda" diye fısıldadığında, adı dudaklarından bir kurtuluş duası gibi çıktı.

Geçmişinden kurtulmak için o kadar çabalamış, kötü anıları silebilmek için o kadar uğraşmıştı oysa geçmiş, hiç ummadığı bir anda onu yaralamak için hep pusuda bekliyordu.

Ama şu anda olamazdı. Onu kollarına aldığı anda değil.

Amanda, onun gözlerindeki perdenin kalktığını fark etti. Ve ilk defa, ruhu olmayan bir adamın ruhunu gördü. Üstelik ondaki tutkuyu ve özlemi de gördü. Ve ona olan ihtiyacını sezdi.

Gülümseyerek yavaşça dudaklarından öptü, onu incitmemeye dikkat ediyordu.

Ama Kyrian onu şaşırttı. Öpmeye devam ederek, onu kollarıyla sardı. Elini saçlarının arasına sokup, onu kendine çekti. Birbirlerine o kadar yakındılar ki Amanda zor nefes alıyordu. Dili, onunkini öyle bir istekle okşuyordu ki, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra aradan uzanarak, organını eliyle tuttu ve onu santim santim içine aldı.

Yaralarına dikkat ederek yavaş ve rahat hareket ediyordu.

Kyrian başını arkaya atarak, onun yüzündeki tatmin ifadesini izledi. Sonra uzanıp çenesini tuttu. "Ben seni hak etmiyorum."

Amanda eğilip, onun dudaklarını dişleriyle çekiştirerek sertçe öptü. Tanrım, bu adam öpüşmeyi iyi biliyordu. Dili sivri dişlerini sıyırarak geçerken, hareketlerini hızlandırmaya başladı.

Kyrian'ın iniltisi aynen onda da yankılandı.

Başını ellerinin arasına alan Kyrian, onu ateşli bir şekilde öptü. Heyecana kapılan Amanda onun kollarında vahşi bir orgazm yaşadı. Kyrian bu kez onu daha büyük bir arzuyla öptü. "İşte böyle Amanda" elini göğsüne koyup, hafifçe sıktı. "İkimiz için de doyuma ulaş."

Amanda gözlerini açtı ve o simsiyah gözlerdeki vahşi arzuyu gördü. "Bu sana haksızlık."

Kyrian gülümsedi. "Gerçekten önemi yok. Senin içinde olmak bana yeter."

Buna hiç inanmayan Amanda, onun küvetten çıkmasına yardım etti ve havluyla kuruladı. Sonra konuk odasındaki yatağa yatırıp, üstünü örttü ve pencereleri gün ışığı girmeyecek şekilde dikkatle kapattı.

Orada durup Kyrian'ın uyumasını izledi, hırpalanmış vücudu o kadar hızlı iyileşiyordu ki, bu neredeyse gözle görülebiliyordu.

Keşke o yaralı kalbini de bu kadar kolay iyileştirebilseydi,

İçinden karısının zalimliğine lanet etti.

O sırada aşağıda kapının çalındığını duydu.

Konuğuna bir kez daha bakıp yavaşça koridora çıktı ve aşağıya inerek kapıyı açtı. Nick küçük bir valizle verandada duruyordu.

“Biraz daha elbiseye ve bir iki eşyaya daha ihtiyacı olur diye düşündüm.”

Amanda onun bu ince davranışından hoşlanarak onu içeriye davet etti. “Sağol. Kyrian çok sevinecek.”

Nick valizi kanepenin yanına koydu. “O nerede?”

“Yukarıda, uyuyor, umarım.”

Nick, yüzünde ciddi bir ifadeyle “Dinle,” dedi “Talon güvende olması için, şu anda annene giden Tabitha’yı takip ediyor. Ben de hem Esmeralda’ya, hem de ailenin diğer fertlerine göz kulak olmaları için iki kâhya ayarladım. Şu anda Desiderius, Kyrian’ın öldüğünü zannettiği için ne yapacağı ya da hanginizin peşine düşeceği hiç belli olmaz. Ailendeki herkese dikkatli olmalarını söyle.”

Kyrian yattığı yerden onları dinliyordu. Amanda’nın sesindeki korku ve endişeyi fark etti.

Bunu halletmenin tek bir yolu vardı.

Eğer Desiderius onun hâlâ hayatta olduğunu öğrenirse, şimdilik Amanda ve kardeşlerinin peşine düşmekten vazgeçerdi. Kyrian onun birinci hedefiydi, diğerleri sadece prim sayılırdı.

Yavaşça, acılar içinde kalktı ve giyindi.

BÖLÜM 13

“Kyrian, seni rahatsız etmek istemezdim ama...” Amanda yatak odasının kapısını açıp da yatağı boş görünce kalakaldı.

“Nerede?” Nick arkasından odaya girmişti.

“Bilmiyorum, bir saniye önce buradaydı.”

Nick küfrederek telefonunu çıkardı, sonra durdu. “Lanet olsun yanında telefon yok.”

“Kesinlikle çıkmamıştır.”

Amanda banyoya bakmak için davrandı ama Nick’in bakışı onu durdurdu.

“Kesinlikle çıkmıştır.” Pencereye gitti ve oradan Kyrian’ın Jaguar’ı araba yolundan çıkarıp hızla uzaklaşmasını seyrettiler.

Kyrian’ın ilk durağı oyuncakçı dükkânı oldu. Niyeti Desiderius’un dalkavuklarından birini bulmaktı, tabii onunla karşılaşınca da silahsız olmak istemezdi.

Kapıdan içeri girerken saat sekizi biraz geçiyordu, başının üzerinde çalan küçük çanın sesini duydu. Liza hemen geldi. Kırıksık yüzündeki sıcak ve içten ifade, Kyrian’ın iyileşmeye yüz tutmuş yaralarını görünce değişti.

Azarlar gibi bir sesle “General, iyi misin?” dedi.

“İyiyim, Liza, teşekkür ederim. Sadece siparişimi almak için uğradım.”

“Dün Nick’e vermiştim, sana söylemedi mi?”

Kyrian içinden küfretti. Olacak iş değildi. Nick ilk defa bir şeyi zamanında almayı hatırlamış, o da Kyrian’ın onu unutmuş olmasını dilediği zamana rastlamıştı.

O sırada dükkânın arka kısmındaki koyu kırmızı perdelerin arkasından hafif bir hisırtı duydu ve içinde tuhaf bir kıpırtı oldu. Uzun zaman-

dır hissetmediği bir şeydi bu.

Bir an tepeden tırnağa ürperdi, hemen sonra perdeler kendiliğinden aralanarak, gölgelerin içinde uzun boylu bir adam belirdi ve küçük dükkân sanki birden doluvermiş gibi oldu. Siyahlar giyinmiş adamın boyu iki metreye yakındı. Böyle bir adamın önünde, evrendeki tüm canlılar ya korkudan titrer ya da saygıyla eğilirdi.

Yahut da Kyrian gibi ters ters bakardı.

Acheron'un çapkın yüzünde içten bir gülümseme belirdi. Ray Ban Predator marka güneş gözlükleri gözlerini gizliyor fakat o yine de kadınları kendine çekmeyi başarıyordu. Kibirli ve sert bir Avcı olan Acheron asla esir almaz, kimseye de merhamet etmezdi.

Acheron birçok değişik kişilik özelliklerine sahip bir yaratıktı. En garip alışkanlığı da sık sık saç rengini değiştirmesiydi. Saçının rengi o kadar çok değişirdi ki, Avcılar aralarında, o hafta hangi rengi seçeceğine dair bahse bile girerlerdi. Bu gece koyu yeşil olan uzun saçlarını arkaya tarayarak, eski tarz bir saç örgüsü yapmıştı. Ayrıca ince bir örgü de ensesinden göğsüne uzanıyordu.

Kyrian onu sinirli bir şekilde selamladı. "Acheron, beni kontrol etmeye mi geldin?"

"Kesinlikle hayır, küçük kardeş. Sadece geziyorum. Belli oluyor mu?"

"Ya, evet. Aynen bir turiste benziyorsun. O yeşil saçın modası da hiç geçmez zaten."

Ash bu iğneli sözlere güldü. "Ee, anladığım kadarıyla Talon şu kızı koruduğuna göre, adı neydi... Tabitha mı? Sen de Desidert, her ne ise onun peşindeysen, birlikte çalışabilirsiniz."

"Geçen defa yardım istediğimde, Artemis bana bedensiz birini göndermişti."

Ash sırtıttı. "Bilirsin ya, tanrılardan bir şey isterken daha belirleyici olmak lazım. Sana bir de haberim var."

"E-posta ile gönderebilirdin."

Ash omuz silkti. "Benim burada olmam hiçbir şey ifade etmez. Desiderius ile arana girmeyeceğimi bilirsin."

Peki, Kyrian buna neden inanmıyordu?

Çünkü Acheron Parthenopaeus, Daimonlarla uğraşmak söz konusu olunca, asla karışmadan duramazdı. "Sanırım bunu daha önce de duymuştum."

"İyi." Kayıtsızca omuz silkti. "Şu istemediğin bilgiyi de..."

"Oracles'in ne dediğini zaten duymuştum."

Liza araya girdi. "Ama hikâyenin geri kalanını bilmiyorsun."

Acheron ona kaşlarını çatarak baktı.

"Ne hikâyesi?"

Acheron paltosunun cebinden bir çiklet çıkarıp, titizlikle kâğıdını açtı. "Öğrenmek istemediğini söylemiştin."

"İyi. Ben de öğrenmeden, Daimon'un peşine düşerim."

Kyrian kapıya vardığında, Ash'in sesi onu durdurdu. "Desiderius'un, diğer Daimonların çok ötesinde güçlere sahip olması sana garip gelmiyor mu?"

"Ah!" Kyrian dönüp baktı. "Dur, bir düşüneyim. Tabii ya."

Liza kış kış güldü. Acheron ona ters ters bakınca kendini toparlamaya çalıştı ama bu kez kahkahayla gülmeye başladı. Özür dileyerek arka tarafa kaçarken hâlâ kıkırdıyordu.

Acheron onun arkasından baktı, sonra Kyrian'a dönerek ciddi bir ifadeyle "Pekala" dedi. "İşte gerçekler. Söylediklerine göre yaşlı Baküs* bir gece adamakıllı azmış ve şu Apollite bebeklerinden biriyle işi pişirmiş. Dokuz ay sonra da Desiderius doğmuş."

"Allah kahretsin!"

"Evet." Acheron, Liza'nın Artemis'e benzeyen bebeklerinden birini eline alıp baktı. Şaşırtıcı benzerlik karşısında kaşlarını çatarak, tekrar rafa koydu. "İyi haber şu ki yaşlı babacık Baküs, tarih boyunca sıra sıra piçlere sahip olduğundan bununla da hiç ilgilenmemiş. Kötü haberse, Desiderius babacığının, onun yirmi yedi yıllık hayatıyla hiç ilgilenmemesine biraz bozulmuş. Yarı-tanrı olduğuna göre, daha uzun bir hayatı hak ettiğini düşünmüş. Diyelim ki, ölümsüz bir hayatı."

"O yüzden bir Daimon olmuş."

Acheron başıyla onayladı. "Buna bir de yarı-tanrı güçleri eklenince, hız, kuvvet ve beceriler bakımından bize denk oldu. Üstelik bizim gibi herhangi bir yasaya uymak zorunda da değil."

"Bu birçok şeyi açıklıyor, değil mi? Eğer tanrılarla baş edemiyorsan, onlara hizmet edenlerin peşine düşersin."

"Aynen öyle. Bu durumda bizler de en önemli Desi yemleri oluyoruz."

"Bir soru."

"Cevap."

* Baküs: (Bacchus) Roma mitolojisinde şarap tanrısı.

Kyrian onun alaycı ifadesini anlamazlıktan geldi. "Niçin sadece ruhu olan bir Avcı onu yenebilecek?"

"Çünkü, bu bir kehanet, kehanetlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Acheron biraz önce eline aldığı bebeğe baktı. "Dün gece Artemis ile konuştum. Biraz uzun sürdü ama ağzından epey laf almayı başardım."

Kyrian bir süre düşündü. Acheron her zaman tanrıçanın gözde Karanlıklar Avcısı olmuştu. Acheron'a öncelik tanınması, öteden beri diğer Avcılar arasında kıskançlıklara neden olmuşsa da, Kyrian buna pek aldırmazdı. Atlantislinin, Artemis'ten bilgi sızdırarak onlara aktarma yeteneğini çok takdir ediyordu.

Acheron'a "Biliyor musun?" dedi "Bir gün bana aranızdaki ilişkiyi ve bir tanrının huzuruna çıkıp da nasıl kızartılmadığını açıklamak zorunda kalacaksınız."

"Bir gün belki. Ama bu gece değil." Sonra ona kabzasına gizlenen bir kılıçla, atılabilen bir hançer verdi. "Şimdi kılıcını kaldır da yatağına git. Tamamlaman gereken bir işin var, onun için güçlü olman lazım."

Kyrian kapıya yöneldi.

"Hey, Kyrian!"

Kyrian ona doğru döndü.

"Eve tek başına gitme."

"Efendim?"

"Desiderius'ta numaran var. Orası güvenli değil."

"Bana vız gelir, eğer..."

"Beni dinle General," Acheron'un sesinde bir tehdit seziliyordu. "Burada hiç kimse senin Desiderius'u Road Kill lokantasının bir sonraki mönüsüne yazdıracağından şüphe etmiyor fakat çevrende koruman gereken başkaları da var. Senin gibi akıllı bir karış havada, kaçık bir Cajun, hiç denenmemiş güçlere sahip bir büyücü kadın gibi. Onun için bir kez olsun, benim dediğimi yap ve itiraz etme."

Kyrian gergin bir gülümsemeyle "Sadece bu defalık, sakın buna alışma" dedi.

Acheron dükkândan çıkan Kyrian'ın arkasından baktı. O çıkar çıkmaz Liza yanına geldi.

"Neden ona ruhunu Artemis'ten geri aldığını söylemedin?"

Ash elini, madalyonun bulunduğu cebine soktu. "Daha zamanı değil, Liza."

"Zamanı geldiğini nasıl bileceksin?"

"İnan bana, bilirim."

Liza başını sallayıp, onun için arkadaki perdeleri açtı. "Şimdi yaralarına bakması gerekenlerden söz açılmışken, arkaya gel de sana yardım edeyim. Tanrım, sırtı seninki kadar korkunç durumda olan hiç kimseyi görmedim. Ne diye seni böyle dövmelerine izin verdin ki? Onlara engel olmadığını biliyorum. Çünkü senin güçlerine sahip bir Karanlıklar Avcısı istemedikçe asla böyle bir şey olamaz."

Ash cevap vermedi ama nedenini biliyordu. Artemis Avcılarından birinin gitmesini asla istemezdi. Özgürlüklerinin bedeli çok yüksekti.

Desiderius'u öldürmek için Kyrian'a bir fırsat daha sağlaması, etlerinin bir kısmını feda etmesini gerektirmişti.

En önemlisi de yara ve çürüklerle dolu sırtı, General'e mutlu olma şansını verecekti. Bir Karanlıklar Avcısı ruhunu geri almak istediğinde tekrarlanan bu kanlı ritüele gönüllü olarak katlanıyordu.

Hiç kimsenin bilmediği bir ritüel.

Artemis ile arasında olanlar çok özeldi. Ve öyle kalması gerekiyordu.

Kyrian daha önce o Punk'ları gördüğü Bourbon Caddesine yöneldi. Yan tarafındaki ağı hafıflemişti ama hâlâ biraz yokluyordu. Aradığını bulması yarım saat sürdü.

Punk'ın yüzündeki ifade görülmeye değermişti.

"Allah kahretsin!"

Kaçmaya vakit bulamadan Kyrian onu yakaladı. "Desiderius'a söyle, daha işimiz bitmedi."

Çocuk başını salladı.

Kyrian onu bırakınca da, arkasından atlı kovalıyormuş gibi koşarak gözden kayboldu.

Savaşın ilk kuralı olarak, ani bir saldırının zaferi garantilediğini bildirdi ama en iyi fırsatını harcamıştı. Amanda veya ailesine zarar verir endişesiyle bu avantajı kullanmak istememişti. Desiderius, bir Karanlıklar Avcısı ile uğraşmak varken, onların peşine düşmezdi.

Hafifçe aksayarak Nick'in arabasına döndü ve ona huzur veren tek yere doğru yola çıktı.

"Neredeydin?" Kyrian'ı görür görmez Amanda'nın ilk sözü bu oldu.

"Yapmam gereken bir şey vardı."

Nick küfretti. "Desiderius'u bulmaya gittin, değil mi?" Sonra yine küfretti. "Ona hayatta olduğunu haber verdin."

Kyrian ona hiç aldırmadan gidip kanepeye oturdu.

Amanda yanına yaklaştı, "İyi misin?"

Başını sallayıp, kanepeye uzandı.

Nick ona öfkeyle baktı. Kanepenin etrafında dönerken yumruklarını açıp kapatıyordu. "Lanet olsun, Kyrian, neden?.."

"Nick, üstüme gelme. Hiç havamda değilim."

Nick'in burun delikleri sanki ateş saçıyordu. "Çok iyi, git kendini öldürt. Bana ne? Nasıl olsa evi, arabayı, her şeyi alırım. Sen de git ona yaralı, hatta yarı ölü olduğunu söyle. Bak aklıma ne geldi, neden kapının kilidini açıp da onu buraya çağır mıyorum?"

Amanda yavaşça mırıldandı. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Nick." Sonra gözlerindeki acıyı gördü. Ve bir evladın babasına duyabileceği sevgiyi sezdi. "Biliyor musun?" Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. "Umurumda değil. Benim kimseye ihtiyacım yok." Parmağını ona doğru uzattı. "Sana da ihtiyacım yok, ne parana, ne de lanet başka bir şeyine. Ben kendime yeterim. Onun için git de geber çünkü umurumda değil."

Odadan çıkmak üzereydi ki, Kyrian bir anda yerinden fırlayıp önüne geçti.

Nick ona ters ters baktı. "Çekil önümden."

Kyrian'ın yüzünde, ergenlik çağındaki asi oğluna sabırla yaklaşan bir babanın ifadesi vardı. "Nick, korkma, ben ölmeyeceğim."

"Ya, evet. Nar gibi kızarmış bir Karanlıklar Avcısı olmadan önce, Streigar da Sheron'a bu sözleri kim bilir kaç kere söylemiştir?" Kyrian kolunu tutmaya çalıştıysa da, hızla silkeleyip, odadan fırtına gibi çıktı.

Kyrian'ın çenesi seğirmeye başlamıştı. Telefonunu çıkarıp, bir numara tuşladı.

Kısa bir duraklamadan sonra, "Acheron," dedi "kaçak bir kâhyam var, şu anda Fransız Mahallesine doğru gittiğinden eminim. Yeni bir antrasit Jaguar XKR spor arabası var. Aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurabilir misin?"

Alnı endişeyle kırışmış, dinlerken Amanda ile göz göze geldi. "Tamam, teşekkürler."

Acheron'un söylediği bir şeye sinirlendi. "Evet, ulu efendim ve üstadım, dinleniyorum."

Sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ayakta durduğumu nereden biliyorsun?"

Kısa bir sessizlikten sonra homurdandı. "Kıçımı ye, Ash. Nick konusunda iyi şanslar."

Amanda, Acheron'un ne dediğini tam olarak duymadıysa da, neyle ilgili olduğunu anlamıştı. "Adam haklı, senin yatman lazım."

Kyrian'ın siyah gözlerinde şimşekler çaktı. "Benim şımartılmaya ihtiyacım yok."

"Çok güzel, Nick. Bana hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacın olmadığını söyleyerek, çıkıp gitmek ister misin?"

Kyrian utangaç bir şekilde gülümsedi. "Şimdi ona neden tolerans gösterdiğimi anlıyorsun, değil mi? Elmanın ikinci yarısı gibi."

Amanda duygulandığını belli etmeden güldü. "Dur, tahmin edeyim, o yaştayken onun gibi miydin?"

"Aslında o benden çok daha iyi. Benim kadar inatçı da değil."

Amanda'nın omuzuna sarıldı, o da kolunu onun beline doladı. "Haydi, yukarıya çıkalım."

Onu konuk odasına çıkarıp yatırmaya razı olması genç kadını şaşırttı. Giysilerini çıkarırken, iyileşmekte olan yaralarını gördü. Eliyle kolunu tutarak, küçük çivi izlerine dokundu. "Olanlardan sonra, bu kadar çabuk iyileşmene inanamıyorum."

Kyrian içini çekti. "Bir Karanlıklar Avcısını uzun süre yatıramazsın."

Amanda onu duymadı. Yara izlerine dokununca, zihninde bazı hayaller belirmişti. Kyrian'ın öfkesini ve acısını hissetti. Sonra aniden gelecekle ilgili bir görüntü gelip gitti. Kyrian, Desiderius tarafından, kolları iki yana açık olarak bir duvara bağlanmıştı.

Ve ölüyordu.

Birden nefesi kesildi, görüntüyü kafasından atarak, bir adım geri çekildi.

Kyrian kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu?"

Amanda onun göğsünü okşarken içinde fırtınalar kopuyordu. Elin-den geldiği kadar endişesini gizlemeye çalışıyor ama içinden çığlık çığlığa bağırarak geliyordu.

Kendini sakın görünmeye zorlayarak, Kyrian'a baktı. "Geçmişini düşünmekten vazgeçmelisin. Ona bağlı kaldığın sürece, Desiderius seni mahvedebilir."

Kyrian başını çevirdi. "Biliyorum."

"Peki, ne yapacaksın? Hatırlamaya devam edersen, seni yine ele

geçirecek.”

“Üstesinden gelebilirim Amanda.”

“Gelebilir misin?” Onun ölümünü gördüğü anı hatırlayınca, boğazına bir şey tıkanı. Ulu tanrım, lütfen gerçek olmasın. Onu kaybetmeye dayanamazdı. Onun kollarında olmadan, sesini duymadan geçireceği tek bir günü bile...

Hele gülüşünü.

Bunu hayal bile edemiyordu. Duyduğu acı dayanılır gibi değildi.

Kyrian, “Kendimi kontrol edebilirim” diye ısrar etti.

Fakat Amanda gerçeği biliyordu. Onun idamını birebir yaşamıştı.

Üstelik Kyrian’ın geçmişi ile tam olarak hiçbir zaman hesaplaşamadığını da biliyordu. Sadece kafasında bir yerlere itiyordu, o kadar.

Birden aklına bir fikir geldi. Galiba onu anılarından kurtarmanın yolunu bulmuştu.

En azından işe yarayacağını umuyordu.

“Hemen dönerim.”

Kyrian karmakarışık duygular içinde, onun arkasından baktı. Zayıf tarafını herkesten daha iyi biliyordu. Desiderius’un, onun kollarını iki yana açıp bağlaması yeterliydi, bu durumda hemen paniğe kapılıyordu. Ona korkunç acılar yaşatan anılar arasında kayboluyor ve asla karşı koyamıyordu.

Eliyle gözlerini kapattı. Bunları tamamen zihninden atmasının bir yolu olmalıydı. Daimon ile karşılaştığında zihninin berrak olması gerekiyordu.

İşe yarar bir çözüm bulmaya çalışırken dakikalar akıp gitti.

Birden izlendiğini hissetti.

Yattığı yerde dönünce, uzun beyaz bir elbise giymiş olan Amanda’nın, elinde bir tepsiyle kapıda durduğunu gördü.

Genç kadın, yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle odaya girip, tepsiyi tuvalet masasının üstüne koydu.

Kyrian’ın kaşları çatılmıştı.

Amanda zarif bir hareketle yatağa yaklaşıp, bir dizini yere koydu. Elbisesinin yırtmacı, dizini gizleyemiyordu. Kyrian, ince çoraplı bacağı ve jartiyerinin ucunu da fark etti.

Amanda yine gülümseyerek, cebinden uzun ipek bir fular çıkardı.

Onu bileğine dolarken, Kyrian’ın kaşları biraz daha çatıldı. “Ne yapıyorsun?”

“İyileştirmeye çalışıyorum.”

“Neyi?”

“Geçmişi.”

Kolunu yatağın direğine doğru çekerken, “Amanda” diye homurdandı. Onu bağlamaya niyetlendiğini anlayınca da kolunu hızla geri çekti. “Hayır!”

Amanda kolunu tekrar yakalayıp, elini göğüslerinin arasına koyarak “Evet” dedi.

Onun gözlerindeki paniği görebiliyordu. “Hayır.” Yine kuvvetle geri çekildi.

Amanda bu kez dudaklarını yalayarak, Kyrian’ın elini ağzına götürdü ve yavaşça parmağının ucunu emmeye başladı.

“Lütfen, Kyrian. Pişman olmayacaksın, sana söz veriyorum.”

Kyrian onu seyredirken içinde bir arzu uyandı. Amanda’nın dili parmaklarının arasında gidip geliyor, hafif hafif tenine değip geri çekiliyordu. Derken bileğinin ve kolunun iç kısmını tırmalamaya başlayınca, Kyrian bütün vücudunun ürperdiğini hissetti.

Sonra Amanda elini bırakmadan, daha aşağıya, göğüs yarığına indirip, çıplak göğsünün üstüne koydu. “Böyle iyi mi?”

Kyrian sık sık nefes almaya başlamıştı, göğsünü sıkıca kavradı. Ondan istediği her neyse, şu anda bütün yapabildiği buydu.

Oysa Amanda tam bir güven istiyordu. İki bin yıldan beri hiç kimseye veremediği bir şeyi.

Bu hatayı son yaptığında neler olduğunu dehşetle hatırlarken, onunla göz göze geldi ve iradesinin eridiğini hissetti. Acaba o da bir gün ihanet eder miydi?

Ve kendisinin bunu denemeye cesareti var mıydı?

Amanda, onun kollarını yatağın sütunlarına bağlarken dişlerini gıcırdattı fakat oymalı tahtaya bağlanırken karşı koymadı. Yine de kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Amanda sadece küçük bir zafer kazandığının farkındaydı. Gülümseyerek fuları gevşetti ve “İstediğin an kurtulabilirsin” dedi. “Sadece söylemen yeter, seni hemen serbest bırakırım ama bunu yaparsan, hemen sona erer.”

“Ne sona erer?”

“Göreceksin.”

Amanda diğer kolunu da alıp, başka bir fuları da ona bağladı. Kyrian öylece seyrediyordu.

Nefes alışsı sık ve düzensiz, alını ter içindeydi. Ama bağlanırken hiç

sesi çıkmamış, bu da Amanda'yı oldukça şaşırtmıştı.

Fularları hızla çekiştirirdi, kasları dalga dalga kabarmış, kollarında yumrular oluşmuştu. "Bundan hoşlanmadım." Kendini kurtarmaya çalıştı.

Amanda onun vücuduna tırmanıp, bileklerini yakaladı ve başını eğerek dudaklarına erişti.

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip, içeri girmeye çalışırken, Kyrian yay gibi gerilmişti.

Ağzını açarak onun dilini içeri aldı. Dilleri birbirini okşarken, zevkten inliyordu.

Ruhsuz bir adam için bu dudaklar, cennete girmek kadar güzeldi. Gül kokusu da aklını başından almıştı. Baş dönüyor, nefesi kesiliyordu. Amanda göğsünü okşarken, onun göğüslerinin de, vücuduna yaslandığını hissediyordu. Zaman durmuş gibiydi.

Ona doğru uzanmak isteyince bağlı olduğunu hatırladı.

Öfkeyle homurdanarak, ipek fuları hızla çekti.

Yırtılan kumaşın sesini duyan Amanda, tenini yakan öpüşlerini durdurup, geri çekildi. Kısık bir sesle "Unutma," dedi "eğer serbest kalırsan, soğuk bir duştan başka bir şey alamazsın."

Kyrian hemen sakinleşti.

Fakat hayal kırıklığına uğradı çünkü Amanda geri çekilmişti.

Genç kadın bu kez ellerini kendi vücudunda gezdirmeye başladı. Yavaş yavaş göğüslerine, oradan da beline kadar indi. Hiç acele etmeden kemerini çözüp, elbisesinin önünü açarak, ona göğüslerini gösterdi.

Elbise dalgalanarak yere, ayaklarının dibine inerken, Kyrian'ın vücudu ateş gibi yanmaya başlamıştı.

Tamamen çıplak değildi ama Kyrian buna memnun oldu çünkü ona aldığı koyu mavi jartiyeri takmıştı.

Gördüğü manzara ağzını sulandırdı.

Amanda yavaş yavaş, baştan çıkarıcı bir edayla yatağa doğru yürüyerek, azgın bir kedi gibi yine üzerine tırmandı. Bunu yaparken de göğüslerini onun vücuduna sürtüyordu. Kyrian onun vücudunu üzerinde hissedince inledi.

"Nasıl gidiyor, General?"

Kyrian yutkundu. "Çok güzel."

Genç kadın gülümseyerek dudaklarını ve dilini onun çenesinde dolaştırdı.

Bütün bedeni onun dokunuşlarıyla yanarken, "Sen bunu yaparken

daha iyi oluyorum" diye fısıldadı.

Amanda geri çekilerek güldü. "Seni mutluluktan kör etmeme ne dersin peki?"

Yine bağlarına asıldı. "Öyle görünüyor ki tamamen seninim, tatlım."

Amanda bunun doğru olmasını ne kadar isterdi. Yataktan kalkarak tepsiye doğru gitti. Sıcak balı eline alırken, Romalıların Kyrian'a işkence yapmak için kullandıkları kaynar yağı hatırlamıştı. Ve o yağı üzerine döküp, onu haşladıkları zamanki yüz ifadesini.

Yüreği daralarak, onu bağladığı yatağa döndü. Kavanozu göğsünün üzerine tuttuğu zaman erkeğin gözlerinden geçen gölge, onun da her şeyi hatırladığını gösteriyordu.

Sıcak bal çıplak tenine değer değmez, Kyrian elinde olmadan kıvrandı. Ama haşlanmanın acısını duymamıştı. Cildi yanmamış, kabarmamıştı. Aksine çok hoş bir duyguydu bu.

Rahatladı ve Amanda'nın, göğsüne döktüğü balın üzerinde küçük daireler çizmesini, sonra da balı göğüs uçlarına yayarak tenini hafifçe tırmalamasını, zevkle ürpererek izledi.

Amanda balı bir kenara bırakıp, teninin her noktasını yalamaya başlamıştı. Diliyle balı temizlerken, Kyrian kıvranıp duruyordu. Sıra göbeğine geldiğinde artık iyice sertleştiğini hissetti.

Amanda onun karnından aşağıya doğru inerken, başını kaldırarak yavaşça güldü. Sonra yukarıya, göğsüne kadar çıkıp, ademelmasını tek bir kez yalayarak işini bitirdi. Kyrian tıslayarak başını arkaya atıp, genç kadının boynuna rahatça ulaşmasını sağladı, hafifçe ısırınca da bütün vücudunun ürperdiğini hissetti.

"Amanda" diye fısıldadı.

Amanda gülümseyerek doğruldu ve bu kez eline küçük bir kâse aldı.

Bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştı ama ne olursa olsun Kyrian'ı kurtarmaya kararlıydı. Üstelik bunları yaparken ona da garip bir şeyler oluyordu. Sanki kişiliğinin bir parçası özgürlüğüne kavuşuyor gibiydi.

Bu düşünceleri kafasından atarak parmaklarını, içinde dövülmüş krema olan kâseye daldırdı, sonra da kremayı Kyrian'ın şiir gibi biçimli dudaklarının etrafına sürdü.

Amanda ata birer gibi beline otururken, Kyrian da dudaklarındaki kremayı yalıyordu. Ah, onun ıslaklığını hissetmek nasıl da çıldırtıcıydı. Amanda tekrar harekete geçip, vücudunu onun sertleşmiş organına

sürterken, Kyrian zevkten öleceğini zannetti.

Amanda "Seni beslememe izin ver, Kumandan" diye fısıldadı, sonra yavaşça parmağındaki kremayı ona yedirmeye başladı.

Heyecandan başı dönen Kyrian yutkundu. Amanda, Valerius'un zalimce hareketlerini ona tekrar yaşıtıyordu. Fakat bu kez hiç acı yoktu. Aksine daha önce hiç hissetmediği bir coşku vardı.

Bakışları karşılaştıkça Kyrian hafifçe gülümsedi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü, benim için değerlisin."

"Neden?"

"Çünkü, sen tanıdığım en harika adamsın. Gerçi biraz inatçı ve sinir bozucusun ama aynı zamanda iyi kalpli, güçlü ve cömertsin. Ve beni çok..."

Kyrian kaşını kaldırdı.

Amanda geri çekilerek ona baktı. "Şimdi bu ne demek oluyor?"

Kyrian masum bir tavırla, "Ne?" diye sordu.

"O bakış."

Kaşlarını çattı. "Hangi bakış?" Ona doğru uzanmaya çalıştı ama kendisini engelleyen bağları hatırladı. Onları unutmuş olması ne garipti.

O zaman Amanda onu öpmek için eğildi.

Kyrian, onun dudaklarını, dudaklarında hissedince inledi. Dili ağzına girip çıkıyor, dövülmüş kremanın tadını da birlikte getiriyordu.

Birden geri çekilerek "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet, hem de çok."

"Öyleyse bunu da seveceksin."

Amanda vücudunun üzerinden aşağıya kaydı, sonra kremayı alıp, kasıklarına yayarak, bir kumaş gibi örttü. Ve serin krema tenini kaplarken, parmaklarının ereksiyon halindeki organını sıyrıp geçtiğini hissetti.

Vücudu sanki yanıyordu.

Amanda onun bacaklarını ayırarak, eserini seyretti.

Bir an bakışları kenetlendi, sonra ayaklarının dibine yatarak, testislerini ağzına aldı.

O vücudunun en hassas kısmını yalarken, Kyrian duyduğu zevkle homurdandı. Genç kadın dilini döndürerek yalayarak araştırıyor, arada organını ağzına alarak, dilini etrafında gezdiriyordu.

Vücudu zevk dalgalarıyla sarsılırken, Kyrian ellerindeki bağları sımsıkı yakaladı. Onun dudakları ve dili teninde dolaşırken aldığı zevki hiçbir şeyle kıyaslayamazdı.

Kremayı yalayıp bitiren Amanda, organını yalamaya başlamıştı. Onu ağzına alınca Kyrian bağlarına sımsıkı asıldı, bu sırada bakışları birbirine kenetlenmişti.

Sonra Amanda başını eğerek, organının ucunu hafifçe yaladı, sonra dilini etrafında dolaştırdı. Kyrian nefesini tutmuştu. Bu kez tamamını ağzına alıp alttan da eliyle okşadı. Kyrian artık sarhoş gibiydi.

Ona hissettirdikleri o kadar inanılmazdı ki, zevkten titriyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra vücudunu yukarı kaldırarak biraz daha ileri itirdiğinde Amanda hiç itiraz etmedi.

Kyrian içindeki hayvanın uyandığını hissederek inledi. Bu kadını şuursuz bir tutkuyla istiyordu. "Amanda" sesi boğuk ve pürüzlüydü. "Seni tatmak istiyorum."

Genç kadın, onun üzerine oturdu. "Nasıl tatmak?"

Üzerinde kendini dengelerken, Kyrian'ın nefesi daraldı.

Amanda bacaklarını açarak beline oturdu, ellerini kaburgalarına dayayıp, yüzüne baktı. "Bana ne yapmak istiyorsun, söyle." Yanakları kızardı.

Kyrian onun heyecanını hissetti. Genç kadın korkuyordu ve kendinden emin değildi ama ne pahasına olursa olsun, ona yardım etmek istiyordu. Çok duygulanan Kyrian dudaklarını yalayıp, kısık bir sesle, "Göğüslerine dokunmak istiyorum" dedi.

Amanda göğüslerini avuçladı. "Böyle mi?"

Onun kendine dokunduğunu ve göğüslerini kavradığını görünce inledi. "Evet" diye soludu. "Ve onları tatmak istiyorum."

Gülümseyerek göğsünü onun aralık dudaklarına değdirdi.

Kyrian bağlarını gererek, kabarmış göğüs ucunu ağzına aldı, genç kadının keyifli mırıldanmaları kulaklarını dolduruyor, arzusunu daha da arttırıyordu.

Bağlara tekrar asılınca kumaş biraz daha yırtıldı.

Amanda şeytanca güldü. "Bağlarından kurtulursan, Kyrian, hemen giyinirim ve burada bırakırım. İstediklin bu mu?"

Kyrian başını sallayıp, kollarını gevşetti.

"Peki, başka ne istiyorsun?"

"Seni." Bu kelime hiç düşünmeden dudaklarından dökülmüştü.

"Beni mi?" Amanda'nın yüzü umutla ışıldıyordu.

Kyrian onlar için bir umut olmadığını bile bile onu yanıltmak istemedi. "Senin içinde olmak istiyorum."

Genç kadının yüzündeki hayal kırıklığını görünce yüreği burkuldu,

“Amanda...”

Amanda elini ağzına koydu, “Şışş, ben seninim” diye fısıldadı. Sonra sertleşmiş organının üstüne oturdu.

Ve onu içine alırken, Kyrian hissettiği ıslaklığın zevkiyle gözlerini kapattı.

Amanda öne doğru eğilerek, ileri geri hareket ederken dudakları birleşti. Daha sonra boynuna indi, o boynunu hafif hafif öperken, Kyrian inledi. Bu kez Amanda hareketlerini hızlandırmaya başladı.

Kalçalarını çevirirken, Kyrian’ın da kıvrandığını hissediyordu.

Kyrian başını arkaya atarak, kafese kapatılmış bir hayvan gibi homurdandı. Ayaklarını şilteye dayayıp, kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece biraz daha derine gidebilirdi.

Amanda doyuma ulaştığında, kendini tutamayıp bağırdı.

Kyrian ise hâlâ çelik gibi sertti.

Amanda’ya “Kımıldama” diye fısıldadı.

Amanda hiç soru sormadan itaat etti. Kyrian, gözleri kapalı, dişlerini gıcırdatıyor, bütün vücudu titriyordu. Alnındaki ter damlacıkları daha da artmıştı.

Bir dakika sonra soluğunu bıraktı ve gözlerini açıp ona baktı. “Artık serbest kalabilir miyim?”

Amanda onun hâlâ boşalmadığını fark etmişti. Başını salladı. Onun bütün gücüyle direndiğini biliyordu.

Bunun nedenini anlıyordu ama ona yeteri kadar güvenmediğini düşünerek biraz kırılmıştı.

Kes şunu! diye kendini azarladı. *Bu ne aptalca bir bencillik? Onun güçlerine ihtiyacı var.*

Hem de her zamankinden daha fazla.

Kyrian’ın bağlarını kolayca yırtarak kendini kurtarmasını şaşkınlıkla izledi. Serbest kalır kalmaz onu kollarına alıp, göğsüne bastırdı. “Teşekkürler, tatlım” diyerek yavaşça öptü.

Amanda gülümsedi. “Benim için zevkti.”

Bu sözler Kyrian’ı güldürdü. Sonra onu kendine çekerek yanına yatırdı. Sanki kaçacağından korkuyormuş gibi arkasından sarılarak uykuya daldı. Amanda onun sıcak nefesini çıplak omuzunda hissediyordu.

Halinden memnun bir şekilde onun yanında yatarken, bu gece yaptığı şeyin, Desiderius ile bir dahaki karşılaşmasında işe yarayacağını umdu.

Amanda çalan telefonun sesine uyandı. Yataktan kalkarken Kyrian ile sarmaş dolaş uyumuş olduklarını fark etti. Sonra ona yaptıklarını hatırlayınca yüzüne birden ateş bastı. Daha önce böyle utanmazca davranışını hiç hatırlamıyordu ama Kyrian ile olunca hiçbir şey umurunda değildi.

Onun kollarından sıyrılarak, Esmeralda’nın odasındaki telefona gitti. “Alo?”

Arayan Esmeralda idi. “Mandy, çok şükür hâlâ oradasın. Arabam bozuldu, yolda kaldım. Gelip beni alabilir misin?”

“Tabii.”

Esmeralda’nın bulunduğu yeri not etti, sonra çabucak bir duş alıp giyinmek üzere konuk odasına döndü.

Çıkmadan önce eğilip onu yanağından öptü, tam doğrulurken Kyrian kolundan yakaladı. “Nereye gidiyorsun?”

“Essie’yi almaya.”

“Çok tehlikeli.”

“Dışarıda güneş ışığı var. Bir şey olmaz.”

Amanda onun gözlerindeki endişeyi fark etti. “Gün batımına ne kadar var?”

“Daha saatler var.”

“Ama çabuk dön.”

“Evet, efendim. Başüstüne sayın Kumandan.”

“Hiç komik değil.”

Amanda onu dudaklarından öperek çıktı.

Kyrian kısa bir süre sonra uyandı. Kalktığında yaraları hemen hemen yok olmuştu.

Kanlı sargıları çıkarıp, kapının yanındaki çöp kutusuna attı.

Sonra kapıdan seslendi. “Amanda?”

Cevap veren olmadı. Evde herhangi bir ses var mı diye bir süre dinledi. Çıt yoktu.

Herhalde henüz dönmemişti.

Elbiselerini alıp banyoya girdi.

Duş alıp, tıraş olması ve giyinmesi fazla uzun sürmedi.

Temizlendikten sonra yavaş yavaş odaya döndüğünde Amanda’yı görünce kapıda durakladı. O bayıldığı yuvarlak kıvrımlarını ortaya

çıkaran daracık bir kot pantolonla, siyah bir kazak giymiş, saçlarını omuzlarına dökmüştü. Çok hoş görünüyordu.

O çöp kutusuna bakarken, Kyrian arkasından sessizce yaklaştı.

Hiç konuşmadan eğilip, boynunu hafifçe ısırdı. Ama dudakları tenine değer değmez parfümü fark etti.

Bu Amanda değildi.

Tabitha idi.

BÖLÜM 14

Tabitha hızla ona doğru dönerken, Kyrian bir adım geri çekildi. Genç kadının yüzünde, Desiderius'un kölelerinin bıraktığı izler hâlâ görülüyordu yanağındaki dikişlerin üzerine de bir bant yapıştırılmıştı. Dönerken bir an sendeledi ama dövüşmeye hazır görünüyordu.

Kyrian Amanda'nın en sevdiği insanları koruyamamış olduğunu düşünerek büyük bir acı duydu.

Ve içinden bunun bir daha olmayacağına yemin etti.

"Sen de kimsin? Esmeralda nerede?"

Kyrian aynaya bir göz attı ve görüntüsünün yokluğunu gizlemek için çabucak yana çekildi fakat Tabitha bunu fark etti. "Eve gelirken arabası bozulmuş. Amanda onu almaya gitti."

Konuşmasının hata olduğunu çok geç anladı çünkü Tabitha onun belirgin aksanını hemen tanıdı.

"Sen ha!" diye bir çığlık attı. "Kardeşlerime ne yaptın?"

"İkisi de güvende."

"Yalancı!" Birden üzerine saldırdı.

Onu incitmek istemeyen Kyrian, olduğu yerde dönerek koridora koştu.

Tabitha "Vampir" diye haykırdı.

Kyrian aşağıdan sesler duydu. Demek yalnız gelmemiştii.

"Perdeleri açın." Bir yandan bağırırken, bir yandan da koridordaki perdenin kordonunu yakalayıp hızla çekti.

Güneş ışığı üzerine vurunca, Kyrian tıslayarak merdiven korkulundan aşağıya, oturma odasına atladı.

İki çift göz ona dehşetle bakıyordu. Siyah saçlı adamın yüzü bembeyaz olmuştu fakat sarışın kadın hemen harekete geçip, panjurları açmak için pencereye koştu.

Kyrian yerinden kımıldamaya fırsat bulamadan, Tabitha tepesine indi. Yarasının olduğu yere bir tekme savurarak, "Geber, pis vampir!"

diye haykırdı.

Kyrian tıslayarak, sivri dişlerini gösterdi ve bir ters perendeyle ondan uzaklaşarak mutfığa yöneldi. Tam oraya girerken, içeriye dolan güneş ışığını görüp aniden durdu. Oraya girmesi ölüm demekti.

Birden sivri ve sert bir şeyin omuzuna battığını hissetti. Homurdanarak dönünce, Tabitha'nın elinde uzun bir hançer gördü. Tekrar saplamaya hazırlanıyordu.

Kyrian onun kolunu tuttuğu anda, diğer ikisi üzerine atladı. Hepsi birden yere yuvarlandılar. Kyrian birini üzerinden fırlatıp, serbest kaldı. Tekrar oturma odasına gitmek isterken, nasıl olduysa, Tabitha önüne dikiliverdi.

Hançeri karnına saplamaya hazırlanırken, gözleri nefretle parlıyordu.

Kyrian geriye doğru sıçradı fakat sırtına ışık vurunca korkunç bir acı duydu. Tekrar tıslayarak Tabitha'yı atlatıp, gölgede kalmaya çalışarak oturma odasına koştu.

Kapıda hepsi birden üzerine saldırıp, yere yuvarladılar. Onu zapt etmeye çalışırken, Desiderius'un sözleri kulaklarında yankılandı.

"Vahşi bir köpek sürüsü gibi üzerine saldıracaklar."

Tabitha üzerine oturup, boğazına sarıldı. İki arkadaşı da kollarını yakalayıp yere yapıştırdılar. Bir gün önce böyle bir saldırıya uğrasaydı, panikten deliye dönerdi. Ama şu anda üzerinde garip bir rahatlık vardı. Amanda'nın dün gece onu bağlaması işe yaramıştı.

Tabitha tekrar sordu, "Kardeşime ne yaptın?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme! Çöp kutusundaki kanı gördüm."

Kyrian, onun canını yakmamak için azami dikkat ederek, bacaklarını yukarı kaldırıp, Tabitha'nın vücuduna doladı ve hançer tam boğazına inerken, onu geriye doğru itti.

Sağındaki adamın midesine yumruğunu indirdi, kadını da kanepeye fırlattı. O sırada Tabitha'nın bacağına ısırıldığını fark edip küfretti.

Genç kadının elindeki hançeri kaptığı gibi, sert tahta döşemeye sapladı. "Beni dinle."

Tabitha tiz bir sesle "Hayır!" diye bağırdı. Bir yandan da kurtulmak için kıvranıyor, yumruk savuruyordu.

Birlikte yere yuvarlandılar. Kyrian onu döşemeye yapıştırdı. İçgüdüğü ona vurmasını söylese de Amanda'ya bu kadar benzeyen bir yüze asla vuramazdı.

Ama bu duraklaması ona pahalıya mal oldu. Tabitha'nın arkadaşla-

rı yine üzerine çullandılar ve yine hep birlikte yere yuvarlandılar. Kyrian tam ayağa kalkarken, sokak kapısı açıldı ve içeri daha çok ışık girdi.

Kyrian küfrederek kuytu bir köşeye çekildi.

Amanda'nın sesi odada cınladı. "Durun!"

Herkes olduğu yerde kaldı. Kyrian, çekildiği köşede nefes almaya çalışıyordu. Sırtından kan sızarken, yeni yaraları da zonklamaya başlamıştı. Amanda ona doğru koşup, elleriyle yoklayarak yaralarını kontrol etti.

Bu arada Tabitha hançeri saplandığı yerden çekip çıkarmıştı. Gözlerini Kyrian'dan ayırmadan, hızlı ve kararlı adımlarla onlara doğru gelirken "Yolumdan çekil, Mandy" diye haykırdı. "Bir vampiri öldüreceğim."

"Yanılıyorsun." Esmeralda araya girmişti. Kapıyı kapatıp, Tabitha ile Kyrian'ın arasında durdu. "İkiz kardeşinin sevgilisini öldürmek üzeresin."

Tabitha afallayarak durakladı. Bir Kyrian'a, bir de Amanda'ya bakarak "Efendim?" dedi. "Anlamadım?"

Amanda ona hiç aldırmadan Kyrian'a döndü? "İyi misin?"

Kyrian kanayan kolunu ovuştururken, "Daha iyi olamazdım" diye cevap verdi.

"Ona mı soruyorsun?" Tabitha kulaklarına inanamıyordu. "Ya ben ve arkadaşlarım? Neredeyse kafalarımızı uçuracaktı."

Amanda kardeşine öfkeyle baktı. "Hiçbirinizde kan göremiyorum ben. Hem size gerçekten zarar vermek isteseydi, şimdi ayakta bile duramazdınız."

Tabitha ikisini de küçümser bir tavırla süzdü. "Bir vampiri mi koruyorsun yani?"

Amanda üstüne basa basa, "Kyrian'ı koruyorum" diye cevap verdi.

Tabitha bir ona, bir de Kyrian'a bakarak dudak büktü. "Sen deli misin? Devamlı kan içen, hiç ölmeyen, canı isteyince adam öldüren, gün ışığına çıkamayan bir sevgili mi istiyorsun? Eh, Mandy, en sonunda Kayıplar Kralını bulmuşsun. Tebrikler. Bu konuda Cliff'in rakibi olamaz sanıyordum."

Böylece aralarında acı sözler ve hakaretlerle dolu bir düello başlamış oldu.

"Kayıp mı? Bunu bana, son üç yılda iki haftadan fazla çalışmamış bir adamla ilişkisi olan kadın mı söylüyor?"

"Hiç olmazsa Eric'in bir ruhu var."

"Kyrian'ın da kalbi."

"Yapma, lütfen. Bu onun yerini tutar mı sanıyorsun? Söyle, Mandy, onun için her şeyden vazgeçmeye hazır mısın? Hayatından, geleceğinden? Bir *vampir* bir muhasebeciye ne verebilir ki? Sen çocuk istiyorsun. O sana bunu verebilir mi?"

Onları dinlerken Kyrian'ın yüreği daraldı. Tabitha haklıydı, söylediği her şey de doğrudu.

İçeriye dolan gün ışığına baktı.

Bu onun için ölüm demekti Amanda içinse hayat. İnsanların nefes almak kadar, ışığa da ihtiyaçları vardı. Üstelik onunla olduğu sürece Amanda asla huzurlu olamayacak ve bütün hayallerinden vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Buna asla izin veremezdi.

Gölgelerden süzülerek, üzgün bir şekilde merdivenlere yöneldi.

Esmeralda, "Siz ikiniz kavgayı keser misiniz!" diye bağırdı.

Kyrian artık dinlemedi, yukarıya çıktı.

Tabitha ile Amanda'nın söz düellosu dakikalarca devam etti. Birbirlerine bir sürü hakaret ettikten sonra Amanda birden Kyrian'ın yokluğunu fark etti. "Kyrian?"

Esmeralda, "O yukarıya çıktı" dedi.

Amanda merdivenlere doğru giderken, Tabitha onu durdurdu. "Kendine bunu yapma."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Tabby. O bir Karanlık Avcısı, vampir değil."

"Belki. Ama Julian Alexander ikisinin arasında pek fark olmadığını söyledi. Her ikisi de hayvan özellikleri taşıyor, ikisi de *katil*."

"Julian'ın bunları söylediğine inanmam."

"İnanıp inanmaman umurumda değil ama bu doğru. Sen bunu düşünme dur, Julian'dan öğrendiğim başka bir şey daha var. Artemis, sevgilini serbest bırakmaktansa, öldürmeyi tercih edermiş."

Amanda, içinden bunun doğru olmadığını haykırarak, yukarıya çıktı. Kyrian yatak odasında eşyalarını topluyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

"Şimdi dışarı çıkamazsın. Daha öğlen sayılır."

Kyrian'ın yüzü ifadesiz ve soğuktu. "Tate'i çağırdım."

"Kyrian..." Ona dokunmak için uzandı.

Kyrian sivri dişlerini göstererek homurdandı. "Dokunma bana.

Tabitha'nın dediğini duydun. Ben bir hayvanım, insan değil."

"Dün gece birlikte yattığım kişi hayvan değildi."

"Değil miydi?"

"Hayır." Elini yanağına değdirdi.

Kyrian'ın bir an için dokunuşundan hoşlandığını hissetti ama yüzü hemen sertleşti. Elini yanağından çekerek, "Böyle diyorsun Amanda ama boynuna dişlerimi geçirmemek için kaç kere kendimi zorladığımı biliyor musun? Kaç kere kanını dilimde hissedip, tadına bakmak için can attığımı?"

Amanda korkuyla yutkundu. Ama vazgeçmeyecekti. Kyrian sadece onu korkutmaya çalışıyordu. "Beni asla incitmedin ve biliyorum ki bunu yapmaktansa, ölmeyi tercih edersin."

Kyrian hiçbir şey söylemeden valizini alıp, odadan çıktı.

Amanda merdivenlere kadar onu takip etti. "Böyle çıkıp gidemezsin."

"Evet, giderim."

Daha aşağıya inmeden, onu durdurdu. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Kyrian durakladı. Sözleri içini parçalamıştı. Aslında kendisi de ayrılmak istemiyordu. Onun istediği Amanda'yı omuzuna vurup, tekrar yatak odasına taşımak ve sonsuza dek onunla sevişmekti.

Ona sahip olabilmeliydi. Ona sahip olmaya hakkı olmalıydı.

Ne yazık ki bu imkânsızdı. Kyrian bir tanrıçanın emrindeydi. Hayatı ona ait değildi.

"Kendi dünyana dön Amanda. Orası çok daha güvenli."

Amanda onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Pırıl pırıl mavi gözleri ona öylesine istekli bakıyordu ki, bu ona daha fazla acı verdi. "Güvende olmak istemiyorum, Kyrian. Ben seni istiyorum."

Kyrian bu sevgi dolu dokunuştan kaçarcasına merdivenlerden inmeye başladı. "Böyle söyleme."

"Ama neden?" Amanda arkasından geliyordu. "Gerçek bu."

Kyrian hızla dönüp, onun yüzüne baktı. Sıkılmış dişlerinin arasından "Bana sahip olamazsın" dedi. "Benim zaten bir sahibim var."

"Öyleyse sadece seni sevmeme izin ver." Sesindeki yalvarış, iradesini yok ediyordu. Ulu tanrılar, ona hislerini açmak ne kadar kolaydı. Onu kollarına alırdı ve...

Amanda yaşlanırken, kendisi hep aynı kalacaktı. Ölürken onu kollarında tutacak, kendisi ise sonsuza dek yaşayacaktı. Yapayalnız.

Bu düşünce onu felce uğratacak kadar acı verdi. Onsuz bir hayatı düşünmek bile istemiyordu. Sadece birkaç gün sonra ayrılmak bu kadar

acı veriyorsa, yirmi otuz yıl sonra ne olacaktı?

Yaralı kalbi bu kadar acıya dayanamazdı.

“Yapamazsın” dedi.

“Neden?”

“Bazı şeyler imkânsızdır.”

Amanda onun koluna dokundu, gözlerinde her şeyi bir de onu açısından görmesi için yalvaran bir ifade vardı. Ama Kyrian bunu yapamazdı. Buna cesareti yoktu.

“Belki *bu* imkânsız değildir.”

“Yanılıyorsun.”

O sırada kapı vuruldu.

Amanda, Esmeralda kapıyı açarken öylece durup baktı. Tate tekerlekli sedyeyi iterek içeri girmişti.

Kyrian’ın ceset torbasını gördüğü zaman yüzünde beliren, kaderine boyun eğmiş, acı dolu ifadeyi yaşadığı sürece asla unutamayacaktı.

“Gitme, Kyrian.” Bu kez onu dinleyeceğini umarak, son defa yalvarıyordu.

“Başka seçeneğim yok.”

“Evet, var. Lanet olsun, inatçı herif. Seçeneğin var. Beni bırakma.”

Kyrian başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

“Niye kalmamı istiyorsun?”

“Çünkü, seni seviyorum.”

Mutfaktan Tabitha’nın öfkeyle lanet okuyan sesi duyuldu. Sonra birden sağır edici bir sessizlik oldu.

Kyrian, duyduğu acının etkisiyle gözlerini kapatmıştı. Bir kadından bu sözleri duyabilmek için yüzyıllarca beklemişti.

Ama artık çok geçti.

“Son defa bir kadının beni sevdiğine inandığım zaman, ona sahip olabilmek için, koca bir imparatorluğu bıraktım ve sonra beni çarmıha gererlerken onun güldüğünü gördüm. Aptallık etme Amanda. Aşk gerçek değil. Sadece bir yanılsama. Sen beni sevmiyorsun. Sevemezsin.”

Ve Amanda’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden, ceset torbasına girip fermuarı çekti.

Genç kadın, kalın plastiğin üzerinden onun kolunu tutmaya çalışarak, “Beni bırakma!” diye bağırdı.

“Beni eve götür, Tate.”

Tate sedyeyi iterek kapıdan çıkarken, üzgün bir tavırla gülümsedi.

Amanda arkasından öfkeyle söylendi. “Lanet olsun sana Avcı

Kyrian. Lanet olsun.”

Kyrian onun boğuk boğuk gelen sesini duydu ve sözleri içine bir ok gibi saplandı. ‘Ben bir budalayım’ diye düşündü.

Kalbinin sesi “*Onu terk etme*” diye yalvarıyordu.

Ama başka çaresi yoktu.

O bu yolu seçmişti. Karar vermeden önce bütün sonuçlarını ve feda etmesi gereken şeyleri biliyordu.

Amanda aydınlığa, o ise karanlığa aitti. Ondan ayrıldıktan sonra, bir şekilde ruhunu yine kazanacak ve Desiderius’u öldürecekti.

O zaman Amanda ve Tabitha özgür olacaklar, kendisi de eski hayatına geri dönecekti. Her şeyini adadığı hayata.

Ama kalbinin derinliklerinde bildiği bir gerçek vardı. O da Amanda’yı seviyordu. Hayatta sevdiği her şeyden daha fazla.

Ne var ki ondan ayrılmak zorundaydı.

BÖLÜM 15

Amanda, Kyrian'ın evine vardığında saat beşi biraz geçiyordu, hava da kararmak üzereydi. Lacivert Taurus'unu evin önüne park etti ve ana kapıya doğru yürüyüp, kapıyı çaldı.

Nick'in açmasını beklerken, kapı yavaşça açıldı ama ortalıkta kimseler yoktu.

Kaşlarını çatarak içeri girdi.

Kapı, arkasından gürültüyle kapanınca bir an irkildi. Sonra dış kapıda da aynı şeyin olduğunu hatırladı. Ama o zaman Kyrian'ın, arabasını monitörden görüp, o daha zile basmadan kapıyı açtığını zannetmişti.

Artık bundan o kadar emin değildi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı, hâlâ kimseler görünmüyordu. Her taraf sessizdi, herhalde evde kimse yoktu. Holde ilerleyerek "Merhaba?" diye seslendi. "Nick? Kyrian?"

"Demek Amanda Devereaux sensin."

Amanda, oturma odasından gelen sesi duyunca olduğu yerde donup kaldı. Alçak ve kışkırtıcı sesin sahibi, daha önce hiç duymadığı bir aksanla konuşuyordu. Bu ses Amanda'ya sessiz bir gök gürültüsünü hatırlattı.

Bir an için onun bir Daimon olduğunu zannetti, sonra gözleri loş ışığa alışınca, kanepede inanılmaz derecede yakışıklı bir adam gördü. Bacaklarını kanepeden sarkıtmış, ellerini başının arkasına koymuş, onu seyrediyordu.

Üzerinde sadece dar bir deri pantolon vardı. Belden yukarısı ve ayakları çıplaktı. Uzun saçları koyu yeşildi. Sol omuzunda, stilize edilmiş kuşa benzer küçük bir dövme göze çarpıyordu. Kuşun kuyruğu, pazularının etrafına kıvrılmış gibi görünüyordu. Teni, Kyrian'ınki gibi altın rengiydi. Boynundaki altın kolye, kusursuzluğunu tamamlıyordu.

Amanda "Peki, ya siz?" diye sordu.

O sakın, tok sesiyle "Acheron Parthenopaeus" dedi. "Tanıştığımıza

memnun oldum." Sesinde herhangi bir duygu ya da içtenlik yoktu.

Tamam, bu adam Yoda'ya hiç benzemiyordu. Tabii ikisinin de kafalarının yeşil olduğu sayılmazsa.

Kanepedeki adam taş çatlasa, yirmili yaşlardan fazla olamazdı fakat sert hatları genç görünüşünü yalanlar gibiydi. Sanki cehennem bizzat görmüş ve bilge biri olarak geri dönmüştü.

Kanepeye uzanmış yatarken bile saygı uyandıran bir havası vardı. Amanda ürperdi. Bu adamın korkutucu bir yanı vardı ama bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Sadece onun yanında kendini çok huzursuz hissettiği kesindi.

"Demek şu meşhur Acheron sizsiniz."

Adamın yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geceleri dolaşan ilkel gürhün Efendisi ve Üstadı."

"Gerçekten mi?"

Kayıtsızca omuz silkti. "Pek sayılmaz. Rüzgârlarla uğraşsaydım daha şanslı olurum."

Amanda çekingen bir tavırla güldü.

Acheron yavaşça yerinden doğrulup, heybetli bir hayvan gibi azametle yürüyerek ona yaklaştı. Amanda adamın güçlü kişiliği ve iri cüssesi ile adeta büyülenmişti.

En az iki metrelik boyu ve tarifi imkânsız varlığıyla ona tepeden bakıyordu.

Ona bakabilmek için boynunu iyice yukarı kaldırmak zorunda kalan Amanda, "Aman tanrım! Siz Avcıların ille de dev gibi olmanızı gerektiren yazılmamış bir yasa mı var?" dedi.

Acheron sivri dişlerini hafifçe göstererek güldü. "Ne diyebilirim ki? Artemis, Avcıların uzun boylu olmalarını ister. Kısa boylular pek makbul sayılmaz."

Önünde durduğu zaman Amanda onun gözlerini gördü.

Ve ağzı açık kaldı. Kyrian'ın gözlerine hiç benzemiyordu. Bu adamın gözleri yanıp sönüyordu. Evet, başka türlü anlatılamazdı. Ona bakarken adamın gözleri mavi ve griden oluşan bir ışık tayfına dönüştü. Renkler cıva gibi oynuyor, her an değişip birbirine karışıyordu. Amanda'ya dalgalı bir denizi hatırlattılar.

"İtici geliyor, değil mi?" Acheron, izlendiğini fark etmişti.

"Böyle yapmaları mı gerekiyor?"

Acheron hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi. Bu arada cebinden ışık geçirmeyen, siyah güneş gözlüklerini çıkarıp taktı. Gözleri kapa-

nınca Amanda bu kez de boynundaki garip yara izini fark etti. Sanki boğazını sıkan bir el şekli boynuna dağlanmış gibiydi. Çok garip bir şeydi, gerçekten garipti.

“Seni buraya getiren nedir, küçük insan?”

“Kyrian’ı görmeye geldim.”

“Ama o görünmek istemiyor.”

“Şey,” kendisini bir anda yok edebilecek bu devasa Karanlıklar Avcısı’nın karşısında sağlam durabilmek için omurgasını dikleştirdi “bizim için neyin iyi olduğunu her zaman bilemeyiz.”

Bu sözler Acheron’u güldürdü. “Çok doğru. Demek onu kurtarabileceğine inanıyorsun?”

“Benden şüphe mi ediyorsunuz?”

Acheron başını kaldırarak, onun cesaretini ölçercesine çevresinde dolandı. Önünden geçerken Amanda adamın sırtındaki iyileşmeye yüz tutmuş yaraları gördü. Yara izleri, kıvrımlı bir nehir haritası gibi üst üste ve çapraz olarak açılmıştı. En garip olanı da, güzel olduğu kadar, ürkütücü ve karmâşık bir desen oluşturmalarıydı.

Amanda’nın yüreği burkuldu. Görünen her yara izi için, sayısız saatler boyunca dayanılmaz acılara katlanmış olmalıydı. Adamın kaslı, düzgün sırtından gözlerini ayırınca, Kyrian’ın omuzunda da aynısı bulunan Artemis’in yay işaretini gördü. Ama Acheron’un sağ kalça kemiğinin üstündeydi.

Alçak, iç karartan bir ses tonuyla, “Biliyor musun, bayan?” dedi. “Şu yeryüzünde on bir bin yıldır dolaşıyorum.” Bir an durakladıktan sonra kulağına fısıldadı. “Hayatta senin hayal bile edemeyeceğin şeyler gördüm ve sen bana şüphe ettiğimi mi soruyorsun?”

Cümlesini bitirmeden önce, yüzünü görebilmek için bir adım çekildi. “Bayan, senin soluduğun havadan bile şüphe ederim ben.”

“Sizi anlamıyorum.”

Acheron onun şaşkınlığını umursamadı. “Sen onun ruhunu istiyorsun.”

“Efendim? Anlamadım?” Amanda sinirden titremeye başlamıştı.

“Seni hissediyorum, bayan, seni duyuyorum. Şu anda aklın, duygu ve korkularından oluşan bir girdap gibi. Ona sahip olabilir misin? Seni seviyor mu? Sevebilir mi? Sen onu gerçekten seviyor musun? Birlikte olabilmeniz için bir yol bulma şansınız var mı? Yoksa sadece kendinizi mi kandırıyorsunuz?”

Adam, kalbindeki tüm düşünce ve kuşkuları ortaya dökerken

Amanda titredi.

Sonra adam önünde durup, çenesini kaldırarak yüzüne bakmasını sağladı. Gözlerinden, ruhunun derinliklerini araştırdığını hissedebiliyordu fakat onun gümüş rengi gözleri hiç görünmüyordu. Amanda’nın bütün görebildiği, güneş gözlüklerine yansıyan kendi gözleriydi.

Acheron konuşmaya başlayınca, sesi sanki kafasının içinden geliyormuş gibi oldu. “Seni asıl rahatsız eden soru, bu süreçte kardeşini öldürmeden, onu nasıl kurtarabileceğin.”

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?”

Acheron, yüzünde garip bir gülümsemeyle “Benim güçlerimin sınırı yoktur” dedi.

“Öyleyse, Kyrian’a zarar vermeden önce neden Desiderius’u öldürmüyorsun?”

Elini Amanda’nın çenesinden çekti. “Yapamam.”

“Neden?”

“Kyrian neden yapamıyorsa ondan. Onunla dövüşebilmek için ruhum olmalı. Yoksa beni öldürür, geçmişimdeki günahlara bakılırsa, bana karşı kullanacağı şeyleri düşünmek bile istemiyorum.”

Amanda bir an düşündü. Desiderius, Kyrian’ı gerçek hayatta öldüğü gibi öldürmeye çalışmıştı. Buna göre Acheron’un geçmişinde çarımha gerilmekten de kötü şeyler olduğu anlaşıyordu.

İnsanın içine korku salan bu Karanlıklar Avcısını öldüren neydi?

Aklına bir soru daha takıldı. “Bir Karanlıklar Avcısı ruhunu nasıl geri alabilir?”

Acheron, tıpkı bir aslanın avını kısırmaması gibi onu duvara dayadı. Adam sanki etrafına mistik enerji ve güç dalgaları yayıyordu. “Ruhlar garip şeylerdir, bayan. Sadece hür iradeyle verilebilirler. Ona sahip olan isteyerek vermelidir.”

“Bu durumda, Kyrian’ın ruhu Artemis’te olduğuna göre, onu çağır-mam mı lazım?”

Acheron şeytanca güldü. “O seni diri diri yer, küçük kız.”

Ses tonu Amanda’yı kızdırdı. Kendisi Bay Baş Belası olabilirdi ama o da çocuk değildi. “Sakın beni küçümseme.”

“Oo, Hayır, küçümsemiyorum. Sadece uyarıyorum. Sen bir tanrıçayla asla boy ölçüşemezsin. O bir fırtınadır. O kaderlerimizin sahibidir ve sen küçük kız, sen sadece onun yalayıp yuttuktan sonra, eğlence olsun diye tükürüp atacağı küçücük bir lokmasın.”

Amanda’nın midesi bulanmıştı. “Bu canlı tanımlama için teşekkürler.”

Acheron sırttı. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Onu kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

Amanda onun yine düşüncelerini okuduğunu fark etti. "Tabii ki istiyorum. O benim her şeyim."

Acheron başını salladı. "Saf bir kalbin var. Bu gerçekten işe yarayabilir."

Bu sözler Amanda'yı, adamın en başından beri yaptığı ya da söylediği her şeyden daha fazla korkuttu. Ses tonundaki bir şey, kafasındaki fık-
rin son derece tehlikeli olduğunu ima ediyordu. "İşe yarayacak olan ne?"

Acheron tabut biçimindeki sehpanın üstünde duran siyah sırt çantasına uzandı. İçinden siyah oymalı tahtadan yapılmış üzerinde gümüş semboller ve klasik Yunanca yazılar bulunan bir kutu çıkardı. "Aradığın şey bunun içinde."

Kutuyu açıp, ona siyah kadife kaplama üzerine yerleştirilmiş, kırmızı bir madalyon gösterdi. Tıpkı gözleri gibi yanıp sönen bir madalyon. Fakat bunun renkleri kırmızıdan sarıya ve turuncuya dönüşüyordu. Ve bu renkler hiç durmadan hareket ederken, ortada rüzgâr gibi dönen oymalı kısmı gizliyorlardı.

Amanda "Ne kadar güzel" diye fısıldayarak elini uzatıp dokunmak istedi.

Acheron kutuyu hızla geri çekti. "Ona dokunduğun an, cehennem ateşinde yanarsın."

Amanda elini indirdi. "Bu nedir?"

"Kyrian'ın ruhu."

Acheron'un bıkkın bir ses tonuyla söylediği şeyi duyan Amanda'nın kalbi duracak gibi oldu. Yutkunarak madalyona bakakaldı. Bu gerçekten Kyrian'ın ruhu olabilir miydi?

Hayır, mümkün değildi. "Bana yalan söylüyorsun."

Acheron kestirip attı. "Ben asla yalan söylemem. Söylememe de gerek yok."

Amanda, en çok istediği şeyin onun elinde olduğuna bir türlü inanmak istemiyordu. "Onu ne yapacaksın?"

"Onu Kyrian'a geri vermeme yardımcı olursun diye umuyordum, o zaman Desiderius'u öldürebilir."

"Peki, nasıl olacak bu?"

Acheron madalyonu yerinden alıp, avucuna yerleştirdikten sonra kutuyu kapattı.

"Seni yakmaz mı?"

Şeytanca gülümsedi. "Sana söylemiştim, benim sahip olduğum güçleri sen hayal bile edemezsin."

"Peki, onu Kyrian'a sen neden vermiyorsun?"

"Bana güvenmez de ondan. Hem benim, seninki gibi saf ya da değil, bir kalbim yok." Madalyonu inceliyormuş gibi evirip çevirdi. "Bir Karanlık Avcısı için ruhunu geri alabilmenin tek bir yolu vardır. Saf ve âşık bir kalbe sahip olan kişi, Avcı doğaüstü güçlerinden arındırılırken bu madalyonu ya kendi elinde tutmalı veya onun eline koymalı. Karanlık Avcısı sadece insan olarak kalınca, normal bir şekilde ölebilir."

"Efendim? Anlamadım?"

Acheron ona baktı, Evet, gözlerini göremese bile ona baktığını biliyordu. "Ruhunu ona geri vermenin tek yolu, insan kalbini durdurma-
tır. Kalbi son kez atarken, madalyon ruhunun alındığı yere yerleştiril-
meli. O zaman ruh madalyondan çıkıp, tekrar bedenine girecektir."

Acheron'un söylediklerini anlamaya çalışırken, başı zonklamaya başlamıştı. "Anlamıyorum. Kalbi nasıl durdurulacak?"

"Avcı güçlerini aldıktan sonra, kalbine kazık saplayarak."

Amanda dehşetle geriledi, beyni fırıl fırıl dönüyordu. "Hayır! O zaman bir Daimon gibi buharlaşır. Onu öldürmemi istiyorsun, değil mi?"

Acheron ciddiyetle "Hayır" dedi. "Avcılar benim çocuklarım gibidir. Birine zarar geleceğine, kendimi lanetleyip bir Gölge haline gelmeyi tercih ederim. Sen bana onun ruhunun nasıl geri verileceğini sordun, ben de cevabını verdim. Eğer onu özgürlüğüne kavuşturmak istiyorsan, güçlerinden soyutlayıp öldürmen gerek."

Amanda daha cevap vermeye fırsat bulamadan, Acheron elini tutup, madalyonun üzerinde gezdirdi. Sıcaklığı dayanılmazdı. Sanki elini bir alev makinesinin üzerinde tutuyordu.

Acheron "Bir de ona dokunduğunu, sonra da eline aldığını düşün. Kyrian'ın kalbine kazığı sapladıktan sonra, kalp duruncaya kadar bunu elinde tutman gerekiyor ve durduğu anda da bedenine bırakmalısın."

Amanda bileğini biraz daha sıkı göremediği bakışlarının içine işlediğini hissetti. "Onu yeteri kadar seviyor musun?"

"Ben..." Amanda tereddüt etti. "Ne kadar süre tutmam gerekiyor?"

"Ne kadar gerekirse. Sana bunu söyleyemem. Bu her Avcıya göre değişir."

"Peki ya ruhu serbest kalmadan önce bırakırsam?"

"O zaman Kyrian sonsuzlukta dolaşmaya mahkûm olur. Ne insan

olabilir, ne de Avcı. Bir Gölge olarak bu dünya ile gelecek dünya arasında sıkışıp kalır. Yemek yemek için can atar fakat hiçbir şey yiyemez, susuzluk çeker ama asla su içemez. Sonsuza kadar acılar içinde yaşar, gider.”

Amanda dehşetle madalyona baktı. “Bunu yapamam.”

Acheron onun elini bırakıp, madalyonu yeniden kutusuna koydu. “Zaten Desiderius ile karşılaşınca nasıl olsa ölecek.”

Amanda “Başka bir yolu olmalı” diye fısıldadı.

“Ama yok.”

Kyrian’ın güçlerini elinden alarak, onu savunmasız bırakma düşüncesi göğsünü sıkıştırıyordu. Bunu ona yapabilir miydi?

Acheron kutuyu çantasına koymak üzere dönünce, “Bekle” dedi. “Madalyonun, tam olarak ruhunun alındığı yere konulması gerektiğini söylemiştin.”

“Evet.”

“Bunu nereden bileceğim?”

Acheron kalçasındaki işareti gösterdi “Damga her zaman, Artemis’in ruhlarımızı nereye dokunarak aldığını gösterir.”

Amanda tam bir şey söyleyecekti ki, aniden gürleyen bir ses onu susturdu.

“Sen burada ne arıyorsun?”

Amanda hızla geri dönünce Kyrian ile burun buruna geldi.

Kyrian, Acheron’a baktı. “Onu neden içeriye aldın?”

Acheron, genç kadına uyarıcı bir bakış attı. *Hiçbir şey söyleme.* Amanda, fısıltısını kafasının içinde duydu. “Bence uygundu.”

Kyrian’ın yüzü sertleşti. “Sana almamanı söylemiştim.”

Acheron gülümserken, bir an için sivri dişleri göründü. “Ben ne zamandan beri senin sözünü dinliyorum ki?”

Kyrian ona ters ters baktı.

O sırada Amanda’nın gözü Kyrian’ın giysilerine takıldı. Yine siyahlar giyinmişti. “Bu gece onun peşine düşmeyeceksin, değil mi?”

“Başka seçeneğim yok.”

Amanda, omuzunun üzerinden onun patronuna baktı. “Acheron...”

Acheron omuzunu silkti. “Kendi kararı.”

Amanda ısrar etti. “Ama yaralı.”

“O bir Karanlık Avcısı. Güçlerinin ve zayıflıklarının farkında. Kararı da kendisi verir.”

İçinden bir öfke dalgası kabardı. Şu anda ikisini de öldürebilirdi.

“Onun ölmesine izin mi vereceksin?”

Kyrian sözünü keserek, “Bunun Acheron ile bir ilgisi yok” dedi. “Dediği gibi kararı ben veririm.”

“Berbat bir karar.”

“Ya, evet. Tabitha da sana böyle demişti.”

Amanda ona öfkeyle baktı.

Kyrian da gözlerini ona dikti, sonunda bakışlarını indiren Amanda oldu. Sonra Kyrian Acheron’a dönerek, “Benim için ona göz kulak ol” dedi.

Acheron kulaklarına inanamadı. “Bana emir mi veriyorsun?”

“Eşeklik etme.”

Acheron alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. “Benim adım Ash, eşek değil.”

Kyrian’ın çenesindeki kaslar gerildi. “Yetişmem gereken bir randevum var. Görüşürüz.” Arkasını dönerek, azametle yürüyüp odadan çıktı.

Amanda olduğu yerde kalakalmıştı.

Garaj kapısının açıldığını ve Kyrian’ın arabasını çalıştırdığını duyunca yüreği daraldı. Lanet olasıca adam, ne kadar da inatçıydı.

“Yanılıyor, Acheron. Eşek olan o, sen değilsin.”

Acheron güldü.

Amanda gözlerini ovuşturarak ne yapması gerektiğini düşündü. Ama içinden bir ses, bunu zaten bildiğini söylüyordu. Kyrian öyle veya böyle ölecekti.

Ama onu kendisi öldürürse, en azından bir şansı olacaktı. “Madalyonu bana ver.”

Acheron kutuyu ona uzattı. “Emin misin?”

“Tabii ki değilim.”

Kutuyu almak için uzandı fakat Acheron bırakmadı. “Ne yaparsan yap ama bunu eline aldıktan sonra sakın kararını değiştirme. Bu yapacağın en zalimce şey olur. Sevdiği kadının elinde ölmesindenense, Desiderius ile dövüşürken ölmesini tercih ederim. Yine aynı şey olmasın.”

Amanda’nın eli titriyordu. “Ona asla zarar vermem.”

“Alınma ama bunu son kez duyduğumda, bir kadın madalyonu aldıktan on saniye sonra yere düşürdü. Beni tekrar yanıltma.”

“Yanıltmam.”

Acheron sert bir tavırla başını sallayıp madalyonu ona verdi. “Unutma, kazığı sapladığın anda madalyonu eline almalısın. O ölünceye kadar elinde tut, sonra yay işaretinin üzerine koy.”

“Ne kadar süreceğini nasıl anlayacağım?”

“İnan bana, anlayacaksın.”

Amanda madalyonu, sırt çantasına, Liza'nın verdiği Barbie kutusunun yanına yerleştirdi. Tabitha'nın saldırıya uğradığı geceden beri onu yanında taşımaya başlamıştı. Belki aptalcaydı ama bebeğin orada olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Üstelik silah taşımaktan çok daha iyiydi, bebeğin bacaklarındaki sivri bıçakların bile, silahtan daha güvenli olduğundan emindi.

Çantasını kapatırken yan cepte duran telefonu çalmaya başladı. Çıkarıp açtı.

“Mandy, sen misin?”

Cliff'in genizden gelen sesini duyunca, yüzünü buruşturdu. “Sanıyordum ki...”

Cliff sözünü keserek “Dinle,” dedi “korkunç bir şey oldu...”

Sesi ağlamaklıydı. Aralarındaki ilişki bitmiş olsa bile, ona acıkmaktan kendini alamadı. Geri zekâlinin biri olabilirdi ama ne de olsa daha birkaç hafta önce, onunla evlenmeyi düşünüyordu. “Ne oldu?”

Cliff “Annem” diye hıçkırdı. “Bak, aramızın iyi olmadığını biliyorum ama arayacak başka kimsem yok. Lütfen buraya gelebilir misin? Yalnız kalmak istemiyorum.”

Amanda durakladı. Garip, kötü bir önsezi sanki midesine çöreklenmişti. Ama bunu, Cliff'i görmek istememesine yorarak üzerinde durmadı. Onu refüze etmek bencillik olacaktı. Belli ki şu anda ona ihtiyacı vardı. Birkaç dakikalığına uğrar, sonra Kyrian'ı beklemek üzere geri dönebilirdi. “Pekala, geliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Acheron kaşını kaldırarak sordu. “Bir şey mi oldu?”

“Bir arkadaşımın yardıma ihtiyacı var da.”

Acheron başını salladı. “Sen git, ben de kardeşini bulup, onu izleyeyim.” Üzerine bir tişört geçirdi. “Ha, aklıma gelmişken, dikkatli ol.”

“Ne gibi?”

“Gece oldu ve dışarıda kötü şeyler dolaşüyor.”

Amanda'nın içini yine korku sardı. “Korkmalı mıyım?”

“İçgüdülerini dinle, küçük kız. Yapman gerekeni de yap.”

Ona devamlı ‘küçük kız’ demesinden nefret ediyordu ama yine de bu pek azarlanma sayılmazdı. “Anlaşılmaz olmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Bu bir seçim meselesiydi ya Karanlıklar Avcısı olacaktım ya da

peygamber. Ben şahsen dua etmek veya bağdaş kurup oturmaktansa, kes-biç yöntemlerini tercih ederim.”

Acheron gerçekten çok garip bir adamdı.

Amanda anahtarlarını çıkarıp, arabasına doğru yürüdü. Araba yolundan, ana yola çıkarken,

Acheron'un onu tek başına göndermesinin biraz tuhaf olduğunu düşündü...

Kyrian ona göz kulak olmasını söylediği halde, neden böyle yapmıştı?

Çünkü Tabitha'nın, yolda yürürken başını derde sokma olasılığı, onun Cliff'e gitmesinden daha fazlaydı.

Evet, tabii. Bu, durumu açıklıyordu. Cliff'e gitmesinin tek tehlikesi, can sıkıntısından ölme olasılığıydı.

Amanda, Cliff'in birinci kattaki dairesine çıkıp, kapıyı çalarak açmasını bekledi.

Cliff kapıyı açtı. Üzerinde Levi's pantolon ve önden düğmeli sarı bir gömlek vardı. Amanda'nın omuzunun üstünden arkaya bakıp “Ne o?” diye sordu. “Bu kez arkadaşın getirmede mi?”

Amanda, sesindeki kıskançlığı sezerek, ters ters baktı. “Bu da ne demek şimdi?”

Cliff omuzlarını silkerek, kapıyı iyice açtı. “Önemli değil. Bu gece moralim çok bozuk. Hemen geldiğin için teşekkür ederim.”

İçinden bir ses ona yine kaçıp gitmesini söyledi. Ama aptal gibi, onu duymazlıktan gelerek içeri girdi.

Cliff hemen arkasından kapıyı kapatıp kilitledi.

Mutfak tarafından tanıdık bir ses, “Vay, vay,” dedi. “Bakın burada kim var?”

Gölgelerden sıyrılarak ortaya çıkan Desiderius'u görünce Amanda donup kaldı.

BÖLÜM 16

Amanda "Sen ha!" diye bağırarak kapıya yöneldi.

Cliff onu yakaladı. "O kadar çabuk değil."

Cliff'e "Bunu nasıl yapabildin?" diyebilirdi. Sonra Desiderius'a dönerek öfkeyle baktı. "Niye buradasın, anlayamıyorum? Nasıl?"

Desiderius içini çekti. "Lütfen olayı daha da klişeleştirme. Zaten Kyrian'a bu kadar ilkel bir tuzak kurmak, benim için yeteri kadar aşağılayıcı. Şimdi bütün planlarımı alt üst edip kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Başını salladı. "Ben de ara sıra kötü filmleri izliyorum."

Amanda birden, Desiderius'un düşüncelerine girdiğini hissetti. Anılarını açığa çıkarıp onlara nüfuz etmeye çalışıyordu. Zihninde garip hayaller belirmeye başladı. Desiderius'un onu kucaklayıp, okşadığı hayaller. Nefesini boynunda hissetmesi.

Daha kötüsü Amanda'nın kafasındaki bütün koruyucu bariyerlerin, Desiderius'un şiddetli zihin saldırısı sonunda tamamen çökmüş olmasıydı.

"Tıpkı söylediğin gibiymiş, Cliff." Sesi sanki uzaktan geliyordu. Rüzgârın getirdiği belli belirsiz bir fısıltı gibi. "Güçleri çok saf, hiç dokunulmamış."

"Biliyorum. Onunla ilk tanıştığımda, beni çeken de bu olmuştu." Cliff gülümsedi. "O gece dar sokaktaki kavgada Kyrian'ın nasıl dövüştüğünü de öğrendiğimize göre, onu yenmek çok kolay olacak."

Desiderius karşısındaki küçük canavara bakarak durakladı. Ona göre insanlar aşağısının da aşağısında bir yerdeydiler. Sonuçta hepsi tanrılar için küçücük birer lokmaydı.

Onlardan da aşağıda olanlarsa Cliff gibi melezlerdi. Yarı Apollite yarı insan olan bu sümüklü korkak, sadece amaçlarına ulaşmak için kullandığı bir araçtı.

Yine de Cliff'in Apollite babasının, oğluna gerçekleri anlatamadan ölmesine memnun olmalıydı.

İnsan olan annesine gelince...

Doğrusu esaslı bir parçaydı.

Desiderius, bir melezi, evcil hayvanı gibi yanında dolaştırmasının karşılığını bir gün mutlaka alacağını biliyordu. Bu rezil yaratığı yıllarca desteklemiş olması, şimdi ona o kadar da kötü görünmüyordu.

Ve Cliff çalıştığı ofiste bu küçük büyücüyu bulunca, Desiderius onun Amanda'nın psişik güçlerini ortaya çıkarıp, geliştirmesini beklemişti. Böylece hem ruhunu, hem de güçlerini almış olacaktı.

Ne var ki Amanda direnmişti.

Olayların bu şekilde sonuçlanacağını kim tahmin edebilirdi? Cliff paniğe kapılıp Amanda ile bozuşunca, Desiderius onu elinden kaçırmak için bir an önce harekete geçmesi gerektiğini anlamıştı.

Cliff ona ikizlerin birbirlerine olan yakınlığından ve sık sık Tabitha'nın evine gittiğinden söz ettikçe, Desiderius'un planı da oluşmaya başlamıştı.

Amanda ile Karanlıklar Avcısını birbirine kelepçelediği zaman, onu kardeşiyle karıştırmış gibi görünmüş, böylece Amanda'nın paniğe kapılıp güçlerini kullanarak, kardeşini korumak amacıyla Kyrian'ı öldüreceğini ummuştu. Oysa Amanda'nın güçlerini Kyrian'ı korumak için kullanacağı, aklının köşesinden bile geçmemişti.

Ama artık önemi yoktu.

Şimdi her şey Desiderius'un istediği kıvama gelmişti.

"Beni dönüştürecekisin, değil mi?" Cliff ona bakıyordu. "Beni ölümsüzleştirecektin?"

"Kesinlikle."

Amanda, Desiderius'un Cliff'e doğru yürüdüğünü ve ona sarıldığını hayal meyal fark etti. Cliff'in hevesle uzanan boynuna saplanmadan önce, sivri dişlerini de bir an için gördü.

Başı daha çok dönmeye başlamıştı, yere doğru yaklaştığını hissetti. Düşüncelerinin kendisine ait olmadığını hissettiğinde, artık çok geçti.

Kyrian, Fransız Mahallesinin tam ortasında durup etrafına bakındı. Uzun deri paltosu, rüzgârla havalanıp dalgalanıyordu. Bourbon Caddesi'nde turistler, tehlikeden habersiz bir şekilde gezinmekteydiler. Bazıları onun siyah giysilerini ve parlak ışıklardan korunmak için taktığı güneş gözlüklerini garipseyerek, durup bakıyorlardı.

Tam bir kakofoni oluşturan caz, rock ve kahkaha seslerinin, serin

kış rüzgârına karıştığını duyabiliyordu.

Bu tür şeylere zihnini tamamen kapatarak, tüm güçlerini ve teknolojik olanaklarını kullandığı halde, Desiderius'un izine rastlayamamıştı.

"Lanet olsun" diye homurdandı.

Sonra Tabitha'nın yaraladığı omuzunu ovuşturdu.

Acısını gidermeye çalışırken, zihninde Tabitha'nın yerine Amanda'nın hayali belirdi. Son gece üzerine yatıp, onu sevgiyle kucaklarken gülen yüzünü gördü. Hayatında hiç kimse onu bu kadar derinden etkilememişti.

"Çünkü, seni seviyorum."

Bu sözler yüreğini yakıp kavurmuştu. Çünkü duyguları da sesine yansımıştı. Daha önce hiç bir kadın bu sözleri onun kadar içten söylememişti.

Amanda onu seviyordu.

O da Amanda'yı seviyordu. O kadar çok seviyordu ki, ona sahip olamayacağını düşündükçe ölmek istiyordu. Fate (kader) cadıları acımasızdı. Bunu yüzyıllar önce öğrenmişti. Gene de bu soğuk gecede o basit gerçek içini yakıyordu.

Gel bana Amanda, sana ihtiyacım var.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Beyhude olduğunu bile bile "Artık bunu düşünme" dedi.

Bir tek dileği yerine gelebilseydi...

Kendini düşünmemeye zorladı. Tamamlaması gereken bir görevi vardı. Desiderius'u durdurması gerekiyordu.

O sırada telefonu çalınca, kemerinden alıp açtı.

Talon arıyordu. "Ash garip bir şeylerin döndüğünü sana söylememi istedi. Daimonlar bu gece sürüler halinde saldırıyorlar. Ben şimdiye kadar on tanesini çiviledim, onunkiler benden dört fazla. Senin dizi dibinde olmanı istiyorum."

"Büyükbabaya endişe etmemesini söyle. Burada her şey sakın."

"Pekala, tuzağa düşmemeye dikkat et."

"Merak etme. Kendime bakabilirim."

Talon, "Aklıma gelmişken" dedi. "Eric şu anda Tabitha ile beraber. Onun da Fransız Mahallesinde Desiderius'u aradığını söyledi."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Keşke öyle olsaydı. Ash onu Garden District'e kadar takip ettiğini ama bir Daimon grubunun turistlerin peşinde olduğunu görünce, bırakmak zorunda olduğunu söyledi."

Kyrian telefonunu kapatırken, aynı anda iz sürücüsü vızıldadı. Yakında Daimonlar olduğunu bildiriyordu. Aygıtı cebinden çıkarıp, Daimonların sinirsel aktivitelerini takip ederek, bir blok ötede bulunan dar bir sokağa geldi.

Karanlık sokağa girince, altı kişilik bir Daimon grubunun, dört insana saldırdığını gördü.

"Hey!" Kyrian'ı duyunca, kurbanlarını bir an için bırakıp ona döndüler. Kyrian paltosunun kenarını aralayarak katlanır kılıcını çekti ve kabzasındaki taşla basıp, kılıcı bir buçuk metrelik azami uzunluğuna getirdi.

Sonra onu başının üstünde döndürerek Daimonlara, "Söyleyin bakalım, hiç çok öfkeli bir eski Yunan generali göreniniz var mı?" diye sordu.

Daimonlar duraklayarak birbirlerine baktılar.

Kyrian kılıcını iki eliyle birden kavrayarak çömelip onları gözden geçirdi. "Pek hoş değildir. Doğru söylüyorum."

Liderleri "Yakalayın onu!" diye bağırınca hepsi üzerine saldırdı.

Kyrian ilk geleni bir savunma hareketiyle toz bulutuna dönüştürdü. Sonra bir kedi çevikliğiyle bükülüp, kılıcı yukardan aşağıya indirerek ikinciye de halletti.

Geri çekilmeye fırsat bulamadan, Daimonlardan biri yaralı kolunu yakaladı ve tırmalayarak, kılıcını elinden aldı. Kyrian bu kez de dönüp, çizmesinin burnundaki bıçakla onu buharlaştırdı.

Bir başkası belinden yakalayıp onu duvara dayadı.

Diğer ikisi de yaklaşmaktaydı.

Beline sarılanı tekmelerken, diğerleri bir anda buharlaştı.

O tarafa bakınca titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışan Tabitha'yı gördü. "Çelik yiyin, vampir köpekler" diye söylenerek Kyrian'a bir uçan yıldız attı.

Kyrian silahı, onu yaralamak için değil, kendisini koruması için attığını anlayınca şaşırdı ama hemen yakalayıp sonuncu Daimon'ı öldürmek için kullandı.

Yanına yaklaştığında, Tabitha diz çökmüştü. Boyunu kanıyordu, yüzü de solgundu. Kyrian gömleğinin bir ucunu yırtarak yarasına kompres yaptı ve ambulans çağırdı.

"Eric?" Karanlıkta diğerlerini görmeye çalışırken Tabitha'nın sesi zor duyuluyordu. "Yoksa öldü mü?"

"Buradayım, bebeğim."

Eric sendeleyerek onlara doğru geldi. Tabitha'nın yanına çöküp, ona sarıldı.

Kyrian onu rahatlatmaya çalıştı. "Korkma, ölmeyecek."

Eric başını salladı. "Bu gece çıkmamasını, kötü şeyler olabileceğini söylemişim ama beni dinlemedi."

"Ailenin genlerinde var."

Kyrian 911'i aradı, bulundukları yeri bildirirken, Tabitha koluna dokundu. Kyrian konuşmasını bitirdiğinde, olanlara inanamayan gözlerle ona bakıyordu. "Beni neden kurtardın?"

Eric "Tabby, bu Kyrian'ın işi" diye fısıldadı.

O Tabitha'yı kollarında tutarken, Kyrian da yerde yatan diğer iki kişiyi kontrol etti. Bunlar, Esmeralda'nın evinde ona saldıranlardı. Ve ne yazık ki Tabitha ile Eric kadar şanslı olamamışlardı.

Kyrian onların yanına döndü. "Nasıl oldu?"

Eric omuz silkti. "Aslında biz onları yakalamıştık sonra nasıl olduysa bize saldırdılar."

"Bir şey söylediler mi?"

Eric, Tabitha'yı kendine doğru çekti. Midesi bulanmış gibiydi.

"Sanırım 'Ruhunu yutacağım' gibi bir şeydi."

Kyrian bir an ona baktı, sonra Daimonların mizah anlayışına lanet okuyarak "Onlar çok fazla ikinci sınıf film izliyorlar" diye söylendi.

Tabitha uzanıp, Kyrian'ın eline dokundu. "Teşekkür ederim."

Kyrian hafifçe eğildi. "Lütfettiniz."

Eric "Kyrian, o konuda haklıydın" diye fısıldadı. "Daimonları daha önce hiç böyle görmemişim. Senin uyarını dinlemeliydim."

Tabitha kaşlarını çatıp bir ona, bir de Kyrian'a baktı. "Siz tanışıyorsunuz musunuz?"

"Babam, Kyrian'ın arkadaşı Talon için çalışmıştı." Kyrian ile baktılar. "Kyrian'ı doğduğumdan beri tanırım, Tabby. İnan bana, o iyilerden biri."

Tabitha bir şey söylemeye fırsat bulamadan ambulans geldi.

İkisi de ambulansa binip, tıbbi yardım alıncaya kadar bekleyen Kyrian Amanda'ya haber vermek istedi.

Ama cep telefonu cevap vermiyordu.

Sonra Amanda'nın annesini, kardeşini ve kendi evini aradı. Kimse cevap vermiyordu.

Korkudan midesi düğümlenir gibi oldu, hemen arabasına koştu. Belki de Amanda hâlâ evde onu bekliyordu.

Veya Desiderius onu ele geçirmişti...

Onun da Tabitha gibi saldırıya uğramış olabileceğini düşündü. Tabitha'nın arkadaşları gibi kanlar içinde yattığını görür gibi oldu. Bir an dehşet ve acıyla sarsıldı.

Amanda iyi olmalıydı. Ona bir şey olursa yaşayamazdı. Lamborghini'yi, deli gibi sürerek eve geldi.

Endişe içinde garajdan koşarak geçip, karanlık eve girdi ve etrafı dinledi.

Lütfen, ulu tanrılar, bana ne olursa olsun. Yeter ki ona bir zarar gelmesin.

Amanda'nın üst kattan gelen sesini duydu. Yatak odasında Grieg'den bir şarkı mırıldanıyordu. Duyduğu ferahlık ve sevinç o kadar büyüktü ki, adeta sersemledi. Ama onun sağ salim olduğunu kendi gözleriyle görmeliydi. Derin bir nefes alıp, merdivenleri hızla çıkarak yatak odasının kapısını açtı.

Ve orada kalakaldı.

Amanda duvarlardaki mumların hepsini yakmıştı. Üzerinde, Kyrian'ın şimdiye kadar gördüğü en kısa ve ince beyaz bir gecelik vardı. Uzun bacaklarını saran ince çoraplarını, beyaz dantelli bir jartiyere tutturmuştu. Kapıya arkası dönük yatağa eğilmiş, banyodan sonra kullandığı gül yağını çarşaflara serpiyordu.

Mum ışığı fildişi rengi vücudunun hatlarını tüm güzelliğiyle ortaya çıkarmıştı.

Kyrian her tarafının ateş gibi yandığını hissetti. Heyecanla yatağa yaklaşp, arkasından ona sıkıca sarılarak, başını onunkine dayadı.

Amanda hayattaydı ve sağlıklıydı.

Genç kadın zevkle inledi. Onun sesini duyunca, Kyrian'ın arzusu daha da kamçılandı.

"Dokun bana, Kyrian" diye fısıldayıp, ellerini tutarak göğüslerine götürdü. "Bu gece seni hissetmek istiyorum."

O da bunu istiyordu. Onu kaybettiği düşüncesiyle duyduğu dehşetten sonra, her şeyi unutturacak kadar başını döndürmesini istiyordu.

İnce tülün altında, kabarmış göğüs uçlarını hissedince, mırıldanarak başını boynuna gömdü ve parfümünün kokusunu içine çekti.

Amanda, kollarının arasında ona doğru dönüp, güneş gözlüklerini çıkardıktan sonra, dudaklarını uzattı.

Gül kokusu başını döndürüyor, onu büyülüyordu. "Amanda" diye fısıldadı. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

Amanda dilini çenesine, oradan da boynuna kaydırarak cevap verdi. Sonra ceketini omuzlarından sıyrıp, yere atarken bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Amanda ellerini, gömleğinin altına sokunca sanki bedeni dağlanmış gibi oldu.

Kafasının içinde bir ses onu itmesini söylüyordu ama yapamadı. Asla yapamazdı.

Bu kadını seviyordu. Bu konuda söylenecek başka hiçbir şey yoktu. Amanda gerçekten onun ruh eşiydi. Artık bunu inkâr etmeyecekti.

Şu anda ona hissettiği aşk dışında her şeyi unutmuştu. Sadece onu istiyordu.

Amanda arzulu bakışlarla, pantolonunun önünü açıp, elini sertleşmiş organının üzerinde gezdirdi. "Ona dokunmaya bayılıyorum" diye fısıldayarak, okşamaya devam etti. "Kyrian, hâlâ düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

Kyrian onun dokunuşlarının tadını çıkarabilmek için gözlerini kapatmıştı. "Hayır, sen istemediğin için o gücümde vazgeçmiştim."

Onu kucağına alarak yatağın kenarına yatırdıktan sonra, dizlerinin arasında, ayakta durdu. Amanda geceliğinin önünü açıp, göğüslerini ortaya çıkarırken, yüzünde ona mutluluk veren bir gülümseme vardı.

Vücudu ateş gibi yanan Kyrian, genç kadının bacaklarını biraz daha aralayarak, ona baktı.

Ulu tanrılar, bakmaya doyamıyordu. Dizlerinin üstüne çökerek onu ağzına aldı.

Saçlarına yapışan Amanda kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

Bir yandan da "Ah! Evet!" diye inliyordu.

Kyrian, o doyuma ulaşınca kadar devam etti, ancak ondan sonra ayağa kalktı.

Nemli ve arzulu gözlerle ona bakan Amanda yatakta doğrulup, onu iyice soydu, sonra yatakta yana kayarak ona arkasını döndü.

Bir şey söylemesine gerek yoktu, Kyrian onun ne istediğini anlamıştı. Yavaşça homurdanarak, bütün gücüyle içine girdi.

Amanda zevkle inledi, parmak uçlarından destek alarak, vücudunu kaldırıyor, onun daha derine gitmesini sağlıyordu.

Kyrian'ın bütün vücudu sarsıntılar içindeydi.

Genç kadının omuzunu öperek, elini yumuşak karnına doğru kaydırdı, sonra daha aşağı inerek kıvrıkcık tüylerle kaplı kabarıklığa ulaştı. Onu yavaşça okşarken kalçalarının hareketini durdurdu. Artık kontrolü ona bırakmıştı.

Amanda tekrar orgazm olmadan önce onun ıslaklığını hissetti. Bu sırada genç kadın durmadan onun adını haykırıyordu.

Tam aynı zevki paylaşırlarken, güçlerinin azalmakta olduğunu fark eden Kyrian, geri çekildi. Nefesi sıklaşmıştı. Boşaltmadığı tutkularının verdiği acıyı arttırmamak için yapacağı başka bir şey yoktu.

Ama bu kez Amanda ona acımadı. Eğilerek adeta açgözlülükle onu öptü.

Kyrian uzaklaşmaya çalıştı. "Amanda,"

"Şışş, Kyrian" diye fısıldadı. "Güven bana."

İçgüdülerinin karşı koymasına rağmen ona uydu. Amanda onu yatağa yatırıp üzerine çıktı ve tekrar içine alırken Kyrian iyice sarsıldığını hissetti.

Ama onun içinde olmak o kadar zevkliydi ki. Genç kadının da aynı zevki aldığını biliyordu.

Heyecanı gitgide artan Kyrian, onu yana yuvarlayıp, sonra da altına aldı. Bacaklarının arasına yerleşince, kendini daha iyi hissederek, hareketlerini hızlandırdı.

Ama tam çekileceği sırada Amanda bacaklarını beline doladı ve onu bırakmadı. Kaşlarını çatarak kendini daha derine itti. Ona sımsıkı sarılmış olan Amanda inledi.

Kyrian kısık bir sesle "Amanda, dur" diyebildi. Artık kendini kontrol edemiyordu.

Tekrar geri çekilmeyi denedi Amanda yine bırakmadı. Kyrian bütün gücüyle dişlerini sıkıp boşalmamaya çalıştı.

Amanda yine orgazm oluncaya kadar kendini tutabildi. Ama çığlık atışı ve ona sımsıkı sarılması son direncini de kırdı. Tüm iradesini kullanmasına rağmen dayanamayıp boşaldı.

Duyduğu müthiş zevkin etkisiyle, başını arkaya atarak bağırdı. Amanda'nın kolları arasında olmaktan daha güzel bir şey olamazdı. Hele vücudu...

İki bin yıldan beri ilk kez kendini evinde hissetti.

Ve bu tatlı duygular içindeyken, tüm güçlerinin yavaş yavaş yok olduğunu fark etti.

Hayır!

Amanda hafifçe dudaklarından öperek yatakta yuvarlanıp doğruldu. Kyrian itiraz edemeyecek kadar güçsüzdü. Bütün yapabildiği onu seyretmektir.

Genç kadın yataktan kalkıp, bir sabahlık giydi ve ortadan kayboldu.

Kyrian "Amanda?" diye seslendi.

Amanda bir dakika sonra, elinde bir kadeh şarapla geri döndü. "Her şey yolunda aşkım, buradayım."

Şarap kadehini onun dudaklarına götürdü. Ona güvenen Kyrian hepsini içti.

Ve birkaç dakika sonra oda, etrafında dönmeye başladı. Birden dehşete kapılarak "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ama cevabı zaten biliyordu.

Yüzyıllar önce Theone'nin yaptığı gibi, onun şarabına ilaç katmıştı.

Son gördüğü şey Amanda'nın kapıyı açıp, Desiderius'u içeri almasıydı.

BÖLÜM 17

Kyrian elleri başının üzerinde bağlanmış olarak uyandı. Yabancı bir evde, karanlık ve rutubetli bir duvara bağlıydı. Eski tarz oda, etrafa gölgeler saçan mumlarla aydınlatılmıştı yakından fısıltılar geliyordu. Kyrian, gördüklerine göre buranın kendi evinden fazla uzak olmayan, daha eski bir ev olduğunu tahmin etti.

Odayı gözden geçirirken Amanda ile Desiderius'un kendisinden ancak bir metre kadar uzakta olduklarını fark etti. Desiderius'un eli Amanda'nın omuzundaydı.

Gözlerine inanamadı.

Yine aynı şey olmasın. Ulu tanrılar, yine olmasın.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Zihni bir şeylerin ters gittiği konusunda onu devamlı uyarmıştı. Desiderius'un Amanda'yı ele geçirebileceğini de biliyordu. Ama önemsememiş, ona olan aşkının ve ihtiyacının gözlerini kör etmesine izin vermişti.

Gözlerini sınıksı yumdu.

En büyük endişesi de, Desiderius'un kendisini öldürdükten sonra Amanda'ya yapabilecekleriydi. Artık onu koruyacak kimse olmayacak, Desiderius'un merhametine kalacaktı.

Her şey yine Theone olayındaki gibi olacaktı. Valerius, Kyrian'ı idam ettikten hemen sonra yatağında bir gün onu da acımasızca düşmanına teslim edecek bir fahişe istemediğini söyleyerek Theone'yi kapı dışarı etmişti.

Makedonyalıların başkomutanına ihanet ettiği ve yenilmelerine neden olduğu için, evine de dönememişti. O kadar sevdiği villası yanıp kül olmuş, sahip olmakla övündüğü her şeye el konulmuştu.

Kyrian'ın vatantaşları tarafından dışlanınca Roma'ya gitmiş, en sonunda berbat, harap bir genelevde çalışmaya başlamıştı.

Kyrian'dan iki yıl sonra da hastalanarak ölmüştü.

Sonunda, değiştirmek için o kadar uğraştığı kaderine yenilmiş oluyordu.

Kyrian gözlerini açınca Amanda'yı biraz ötesinde gördü. Kot pantolonla, dik yakalı siyah bir kazak giymişti. Saçlarını geriye toplamış olduğu için, profilini gayet iyi görebiliyordu. Elinde de sımsıkı tuttuğu bir bebek vardı.

Amanda bunu ona nasıl yapabilmişti?

Ama Kyrian nedenini biliyordu. Desiderius'un güçleri Amanda'nın kilerden daha etkiliydi. Nasıl olduysa, D'Alerian'ın tüm çabalarına rağmen, Daimon onun rüyalarına girmeyi başarmış ve zihnine hakim olmuştu.

Birden korkunç bir öfkeye kapıldı. Onun ölmesine izin vermeyecekti. Böyle olamazdı.

Tüm zayıflığına rağmen, iplerini yakalayıp, hızla çekti.

"Demek kendine geldin."

Desiderius ile Amanda ona yaklaşıp, önünde durdular. Desiderius, gözlerinde alaylı bir ifadeyle, elini Amanda'nın omuzuna koydu. "Acı geliyor, değil mi? Onu öldürmeden önce yatağa atacağımı bilmek ve engel olamamak."

"Cehennemin dibine git!"

Desiderius güldü. "Önce sen Kumandan, önce sen." Uzun, iğrenç parmağını Amanda'nın çenesinden boynuna doğru indirdi. Genç kadın hiç tepki vermedi. Sanki bir çeşit transa girmiş gibiydi. "Ona senin önünde sahip olmak isterdim ama seyirciye asla tahammül edemem. Asla o kadar sapık olmadım." Kendi şakasına güldü.

Kyrian, iplerin biraz gevşediğini fark etmişti. Bütün dikkatini oraya vererek serbest kalmaya çalıştı.

Ama ipler tekrar gerildi.

Desiderius güldü. "Serbest kalmana izin verecek kadar aptal mıyım?" Bir adım daha atıp Kyrian ile burun buruna geldi. "Bu kez kurtulma şansın olmayacak."

Kyrian, başının etrafında bir sivrisinek vızıldıyormuş gibi sırttı. "Ooo, korkudan neredeyse altımı ıslatacağım."

Desiderius kulaklarına inanamadı. "Sen hiçbir şeyden korkmaz mısın?"

Kyrian ona soğuk soğuk baktı. "Ben tek bir kılıçla, bütün bir Roma lejyonuna karşı savaştım. Şimdi aşağılık kompleksinde bir yarı tanrı olan, iki paralık bir Daimon'dan mı korkacağım?"

Daimon sivri, uzun dişlerini göstererek tısladı. Sonra masadaki arbaleti kaparak, içine çelik bir ok yerleştirdi. "Benimle alay etmek neymiş, göreceksin. Senin dalga geçebileceğin biri değilim ben."

"Neden? Seni bu kadar özel yapan ne?"

"Benim babam Baküs. Ben bir tanrıyım."

Kyrian kahkahayla güldü. Savaşın ilk kuralı: Rakibini sinirlendir. Heyecan, karar verme yeteneğini gölgeler ve insana aptalca şeyler yaptırır. Böylece Kyrian serbest kalacak, o zaman ikisi de kurtulacaktı.

Ayrıca, öfkelenildiğinde Desiderius'un boynundaki damarın dışarı fırlamasını görmek hoşuna gidiyordu. Demek düşmanlarıyla alay etme yeteneğini kaybetmemişti. "Sen zavallı bir yaratıksın. Psikopat bir kabadayıdan başka bir şey değilsin. Babacığının seninle ilgilenmemesine şaşmamak gerek."

Desiderius öfkeyle haykırarak, arbaletti olanca gücüyle Kyrian'ın suratına indirdi.

Darbenin etkisiyle canı fena halde yanan Kyrian, dudaklarındaki kanı yaladı ve dilini kesiğin üzerinde gezdirerek Daimon'a baktı.

Desiderius, "Benim hayatımla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, Karanlıklar Avcısı" dedi. "Ölmek için doğmuş olmanın ne demek olduğunu bilemezsin sen."

"Hepimiz ölmek için doğarız."

"Ya, evet. İnsanlar ve onların, bizimkinden üç kat daha uzun olan sıırlı yaşamları. Ne kadar da acıklı."

Kyrian'ın boğazına sarılarak, başını duvara yasladı.

"Sevdiğin kadın gözlerinin önünde eriyip giderken, seyirci kalmak nasıl bir şeydir, bilir misin? Eleanor sadece yirmi yedi yaşındaydı. Yirmi yedi! Onu kurtarabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hatta ona bir insan bulup getirdim fakat onu kurtaracak olan ruhu almak istemedi. Sonuna kadar saf ve temiz kaldı."

Kyrian, "Bunun için üzüldüm" dedi. "Ama bu yaptıklarının mazereti olamaz."

Desiderius öfkeyle bağırdı. "Ne yapmışım? Lanetli bir ırktan olan ben, insanların sahip oldukları yaşam hazinesinin değerini bilmeden, boşa harcamalarını seyretmekten başka bir şey yapmadım. Onları öldürerek, aslında büyük bir iyilik yapıyorum. Sıkıcı ve renksiz hayatlarını kısaltıyorum."

Mavi gözleri tehlikeli bir şekilde kararmıştı. Dudaklarını bükerek, "Biliyor musun?" dedi. "Doksan yıl önce sizlerden birini öldürdüğüm

zaman, sizin el kitabınız elime geçmişti. Orada beni en çok etkileyen şey, bir Daimon'un daima kalbine saldırılması gerektiğini belirten madde oldu. En zayıf noktasından vurmak."

Arbaletle Amanda'ya nişan aldı. "Senin kalbin o, değil mi?"

Kyrian duyduğu dehşeti belli etmemeye çalıştı. Amanda'ya zarar vermesine engel olmalıydı. Güçsüzlüğüne rağmen iplere asılarak ayaklarını kaldırıp, kalan tüm gücüyle Desiderius'u tekmeledi.

Daimon arkaya doğru sendeleyince, elindeki yay fırlayıp Amanda'nın uzağına düştü.

Kyrian "Amanda, kaç!" diye haykırdı.

Fakat Amanda yerinden kımıldamadı.

Kyrian kendini yine duvara bıraktı. "Lanet olsun Amanda, lütfen benim için kaç."

Genç kadın onu duymuyor gibiydi. Elinde sımsıkı tuttuğu bebekle öylece durmuş, boşluğa bakarak bir şeyler mırıldanıyordu.

Desiderius düştüğü yerden kalkarken gülümsedi. Kyrian'a kin dolu gözlerle bakıp, dudaklarındaki kanı yaladı. "O bana ait, Karanlık Avcısı. Ölmeden önce şunu bilmeni istiyorum, onu iyice kullandıktan sonra ruhunu ve güçlerini alacağım."

Kötü kötü gülümseyerek Kyrian'ın kalbine nişan alıp yayı çekti. Vücuduna hızla saplanan okun etkisiyle duvara mihlanan Kyrian, vücuduna giren çeliğin acısıyla nefesinin kesildiğini hissetti.

Desiderius ona doğru yaklaşarak önünde durdu. Çok eğleniyormuş gibiydi. Kyrian'ın yarısından sızan kana parmağıyla dokundu. "Ne yazık ki bir Karanlık Avcısı'nın kanı zehirli olduğu için içilemiyor. Ama normalde aldığım kanlardan çok daha besleyici ve koyu olduğundan eminim."

Kalp atışları zayıflayan Kyrian, onun sesini zorlukla duyabiliyordu. Kulakları uğulduyor, gözleri kararıyordu. Şimdiye kadar böyle bir acıyı hiç tatmamıştı. Amanda'yı son bir kez daha görebilmek için bakışlarını ona çevirdi.

Onu seyreden genç kadının yüz hatları kasılmıştı. Kyrian bir an için onun kendisini hatırladığını zannetti. Sanki onun ölmek üzere olduğunu ve acı çektiğini biliyor gibiydi.

Kendinde olsaydı, ona doğru koşacağından emindi.

Karısının aksine, ölümüne çok ağlardı. Ve bunu bilmek Kyrian'ı garip bir şekilde rahatlatıyordu.

Desiderius, onun yanından ayrılıp Amanda'ya yaklaşarak omuzunu

okşadı. "Haydi aman-da, git de sevgiline veda öpücüğü ver."

Amanda yaklaşırken, Kyrian nefes almaya çalışıyordu. Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Kendisini dinleyebilecek durumda olduğu zamanlarda isteyip de söyleyemediği şeyler.

Ama hiç olmazsa ölümlükten yalnız olmayacaktı.

"Seni seviyorum Amanda" diye fısıldadı. Belki sonra bir şekilde bu sözleri hatırlar ve içtenlikle söylendiklerini anlardı.

Amanda ifadesiz gözlerle ona doğru eğilip dudaklarını öperken, elini omuzuna bastırdı.

Kyrian, üzerine ölüm karanlığının çöktüğünü hissetti ve ölümlükten Amanda'nın ona fısıldadığı son sözleri duydu. "Seni sonsuza kadar seveceğim, benim kara savaşçım."

Sonra her şey karardı.

Amanda bebeğin elbisesinin altına gizlediği madalyondan, Kyrian'ın cansız bedenine doğru bir sıcaklık yayıldığını hissederek nefesini tuttu. Onun tekrar uyanmasını beklerken elleri titriyor ve geçen her saniye daha çok titremesine neden oluyordu.

İşe yaramamıştı...

Ah! Tanrım, hayır! Acheron ona yalan söylemişti.

Yaşlar gözlerini yakarken, madalyon buz gibi soğuyarak elinden düştü.

Kyrian'da hâlâ hareket yoktu. Duvara bağlı öylece gevşek bir şekilde duruyordu. Vücudu buz gibi soğuktu.

Hayır!

Her şey bitmiş, Kyrian ölmüştü.

Hayır!

Desiderius'un uğursuz kahkahası odayı çınlattı ve Amanda'nın içi acıyla doldu.

O anda o da ölmek istedi. Hepsi onun suçuydu. Yanında durup, onun ölmesine izin vermişti ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı. İçindeki acı yükseldi, yükseldi ve boğazında sessiz bir çığlık olarak takılıp kaldı.

"Seni seviyorum Amanda." Sözleri sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

Hıçkırarak kollarını Kyrian'ın vücuduna dolayarak, onu kendine çekti. Onun uyanmasını, kendisiyle konuşmasını istiyordu. *Lütfen tanrım, sahip olduğum her şeyi al, yeter ki o yaşasın.*

"Amanda?" Desiderius'un onu çağıran sesi sert ve emrediciydi.

Genç kadın, Kyrian'a daha sıkı sarıldı, başını okun saplandığı yerin hemen altına dayayarak, kendi hayat gücünü ona verebilmeyi diledi.

Birden donakaldı, bir şey hissetmişti. Çok hafif bir sesteki ama Amanda o anda havalara uçabilirdi.

Kyrian'ın kalbinin attığını duymuştu.

Geri çekilince, onun gözlerini kırıştırtarak açtığını gördü.

Kyrian Amanda'nın yaşlarla dolu lacivert gözlerine baktı. Bu gözler artık boş ve ifadesiz değildi. Anlamlı bakıyorlardı. Ve sevgiyle.

Yüz ifadesi yumuşayan Amanda, elini Kyrian'ın göğsünde gezdirdi ve çelik ok yerinden fırlayıverdi.

O anda Kyrian Amanda'nın kendisine ihanet etmediğini anladı. Aksine, ona özgürlüğünü kazandırmıştı.

Kyrian'ın kulağına, "Ruhunu geri aldın, Trakyalı Kyrian" diye fısıldarken, bileklerindeki ipler de çözüldü. "Artık şu namussuza haddini bildir."

Desiderius olanları fark edince öfkeden çılgına dönmüştü. Gerçi Kyrian artık Avcı güçlerine sahip değildi ama bu önemli değildi.

İki bin yıl sonra ilk kez bir ruhu vardı, bunun bilmek ve Amanda'nın ona ihanet etmediğini öğrenmek onu güçlendirmişti.

Daimon artık ölü bir adam sayılırdı.

Desiderius kapıya doğru koştu.

Ama kapı kendiliğinden çarpılarak kapandı. Amanda ona, "Partiden bu kadar çabuk ayrılmanı istemem doğrusu" dedi. "Bizi ağırlamak için girdiğin bu kadar zahmetten sonra."

Kyrian soran gözlerle ona baktı. "Amanda?"

Amanda'nın gözleri Acheron'unkileri andıran bir şekilde titreşimle parlıyordu. Yavaşça, "Desiderius benim güçlerimi serbest bıraktı" dedi. "Telekine ve telepati güçlerimi kullanabileceğini zannetti." Desiderius'a bakarak gülümsedi. "Sürpriz! Onları salıverdiğin zaman benim üzerimdeki kontrolünü tümüyle kaybetmiş oldun."

Desiderius kapıyı açmaya çabalıyordu.

Kyrian avının peşinden koşan bir panter gibi ona yetişip önüne geçti. "Sorun ne, Desiderius? Basit bir insandan mı korkuyorsun?"

Desiderius homurdandı. "Seni yenebilirim. Ben bir tanrıyım."

"Yen öyleyse."

Daimon küfrederek saldırdı. Kyrian'ı belinden yakalayıp duvara doğru sürükledi ve ısırmaya hazırlandı.

Kyrian "Yok, artık" diye homurdandı. "Ruhumu sana vermek için

geri almadım ben." Dizini hızla onun kasıklarına vurdu.

Desiderius iki büklüm olarak geri çekildi.

"Kyrian."

Amanda'ya dönünce elinde kılıcını tuttuğunu gördü.

Kılıcı hızla Kyrian'a fırlattı.

Kyrian kılıcı sonuna kadar uzatıp, Desiderius'un üzerine gitti. Daimon, onun hamlesini atlattıktan sonra, ışık patlaması oluşturmak üzere elini kaldırdı. Işık tam okun çıktığı yere isabet edince Kyrian küfretti ve sendeleyerek geri çekildi.

Evet, canı yanmıştı.

Sersemlediği için, Desiderius ona saldırınca kendini koruyamadı. Ve onun darbesini karşılamaya hazırlandı. Ama o darbe hiç gelmedi.

Çünkü, Amanda, Daimon'a kendi ışık patlamasını göndermişti.

Kyrian kaşlarını çatarak ona baktı. "Bebeğim, bunu ben halledebilir miyim, lütfen?"

Amanda dudaklarını büktü. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum. Hem sen yeteri kadar hırpalanmadın mı?"

Kyrian cevap vermeye fırsat bulamadan Desiderius yine saldırdı.

Amanda onların dövüşmesini izlerken nefesini tuttu. Kyrian zayıflığına rağmen şaşılacak kadar iyiydi. Desiderius'un üzerinden perende atarak, kılıcını yine eline aldı. Desiderius da masadan bir kılıç kaparak ona hücum etti.

Birbirlerine girerlerken, çarpışan çelik sesleri odada yankılanıyordu.

Amanda elindeki bebeği sımsıkı tutarken "Haydi, bebeğim" diye fısıldadı.

Kyrian kazanacaktı. Kazanmak zorundaydı. Bu kadar zorluğa, onun burada ölmesi için katlanmamıştı.

Onları izlerken, güneşin doğmakta olduğunu fark etti. Kapalı pencerelerden sızan hafif ışığı görebiliyordu.

Bunu Desiderius da gördü ve küfretti, sonra da alttan bir vuruşla Kyrian'ın kılıcını elinden uçurdu.

Amanda soluğunu tutmuştu.

Desiderius, Kyrian'ın düşürdüğü kılıcı ayağıyla uzağa iterken gülümsedi. "Bak ne diyeceğim" ona kötü kötü bakıyordu. "Niye Hades'e selamımı söylemiyorsun?"

"Kyrian!"

* Hades: Yunan mitolojisinde yeraltı tanrısı.

Kyrian Amanda'nın elindeki bebeği ona doğru attığını gördü. İçgüdüsel bir hareketle yakaladığı bebeğin ayaklarındaki bıçaklar eline batınca küfretti.

Sonra birden gülümsedi.

Gülerek Desiderius'un hamlesini geçiştirdi ve bebeğin ayaklarını Daimon'un tam kalbine sapladı. Desiderius şaşkınlıkla ağzını açarken "Onu Hades'e kendin söyle" dedi.

Bir an göz göze geldiler. Zaman sanki durmuştu. Daimon'un yüzünde sırayla heyecan, inanmazlık, korku, öfke ve acı belirdi.

Sonra da göz açıp kapayıncaya kadar paramparça oldu.

Kyrian ile Amanda olanların etkisiyle donakalmışlardı.

Her şey bitmişti. Desiderius artık yoktu. Amanda ile Tabitha bundan sonra güvendeydiler.

Kyrian ruhunu yeniden kazanmıştı.

Ve sevdiği kadının hayatını kurtardığını biliyordu.

Bebek elinden düştü. Kalbi çarparak Amanda'ya doğru yürüyerek "Sen mükemmel bir aktrissin" dedi.

"Hayır, aslında dehşete kapılmıştım." Hâlâ titreyen elini onun göğsündeki yaraya götürdü. "Bunu yaptığı zaman neredeyse çığlık atacaktım. Ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Acheron senin özgürlüğünü kazanabilmen için ölmen gerektiğini söylediğinde, bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Tek şansım, bunu benim yerime Desiderius'un yapmasıydı."

Kyrian onun elini tutunca, avucundaki su toplamış kabarcıkları gördü. Madalyondaki semboller eline kazınmıştı. "Çok acı vermiş olmalı."

"Merak etme, iyiyim."

Kyrian onun bu acıyı umursamaması karşısında yutkundu. Bu fedakârlığı nasıl önemsemezdi? İnanamayarak kaşını kaldırdı. Onun için elini mahvetmişti. "Hayat boyu izi kalacak."

Amanda gülümsedi. "Hiç de değil. Sanırım gördüğüm en güzel şey bu." Ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Senden sonra, tabii."

Kyrian yüzünü ellerinin arasına alarak onu öptü. "Teşekkür ederim Amanda."

Ona bakan Amanda'nın yüzündeki neşe birden, endişeye dönüştü. "Julian ile Acheron, eğer istersen Artemis'i çağırıp, ruhunu ona iade edebileceğini söylemişlerdi."

"Bunu neden yapayım?"

Amanda omuz silkti. "Sen bir Karanlıklar Avcısıydın."

Kyrian onu hafifçe dudaklarından öptü. "Ben sadece bir kadına âşık bir adamım. Ve seni istiyorum Amanda. Ölümlü kısa hayatımın sonuna kadar, gün doğarken seni kollarımda görerek uyanmak ve doğacak çocuklarımızın oynayıp kavga ettiklerini izlemek istiyorum. Hatta bana karşılık vermelerini bile istiyorum."

Amanda gülümsedi. "Emin misin?"

"Hayatta hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Amanda elinden tutarak onu dışarı çıkardı.

Kyrian oturma odasından içeriye vuran güneş ışığını görünce, olduğu yerde kaldı ve eski alışkanlığıyla geri çekildi.

Ama parlak güneş ışığı gözlerini yakmamıştı. Cildinde de hiç yanık yoktu.

Amanda'nın elini sıkarak, kapıdan çıkmak için kendini zorladı.

Ve iki bin yıldır ilk defa gün ışığına çıktı. Cildinde güneşi hissetmek inanılmaz bir şeydi. Sıcaklığı tenini hafifçe karıncalandırmıştı. Kalbi hızla çarparak, açık mavi gökyüzüne baktı ve bembeyaz bulutları gördü.

Muhteşem bir gündü.

Ve bunu Amanda'ya borçluydu.

Onu tutup havaya kaldırarak, kendine çekti.

"Apollon'a selam" diye fısıldadı.

Amanda da ona sevgiyle sarılarak "Hayır, Afrodit'e selam" dedi.

BÖLÜM 18

Kyrian şaşkınlıkla sol elindeki evlilik halkasına baktı. Amanda'yı hayatına sokan talihe bir türlü inanamıyordu.

Amanda'nın onu ışığa kavuşturmasından bu yana yedi ay geçmişti. Gece gündüz onunla birlikte geçen yedi harika ay. Onun güçlerini kabullenip, geliştirmesine ve dizginlemesine yardımcı olduğu yedi ay. Şimdi Amanda ondan daha güçlüydü.

Ama Kyrian buna aldırımıyordu. Hâlâ onu koruyacak kadar Avcı gücü vardı. Ve onun için en önemli şey Amanda'nın güvenliğiydi.

Ve her sabah uyandığında, onun güzel yüzünde gördüğü gülümseme. Ve şimdi de evlenmişlerdi.

Amanda arkasından gelerek ona sıkıca sarıldı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Dönüp, gelinliği içinde harika görünen Amanda'ya baktı. Süt beyazı elbise, teniyle tam bir uyum içindeydi. Yanakları heyecanla kızarmış, gözleri ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Biraz temiz hava alıyordum."

Genç kadının dudaklarında, onu hem zayıf hem de güçlü hissettiren bir gülümseme belirdi. "Partiyi bırakıp kaçalım mı?"

Kyrian güldü. "İçerideki muazzam kalabalıktan sadece sekizini ben çağırdım, geri kalanların hepsi senin konukların."

"Ah!" Amanda burnunu kırıstırdı. "Boş ver. Durum gittikçe kötüleşebilir. Üstelik Xenobia teyzem bizi lanetleyebilir de."

Kyrian'ın evindeki balo salonuna dönerlerken, kolunu Amanda'nın omuzuna doladı. Orkestra çalarken, Devereaux-Flora klanının yüz elli üyesi dans ediyor, yiyip içiyor ve konuşuyordu. Miguel, Rosa, Liza ve Amanda'nın kardeşi Selena bir masada, Grace ve minik oğluyla gülüşüyorlardı.

Amanda annesiyle babasının yanına gitmek üzere ayrılınca, Talon, Nick, Julian ve Acheron, Kyrian'ın etrafına toplandı.

Julian onu kutlarken "Gerçek bir muhafız" dedi.

Kyrian başını salladı. "Evet, öyledir."

Talon "Hey!" dedi. "Sabahın üçünde yaptığımız o boktan toplantıları özleyeceğim. Wulf şimdiden Doom*daki rakibini kaybettiği için duvarlara tırmanıyor."

Kyrian, Avcı kardeşleriyle internette paylaştığı yalnız gecelerini hatırlayarak gülümsedi. "Viking'e söyle, üzülmesin, her fırsatta bir kaçmak yapıp onunla hesaplaşırım ben."

Acheron şampanyasından bir yudum aldı. "Peki, şu kısacık hayatında neler yapacaksın bakalım?"

Kyrian Amanda'nın üç yaşındaki Niklos'u kucağına alıp dans edişini izledi. Bir gün harika bir anne olacaktı. "Yaşayacağım. Ve mutlu olacağım."

Nick ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. "Sanırım, hizmet edeceğim başka bir Karanlıklar Avcısı aramaya başlamam lazım..." Anlamli anlamli Talon'a baktı.

"Asla olmaz, seni timsah yemi, bana öyle bakma. Ben Kyrian kadar sabırlı değilim. Üstelik benim kulübemde ancak bana ve bilgisayarıma kadar yer var."

Ash, Nick'i teselli etmeye çalıştı. "Merak etme. Ben sana birini bulurum."

Nick dehşete kapılmış görünüyordu. "Lütfen bana iyilik yapmaya kalkma. Beni Alaska'ya psikopat Zarek'in kışını toplamaya gönderdiğini görür gibiyim."

Onlara ciddi bir yüzle yaklaşan Amanda'yı görünce, Kyrian'ın gülüşü kesildi.

"Ne oldu bebeğim?"

"Bir şey var, şey... E, şey..."

Hepsi de ne söyleyeceğini merakla bekliyordu.

"Dışarıda UPS** kamyonlarından oluşan bir konvoy var."

Erkekler birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp, hep birlikte ön kapıya gittiler. Evin önüne dizilmiş yedi tane UPS kamyonu vardı.

Şoförlerden biri Kyrian'a yaklaştı. Selam verdikten sonra, "Ben Bay K. Hunter'ı (Avcı) arıyorum" dedi.

"Benim."

* Doom: Çok popüler bir bilgisayar oyunu.

** UPS: Uluslararası bir kargo şirketi.

"Güzel. Bütün bunları nereye koyacağımızı söyler misiniz?"

"Nedir bunlar?"

Şoför ona eşyaları gönderenlerin isimlerinin yazılı olduğu bir klasör uzattı. "Wulf Tryggvason, Zoe, Blade Fitzwalter, Diana Porter, Cael, Brax, Samia, Arien, Kyros, Rogue, Dragon, Kell, Simon, Xander St. James, Alexei Nikolov, Badon Fitzgilbert..." Liste diğer Avcıların isimleriyle uzayıp gidiyordu.

Acheron güldü. "Biliyor musun, Kyrian, galiba daha büyük bir ev alman gerekecek."

Talon "Evet" dedi. "Ama çocuklar doğana kadar bekle. Bahse girerim ki o zaman, bunların iki katı daha gelir."

Hepsi birden kahkahayla güldüler.

Amanda, Kyrian'a sokulup sarılarak yüzüne baktı. "Sanırım Avcı arkadaşların seni çok özleyecekler. Pişman olmayacağından emin misin?"

Kyrian hafifçe yanağından öptü. "Kesinlikle."

Acheron, kol kola eve giren yeni evlileri izledi.

Talon sordu, "Nereye gittiklerine bahse girer misin?"

Ash güldü. "Bahse gerek yok. Biliyorum." Şoföre dönerek, hediyeleri oturma odasına yığmalarını söyledi. "Sanırım benim hediyem de bir grup paket açma elemanı olacak. Yarın sabah gönderirim."

Nick gülümsedi. "Ben gidip onları nereye istifleyeceklerini söyleyeyim de, sonra sorun çıkmasın."

Talon, "Ben de yardım edeyim" diye atıldı.

Ash, koşarak şoförlerin önüne geçen Nick ile, daha yavaş yürüyerek onları takip eden Talon'u izledi. Bir süre karanlığı ve o çok iyi bildiği gecenin seslerini dinledi. Sonra arkasında hafif bir hışırtı hissetti.

Bu gelen, gecelerden daha iyi bildiği bir varlıktı.

Şampanyasının son yudumunu içerken, "Burada ne arıyorsun, Artie?" diye sordu. "Davetiyen olduğunu bilmiyordum."

İnce uzun, zarif bir el omuzuna dokundu. Ash, üzerindeki smokine rağmen onun sıcaklığını hissetti. Olağanüstü uzun boylu ve endamlı kadın, zarif ve okşayıcı bir rüzgâr gibi hareket ediyordu. Yumuşak. Şık.

Ve üzerine fazla gideni tamamen yok edebilecek yeteneklere sahip olan bir kadın.

"Ben bir tanrıçayım" dedi. Gayet düzgün ve kültürlü bir Yunan aksanı vardı. "Benim davetiyeye ihtiyacım yok."

Acheron sol tarafında duran Artemis'i görmek için başını çevirdi.

Açık kestane rengi gür saçları ay ışığında parlıyor, devamlı renk değiştiren yeşil gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

"Umarım onlara iyi dileklerini iletmeye geldin."

Artemis ona yan yan baktı, bir yandan da Ash'in bu kez de siyaha boyattığı saçıyla oynuyordu. Biçimli dudakları şeytanca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle. Ama asıl soru ya sen?"

Ash onun sesindeki kinayeyi sezerek gerildi. "Bu nasıl bir soru böyle? Ben de aynı nedenle buradayım, biliyorsun."

"Sadece o yeşil gözlü küçük canavarın, senin aklını çelip çelmediğini kontrol ediyorum."

Ash gözlerini kısarak ona baktı. "Tanıdığım tek yeşil gözlü canavar sensin."

Artemis aniden nefesini içine çekti ama yüzündeki gülümseme hiç değişmedi. Cilveli bir edayla "Ooo!" diye mırıldandı. "Acheron yaşlandıkça, huysuzlaşıyor." Manikürlü tırnağıyla çenesini okşarken, eğilerek başını omuzuna dayadı. "İyi ki senden hoşlanıyorum, yoksa fırınlanmış ekmek olurdu."

Ash içini çekti. "Ya, ne şanslıyım, değil mi? Bu arada, onun doğrusu 'kızarmış ekmek'."

Artemis konuşma dilindeki argo sözcükleri asla takip etmez yine de onları kullanmaktan hoşlanırdı. Daha doğrusu yanlış kullanmaktan. Acheron bazen bunu kasten yaptığını sanıyordu. Yanlışlarını düzeltmeye cesaret edip etmeyeceğini kontrol ediyordu sanki.

Artemis şakacı bir tavırla kollarını beline doladı. "Hımm, böyle alingan olman hoşuma gidiyor."

Acheron geri çekilerek sordu. "Peki, Kyrian'ın yerine kimi transfer edeceksin?"

Artemis hınzırca dudaklarını yaladı, gözleri fesatlıkla parlıyordu. Tam cevap vereceği sırada Julian yaklaştı.

"Küçük kuzen Artemis" diyerek selam verdi.

Artemis soğuk bir tavırla, "Makedonyalı Julian" dedi. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle."

Acheron "Eh!" dedi. "Bu durumda sizi tanıştırmama gerek yok, sanırım."

Artemis Julian'a tehditkâr bir bakış attı. "Evet, kalabilmek isterdim ama gitmem lazım."

Yok, olmadan önce eğilerek, Acheron'un kulağına cevabını fısıldadı.

O dumanlar içinde kaybolurken, duyduğu şey Acheron'un iliklerini dondurmuştu.

Artemis bazen bu gezegendeki en kötü cadı olabiliyordu.

Julian merakla kaşlarını kaldırdı. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey." Julian ile Kyrian'ın bu bomba haberi duyması en son istediği şeydi. Ve tabii bunu düğünün ortasında asla yapmazdı.

Julian'a döndü. "Ee, General, en iyi arkadaşın geri döndü. Bahse girerim yakında başınızı derde sokacak bir şeyler yaparsınız."

Julian güldü. "Zannetmem."

Nedense Acheron buna inanmakta biraz zorlandı. Tıpkı Artemis'in onu rahat bırakacağına pek inanmadığı gibi.

EPILOGUE

Öpüşürlerken Amanda, Kyrian'ın saçlarını geriye doğru itti. Onlar ipek çarşaflara sarınmış yatarlarken, gelinliği ile Kyrian'ın smokini yerde yığın halinde duruyordu.

"Çok kabalık ettik, değil mi?"

Kyrian gülümsedi. "Evet ama ben kabalığı severim."

Amanda da güldü. Sonra Kyrian onu öpünce, dünyadaki her şeyi unuttu.

Kyrian normal insan dişleriyle kulağının arkasını ısırırken sordu. "Şimdi söyle bakalım, muhasebeciliği özlüyor musun?"

"Hiç. Ya sen?"

"Ben hiç muhasebecilik yapmadım ki."

Amanda hafifçe burnunu ısırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yani Karanlık Avcısı olmayı özlüyor musun?"

Kyrian kulağını yalayınca ürperdi. "Bazen evet. Ama sana sahip olmayı tercih ederim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Bütün kalbim ve ruhumla."

Amanda onu öperek "İyi" diye fısıldadı. "Çünkü artık ölümlü olduğuna göre, bebek ve benim için dikkatli olman lazım."

Kyrian donakaldı. "Ne?"

Amanda gülümsedi. "Hamileyiz, Bay Hunter. Sanırım altı haftalık."

Kyrian onu sevgiyle öperek, sımsıkı sarıldı.

"Bayan Hunter, bu duyduğum en güzel haber."

Amanda onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum, Trakyalı Kyrian. Ve seni asla kaybetmek istemiyorum."

"Ben de seni seviyorum Amanda Devereaux-Hunter ve yemin ederim ki beni asla kaybetmeyeceksin."

Amanda onu tekrar öperken, hayatında ilk defa 'Bundan sonra mutluluk içinde yaşadılar' sözünün gerçek olabileceğini anladı. Bu, bir vampirle evli olmak anlamına gelse bile...

Kitapları defalarca basılan aşk romanları yazarı Sherrilyn Kenyon, AKA Kinley MacGregor, A.B.D. Tennessee eyaleti, Nashville'de, şehir dışındaki evinde kocası, üç oğlu ve çeşitli evcil hayvanlarıyla birlikte yaşamaktadır.

Sekiz erkek kardeşle büyürken, evde devamlı Y kromozomuna yenik düşerek azınlıkta kalan yazar, bir kadının erkeklerle baş edebilmesi için en önemli niteliğin mizah duygusu olduğunu keşfetmiş, bu sayede avantajlı duruma geçmeyi bilmiştir.

Karanlıklar Avcısı serisi: 2002 senesinden beri yazdığı (Fantasy Lower, Sins of the Night, Midnight Pleasures, Dance With the Devil, Acheron v.s.) 25 adet kitabı vardır.

Kinley Macgregor ismi ile aldığı ödüller:

- Maggie Award of Excellence
- MARA Award
- Holt Medallion
- Heart Rate Reviews Reviewer's Choice Award
- Amazon.com's Hot 100
- Amazon.com's Movers & Shakers
- Amazon.com's Best Seller for 2001
- RT Kiss Award
- Fool For Love
- Affaire de Coeur Reader's Choice
- Sapphire Award
- RT Reviewer's Choice Awards

Sherrilyn Kenyon ismi ile aldığı ödüller: 2002

- Top Ten Books of the Year from RWA (Romance Writer's Association) - *Fantasy Lover*
- Prism
 - o Best Fantasy - *Fantasy Lover*
 - o Best Light Paranormal - *Night Pleasures*

- *Night Pleasures* and *Fantasy Lover* were finalists in the Aspen Gold contest.
- *Night Pleasures* and *Fantasy Lover* were finalists in the GRW Maggie Award.
- *Night Pleasures* won the HOLT Medallion.
- PEARL (Paranormal Excellence Award in Romantic Literature) (2002)
 - o Best Shape-Shifter - *Night Pleasures*
 - o Best Fantasy/Magical - *Fantasy Lover*
 - o Best Novella or Short Story - *Dragonswan*
 - o Best Anthology - *Tapestry*, with Madeline Hunter, Sherrilyn Kenyon, Lynn Kurland, Karen Marie Moning
 - o Best Overall Paranormal, Honorable Mention - *Fantasy Lover*
- *Night Pleasures* and *Fantasy Lover* are double finalists in the Holt Medallion Award.
- RIO (Reviewers International Organization) (20023)
 - o Favorite Anthology - *Tapestry*
 - o Favorite Paranormal, Honorable Mention - *Fantasy Lover*
- Laurel Wreath Award for *Night Pleasures*
- Love Romances 2002 Golden Rose Reader Choice Awards Winner:
 1. Best Historical Romance - *Claiming the Highlander*
 2. Best Paranormal Romance (Honorable Mention) - *Fantasy Lover*
 3. Best Novella (Honorable Mention) - *Dragonswan*
 4. Best Romantic Anthology (Honorable Mention) - *Tapestry*
 5. Best Medieval Romance - *Claiming the Highlander*
 6. Best Time Travel (Honorable Mention) - *Dragonswan*
 7. Best Romantic Sci-Fi Fantasy - *Fantasy Lover*
- RT Booklovers Reviewer's Choice
 - o Best Historical Anthology, Nominee - *Tapestry*
 - o Best Vampire Romance - *Night Pleasures*
 - o Best Scottish Historical Romance - *Claiming the Highlander*
- 2002 RBL Hughie Awards:
 1. Best Anthology - *Tapestry*
 2. Best New to You Author - Sherrilyn Kenyon/Kinley MacGregor
 3. Favorite Secondary Character (Male) Talon (*Night Pleasures*)

4. Funniest Scene: The handcuffs scene (*Night Pleasures*)
5. Best Line or Quote - "Be kind to Dragonswans, for thou art gorgeous when naked and taste good with Cool Whip."
(*Dragonswan*)
6. Best Medieval Historical Romance - *Claiming the Highlander*

2003-2004

- Prism (2004)
 - o Best Dark Paranormal - *Dance with the Devil*
 - o Best Light Paranormal - *Night Embrace*
- RIO (Reviewers International Organization) (2003)
 - o Favorite Paranormal - *Dance With The Devil*
- The Golden Quill for Best Paranormal, *Dance with the Devil*
- The Bookseller's Best Award for *Born in Sin*, Best Long Historical and *Dance with the Devil* for Best Paranormal (*Night Embrace* was second)
- *Night Embrace* won the Contemporary category of the Scarlet Letter award and is named Grand Champion of all the winners.
- *Night Embrace* and *Born in Sin* won the HOLT Medallion
- *Night Embrace* won the Laurie
- *Born in Sin* won the Beacon for Best Historical
- *Born in Sin* won the Yellow Rose for Best Historical
- Sapphires for *Dance with the Devil* and "Phantom Lover".
- Love Romances 2003 Golden Rose Reader Choice Awards Winner:
 1. *Born In Sin* - Kinley MacGregor - Best Historical Romance
 2. *Dance With The Devil* - Sherrilyn Kenyon - Best Paranormal Romance
 3. *Dance With The Devil* - Sherrilyn Kenyon - Best Vampire Romance
 4. *Dance With The Devil* - Sherrilyn Kenyon - Best Book Cover-Artist Unknown
 5. "Phantom Lover" (*Midnight Pleasures*) - Sherrilyn Kenyon - Best Novella
 6. *Night Embrace* - Sherrilyn Kenyon- Honorable Mention Best Shapeshifter Romance

- 2003 RBL Hughie Awards:
 1. Best Scottish Historical Romance - *Born In Sin* by Kinley MacGregor
 2. Best Paranormal Romance (time travel, futuristic, fantasy, etc.) *Dance With The Devil* by Sherrilyn Kenyon
 3. Best Anthology - *Midnight Pleasures* by Sherrilyn Kenyon, Amanda Ashley, Maggie Shayne, and Rhonda Thompson and *Where's My Hero?* by Lisa Kleypas, Julia Quinn, and Kinley MacGregor
 4. Best Cover - *Dance With The Devil* by Sherrilyn Kenyon
 5. Best Author - Sherrilyn Kenyon (Kinley MacGregor)
 6. Favorite Secondary Character (Male) - Acheron (Dark Hunter Series by Sherrilyn Kenyon)
 7. Favorite Secondary Character (Female) - Simi, the Charonte Demon (*Dance With The Devil* by Sherrilyn Kenyon)
 8. Funniest Scene - Sin meeting the MacAllister brothers after he marries Callie (*Born In Sin* by Kinley MacGregor)
 9. Best Line or Quote - "You know, Sunshine, you need to find a man like that to marry. Someone so well-hung that even after three or four kids, he'd still be wall to wall." (*Night Embrace* by Sherrilyn Kenyon)
- *Night Pleasures* won the Laurel Wreath Award with *Fantasy Lover* coming in a close second
- PEARL (Paranormal Excellence Award in Romantic Literature) (2003)
 - o Best Shape-Shifter, Honorable Mention - *Dance With The Devil*
 - o Best Novella or Short Story, Honorable Mention - "Phantom Lover"
 - o Best Anthology, Honorable Mention - *Midnight Pleasures*, with Sherrilyn Kenyon, Amanda Ashley, Maggie Shayne, and Rhonda Thompson
 - o Favorite Overall Paranormal, Honorable Mention - *Dance With the Devil*

2005-2006

- Darrell Awards (2006)
 - o Best Novel - *Sins of the Night*
- RIO (Reviewers International Organization) (2005)
 - o Favorite Paranormal - *Seize the Night*
- PEARL (Paranormal Excellence Award in Romantic Literature) (2005)
 - o Best Paranormal Over All - *Sins of the Night*
 - o Best Paranormal Over All, Honorable Mention - *Unleash the Night*
 - o Best Anthology - *What Dreams May Come*
 - o Best Erotic - *Unleash the Night*
 - o Best Shapeshifter - *Sins of the Night*
- *Sins of the Night* was #5 on Amazon.com's bestselling books of 2005. *Fantasy Lover* and *Night Pleasures* are #6 and #7 respectively for the best of the decade so far.
- Love Romances 2005 Golden Rose Reader Choice Awards Winner:
 1. Best Historical - *A Dark Champion* - Kinley MacGregor
 2. Best Novella - "Winter Born" - Sherrilyn Kenyon
 3. Best Vampire - *Seize the Night* - Sherrilyn Kenyon
 4. Best Shapeshifter - *Night Play* - Sherrilyn Kenyon
 5. Best Couple - Vane & Bride in *Night Play* - Sherrilyn Kenyon
 6. Best Cover - *Kiss of the Night* - Sherrilyn Kenyon

2007

- *Devil May Cry* was #2 on New York Times Best Sellers Hardcover Fiction List (week ended August 11, 2007)